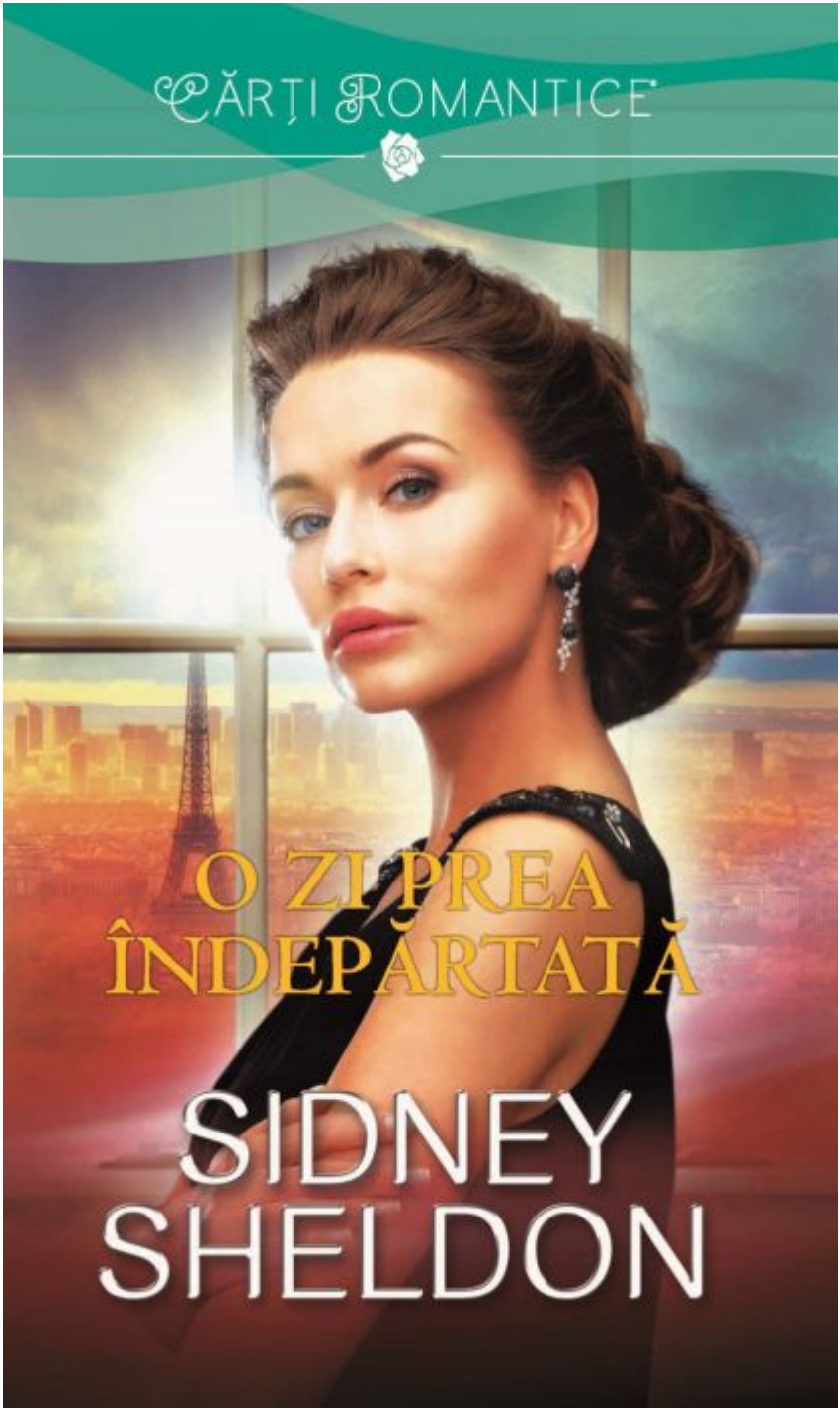
CĂRȚI ROMANTICE
O ZI PREA ÎNDEPĂRTATĂ
SIDNEY SHELDON

Sidney Sheldon

O zi prea îndepărtată

Traducere din limba engleză
Roxana Olteanu
EDITURA LIRA
2016

Sidney Sheldon
If Tomorrow Comes
Copyright © 1985

Sheldon Family Limited Partnership, succesorul drepturilor Ź̀i intereselor lui Sidney Sheldon
Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

O zi prea îndepărtată
Sidney Sheldon
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

ISBN ePUB: 978-606-33-1789-7
ISBN PDF: 978-606-33-1790-3
ISBN Print: 978-606-33-0365-4

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Barry, cu dragoste

Capitolul 1

New Orleans
Joi, 20 februarie, ora 23.00

Ea îşi scoase hainele încet, visătoare şi, după ce se dezbrăcă, îşi alese un neglijeu roşu, ca să nu se vadă sângele. Doris Whitney aruncă o ultimă privire prin dormitor, ca să se asigure că încăperea plăcută, care îi devenise aşa de dragă în ultimii treizeci de ani, era curată şi aranjată. Deschise sertarul unei mese care se afla lângă pat şi scoase cu grijă pistolul. Era negru, lucios şi groaznic de rece. Îl aşeză lângă telefon şi începu să formeze numărul fiicei sale din Philadelphia. Ascultă în receptor sunetul îndepărtat al soneriei. Şi apoi se auzit un „alo" moale.

— Tracy... am vrut să-ți aud glasul, iubito.

— Ce surpriză plăcută, mamă.

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Citeam. Mă pregăteam să mă culc. Eu şi Charles voiam să ieşim în oraş să luăm masa, dar e prea urât afară. Aici ninge tare. Acolo cum e?

„Dumnezeule mare, vorbim despre vreme când eu am atâtea să-i spun. Şi nu pot", se gândi Doris Whitney.

— Mamă? Mai eşti la telefon?

Doris Whitney se uită pe fereastră.

— Plouă. Şi se gândi: „Ce melodramatic de potrivit. Ca într-un film de Alfred Hitchcock".

— Ce se aude? întrebă Tracy.

Un tunet. Cum era aşa de adâncită în gândurile ei, Doris nici nu îşi dăduse seama. În New Orleans era furtună. „Va ploua întruna", spusese meteorologul. „Optsprezece grade la

New Orleans. Spre seară ploile se vor transforma în vijelii. Aveți grijă să vă luați umbrelele.” Ea nu va mai avea nevoie de umbrelă.

— A tunat, Tracy. Se străduia să pună o notă de voioşie în vocea ei. Spune-mi ce mai e prin Philadelphia.

— Mamă, mă simt ca o prințesă din poveşti. Vocea ei căpătă o nuanță gravă, de parcă ar fi făcut un anunț oficial. Stanhope, din Chestnut Hill, oftă ea. Sunt o adevărată instituție. Am nişte fluturi în stomac de mărimea unor dinozauri.

— Nu-ți face probleme. Se vor îndrăgosti de tine, iubito.

— Charles spune că nu contează. El mă iubeşte. Iar eu îl ador. De-abia aştept să mă întâlnesc cu el. Este fantastic.

— Sunt convinsă.

Ea nu-l va cunoaşte niciodată pe Charles. Nu va ține niciodată în brațe un nepot. „Nu. Nu trebuie să mă gândesc la asta.”

— Îşi dă seama ce norocos e că te are, scumpa mea?

— Îi spun eu mereu, râse Tracy. Destul despre mine. Spune-mi ce faci tu. Cum te simți?

„Eşti perfect sănătoasă, Doris”, au fost cuvintele doctorului Rush. „O să trăieşti o sută de ani.” Una dintre micile ironii ale vieții.

— Mă simt perfect. „Când vorbesc cu tine.”

— Nu ți-ai făcut niciun prieten? o tachină Tracy.

De când murise tatăl lui Tracy, în urmă cu cinci ani, Doris nici măcar nu luase în calcul să se mai întâlnească vreodată cu un alt bărbat, cu toate îndemnurile lui Tracy.

— Niciun prieten. Schimbă subiectul. Slujba cum e? Îți place la fel de mult?

— La nebunie. Pe Charles nu-l deranjează să mă duc la serviciu şi după ce ne căsătorim.

— Asta e minunat, scumpa mea. Pare să fie un bărbat foarte înțelegător.

— Este. O să vezi şi tu.

Se auzi bubuitura puternică a unui tunet, ca o replică din culise. Era timpul. Nu mai era nimic de spus, doar un adio final.

— La revedere, iubita mea.

Avu grijă să-şi stăpânească vocea.

— Ne vedem la nuntă, mamă. Te sun imediat ce eu şi Charles stabilim data.

— Da.

Mai era totuşi ceva de spus, la sfârşit.

— Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy.

Şi Doris Whitney aşează cu grijă receptorul în furcă.

Luă pistolul în mână. Era un singur mod în care să facă asta. Repede. Puse pistolul la tâmplă şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 2

Philadelphia
Joi, 21 februarie, ora 8.00

Tracy Whitney ieşi din holul blocului în care locuia direct în zloata cenuşie, care cădea cu imparțialitate, atât pe limuzinele elegante, conduse pe Market Street de şoferi în uniformă, cât şi pe casele părăsite, acoperite cu tablă, înghesuite în mahalalele din nordul Philadelphiei. Ploaia spăla limuzinele şi înmuia mormanele de gunoi aşezate grămadă în fața caselor neîngrijite. Tracy Whitney se ducea la serviciu. O luă cu pas vioi către est, pe Chestnut Street, spre bancă, abia reuşind să se abțină să cânte în gura mare. Era îmbrăcată cu un impermeabil galben aprins, cizme şi o pălărie de ploaie, tot galbenă, care abia îi cuprindea părul bogat şi lucios, de culoarea castanei. Avea douăzeci şi cinci de ani, un chip inteligent, gura cu buze pline, senzuale, ochi strălucitori, care se puteau schimba într-o clipă de la un

verde-deschis, ca muşchiul de pădure, într-un jad întunecat, şi un trup bine întreţinut, atletic. Pielea ei căpăta o gamă de nuanţe care mergea de la alb translucid la trandafiriu, în funcţie de starea ei, dacă era furioasă, obosită sau bucuroasă. Mama ei îi spusese odată: „Sincer, copila mea, câteodată nici nu te recunosc. Ai în tine toate culorile vântului".

Acum, când Tracy mergea pe stradă, oamenii întorceau capul şi îi zâmbeau, invidioşi pe fericirea care se citea pe faţa ei. Ea le întorcea zâmbetul.

„E de-a dreptul indecent pentru cineva să arate aşa de fericit", se gândi Tracy Whitney, totuşi. „Mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc şi o să am un copil cu el. Ce-aş putea să-mi doresc mai mult?"

Când se apropie de bancă, Tracy se uită la ceas. Opt şi douăzeci. Uşile băncii Philadelphia Trust and Fidelity nu se deschideau pentru angajaţi decât peste zece minute, dar Clarence Desmond, vicepreşedintele senior al băncii, care avea în subordine departamentul internaţional, deja închidea alarma exterioară şi deschidea uşa. Lui Tracy îi plăcea să urmărească acest ritual matinal. Rămase în ploaie, aşteptând, în timp ce Desmond intră în sediul băncii şi încuie uşa în urma lui.

Peste tot în lume băncile îşi iau tot felul de măsuri de siguranţă oculte, iar banca Philadelphia Trust and Fidelity nu făcea excepţie. Rutina era întotdeauna aceeaşi, mai puţin semnalul de securitate, care se schimba săptămânal. Săptămâna asta semnalul era ca transperantele să fie trase doar pe jumătate, ceea ce le indica angajaţilor care aşteptau în faţa băncii că înăuntru este în curs de desfăşurare o verificare, că nu există intruşi ascunşi în zonă, gata să îi ia ostatici pe angajaţi. Clarence Desmond inspecta toaletele, debaralele, seiful şi spaţiul unde se păstrau cutiile de valori.

Numai după ce era el absolut convins că nu era nimeni ridica storurile, dând semnalul că totul era în regulă.

Primul care era lăsat înăuntru era întotdeauna contabilul senior. El se instala la locul său, lângă butonul de alarmă, unde stătea până când intra şi ultimul angajat, după care încuia uşa.

Fix la ora 8.30, Tracy intră în holul elegant, împreună cu colegii ei de serviciu, îşi scoase impermeabilul, pălăria şi cizmele şi, ascunzându-şi amuzamentul, îi ascultă pe ceilalţi cum se plâng de vremea ploioasă.

— Vântul ăsta nenorocit mi-a zburat umbrela, se plângea unul. Sunt ud până la piele.

— Am văzut două raţe care înotau pe Market Street, glumit casierul-şef. Meteorologul a zis că mai aşteptăm încă o săptămână ca asta. Mi-ar fi plăcut să fiu în Florida.

Tracy zâmbi şi se duse la locul ei. Era şefa departamentului de transferuri electronice. Până de curând, transferul banilor de la o bancă la alta, sau dintr-o ţară în alta, fusese un proces lent şi complicat, care presupunea completarea a nenumărate hârtii şi care depindea de felul în care funcţiona serviciul poştal din diferite ţări. Odată cu apariţia computerelor, situaţia se schimbase radical, aşa că acum se puteau transfera instantaneu sume enorme de bani. Datoria lui Tracy era să extragă transferurile făcute în timpul nopţii şi să le dirijeze spre alte bănci. Toate tranzacţiile se făceau cu ajutorul unui cod de acces, care se schimba regulat pentru a preveni spargerile. Zilnic, milioane de dolari virtuali treceau prin mâinile lui Tracy. Era o muncă fascinantă, sângele care alimenta arterele tuturor afacerilor de pe glob, şi, până când Charles Stanhope al III-lea apăruse în viaţa ei, activitatea bancară fusese cel mai plăcut lucru din lume pentru ea. Banca Philadelphia Trust and Fidelity avea o mare secţie internaţională, şi în pauza de prânz, Tracy vorbea cu colegii ei din departament despre

activitățile din fiecare dimineață. Îi plăceau mult discuțiile astea.

Deborah, şefa de la contabilitate, anunță:

— Acum am finalizat un împrumut sindical de un milion de dolari pentru Turcia...

Mae Trenton, secretara vicepreşedintelui, spuse pe un ton confidențial:

— La şedința de consiliu de azi-dimineață s-a hotărât să se acorde un împrumut pentru o bancă din Peru. Garanția e de cinci milioane de dolari...

John Creighton, şovinul băncii, adăugă:

— Am înțeles că o să trecem şi la salvarea mexicanilor, cu un împrumut de cincizeci de milioane. Emigranții ăia n-ar merita niciun cent...

— Interesant e, rosti Tracy meditativ, că exact țările care spun că America este preocupată numai de bani sunt întotdeauna primele care ne cer împrumuturi.

Acesta era şi subiectul pe care ea şi Charles avuseseră prima ceartă.

Tracy îl întâlnise pe Charles Stanhope al III-lea la un simpozion pe teme economice, unde el era principalul invitat pentru a ține un discurs. Conducea o firmă de investiții fondată de străbunicul său, iar compania lui făcea o bună parte din afaceri cu banca la care lucra Tracy. După discursul lui Charles, ea se ridicase şi demontase analiza făcută de el referitoare la posibilitățile țărilor din lumea a treia de a plăti sumele exorbitante pe care le împrumutau de la diverse bănci comerciale de pe tot globul sau de la guvernele occidentale. La început, Charles fusese amuzat, apoi intrigat de tânăra frumoasă din fața lui. Discuția lor continuase şi la masă, la vechiul restaurant Bookbinder's.

La început, Tracy nu fusese cine ştie ce impresionată de Charles Stanhope al III-lea, chiar dacă ştia că este

considerat cea mai bună partidă din Philadelphia. Charles avea treizeci şi cinci de ani, era bogat şi plin de succes, provenind din una dintre cele mai vechi familii din Philadelphia. Cam 1,78 înălțime, păr rar, de culoarea nisipului, ochi căprui şi nişte maniere pedante, serioase – era, după părerea lui Tracy, un bogătaş plicticos.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Charles se aplecase spre ea peste masă şi îi spusese:

— Tatăl meu e convins că i-au schimbat copilul la spital.

— Poftim?

— Sunt un reacționar. Din întâmplare, nu cred că banii sunt începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor şi nu cred că pot să fie scopul vieții. Dar te rog să nu-i spui niciodată asta tatălui meu.

Avea o simplitate aşa de fermecătoare, încât o cucerise. Se gândea cum ar fi să fii căsătorită cu cineva ca el – o adevărată instituție.

Tatăl lui Tracy muncise toată viața să pună la punct o afacere pe care cei din familia Stanhope ar fi considerat-o neînsemnată.

„Familiile Stanhope şi Whitney nu au cum să se amestece", se gândise Tracy. Ulei şi apă. Iar familia Stanhope era uleiul. „Şi ce tot vorbesc despre asta ca o tâmpită. Am ceva orgoliu. Mă invită un bărbat la masă, iar eu deja mă întreb dacă m-aş mărita sau nu cu el. Probabil că nici nu ne vom mai vedea vreodată."

Charles spusese:

— Sper că eşti liberă mâine-seară, să iei cina cu mine...

Philadelphia era un caleidoscop amețitor de lucruri care puteau fi văzute sau făcute. Sâmbăta seara, Tracy şi Charles se duceau la balet sau să-l vadă pe Riccardo Mutti dirijând Orchestra Philadelphia. În cursul săptămânii explorau New Market şi colecția unică de magazine din

Society Hill. Mâncau brânză friptă la o masă pe trotuar de la Gino's şi luau masa la Café Royal, unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Philadelphia. Făceau cumpărături în Head House Square şi hoinăreau prin Muzeul de Artă Philadelphia sau Muzeul Rodin.

Tracy se oprea în fața statuii Gânditorului. Îl privea pe Charles şi zâmbea.

— Tu eşti!

Charles nu era mare amator de sport, dar lui Tracy îi plăcea, aşa că în fiecare dimineață ea făcea jogging pe faleza West River Drive sau pe malul râului Schuylkill. Sâmbăta la prânz avea oră de t'ai chi ch'uan, şi, după o oră de antrenament, epuizată, dar euforică, se întâlnea cu Charles în apartamentul lui. El era un bucătar gourmet şi îi plăcea să pregătească pentru amândoi mâncăruri exotice, cum ar fi bistilla marocană, guo bu li, nişte găluşte specifice nordului Chinei, sau tahine de poulet au citron.

Charles era cea mai meticuloasă persoană pe care Tracy o cunoscuse vreodată. Odată întârziase cincisprezece minute la întâlnirea pe care şi-o dăduseră pentru cină, iar nemulțumirea lui îi stricase toată seara. După întâmplarea asta, ea îşi jurase să nu mai întârzie niciodată.

Tracy avea foarte puțină experiență sexuală, dar i se părea că Charles face dragoste cu ea în acelaşi fel în care îşi trăieşte şi viața: meticulos şi foarte corect. La un moment dat, Tracy dorise să fie îndrăzneață şi neconvențională în pat, dar Charles fusese aşa de şocat, încât începuse să se întrebe şi ea dacă nu cumva este o maniacă sexuală.

Sarcina apăruse pe neaşteptate, şi, când se întâmplase, Tracy fusese cuprinsă de nelinişte. Charles nu adusese niciodată vorba despre căsătorie, iar ea n-ar fi vrut ca el să se simtă obligat să se însoare cu ea din cauza copilului. Nu era sigură că ar fi putut să facă avort, dar alternativa era la fel de dureroasă. Oare ar fi putut să crească un copil fără

ajutorul tatălui său? Şi oare ar fi fost corect față de copil lucrul acesta?

Într-o seară, după cină, se hotărâse să-i dea vestea lui Charles. Pregătise o mâncare de fasole acasă la ea şi, tulburată cum era, o arsese. Când scosese de la cuptor fasolea şi carnea arse şi le pusese pe masă, uitase tot discursul pe care şi-l repetase de atâtea ori în minte şi izbucnise necontrolat:

— Îmi pare tare rău, Charles. Eu... sunt însărcinată.

Urmase o tăcere insuportabil de lungă, şi, tocmai când Tracy era pe punctul de a vorbi, Charles zisese:

— Ne căsătorim, bineînțeles.

Tracy fusese cuprinsă de o senzație enormă de uşurare.

— Nu vreau să crezi că... Nu eşti obligat să te căsătoreşti cu mine, să ştii.

El ridicase mâna, s-o oprească.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Tracy. O să fii o soție minunată. Apoi adăugase, încet: Desigur, mama şi tata vor fi puțin surprinşi.

Şi zâmbise, după care o sărutase. Tracy îl întrebase încet:

— De ce vor fi surprinşi?

Charles oftase.

— Draga mea, mă tem că nu prea ştii în ce te bagi. Cei din familia Stanhope se căsătoresc întotdeauna... cum să spun eu, cu ghilimele – „cu cei de teapa lor”. Elita Philadelphiei.

— Şi deja ți-au ales o soție, ghicise Tracy.

Charles o luase în brațe.

— Asta nu contează absolut deloc. Contează pe cine am ales eu. O să luăm cina cu mama şi cu tata vinerea viitoare. E timpul să-i cunoşti.

*

Cu cinci minute înainte de ora nouă, Tracy deveni conştientă de schimbarea nivelului de zgomot din bancă. Angajaţii începuseră să vorbească mai repede, să se mişte mai iute. Uşile băncii se deschideau peste cinci minute, şi totul trebuia să fie gata.

Prin fereastra din faţă, Tracy vedea clienţii înşiraţi la rând pe trotuarul de afară, aşteptând în ploaia rece.

Tracy se uită cum gardianul băncii termină de distribuit formularele goale, de depunere şi de retragere în adânciturile de metal de pe cele şase mese aşezate în mijlocul băncii. Clienţii fideli primeau formulare cu un cod personalizat, pe o bandă magnetică în josul hârtiei, astfel încât, la fiecare depozit, computerul îl distribuia automat în contul respectiv. Dar de cele mai multe ori, clienţii veneau fără formulare de acasă şi le completau pe cele standard.

Paznicul se uită la ceasul de pe perete şi, când limba minutarului ajunse la ora 9, se duse la uşă şi o descuie.

Ziua bancară începuse.

Timp de câteva ore, Tracy fusese mult prea ocupată cu computerul ca să se mai gândească şi la altceva. Trebuia să verifice de două ori fiecare transfer, ca să se asigure că are codul corect. Când un cont trebuia să fie debitat, ea îi introducea numărul, suma şi banca la care urmau să fie tranferaţi banii. Fiecare bancă avea numărul ei de cod, iar numerele acelea se aflau pe o listă confidenţială, pe care se găseau codurile de la aproape toate băncile mari din lume.

Dimineaţa trecu pe nesimţite. Tracy îşi propusese ca în pauza de prânz să se ducă să-şi aranjeze părul, aşa că îşi făcuse programare la Larry Stella Botte. Era un stilist scump, dar merita, fiindcă voia să arate foarte bine pentru părinţii lui Charles. „Trebuie să-i fac să mă placă. Nu îmi pasă pe cine au ales ei”, se gândi Tracy. „Nimeni n-ar putea să-l facă mai fericit pe Charles ca mine.”

La ora 13.00, când Tracy se pregătea să-şi pună impermeabilul, Clarence Desmond o chemă în biroul lui. Desmond era întruchiparea personajului „directorul important”. Dacă banca ar fi folosit reclame publicitare, el ar fi fost imaginea perfectă pentru acele reclame. Îmbrăcat într-un stil conservator, cu un fel de aer solid, autoritar, puțin învechit, părea o persoană de încredere.

— la loc, Tracy, spuse el. Se mândrea că ştie prenumele fiecărui angajat. Urâtă vreme, nu?

— Da.

— Ei, asta e. Oamenii au şi acum nevoie de bancă.

Desmond epuizase subiectele de conversație. Se aplecă spre ea peste birou.

— Am înțeles că tu şi Charles Stanhope v-ați logodit.

Tracy fu surprinsă.

— Nici măcar nu ne-am anunțat logodna. Cum de...

Desmond zâmbi.

— Orice face cineva din familia Stanhope e o ştire. Sunt foarte bucuros pentru tine. Presupun că vei lucra în continuare la noi. După luna de miere, bineînțeles. Nu am vrea să te pierdem. Eşti una dintre cele mai bune angajate ale noastre.

— Am discutat cu Charles, şi amândoi am fost de acord că m-aş simți mult mai bine dacă aş lucra în continuare.

Desmond zâmbi, satisfăcut. Stanhope and Sons era una dintre cele mai importante firme de investiții din comunitatea financiară, şi ar fi fost o minunată achiziție dacă ei şi-ar fi făcut toate tranzacțiile exclusiv prin banca lui. Se lăsă iar pe spătarul fotoliului.

— Când o să te întorci din luna de miere, Tracy, să ştii că te aşteaptă o frumoasă avansare, ca şi o mărire substanțială de salariu.

— O, vă mulțumesc! E minunat.

Ştia că muncise mult pentru asta, aşa că simţi şi un fior de orgoliu. Nu mai putea de nerăbdare să-i spună lui Charles. Se părea că zeii îşi propuseseră să facă totul pentru a o copleşi de atâta fericire.

Părinţii lui Charles Stanhope locuiau într-un conac vechi, impresionant, din Rittenhouse Square. Era un punct de reper al oraşului, pe lângă care Tracy trecuse adesea. „Iar acum, o să facă parte din viaţa mea", se gândi ea.

Era emoţionată. Coafura ei frumoasă se turtise din cauza umezelii. Îşi schimbase rochia de patru ori.

Oare ar trebui să se îmbrace simplu? Formal? Avea şi ea o ţinută Yves Saint Laurent, pe care o cumpărase de la Wanamaker's cu mari economii. „Dacă mă îmbrac cu ea, vor crede că sunt extravagantă. Pe de altă parte, dacă mă îmbrac cu vreo rochie ieftină, de la Post Horn, o să creadă că fiul lor a făcut o mezalianţă. O, la naiba, oricum o să creadă asta", decise Tracy. În cele din urmă alese o fustă simplă de lână cenuşie şi o bluză albă de mătase, iar la gât îşi puse un lănţişor subţire de aur pe care i-l trimisese mama ei de Crăciun.

Uşa conacului fu deschisă de un valet îmbrăcat în livrea.

— Bună seara, domnişoară Whitney.

„Valetul ştie cum mă cheamă. Ăsta e un semn bun? E semn rău?"

— Îmi permiteţi să vă iau haina?

De pe ea curgea apă pe covorul lor persan.

O conduse apoi printr-un hol de marmură care părea de două ori mai mare decât banca. Tracy se gândi, panicată: „Dumnezeule, m-am îmbrăcat absolut nepotrivit! Trebuia să-mi pun rochia Yves Saint Laurent". Când intră în bibliotecă, începu s-o mănânce glezna de la dres şi se trezi faţă în faţă cu părinţii lui Charles.

Charles Stanhope senior era un bărbat cu o înfățișare gravă, trecut de şaizeci de ani. Avea ochii căprui, la fel ca fiul lui, o bărbie fermă, o şuviță de păr alb, iar lui Tracy îi plăcu din prima clipă. Era bunicul perfect pentru copilul ei.

Mama lui Charles arăta impresionant. Era mai degrabă scundă şi cam îndesată, dar, cu toate acestea, ținuta ei avea ceva regal. Părea serioasă şi de încredere, se gândi Tracy. O să fie o bunică minunată.

Doamna Stanhope întinse mâna.

— Draga mea, ce bine îmi pare că ai venit la noi. I-am cerut lui Charles să ne lase câteva clipe singuri cu tine. Nu te deranjează?

— Bineînțeles că n-o deranjează, declară tatăl lui Charles. Ia loc... Tracy, nu?

— Da, domnule.

Cei doi se aşezară pe o canapea, în fața ei. „De ce am impresia că mă aflu în fața inchiziției?”

Tracy parcă auzea vocea mamei sale: „Scumpo, Dumnezeu nu îți va da niciodată ceva ce nu poți duce. Tu nu trebuie să faci decât pas după pas”.

Primul pas pe care îl făcu Tracy fu un zâmbet timid, care nu îi ieşi deloc, fiindcă exact în clipa aceea simți cum dresurile îi alunecau până la genunchi. Încercă să ascundă asta cu mâna.

— Deci! Vocea domnului Stanhope era veselă. Tu şi Charles vreți să vă căsătoriți.

Cuvântul „vreți” o cam tulbură pe Tracy. Era clar că Charles le spusese că se vor căsători.

— Da, răspunse ea.

— Tu şi Charles nu vă cunoaşteți de prea mult timp, nu-i aşa? întrebă doamna Stanhope.

Tracy îşi reprimă resentimentele. Era adevărat. Avea să fie un interogatoriu.

— Ne cunoaştem de suficient de mult timp ca să ne dăm seama că ne iubim, doamnă Stanhope.

— Vă iubiți? murmură domnul Stanhope.

— Ca să fiu foarte sinceră, domnişoară Whitney, vestea pe care ne-a dat-o Charles a fost un şoc pentru mine şi pentru tatăl lui, spuse doamna Stanhope. Zâmbi matern. Desigur, Charles ți-a vorbit despre Charlotte? Observă expresia de pe fața lui Tracy. Înțeleg. Ei bine, el şi Charlotte au crescut împreună. Au fost întotdeauna foarte apropiați şi... în fine, cinstit vorbind, toată lumea se aştepta ca anul acesta să-şi anunțe logodna.

Nu era nevoie să i-o descrie pe Charlotte. Tracy putea să şi-o închipuie foarte bine. Erau vecini. Bogată, cu aceeaşi descendență socială ca şi Charles. Toate şcolile de elită. Iubea caii şi câştiga curse.

— Povesteşte-ne despre familia ta, sugeră domnul Stanhope.

„Dumnezeule, asta-i o scenă dintr-un film de groază", se gândi Tracy zăpăcită. „Eu sunt personajul jucat de Rita Hayworth, când se afla la prima întâlnire cu părinții lui Cary Grant. Simt nevoia să beau ceva. În filmele vechi, întotdeauna te salvează valetul, care vine cu o tavă de băuturi."

— Unde te-ai născut, draga mea? întrebă doamna Stanhope.

— În Louisiana. Tatăl meu a fost mecanic.

Nu era cazul să spună şi asta, dar nu se putuse abține. Era mândră de tatăl ei.

— Mecanic?

— Da. A înființat o mică fabrică în New Orleans şi a dezvoltat-o până a devenit una dintre cele mai importante din branşă. Acum cinci ani, când a murit, mama a preluat afacerea.

— Şi ce produce această... ăăă... companie?

— Țevi de eşapament şi alte piese pentru automobile.

Domnul şi doamna Stanhope schimbară o privire şi rostiră la unison:

— Înțeleg.

Tonul lor o făcu pe Tracy să se încordeze. „Mă întreb cât va dura până o să pot să încep să-i iubesc?" îşi spuse ea. Se uită la figurile lipsite de simpatie din fața ei şi, spre oroarea ei, începu să turuie stupid:

— O să vă placă mama mea. E frumoasă, inteligentă şi plină de farmec. Ea e din sud. E micuță, desigur, cam de înălțimea dumneavoastră, doamnă Stanhope...

Cuvintele lui Tracy se risipiră, strivite de tăcerea apăsătoare. Chicoti prosteşte, încet, apoi se potoli sub privirea fixă a doamnei Stanhope. Domnul Stanhope fu cel care rosti cu o figură impenetrabilă:

— Charles ne-a informat că eşti însărcinată.

O, cum şi-ar fi dorit Tracy să nu fi fost! Atitudinea lor era clar dezaprobatoare. Se comportau de parcă fiul lor nu avea nimic de-a face cu tot ce se întâmplase. De parcă era o ruşine. „Acum ştiu ce ar fi trebuit să am pe mine", se gândi Tracy. „Un semn făcut cu fierul roşu."

— Nu înțeleg cum în ziua de azi... începu doamna Stanhope, dar nu mai apucă să termine, fiindcă în clipa aceea Charles intră în cameră.

Tracy nu-şi amintea să fi fost mai fericită în viața ei la vederea cuiva.

— Ei, rosti el, voios. Vă înțelegeți bine?

Tracy se ridică şi fugi în brațele lui.

— Foarte bine, dragul meu.

Îl ținu strâns lângă ea, gândindu-se: „Slavă Domnului că Charles nu e ca părinții lui. Niciodată n-ar putea să fie aşa. Sunt încuiați, snobi şi reci".

În spatele lor se auzi o tuse discretă, a valetului care stătea în uşă cu o tavă plină de pahare. „O să fie bine”, îşi spuse Tracy. „Filmul ăsta o să aibă un final fericit.”

Mâncarea era excelentă, dar Tracy era prea emoționată ca să mănânce. Discutară despre operațiuni bancare, politică şi despre starea tristă a națiunilor, şi totul fu foarte impersonal şi politicos. Nu rosti nimeni cuvintele „l-ai păcălit pe fiul nostru să se însoare cu tine”. Dacă era să fie corectă, se gândi Tracy, aveau tot dreptul să fie şi ei preocupați în legătură cu femeia cu care urma să se căsătorească fiul lor. Într-o bună zi, Charles va moşteni firma, şi era important să aibă o soție potrivită. Şi, promise Tracy în gând, va avea.

Charles o prinse delicat de mâna cu care ea tot răsucea un şervețel pe sub masă şi îi făcu discret cu ochiul. Tracy simți că prinde aripi.

— Eu şi Tracy am prefera o nuntă restrânsă, spuse Charles, şi după aceea...

— Prostii! îl întrerupse doamna Stanhope. În familia noastră nu se fac nunți restrânse, Charles. Sunt zeci de prieteni care vor să vină la nunta ta. Se uită la Tracy, evaluându-i silueta. Poate ar trebui să începem să trimitem invitațiile chiar de acum. Şi, după un moment de gândire: Asta, dacă sunteți şi voi de acord.

— Da. Da, desigur.

„O să fie deci o nuntă. Nu ştiu de ce m-am îndoit, de fapt.”

Doamna Stanhope continuă:

— Unii invitați vor veni din străinătate. O să fac eu aranjamentele să stea aici, în casă.

Domnul Stanhope întrebă:

— V-ați hotărât unde plecați în luna de miere?

Charles zâmbi.

— Asta rămâne secret, tată. O strânse uşor de mână pe Tracy.

— Şi cât aveţi de gând să staţi în luna de miere? continuă doamna Stanhope interogatoriul.

— Vreo cincizeci de ani, răspunse Charles.

Iar Tracy îl adoră pentru asta.

După cină trecură în bibliotecă pentru un brandy, iar Tracy se uită în jur, la camera veche, cu lambriuri de stejar, cu rafturile pline de cărţi îmbrăcate în piele, cu două tablouri de Corot, un mic Copley şi un Reynolds. Pentru ea nu ar fi avut nicio importanţă dacă Charles n-ar fi avut bani deloc, dar trebuia să recunoască în sinea ei că urma să fie un mod de viaţă foarte plăcut.

Era aproape miezul nopţii când Charles o conduse acasă cu maşina în micul ei apartament din Fairmount Park.

— Sper că seara asta nu a fost prea dificilă pentru tine, Tracy. Mama şi tata sunt cam scorţoşi uneori.

— A, nu, au fost drăguţi, minţi Tracy.

Era sfârşită de tensiunea în care îşi petrecuse seara, dar când ajunse la uşa apartamentului, îl întrebă:

— Vrei să intri, Charles?

Simţea nevoia să stea puţin în braţele lui. Ar fi vrut ca el să-i spună: „Te iubesc, draga mea. Nimeni din lumea asta n-o să ne poată despărţi”.

El zise însă:

— Mă tem că nu pot în seara asta. Am o dimineaţă grea mâine.

Tracy îşi ascunse dezamăgirea.

— Desigur. Înţeleg, dragul meu.

— Ne auzim mâine.

O sărută scurt şi ea se uită cum dispare pe hol.

Apartamentul era luminat de flăcări puternice şi vuia de zgomotul alarmei de incendiu care spărsese brusc liniştea

nopții. Tracy sări în sus din patul ei, amețită de somn, încercând să simtă fum prin întunericul camerei. Soneria se auzea în continuare, şi Tracy îşi dădu seama că suna telefonul. Ceasul de pe noptieră arăta ora 2.30. Primul ei gând, stârnit de panică, fu că s-a întâmplat ceva cu Charles. Smulse receptorul din furcă.

— Alo?

O voce masculină, îndepărtată, întrebă:

— Tracy Whitney?

Ea şovăi. Dacă ăsta era un telefon obscen...

— Cine e la telefon?

— Locotenent Miller de la Departamentul de Poliție din New Orleans. Sunteți Tracy Whitney?

— Da.

Inima începuse să-i bată tare.

— Mă tem că am o veste foarte proastă pentru dumneavoastră.

Mâna ei se încleştă pe receptor.

— E vorba despre mama dumneavoastră.

— A fost... a avut vreun accident?

— A murit, domnişoară Whitney.

— Nu! țipă.

Era un telefon obscen. O farsă cu care cineva încerca s-o sperie. Mama ei nu avea nimic. „Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy."

— Îmi pare rău să vă dau o asemenea vestea, rosti vocea.

Era adevărat. Era un coşmar, dar era adevărat. Nu putea să vorbească. Creierul şi limba îi înghețaseră. Auzi vocea locotenentului.

— Alo?... Domnişoară Whitney? Alo?...

— Vin cu primul avion.

Stătea în bucătăria micuță a apartamentului şi se gândea la mama ei. Era imposibil să fie moartă. Întotdeauna fusese

aşa de energică, de plină de viață. Avuseseră o relație atât de apropiată, plină de iubire. Încă de când era copil, Tracy putuse să se ducă la mama ei cu orice problemă, să discute cu ea despre şcoală sau despre băieți, şi, mai târziu, despre bărbați. Când tatăl lui Tracy murise, apăruseră o mulțime de oferte, fiindcă erau mulți care voiau să îi cumpere afacerea. Îi oferiseră lui Doris destui bani cât să poată trăi toată viața fără griji, dar ea refuzase cu încăpățânare să vândă.

— Tatăl tău a clădit afacerea asta. Nu pot să arunc aşa toată munca lui.

Şi o păstrase înfloritoare.

„O, mamă", se gândi Tracy. „Te iubesc aşa de mult. Niciodată nu îl vei mai întâlni pe Charles şi n-o să-ți vezi nepotul." Şi începu să plângă în hohote.

Îşi făcu o cafea şi rămase lângă ea în întuneric până se răci. Îşi dori cu disperare să-l sune pe Charles şi să-i spună ce se întâmplase, să fie alături de ea. Se uită la ceasul din bucătărie. Era 3.30 şi nu voia să-l trezească; o să-l sune din New Orleans. Se întreabă dacă acest lucru le va afecta planurile de nuntă şi se simți imediat vinovată de gândul acesta. Cum putea să se gândească la aşa ceva într-un moment ca acesta? Locotenentul Miller îi spusese: „Când ajungeți aici, luați un taxi şi veniți la poliție". De ce la poliție? De ce? Ce se întâmplase?

Stând în aglomerația din aeroportul din New Orleans, aşteptându-şi valiza printre alți călători agitați, care se împingeau, Tracy simțea că se sufocă. Încercă să se apropie de banda de recuperare a bagajelor, dar nimeni n-o lăsa să treacă. Devenea tot mai agitată, înspăimântată de ce avea să vadă în scurtă vreme. Încerca tot timpul să-şi spună că poate nu era decât o confuzie, dar cuvintele acelea îi răsunau în minte: „Mă tem că am o veste proastă pentru

dumneavoastră... A murit, domnişoară Whitney... Îmi pare rău să vă dau o asemenea veste...”

După ce îşi recuperă în sfârşit valiza, Tracy luă un taxi şi îi dădu adresa pe care i-o spusese locotenentul la telefon:

— South Broad Street, 715, vă rog.

Şoferul îi zâmbi în oglinda retrovizoare.

— La poliţai, nu?

Nicio conversaţie. Nu acum. Mintea lui Tracy era mult prea tulburată.

Taxiul o luă spre est, către Lake Pontchartrain Street. Şoferul sporovăia întruna.

— Aţi venit pentru marele spectacol, domnişoară?

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte, dar spuse în gând: „Nu, am venit pentru moarte”. Auzea ca prin vis turuiala şoferului, dar nu înţelegea ce spune. Stătea ţeapănă pe banchetă, fără să vadă locurile cunoscute pe lângă care treceau în viteză. Numai când se apropiară de Cartierul Francez, Tracy deveni conştientă de larma tot mai mare. Era zgomotul produs de o mulţime de oameni care parcă înnebuniseră şi care scandau ceva, furioşi.

— Doar până aici pot să vă duc, o informă şoferul.

Şi abia atunci Tracy înălţă capul şi se uită în jur. Era o privelişte incredibilă. Sute de mii de oameni care strigau, cu măşti pe faţă, îmbrăcaţi în dragoni, aligatori gigantici şi zei păgâni, umpleau străzile şi trotuarele cu o larmă nebună şi cacofonică. Era o explozie dementă de trupuri, muzică, pancarte şi dansuri.

— Ar fi bine să coborâţi până nu-mi răstoarnă maşina, spuse şoferul. Nenorocitul ăsta de Mardi Gras.

Evident. Era februarie, perioada în care tot oraşul sărbătorea începutul Postului Mare. Tracy dădu drumul taxiului şi rămase pe trotuar, cu valiza în mână, iar în clipa următoare fu luată pe sus de gloata care ţipa şi dansa. Era un spectacol obscen, un sabat al vrăjitoarelor negre, un

milion de furii care o sărbătoreau pe mama ei. Valiza îi fu smulsă din mână şi dispăru. Un bărbat gras, cu o mască de drac, o luă în braţe şi o sărută. Un cerb o strânse de sâni şi un panda uriaş o apucă pe la spate şi o ridică în aer. Ea se zbătu şi încercă să fugă, dar fu imposibil. Era înghiţită în mulţime, prinsă în capcană, inclusă în mulţimea care cânta şi dansa. Înaintă odată cu gloata care mergea cântând, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu avea scăpare. Când reuşi să se desprindă în sfârşit de ei şi să intre pe o stradă liniştită, era în pragul isteriei. Rămase acolo aşa mult timp, rezemată de un stâlp de iluminat, respirând adânc, ca să-şi recapete în cele din urmă controlul. Apoi se îndreptă spre secţia de poliţie.

Locotenentul Miller era un bărbat între două vârste, cu o figură obosită, aspră de vreme, şi părea sincer încurcat de situaţia în care se afla.

— Îmi pare rău că nu am putut să vin la aeroport, îi spuse el lui Tracy, dar tot oraşul a înnebunit. Am căutat prin lucrurile mamei dumneavoastră şi nu am găsit pe altcineva la care să sunăm.

— Vă rog, domnule locotenent, spuneţi-mi cum... ce s-a întâmplat cu mama mea.

— S-a sinucis.

Tracy simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Nu se poate... e imposibil! De ce să se sinucidă? Avea atâtea motive să trăiască.

Vocea ei răguşise brusc.

— A lăsat un bilet pentru dumneavoastră.

Morga era rece, indiferentă şi înspăimântătoare. Tracy fu condusă pe un coridor lung şi alb către o încăpere mare, sterilă şi goală, şi dintr-odată îşi dădu seama că de fapt nu era goală. Era plină cu morţi. Cu moarta ei.

Un asistent îmbrăcat în halat alb se duse spre un perete, trase de un mâner şi scoase un fel de sertar uriaş.

— Vreți s-o vedeți?

„Nu! Nu vreau să văd un corp lipsit de viață aşezat într-o cutie.” Voia să plece cât mai repede de aici. Voia să se întoarcă în timp cu câteva ore, atunci când auzise alarma de incendiu. „Să fi fost mai bine o alarmă de incendiu, nu telefonul, nu mama mea moartă.” Tracy se apropie încet, şi fiecare pas parcă o durea. Apoi se uită în jos la trupul fără viață al celei care o născuse, care o hrănise, care râsese împreună cu ea, care o iubise. Se aplecă şi o sărută pe mama ei pe obraz. Obrazul era rece şi gumos.

— O, mamă, şopti Tracy. De ce? De ce-ai făcut asta?

— Va trebui să facem o autopsie, zise asistentul. Aşa cere legea, când e vorba despre sinucideri.

*

Biletul pe care îl lăsase Doris nu oferea niciun răspuns.

Draga mea Tracy,

Te rog să mă ierți. Am dat greş şi nu am putut suporta ideea că aş putea să devin o povară pentru tine. Aşa e cel mai bine. Te iubesc aşa de mult.

Mama

— O, Doamne!

— Mai e ceva. Mama ta a primit o înştiințare de la Procuratură, în care i se aducea la cunoştință că e acuzată de fraudă şi riscă să intre la închisoare. Aceea a fost ziua în care a murit, de fapt, cred eu.

Tracy clocotea de o furie inutilă.

— Dar nu trebuia decât să le spună adevărul... să le explice ce a făcut bărbatul acela.

Bătrânul maistru clătină din cap.

— Joe Romano lucrează pentru un anume Anthony Orsatti. Orsatti conduce tot oraşul New Orleans. Am descoperit prea târziu că Romano a mai făcut asta şi cu alte companii. Chiar dacă mama ta l-ar fi dat în judecată, ar fi durat ani de zile până să-i poată dovedi vinovăția, şi n-ar fi avut atâția bani.

— De ce nu mi-a spus?

Era un strigăt de durere, un strigăt pentru durerea mamei sale.

— Mama ta a fost o femeie orgolioasă. Şi, pe urmă, ce puteai să faci? Nimeni nu putea să facă nimic.

„Te înşeli”, îi spuse Tracy în gând, înverşunată.

— Vreau să-l văd pe Joe Romano. Unde aş putea să-l găsesc?

Schmidt îi răspunse sec:

— Las-o baltă. Nu ai idee ce puternic este.

— Unde locuieşte, Otto?

— Are o proprietate în apropiere de Jackson Square, dar n-o să te ajute cu nimic dacă te duci acolo, Tracy, crede-mă.

Tracy nu răspunse. Era copleşită de un sentiment până acum absolut necunoscut: ura. „Joe Romano va da socoteală pentru că mi-a ucis mama”, îşi jură ea.

Capitolul 3

Avea nevoie de timp. Timp să gândească, timp să-şi plănuiască următoarea mişcare. Nu putea suporta gândul să se întoarcă în casa aceea pustie, aşa că se cază la un mic hotel de pe Magazine Street, departe de Cartierul Francez, unde parada continua şi acum. Nu avea bagaj, iar recepționerul o anunță bănuitor, din spatele tejghelei:

— Va trebui să plătiți în avans. Costă douăzeci de dolari pe noapte.

Din camera ei, Tracy îl sună pe Clarence Desmond să-i spună că nu va putea veni la serviciu câteva zile. El îşi ascunse nemulţumirea la auzul acestei veşti.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el. O să găsesc pe cineva să-ţi ţină locul până te întorci.

El spera că ea nu va uita să-i spună lui Charles Stanhope cât de înţelegător fusese.

Următorul telefon i-l dădu lui Charles.

— Charles, dragul meu...

— Unde naiba eşti, Tracy? Mama a încercat să dea de tine toată dimineaţa. Voia să te invite la prânz. Aveţi o grămadă de aranjamente de făcut împreună.

— Îmi pare rău, dragul meu. Sunt în New Orleans.

— Unde?! Ce faci în New Orleans?

— Mama mea... a murit.

Cuvintele i se opriră în gât.

— Ah. Tonul vocii lui se schimbă instantaneu. Îmi pare rău, Tracy. Probabil că s-a întâmplat pe neaşteptate. Era destul de tânără, nu-i aşa?

„Era foarte tânără", se gândi Tracy nefericită. Şi spuse cu voce tare:

— Da. Da, era tânără.

— Ce s-a întâmplat? Tu eşti bine?

Nu ştia de ce, dar parcă nu-i venea să-i spună lui Charles că a fost vorba de o sinucidere. Ar fi vrut cu disperare să ţipe în gura mare şi să spună tuturor ce îi făcuseră mamei ei, dar se abţinu. „E problema mea", se gândi ea. „Nu pot să arunc povara asta pe umerii lui Charles."

— Nu-ţi face griji pentru mine, dragul meu.

— Vrei să vin la tine, Tracy?

— Nu. Mulţumesc. Mă descurc. Mâine o înmormântez. Luni mă întorc la Philadelphia.

După ce închise, se întinse pe patul din camera de hotel, cu gândurile vraişte. Începu să numere plăcile de ipsos din

tavan care izolau fonic camera. „Una... două... trei... Romano... patru... cinci... Joe Romano... şase... şapte... o să plătească.” Nu avea niciun plan. Nu ştia decât că n-o să-l lase pe Joe Romano să scape nepedepsit pentru ce făcuse, că o să găsească o modalitate de a-şi răzbuna mama.

Tracy părăsi hotelul după-amiaza târziu şi merse pe Canal Street până când ajunse la o casă de amanet. În spatele ghişeului, într-un fel de cuşcă cu zăbrele se afla un bărbat cu o înfăţişare cadaverică şi cu nişte ochelari de soare verzi, demodaţi.

— Vă ajut cu ceva?

— Vreau... vreau să cumpăr un pistol.

— Ce fel de pistol?

— Păi, un... ăăă... revolver.

— Vreţi un .32, un .45, un...

Tracy nu avusese niciodată în mână un pistol.

— Un... .32 cred că e bine.

— Am un Smith and Wesson frumos de calibru .32, la 229 dolari, sau un Charter Arms de .32 la 159...

Nu avea atâţia bani la ea.

— Ceva mai ieftin nu aveţi?

El ridică din umeri.

— Mai ieftin de atâta e doar o praştie, cucoană. Să-ţi zic ceva. Îţi dau treijdoiul cu o sută cincizeci şi-ţi mai dau şi o cutie de gloanţe.

— Bine.

Tracy îl privi cum se duce la o masă din spatele lui, pe care se afla un adevărat arsenal, şi luă de acolo un revolver. Îl aduse şi îl puse pe tejghea.

— Ştii să tragi cu el?

— Trebuie să... apeşi pe trăgaci.

El mormăi ceva.

— Vrei să-ţi arăt cum să-l încarci?

Ea voia să spună că nu, că nici nu voia să-l folosească, voia doar să sperie pe cineva cu el, dar îşi dădu seama ce stupid ar suna.

— Da, vă rog.

Tracy se uită cum bagă gloanţele în încărcător.

— Mulţumesc.

Scotoci în geantă, apoi îi numără banii vânzătorului.

— Am nevoie de un nume şi de o adresă pentru poliţie.

Tracy nu se gândise la asta. A-l ameninţa cu arma pe Joe Romano era un act criminal. „Dar el este criminalul, nu eu."

Ochelarii verzi ai bărbatului îi colorau ochii în galben palid când se uită la ea.

— Numele?

— Smith. Joan Smith.

El notă pe o fişă.

— Adresa?

— Dowman Road. Dowman Road 32.

El spuse fără să se uite la ea.

— Nu există numărul 32 pe Dowman Road. Ar însemna că e în mijlocul apei. Mai bine zicem 5020.

Împinse fişa în faţa ei. Ea semnă „Joan Smith".

— Asta e tot?

— Asta e tot.

El îi împinse cu atenţie pistolul din cuşcă. Tracy se uită fix la el, apoi îl puse în geantă, se întoarse şi ieşi repede din magazin.

— Hei, cucoană, strigă el după ea. Nu uita că pistolul e încărcat!

Jackson Square se află în inima Cartierului Francez, cu frumoasa catedrală St. Louis tronând în mijloc, ca o binecuvântare. Casele şi curţile vechi, elegante, din piaţă sunt protejate de zgomotul infernal al traficului prin garduri

vii înalte şi de magnolii grațioase. Joe Romano locuia într-una dintre aceste case.

Tracy aşteptase lăsarea întunericului ca să pornească. Parada ajunsese pe Chartres Street, şi, de la depărtarea aceea, Tracy mai auzea ecourile vagi ale zarvei care o luase pe sus, în ajun.

Rămase ascunsă în umbră, studiind casa, iar greutatea pistolului în geantă îi amintea în permanență de existența lui. Planul pe care îl concepuse era simplu. O să încerce să discute cu Joe Romano, să-i ceară să declare tuturor nevinovăția mamei. Dacă va refuza, îl va amenința cu pistolul şi îl va sili să scrie o declarație. O să ducă declarația la locotenentul Miller, iar acesta îl va aresta pe Romano, iar numele mamei ei va fi din nou neîntinat. Ar fi dat orice să fi fost şi Charles aici, cu ea, dar era mai bine să se descurce singură. Charles nu trebuia să fie amestecat în povestea asta. O să-i spună după ce se va termina totul şi Joe Romano o să fie în spatele gratiilor, acolo unde merita. Se apropia un trecător. Tracy aşteptă până când acesta o depăşi şi strada rămase din nou pustie.

Porni spre casă şi apăsă butonul soneriei. Nu răspunse nimeni. „Probabil e la vreun bal din acelea private care se dau de Mardi Gras. Dar eu nu pot să aştept", se gândi Tracy. „Nu pot să stau până vine el acasă." Deodată se aprinse lumina pe verandă, uşa din față se deschise şi un bărbat ieşi. Apariția lui fu o surpriză pentru Tracy. Se aştepta să vadă un monstru sinistru, pe fața căruia să se citească răutatea. În loc de asta, se trezi în fața unui bărbat frumos, cu o figură plăcută, care semăna foarte bine cu un profesor universitar. Vocea lui era joasă şi amabilă.

— Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunteți Joe Romano?

Vocea îi tremura.

— Da. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Avea maniere calde, prietenoase. „Nici nu e de mirare că mama a fost păcălită de omul ăsta”, se gândi Tracy.

— Aş vrea... să stăm de vorbă, domnule Romano.

El o studie o clipă.

— Desigur. Poftiți în casă.

Tracy intră într-un living plin de mobilă superbă, veche. Joseph Romano trăia bine. „Pe banii mamei mele”, se gândi Tracy cu amărăciune.

— Tocmai voiam să-mi pregătesc ceva de băut. Ce-ați dori să beți?

— Nimic.

El o privi curios.

— Despre ce vreți să stăm de vorbă, domnişoară...

— Tracy Whitney. Sunt fiica lui Doris Whitney.

El o privi o clipă absent, apoi pe fața lui trecu o undă de recunoaştere.

— A, da. Am auzit ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră. Păcat.

Păcat! El îi provocase moartea şi tot ce putea să spună era „păcat”.

— Domnule Romano, Procuratura pare să creadă că mama era vinovată de fraudă. Ştiți că nu e adevărat. Aş vrea să mă ajutați să-i reabilitez numele.

El ridică din umeri.

— Nu discut niciodată afaceri de Mardi Gras. E împotriva religiei mele. Se duse la bar şi începu să amestece două băuturi. Cred că o să vă simțiți mai bine dacă beți ceva.

Nu îi mai rămânea nimic de făcut. Tracy deschise geanta şi scoase pistolul. Îl îndreptă spre el.

— O să-ți spun eu ce mă va face să mă simt mai bine, domnule Romano. Mărturia ta, în care să spui exact ce i-ai făcut mamei mele.

Joseph Romano se întoarse spre ea şi văzu pistolul.

— Ai face bine să laşi pistolul ăla, domnişoară Whitney. Poate să se descarce.

— O să se descarce sigur dacă nu faci exact cum îţi spun eu. O să scrii pe hârtie cum ai jefuit compania, cum ai băgat-o în faliment şi cum ai împins-o pe mama spre sinucidere.

El se uita acum cu mai multă atenţie la ea, cu ochii întunecaţi de îngrijorare.

— Înţeleg. Şi dacă refuz?

— Atunci o să te omor.

Simţea cum îi tremură pistolul în mână.

— Nu pari o criminală, domnişoară Whitney. Acum venea încet spre ea, cu paharul în mână. Vocea lui era caldă şi sinceră. Nu am nicio legătură cu moartea mamei tale şi, crede-mă, eu...

Îi aruncă băutura în faţă. Tracy simţi arsura ascuţită a alcoolului în ochi şi, în clipa următoare, pistolul îi zbura din mână.

— Baba aia a ţinut secret, spuse Joe Romano. Nu mi-a zis ce bunăciune de fată are.

O imobilizase, ţinându-i strâns braţele, iar Tracy nu mai vedea nimic şi era îngrozită. Încercă să se smulgă din mâinile lui, dar el o lipi cu spatele de perete, împingându-se în ea.

— Ai tupeu, păpuşă. Îmi place asta. Mă excită.

Vocea lui era răguşită. Tracy simţea cum se împinge în ea şi încercă să se răsucească, dar el o ţinea mult prea strâns.

— Ai venit în căutare de ceva adrenalină, ha? Ei, păi asta o să-ţi dea ţie Joe.

Ea vru să ţipe, dar nu reuşi decât să gâfâie.

— Dă-mi drumul!

El îi sfâşie bluza.

— Hei! Ia te uită ce țâțe, şopti el. Începu s-o ciupească de sfârcuri. Hai, luptă-te cu mine, păpuşă, şopti el. Mor după asta.

— Dă-mi drumul!

El o strângea şi mai tare, şi pe ea o durea. Simți că o sileşte să se aşeze pe podea.

— Pun pariu că nu ți-a tras-o niciodată un bărbat adevărat, spuse el.

Acum era peste ea, cu corpul lui greu deasupra ei, iar mâinile lui se plimbau pe coapse. Tracy îl îmbrânci orbeşte şi simți cum degetele ating pistolul. Îl apucă, şi apoi se auzi brusc o detunătură asurzitoare.

— Ah, Doamne! țipă Romano.

Strânsoarea mâinilor lui slăbi brusc. Printr-o ceață roşie, Tracy văzu plină de groază cum cade de pe ea, alunecând pe podea, chircit pe o parte.

— M-ai împuşcat... curvă ce eşti. M-ai împuşcat...

Tracy împietrise, nici nu se mai putea mişca. Simțea că îi vine rău, şi ochii ei erau orbi şi o dureau groaznic. Reuşi să se ridice în picioare, se întoarse şi porni împiedicându-se prin cameră, până ajunse la o uşă. O deschise. Era baia. Bâjbâi până la chiuvetă, o umplu cu apă rece şi îşi spălă ochii până când durerea se mai potoli şi privirea începu să i se limpezească. Se uită în oglinda dulăpiorului. Ochii îi erau injectați şi aveau o căutătură nebună. „Dumnezeule mare, am ucis un om.” Fugi înapoi în living.

Joe Romano zăcea pe podea, şi sângele se prelingea din el pe covorul alb. Tracy se aplecă asupra lui, cu fața albă precum ceara.

— Îmi pare rău... rosti ea năucită. N-am vrut să...

— Ambulanța...

Respirația lui era horcăită.

Tracy se repezi la telefonul de pe birou şi sună la Urgențe. Când vru să vorbească, vocea ei era sugrumată.

— Vă rog trimiteți o ambulanță imediat. Adresa este: Jackson Square 421. Un bărbat a fost împuşcat.

Puse receptorul în furcă şi se uită în jos spre Joe Romano. „O, Doamne”, se rugă ea, „te rog, nu-l lăsa să moară. Ştii că nu am vrut să fac asta... să-l omor”. Îngenunche lângă trupul lui, pe podea, să vadă dacă mai trăieşte. Ochii lui erau închişi, dar încă respira.

— Ambulanța e pe drum, promise Tracy.

Apoi fugi.

Încercă să nu fugă, ca să nu atragă atenția, ținându-şi jacheta strâns, ca să nu i se vadă bluza sfâşiată. La vreo patru străzi distanță, încercă să oprească un taxi. O depăşiră vreo şase, încărcate de pasageri fericiți, care râdeau. În depărtare, Tracy auzi sirena ambulanței care se apropia, iar peste câteva secunde trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre casa lui Joe Romano. „Trebuie să plec de aici”, se gândi Tracy. În fața ei, opri un taxi din care coborâră câțiva oameni. Tracy fugi spre el, speriată să nu-l scape.

— Sunteți liber?

— Depinde. Unde vreți să mergeți?

— La aeroport.

Îşi ținu respirația.

— Urcați.

Pe drum spre aeroport, Tracy se gândi la ambulanță. Dacă ajunsese prea târziu şi Joe Romano murise? Ar însemna că era o criminală. Pistolul îl lăsase în casă, iar amprentele ei erau peste tot. Ar fi putut să declare la poliție că Romano încercase s-o violeze şi că arma se descărcase din greşeală, dar nu ar fi crezut-o niciodată. Ea cumpărase arma care se afla lângă Joe Romano. Cât timp trecuse oare? O jumătate de oră? O oră? Trebuia să plece din New Orleans cât mai repede posibil.

— V-a plăcut carnavalul? o întrebă şoferul.

Tracy înghiți în sec.

— Eu... da.

Îşi scoase oglinda din geantă şi încercă să se aranjeze puțin. Fusese o proastă să încerce să-l facă pe Romano să mărturisească. Nimic nu ieşise bine. Cum ar putea să-i explice lui Charles ce se întâmplase? Ştia ce şocat avea să fie, dar după ce o să-i explice, o să înțeleagă. Charles o să ştie ce era de făcut.

Când taxiul ajunse la aeroportul internațional New Orleans, Tracy se minună: „Oare doar azi-dimineață am fost aici? Toate astea s-au întâmplat într-o singură zi? Sinuciderea mamei sale... oroarea să fie luată pe sus de carnaval... omul acela care horcăia „M-ai împuşcat, curvă ce eşti..."

Când Tracy intră în terminalul Plecări, i se părea că toată lumea se uită la ea acuzator. Asta poate face o conştiință vinovată, se gândi ea. Ar fi vrut să existe vreo posibilitate să afle ce s-a întâmplat cu Joe Romano, dar nu avea idee la ce spital fusese dus şi pe cine ar putea să întrebe. „O să fie bine. Mă voi întoarce împreună cu Charles pentru înmormântarea mamei, iar Joe Romano o să fie bine." Încercă să-şi scoată din minte imaginea bărbatului care zăcea pe covorul alb, într-o baltă de sânge. Trebuia să se întoarcă repede la Charles.

Tracy se apropie de ghişeul Delta Airlines.

— Vreau un bilet dus pentru următorul avion spre Philadelphia, vă rog. Turist.

Funcționara de la ghişeu îşi consultă computerul.

— Următorul zbor este 304. Aveți noroc. Mai am un loc liber.

— La ce oră pleacă avionul?

În timp ce Tracy deschidea geanta, simți, mai degrabă, decât văzu doi polițiști în uniformă care o încadraseră. Unul dintre ei întrebă:

— Tracy Whitney?

Inima ei stătu o clipă. Ar fi fost stupid să nege.

— Da...

— Sunteți arestată.

Iar Tracy simți oțelul rece al cătuşelor închizându-se cu zgomot peste încheieturile ei.

Totul parcă se derula cu încetinitorul, şi parcă era vorba despre altcineva. Tracy parcă se vedea dusă prin aeroport, prinsă în cătuşe de mâna unui polițist, iar trecătorii se opreau şi întorceau capul după ea. Fu băgată într-o maşină de poliție alb cu negru, care avea un grilaj de oțel ce separa bancheta din spate de restul maşinii. Autovehiculul porni în viteză, cu luminile roşii aprinse şi cu sirenele pornite. Ea stătea înghesuită pe bancheta din spate, încercând să se facă nevăzută. Era o criminală. Joseph Romano murise. Dar fusese un accident. Le va explica ea ce se întâmplase. Era imposibil să nu o creadă. Trebuiau s-o creadă.

Secția de poliție unde a fost dusă Tracy se afla în districtul Algiers, în vestul oraşului New Orleans, şi era o clădire întunecată şi sumbră, care sugera disperare. Camera de primire era plină de personaje dubioase – prostituate, peşti, tâlhari şi victimele acestora. Tracy fu dusă rapid la biroul ofițerului de gardă.

Unul dintre polițiştii care o aduseseră spuse:

— Femeia aia, Whitney, sergent. Am prins-o la aeroport, voia să fugă.

— Nu am vrut să...

— Scoate-i cătuşele.

I le scoaseră. Tracy prinse glas.

— A fost un accident. N-am vrut să-l omor. A vrut să mă violeze şi...

Nu putea să-şi controleze tonul isteric al vocii.

Sergentul de la birou o întrebă scurt:

— Eşti Tracy Whitney?

— Da. Eu...

— Închideți-o.

— Nu! Stați puțin, pledă ea. Trebuie să sun pe cineva. Eu... am dreptul să dau un telefon.

Sergentul mormăi în spatele biroului.

— Ştii bine care-i procedura, ha? De câte ori ai mai fost la pârnaie, păpuşă?

— N-am mai fost. Dar aşa...

— O să dai telefonul. Trei minute. Ce număr vrei?

Era aşa de tulburată, încât nu îşi mai amintea numărul de telefon al lui Charles. Nu îşi amintea nici prefixul pentru Philadelphia. Era oare 251? Nu. Nu era ăsta. Începu să tremure.

— Haide. Nu stau aici toată noaptea.

Doi unu cinci. Ăsta era!

— Doi – unu – cinci – cinci – cinci – cinci – nouă – trei – zero – unu.

Sergentul de la birou formă numărul şi îi întinse receptorul lui Tracy. Auzea cum sună. Şi sună. Nu răspunse nimeni. Charles probabil plecase acasă.

— A expirat timpul, spuse sergentul.

Dădu să-i ia telefonul din mână.

— Vă rog, stați puțin! țipă ea.

Dar apoi îşi aduse aminte că Charles îşi închidea noaptea telefonul ca să nu fie deranjat. Ascultă soneria care suna în gol şi îşi dădu seama că nu are cum să ia legătura cu el.

Sergentul o întrebă:

— Ai terminat?

Tracy se uită la el şi răspunse, sfârşită:

— Am terminat.

Un poliţist îmbrăcat doar în cămaşă o luă pe Tracy şi o duse într-o cameră unde i se luară datele şi amprentele, apoi pe un coridor, într-o celulă în care o închise, singură.

— Mâine ai audiere, îi spuse poliţistul.

Apoi plecă şi o lăsă singură.

„Nimic din toate astea nu e adevărat", se gândi Tracy. „Este doar un vis oribil. O, Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat."

Dar mirosul puturos al patului din celulă era real, şi veceul turcesc din colţ era real, şi gratiile erau reale.

Orele din noaptea aceea se târau, parcă nesfârşite. Dacă ar fi putut să-l găsească pe Charles. Avea nevoie de el acum mai mult decât avusese vreodată nevoie de cineva toată viaţa ei. „Ar fi trebuit să-i spun de la început. Dacă i-aş fi spus, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat."

La ora 6.00, un paznic plictisit îi aduse lui Tracy micul dejun, care consta într-o cafea călduţă şi un terci de ovăz rece. Nu putu să se atingă de ele. Stomacul i se crispase cu totul. La ora 9.00 o femeie veni după ea.

— E timpul să plecăm, scumpo.

Descuie uşa celulei.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Tracy. Este foarte...

— Mai târziu, replică femeia. Nu cred că vrei să-l faci pe judecător să te aştepte. E un scârbos afurisit.

O escortă pe Tracy de-a lungul coridorului, apoi ieşiră pe o uşă care dădea într-o sală de judecată. Un judecător în vârstă stătea la masă. Capul şi mâinile lui aveau tresăriri imperceptibile, scurte. În faţa lui stătea procurorul, Ed Topper, un bărbat slăbuţ, în jur de patruzeci de ani, cu părul grizonant tuns perie şi cu nişte ochi negri, reci.

Tracy fu condusă spre un scaun, şi, în clipa următoare, aprodul anunţă:

— Statul împotriva lui Tracy Whitney, iar Tracy se trezi că se apropie de masa judecătorului. Acesta studia o foaie de pe birou, mişcându-şi capul în sus şi-n jos.

Acum. Acum era momentul ca Tracy să explice cuiva cu autoritate ce se întâmplase cu adevărat. Îşi strânse mâinile una într-alta, ca să nu mai tremure.

— Domnule judecător, nu a fost o crimă. L-am împuşcat, dar a fost un accident. Nu am vrut decât să-l sperii. A vrut să mă violeze şi eu...

Procurorul o întrerupse:

— Domnule judecător, nu văd de ce trebuie să mai pierdem timpul onoratei curți. Femeia aceasta a intrat în casa domnului Romano, înarmată cu un revolver de calibru .32, a furat un tablou de Renoir în valoare de o jumătate de milion de dolari şi, când domnul Romano a dat peste ea, l-a împuşcat cu sânge-rece şi l-a lăsat acolo să moară.

Tracy simți cum îi fuge sângele din obraji.

— Ce... despre ce vorbiți acolo?

N-avea niciun sens ce spunea el.

Procurorul continuă:

— Avem pistolul cu care l-a rănit pe domnul Romano. Cu amprentele ei pe el.

Rănit! Înseamnă că Joseph Romano era în viață! Nu omorâse pe nimeni.

— A fugit cu tabloul, domnule judecător. Acum probabil e ascuns. Din acest motiv, statul solicită reținerea lui Tracy Whitney pentru tentativă de omor şi jaf armat, cu o cauțiune în valoare de o jumătate de milion de dolari.

Judecătorul se întoarse spre Tracy, care rămăsese şocată.

— Eşti reprezentată de avocatul din oficiu?

Ea nici măcar nu îl auzi. Judecătorul ridică vocea:

— Ai avocat?

Tracy scutură din cap.

— Nu, eu... ce... ceea ce a spus omul acesta nu e adevărat. Eu niciodată...

— Ai bani să plăteşti un avocat?

Exista fondul acela al angajaților de la bancă. Mai era şi Charles.

— Eu... nu, domnule judecător, dar nu înțeleg...

— Curtea va numi un avocat din oficiu pentru tine. O să rămâi în arest, iar cauțiunea e stabilită la cinci mii de dolari. Cazul următor.

— Stați! Este o greşeală! Eu nu sunt...

Nu îşi mai amintea cum fusese scoasă de acolo.

Numele avocatului desemnat de curte era Perry Pope. Avea aproape patruzeci de ani, fața inteligentă şi ciupită de vărsat şi nişte ochi albaştri, blânzi. Tracy îl plăcu din prima clipă.

Intră în celula ei, se aşeză pe pat şi spuse:

— Ei! Ai reuşit să faci ceva senzație, având în vedere că n-ai stat decât douăzeci şi patru de ore în oraş. Zâmbi. Dar ai noroc. Tragi prost cu pistolul. Nu e decât o rană superficială. Romano o să supraviețuiască. Scoase din buzunar o pipă. Te deranjează?

— Nu.

Umplu pipa cu tutun, o aprinse şi o studie pe Tracy.

— Nu arăți ca un criminal înrăit obişnuit, domnişoară Whitney.

— Nu sunt criminală. Jur că nu sunt.

— Convinge-mă, spuse el. Spune-mi ce s-a întâmplat. De la început. Pe îndelete.

Tracy îi povesti. Totul. Perry Pope rămase liniştit şi îi ascultă povestea, fără să spună vreun cuvânt până la final. Atunci se rezemă de peretele celulei, cu o expresie sumbră.

— Ce nemernic! rosti încet Pope.

— Nu ştiu despre ce vorbesc ei. În ochii lui Tracy se citea nedumerirea. Nu ştiu nimic de niciun tablou.

— E foarte simplu. Joe Romano te-a folosit drept ţap ispăşitor, aşa cum a făcut şi cu mama ta. Ai nimerit într-o capcană.

— Tot nu înţeleg.

— Atunci dă-mi voie să-ţi explic. Romano o să ceară despăgubiri de jumătate de milion de dolari asigurărilor pentru acel Renoir pe care îl ţine ascuns undeva, şi o să-i şi primească. Compania de asigurări o să te urmărească pe tine, nu pe el. După ce se vor linişti lucrurile, o să vândă tabloul pe piaţa neagră şi o să mai facă încă o jumătate de milion, mulţumită acţiunii tale negândite. Chiar nu ţi-ai dat seama că o confesiune obţinută sub ameninţarea pistolului nu valorează nimic?

— Dar... cred că da. Dar m-am gândit că, dacă aş putea să scot adevărul de la el, cineva ar începe nişte cercetări.

Pipa se stinsese. O aprinse din nou.

— Cum ai intrat în casă?

— Am sunat la uşă, iar domnul Romano m-a poftit în casă.

— Nu asta e şi povestea lui. În spatele casei e un geam spart, pe unde pretinde el că ai intrat. A declarat la poliţie că te-a prins când voiai să fugi cu tabloul şi că atunci când a încercat să te oprească, tu l-ai împuşcat şi ai fugit.

— E o minciună!

— Dar e minciuna lui, casa lui şi pistolul tău. Măcar ştii cu cine ai de-a face?

Tracy clătină din cap, amuţită.

— Atunci dă-mi voie să-ţi prezint eu situaţia, domnişoară Whitney. Oraşul ăsta este controlat la sânge de familia Orsatti. Nimic nu se întâmplă fără acordul lui Anthony Orsatti. Dacă vrei un aviz să construieşti o clădire, să pavezi o stradă, să faci afaceri cu fete, cu pariuri sau cu droguri, te

duci la Orsatti. Joe Romano a început ca ucigaş plătit pentru Orsatti. Acum este cel mai important individ din organizaţia lui. Se uită la ea cu uimire. Şi tu ai intrat în casă la Romano şi ai scos arma în faţa lui.

Tracy stătea acolo, amorţită şi epuizată. Într-un târziu, îl întrebă:

— Tu crezi povestea mea?

El zâmbi.

— Normal că o cred. Este prea stupidă ca să nu fie adevărată.

— Poţi să mă ajuţi?

— O să încerc, zise el încet. Aş da orice să-i văd pe toţi în spatele gratiilor. Ei deţin tot oraşul şi cam toţi judecătorii. Dacă ajungi la proces, o să te îngroape aşa de adânc, încât n-o să mai vezi niciodată lumina zilei.

Tracy se uită la el, năucită.

— Dacă ajung la proces?

Pope se ridică şi începu să se plimbe prin celula minusculă.

— Nu vreau să ajungem în faţa juraţilor, fiindcă, te rog să mă crezi, vor fi juraţii lui. Există un singur judecător pe care Orsatti nu a putut să-l cumpere. Numele lui este Henry Lawrence. Dacă aş reuşi să aduc cazul în faţa lui, sunt aproape sigur că aş putea să negociez ceva pentru tine. Nu e neapărat etic, dar o să vorbesc personal cu el. Îi urăşte pe Orsatti şi pe Romano la fel de mult ca mine. Acum tot ce trebuie să facem e să aducem cazul în faţa lui.

Perry Pope făcu aranjamentele ca Tracy să îl poată suna pe Charles. Tracy auzi vocea cunoscută a secretarei lui.

— Biroul domnului Stanhope.

— Harriet. Tracy Whitney la telefon. Este...

— Ah! Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, domnişoară Whitney, dar nu am găsit niciun număr de

telefon. Doamna Stanhope este foarte nerăbdătoare şi vrea să faceţi împreună nişte aranjamente pentru nuntă. Ar fi bine s-o sunaţi cât mai curând posibil...

— Harriet, aş putea să vorbesc cu domnul Stanhope, te rog?

— Îmi pare rău, domnişoară Whitney. A plecat la Houston, la o întâlnire. Dacă îmi daţi numărul dumneavoastră, sunt sigură că o să sune aici foarte curând.

— Eu...

În niciun caz nu putea să-i ceară s-o sune la închisoare. Nu înainte de a putea să-i explice cum stau lucrurile.

— Eu... o să revin eu cu un telefon.

Puse încet receptorul în furcă.

„Mâine", se gândi Tracy îngrijorată. „O să-i explic mâine lui Charles."

În după-amiaza aceea, Tracy fu mutată într-o celulă mai mare. Primi o porţie caldă de mâncare delicioasă de la Galatoire's şi, la scurtă vreme după aceea, un buchet de flori cu un bileţel. Tracy deschise plicul şi scoase hârtia dinăuntru.

Capul sus, o să-i frângem pe nenorociţi.
Perry Pope

În dimineaţa următoare, el veni în vizită. Din momentul în care îi văzu zâmbetul acela pe faţă, ştiu că are veşti bune.

— Am avut noroc, exclamă el. Tocmai m-am întâlnit cu judecătorul Lawrence şi cu Topper, procurorul. Topper a ţipat ca un isteric, dar am reuşit să îţi obţin o înţelegere.

— O înţelegere?

— I-am spus judecătorului Lawrence toată povestea ta. A acceptat să pledezi vinovată.

Tracy se uită la el, şocată.

— Să pledez vinovată! Dar nu sunt...

El ridică mâna.

— Ascultă-mă. Dacă pledezi vinovată, scuteşti statul de cheltuielile presupuse de un proces. L-am convins pe judecător că nu ai furat tu tabloul. Ştie cine este Joe Romano şi are încredere în mine.

— Dar... dacă pledez vinovată, întrebă Tracy încet, ce-o să pățesc?

— Judecătorul Lawrence o să-ți dea trei luni de închisoare cu...

— Închisoare!

— Aşteaptă puțin. O să suspende sentința şi în perioada de probă o să poți pleca în afara statului.

— Dar asta înseamnă... că o să am cazier.

Perry Pope oftă.

— Dacă ajungi să fii judecată pentru jaf armat şi tentativă de omor în cursul jafului, ai putea primi zece ani.

Zece ani de închisoare!

Perry Pope se uită la ea, răbdător.

— Este decizia ta, continuă el. Eu nu pot decât să-ți dau un sfat în legătură cu ce ar fi mai bine. Este un miracol că am obținut asta. Trebuie să le dau răspunsul acum. Nu eşti obligată să accepți. Ai putea să ceri un alt avocat şi...

— Nu.

Ştia că omul acesta este onest. În situația dată, după ce ea se comportase nebuneşte, făcuse tot ce era posibil s-o ajute. Dacă ar fi putut numai să vorbească cu Charles. Dar trebuia să dea răspunsul acum. Probabil că trebuia să se considere norocoasă că scapă doar cu trei luni de închisoare cu suspendare.

— O să... o să accept, spuse Tracy.

Cuvintele îi ieşiră cu dificultate din gură.

El încuviințat din cap.

— Eşti o fată isteață.

Nu i se permise să dea telefon înainte de a fi dusă la tribunal. Ed Topper stătea într-o parte, lângă ea, iar Perry Pope în partea cealaltă. La masă stătea un bărbat cu trăsături distinse, în jur de cincizeci de ani, cu fața netedă, fără riduri şi cu un păr des, aranjat frumos.

Judecătorul Henry Lawrence îi spuse lui Tracy:

— Curtea a fost informată că acuzata vrea să-şi schimbe pledoaria, din nevinovat, în vinovat. Este corect?

— Da, domnule judecător.

— Toate părțile sunt de acord?

Perry Pope încuviință din cap.

— Da, domnule judecător.

— Statul este de acord, domnule judecător, spuse procurorul.

Judecătorul rămase tăcut multă vreme. Apoi se aplecă peste masă şi se uită în ochii lui Tracy.

— Unul dintre motivele pentru care o mare țară cum e a noastră se află într-o stare aşa de jalnică este că suntem plini de viermi care mişună pe străzi şi cred că pot să facă orice. Oameni care îşi bat joc de lege. Anumite sisteme judiciare îi cocoloşesc pe aceşti infractori. Ei bine, în Louisiana nu e aşa. Atunci când cineva care comite o infracțiune încearcă să omoare cu sânge-rece un om, noi credem că acela trebuie să primească o pedeapsă pe măsură.

Tracy începu să simtă primele semne de panică. Se întoarse să se uite la Perry Pope, dar acesta se uita fix la judecător.

— Acuzata a recunoscut că a încercat să-l ucidă pe unul dintre cei mai importanți cetățeni ai acestei comunități – un bărbat cunoscut pentru actele lui caritabile şi frumoase. Acuzata l-a împuşcat în timp ce fura un obiect de artă în valoare de o jumătate de milion de dolari. Vocea lui se aspri. Ei bine, această instanță o să aibă grijă să nu se poată

bucura de banii aceştia – nu pentru următorii cincisprezece ani, fiindcă vreme de cincisprezece ani o să fii încarcerată la penitenciarul de femei din Louisiana de Sud.

Tracy simți că se învârte camera cu ea. Se afla în mijlocul unei farse teribile. Judecătorul era doar un actor care juca acest rol, dar nu rostea replicile care trebuiau. N-ar fi trebuit să spună cuvintele acelea. Se întoarse să-i spună asta lui Perry Pope, dar el nu se uita la ea. Îşi îndesa nişte hârtii în servietă şi, pentru prima oară, Tracy observă că unghiile lui erau roase. Judecătorul Lawrence se ridicase şi acum îşi aduna hârtiile de pe masă. Tracy rămăsese acolo, amorțită, incapabilă să priceapă ce i se întâmplă.

Un aprod se apropie de ea şi o luă de braț.

— Vino cu mine, îi spuse.

— Nu! țipă Tracy. Nu, vă rog! Se uită la judecător. Este o greşeală îngrozitoare, domnule judecător. Eu...

Şi, în timp ce aprodul o strânse mai tare de braț, Tracy îşi dădu seama că nu era nicio greşeală. Fusese păcălită. Aveau s-o distrugă.

Exact aşa cum o distruseseră şi pe mama ei.

Capitolul 4

Ştirea despre delictul lui Tracy Whitney şi despre sentința primită de ea apăru pe prima pagină din New Orleans Courier, însoțită de o fotografie făcută la poliție. Apoi fu transmisă rapid pe marile rețele de cablu şi preluată de ziarele din toată țara, iar atunci când Tracy fu scoasă din sala de judecată pentru a fi transferată la penitenciarul de stat, fu întâmpinată de o mulțime de reporteri. Îşi ascunsese fața, umilită, dar nu avusese nicio scăpare în fața camerelor de filmat. Joe Romano era un subiect important de ştire, iar un atentat la viața lui, comis de o hoață frumoasă, era o ştire şi mai bună. Tracy avea senzația că este înconjurată de

duşmani. „Charles o să mă scoată de aici”, îşi spunea ea întruna. „O, Doamne, te rog, fă ca Charles să mă scoată de aici. Nu se poate să nasc copilul nostru în închisoare.”

Abia în după-amiaza următoare sergentul de serviciu îi permise să dea un telefon. Răspunse Harriet.

— Biroul domnului Stanhope.

— Harriet, la telefon Tracy Whitney. Aş vrea să vorbesc cu domnul Stanhope.

— Doar o clipă, domnişoară Whitney. Simți ezitarea din vocea secretarei. Să văd... dacă domnul Stanhope e în birou.

După o aşteptare lungă şi chinuitoare, Tracy auzi în sfârşit vocea lui Charles. Era gata să izbucnească în plâns de bucurie.

— Charles...

— Tracy? Tu eşti, Tracy?

— Da, dragul meu. Oh, Charles, am încercat să te sun de-atâtea ori...

— Am crezut că o iau razna, Tracy! Ziarele sunt pline de poveşti nebune despre tine. Nu pot să cred ce se spune acolo.

— Nimic nu este adevărat, dragul meu. Nimic. Eu...

— De ce nu m-ai sunat?

— Am încercat. N-am reuşit să dau de tine. Eu...

— Unde eşti acum?

— Sunt la... sunt la închisoare, în New Orleans. Charles, vor să mă bage în închisoare pentru ceva ce n-am făcut.

Spre oroarea ei, izbucni în plâns.

— Stai puțin. Ascultă-mă. În ziare se spune că ai împuşcat un om. Nu e adevărat, nu?

— L-am împuşcat, dar...

— Deci e adevărat.

— Nu e aşa cum pare la prima vedere, dragul meu. Nu e deloc aşa. Pot să-ți explic tot ce s-a întâmplat. Eu...

— Tracy, ai pledat vinovată pentru tentativă de omor şi furt de tablouri?

— Da, Charles, dar asta fiindcă...

— Doamne, Dumnezeule, dacă aveai aşa mare nevoie de bani, trebuia să discuţi cu mine... Să încerci să ucizi pe cineva... Nu-mi vine să cred. Nici părinţilor mei nu le vine să creadă. Eşti pe prima pagină în Philadelphia Daily News în dimineaţa asta. E prima oară când numele familiei Stanhope este asociat cu un asemenea scandal.

Din furia stăpânită care se simţea în vocea lui, Tracy îşi dădu seama cât de afectat era Charles. Îşi pusese atâtea speranţe în el, iar el era de partea ei. Abia îşi stăpâni glasul, să nu ţipe.

— Dragul meu, am nevoie de tine. Te rog, vino aici. Tu poţi să rezolvi situaţia asta.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu mi se pare că ar fi prea multe de rezolvat. Odată ce ai recunoscut că ai făcut toate astea. Familia mea nu-şi poate permite să fie amestecată în aşa ceva. Sunt convins că îţi dai seama. A fost un şoc groaznic pentru noi. Este clar că n-am ştiut cine eşti.

Fiecare cuvânt al lui era ca o lovitură de ciocan. Tot universul se prăbuşi peste ea. Se simţea aşa de singură, cum nu se mai simţise niciodată. Nu mai avea la cine să apeleze, nu mai avea pe nimeni.

— Dar... dar copilul?

— Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău, spuse Charles. Îmi pare rău, Tracy.

Şi legătura se întrerupse.

Ea rămase acolo, cu receptorul mort în mână.

Un prizonier din spatele ei spuse:

— Dacă ai terminat cu telefonul ăla, scumpo, aş vrea şi eu să-mi sun avocatul.

După ce Tracy fu dusă înapoi în celula ei, gardiana îi dădu instrucțiuni.

— Să te pregăteşti, că mâine pleci. La ora cinci o să vină să te ia.

Avu şi un vizitator. Otto Schmidt părea să mai fi îmbătrânit cu câțiva ani de la ultima lor întâlnire. Părea bolnav.

— Am venit doar să-ți spun cât de rău ne pare şi mie, şi soției mele. Ştim că, indiferent ce-a fost, nu a fost vina ta.

Dacă ar fi auzit asta de la Charles!

— Eu şi soția mea vom merge mâine la înmormântarea lui Doris.

— Mulțumesc, Otto.

„Mâine o să ne îngroape pe amândouă", se gândi Tracy nefericită.

Noaptea nu dormi deloc, rămânând culcată pe patul acela îngust din celulă, cu ochii în tavan. În mintea ei se derula conversația cu Charles, iar şi iar. Nici măcar nu îi dăduse şansa să-i explice.

Trebuia să se gândească la copil. Citise despre femei care nasc în închisoare, dar poveştile acelea i se păruseră aşa de îndepărtate, de parcă ar fi fost vorba despre oameni de pe o altă planetă. Şi acum i se întâmpla ei. „Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău", îi spusese Charles. Voia să aibă acest copil. „Şi totuşi", se gândi ea, „n-o să mi-l lase. Mi-l vor lua, pentru că o să stau în închisoare cincisprezece ani. Cel mai bine ar fi să nu ştie nimic de mama lui".

Plânse.

La ora cinci dimineața, în celula lui Tracy intrară un gardian şi o gardiană.

— Tracy Whitney?

— Da.

Rămase şi ea surprinsă de sunetul vocii ei.

— Prin ordinul Tribunalului penal din statul Louisiana, Secția Orleans, vei fi transferată la Penitenciarul de femei Louisiana de Sud. Să mergem, scumpo.

Fu condusă pe un coridor lung, pe lângă celule pline de deținuți. Se auziră o serie de strigăte.

— Cale bătută, scumpo...

— Spune-mi mie unde ai ascuns tabloul ăla, Tracy, iubito, şi îşi promit că fac banii pe din două cu tine...

— Dacă te duci la casa mare, întreabă de Ernestine Littlechap. O să aibă mare grijă de tine...

Tracy trecu apoi pe lângă telefonul la care vorbise cu Charles. „La revedere, Charles."

Ieşi apoi în curte. Acolo aştepta, cu motorul pornit, autobuzul galben, cu gratii la ferestre, pentru transportul deținuților. Vreo şase femei erau deja în autobuz, păzite de doi gardieni înarmați. Tracy se uită la fețele tovarăşelor ei de drum. Una era sfidătoare, alta era plictisită; celelalte păreau disperate. Viața lor de până acum se apropia de sfârşit. Erau nişte proscrise, iar acum erau duse către nişte cuşti în care aveau să fie închise ca nişte animale. Tracy se întrebă oare ce crime comiseseră şi dacă era vreuna nevinovată, ca ea, şi apoi se întrebă ce vedeau ele oare pe fața ei.

Drumul spre închisoare părea că nu se mai termină, în autobuz era cald şi mirosea urât, dar Tracy nu-şi dădea seama de nimic. Se închisese în ea şi nu mai era conştientă de prezența celorlalți pasageri, şi nici de câmpurile bogate şi verzi pe lângă care treceau. Era într-un alt timp, într-un alt spațiu.

Era micuță, şi venise la mare cu mama şi cu tatăl ei, iar tata o punea pe umeri şi intrau aşa în ocean, şi când ea începuse să țipe, tatăl ei spusese: „Nu fi copil, Tracy", şi o

aruncase în apa rece. Când apa îi trecuse deasupra capului, ea se speriase şi începuse să se înece, iar tatăl ei o scosese din apă, şi apoi o aruncase iar, şi din clipa aceea căpătase frică de apă...

Amfiteatrul facultății era plin de studenți, de părinți şi de rude. Ea era şefă de promoție. Ținuse un discurs de cincisprezece minute, încărcat de elan idealist, referiri inteligente la trecut şi visuri strălucitoare de viitor. Decanul îi înmânase cheia Phi Beta Kappa. „Vreau să ți-o dau ție", îi spusese Tracy mamei sale, iar mândria care se citea pe fața acesteia era superbă...

„Plec la Philadelphia, mamă. Am găsit acolo o slujbă la bancă."

Annie Mahler, prietena ei cea mai bună, o chemase acolo. „O să-ți placă Philadelphia, Tracy. Are tot felul de chestii culturale. E un oraş frumos şi sunt puține femei. Vreau să zic, bărbații de aici sunt chiar flămânzi! Pot să-ți găsesc şi ție un loc la banca unde lucrez eu..."

Charles făcea dragoste cu ea. Ea se uita la umbrele care se mişcau pe tavan şi se gândea: „Câte fete n-ar vrea să fie în locul meu?" Charles era o partidă extraordinară. Iar ea se simțise imediat ruşinată că se gândise la asta. Îl iubea. Îl simțea în ea, cum începea să se mişte din ce în ce mai repede, gata să explodeze, şi gemuse: „Eşti gata?", iar ea mințise şi spusese că da. „Ți-a plăcut?" „Da, Charles." Şi se gândise: „Asta a fost tot?" Şi din nou sentimentul de vinovăție...

— Tu! Cu tine vorbesc. Eşti surdă, ce naiba? Să mergem!

Tracy înălță capul şi văzu că este în autobuzul galben al închisorii. Se oprise într-o curte împrejmuită cu un zid înalt şi sumbru. Deasupra lui erau nouă rânduri de sârmă ghimpată, care înconjurau cele două sute de hectare de

câmp şi de pădure ale Penitenciarului de femei Louisiana de Sud.

— Dă-te jos, îi ceru gardianul. Am ajuns.

Aici era iadul.

Capitolul 5

O gardiană îndesată, cu faţă imobilă şi cu părul vopsit castaniu ca samurul se adresa nou-venitelor:

— Unele dintre voi o să staţi aici o bună bucată de vreme. Nu există decât o cale să rezistaţi, şi aceea este să uitaţi de lumea de afară. Puteţi să vă ispăşiţi pedeapsa uşor sau greu. Aici avem reguli, şi voi o să urmaţi aceste reguli. Noi vă spunem la ce oră vă treziţi, când trebuie să munciţi, când trebuie să mâncaţi şi când să mergeţi la toaletă. Dacă încălcaţi regulile astea, o să ajungeţi să preferaţi să muriţi. Nouă ne place să fie linişte aici şi ştim cum să ne descurcăm cu cine vrea să ne facă necazuri. Ochii ei o priviră pe Tracy în treacăt. Acum o să vă duceţi la examenul medical. După aceea la duş, apoi vi se va repartiza o celulă. Dimineaţă veţi primi sarcinile de muncă. Asta-i tot.

Dădu să se întoarcă. O fată palidă, care stătea lângă Tracy, spuse:

— Scuzaţi-mă, vă rog, aş putea...

Gardiana se răsuci la ea, cu faţa plină de furie.

— Tacă-ţi fleanca! Vorbeşti numai dacă eşti întrebată, ai înţeles? Asta e valabil pentru toate, jigodiilor.

Tonul ei, ca şi cuvintele, o şocară pe Tracy. Gardiana le făcu semn altor două gardiene, care stăteau în spatele camerei.

— Scoateţi-le pe curvele astea nenorocite de aici.

Tracy se trezi mânată de la spate, scoasă din cameră, odată cu celelalte, pe un coridor lung. Prizonierele fură băgate apoi într-o încăpere cu faianţă albă de sus până jos,

unde un bărbat între două vârste, gras, cu un halat murdar, stătea lângă o masă de examinare.

Una dintre gardiene strigă:

— Alinierea! şi le aranjă în şir indian.

Bărbatul îmbrăcat în halat zise:

— Eu sunt doctorul Glasco, doamnelor. Dezbrăcarea!

Femeile se uitară una la alta, şovăitoare. Una dintre ele întrebă:

— Până unde să ne...

— Nu ştiți ce înseamnă să vă dezbrăcați? Scoateți-vă dracului hainele – toate.

Femeile începură să se dezbrace încet. Unele erau ruşinate, altele erau furioase, iar altele erau indiferente. La stânga lui Tracy era o femeie spre cincizeci de ani, care tremura violent, iar la dreapta era o fată groaznic de slabă, care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Pielea ei era plină de coşuri.

Doctorul îi făcu semn femeii care era în capul şirului.

— Întinde-te pe masă şi pune picioarele în suporturi.

Femeia şovăi.

— Hai. Ții tot rândul pe loc.

Ea făcu ce i se spusese. Doctorul îi introdus în vagin un specul şi, în timp ce o consulta, o întrebă:

— Ai vreo boală venerică?

— Nu.

— O să vedem noi imediat.

O altă femeie îi luă locul pe masă. În timp ce doctorul se pregătea să o consulte cu acelaşi instrument, Tracy țipă:

— Stați puțin!

Doctorul se opri şi se uită surprins la ea.

— Ce e?

Toată lumea se uita la Tracy. Ea spuse:

— Dar... n-ați sterilizat instrumentul acela.

Pe fața doctorului Glasco apăru încet un zâmbet rece.

— Ia te uită! Avem aici un ginecolog. Ți-e frică de microbi, da? Treci la coada rândului.

— Poftim?

— Nu pricepi limba engleză? Treci la coadă.

Tracy, fără să înțeleagă de ce, trecu la coadă.

— Acum, dacă nu te deranjează, spuse doctorul, o să continuăm.

Introduse instrumentul în vaginul femeii de pe masă, şi, brusc, Tracy îşi dădu seama de ce o trimisese la coadă. Avea să le examineze pe toate cu acelaşi specul nesterilizat, iar ea avea să fie ultima dintre intervenții. Simțea cum fierbe furia în ea. Ar fi putut să le controleze separat, dar special făcuse asta, ca să le lezeze demnitatea. Iar ele îl lăsau să facă ce vrea. Dacă ar fi protestat toate... Venise şi rândul ei.

— Pe masă, domnişoară doctor.

Tracy ezită, dar nu avea încotro. Se urcă pe masă şi închise ochii. Simți cum el îi desface picioarele, apoi simți oglinda rece în interiorul ei, căutând şi apăsând-o dureros. Intenționat dureros. Strânse din dinți.

— Ai sifilis sau gonoree? o întrebă doctorul.

— Nu.

Nu avea de gând să-i spună de copil. Nu acestui monstru. O să discute despre asta cu directorul închisorii. Simți cum trage afară oglinda cu duritate. Doctorul Glasco îşi punea acum nişte mănuşi de cauciuc.

— Bine, zise el. Acum aliniați-vă şi aplecați-vă în față. O să vă verificăm fundurile simpatice.

Fără să-şi dea seama, Tracy spuse:

— De ce faceți asta?

Doctorul Glasco o privi fix.

— O să-ți spun eu de ce, doctorițo. Fiindcă gaura fundului e o ascunzătoare perfectă. Am o colecție întreagă de marijuana şi cocaină pe care am scos-o din fundul unor doamne ca tine. Acum apleacă-te.

Şi apoi le luă la rând, băgându-şi degetele, anus după anus. Tracy era scârbită. Simți cum i se adună în gât fierea şi începu să icnească.

— Dacă vomiți aici, te bag cu fața în borâtură. Se întoarse către gardiene. Duceți-le la duş. Put ca naiba.

Cu hainele în brațe, deținutele dezbrăcate fură duse pe un alt coridor într-o altă încăpere, mare, de beton, cu vreo douăsprezece nişe deschise, unde se aflau duşurile.

— Lăsați hainele în colț, le ordonă o gardiană. Şi treceți la duş. Folosiți săpunul dezinfectant. Vă curățați bine din cap până în picioare, şi vă spălați părul cu şampon.

Tracy intră sub duş, pe podeaua de ciment. Jetul de apă era rece. Se spălă cât putu de bine, gândindu-se: „Niciodată n-o să mai fiu curată. Ce fel de oameni sunt ăştia? Cum pot să trateze aşa nişte ființe umane? N-o să pot rezista aşa cincisprezece ani”.

O gardiană strigă la ea:

— Hei, tu, de acolo! Timpul a expirat. Ieşi odată!

Tracy ieşi de sub duş; o altă deținută intră în locul ei. I se dădu un prosop subțire, uzat, cu care îşi şterse parțial corpul.

După ce ieşi de sub duş şi ultima deținută, fură încolonate şi duse într-o magazie mare, plină de rafturi pe care se aflau haine, păzite de o deținută latinoamericană care le lua măsura şi le dădea câte o uniformă cenuşie. Tracy şi celelalte deținute primiră două uniforme, două perechi de chiloți, două bustiere, două perechi de pantofi, două cămăşi de noapte, o centură sanitară, o perie de păr şi o sacoşă de rufe. Gardienele rămaseră pe loc şi se uitară la deținute cum se îmbracă. După ce terminară, fură mânate spre o altă încăpere, unde un deținut monta un aparat de fotografiat pe un tripod.

— Vă aşezați cu spatele la perete.

Tracy se duse la perete.

— Fața la cameră.

Se uită direct în obiectiv. Clic.

— Întoarce capul la dreapta.

Se supuse. Clic.

— La stânga.

Clic.

— La masă.

Masa avea pe ea un set de imprimare a amprentelor. Degetele lui Tracy fură rostogolite pe un tampon cu cerneală, apoi presate pe o fişă goală.

— Mâna stângă. Mâna dreaptă. Şterge-te cu cârpa. Eşti terminată.

„Are dreptate”, se gândi Tracy, amorțită. „Sunt terminată. Sunt un număr. Fără nume, fără chip.”

O gardiană arătă cu mâna spre ea.

— Whitney? Directorul închisorii vrea să te vadă. Vino cu mine.

Inima lui Tracy începu să bată mai tare. Charles făcuse totuşi ceva pentru ea! Evident că nu o abandonase, nici ea nu l-ar fi abandonat pe el într-o asemenea situație. Numai din cauza şocului se purtase aşa cu ea. Acum avusese timp să se gândească şi îşi dăduse seama că încă o mai iubeşte. Vorbise cu directorul şi îi explicase ce greşeală teribilă se făcuse. Urma să-i dea drumul.

Fu dusă pe un alt coridor şi trecură printr-o uşă zăbrelită, păzită de gardieni şi gardiene. Trecu apoi şi de o altă uşă, iar Tracy era gata să fie trântită la pământ de o deținută. Era uriaşă, cea mai mare femeie pe care o văzuse Tracy în viața ei – peste 1,80 şi probabil cântărea mai mult de o sută treizeci de kilograme. Avea o față plată şi pătată şi nişte ochi galbeni de fiară. O prinse de braț, să nu cadă, şi îi strivi sânii cu mâna.

— Hei! îi spuse femeia gardianei. Avem un peştişor proaspăt. Ce-ar fi să mă pui cu ea?

Avea un pronunțat accent suedez.

— Îmi pare rău. Deja a fost repartizată, Bertha.

Amazoana o mângâie pe Tracy pe față. Ea se feri, iar femeia uriașă începu să râdă.

— Nu-i nimic, littbarn. Marea Bertha o să te vadă mai târziu. Avem destul timp. Nu pleci nicăieri.

Ajunseră la biroul directorului. Tracy era gata să leşine de bucurie. Oare era şi Charles acolo? Sau îşi trimisese avocatul?

Secretarul directorului dădu din cap spre gardiană.

— O aşteaptă. Stați aici.

Directorul George Brannigan stătea la un birou jupuit, studiind nişte hârtii. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani şi era un bărbat subțire, cu un aer frământat, o figură delicată şi ochi căprui, înfundați în orbite.

Directorul Brannigan se ocupa de Penitenciarul de femei Louisiana de Sud de cinci ani. Venise aici ca un penalist modern, plin de zel idealist, hotărât să facă schimbări majore în sistemul penitenciar. Toate închisorile din țară erau supraaglomerate şi aveau personal insuficient. Mii de infractori erau ținuți zi şi noapte fără să facă altceva decât să-şi alimenteze ura şi să-şi plănuiască răzbunarea. Era un sistem brutal, prost, dar asta era.

O sună pe secretară.

— Bine. Trimite-o încoace.

Gardianul deschise uşa de la birou, şi Tracy intră.

Directorul Brannigan se uită la femeia din fața lui. Îmbrăcată în uniforma mohorâtă de penitenciar, cu fața descompusă de oboseală, Tracy Whitney era la fel de frumoasă. Avea un chip pur, drăgălaş, şi directorul Brannigan se întrebă cât timp va mai rămâne aşa. Era interesat în mod special de această deținută, fiindcă citise în ziare despre cazul ei şi îi studiase dosarul. Faptul că Joe

Romano era cel care o acuzase făcea ca această condamnare să pară şi mai suspectă. Dar directorul nu era decât un simplu custode al unor trupuri. Nu avea cum să intervină în sistem. El era sistemul.

— Te rog, ia loc, spuse el.

Tracy se bucură să stea jos. Genunchii i se înmuiaseră. Aştepta ca el să îi vorbească despre Charles şi să-i spună cât o s-o mai ţină acolo.

— M-am uitat pe dosarul tău, începu directorul.

Charles îl rugase probabil să facă asta.

— Văd că o să stai la noi multă vreme. Ai o sentinţă de cincisprezece ani.

Lui Tracy îi luă ceva timp ca să înţeleagă ce îi spunea el. Ceva era îngrozitor de aiurea.

— Nu aţi... nu aţi vorbit cu Charles?

De tulburare, începuse să se bâlbâie. El se uită la ea fără să înţeleagă.

— Charles?

Şi atunci ea îşi dădu seama. Simţi că i se strânge stomacul.

— Vă rog, spuse ea. Vă rog, ascultaţi-mă. Sunt nevinovată. Nu ar trebui să fiu aici.

De câte ori auzise el asta? De sute de ori? De mii de ori? „Sunt nevinovată."

— Instanţa te-a găsit vinovată, zise. Cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau e să încerci să te ţii departe de probleme. Dacă accepţi termenii încarcerării, o să fie mult mai simplu pentru tine. Ceasuri nu există în închisoare, numai program.

„Nu pot să stau închisă aici cincisprezece ani", se gândi Tracy, cuprinsă de disperare. „Vreau să mor. Te rog, Doamne, lasă-mă să mor. Dar nu pot să mor, nu-i aşa? Ar însemna să-mi omor copilul. Este şi copilul tău, Charles. De ce nu mă ajuţi?" Aceea fu clipa în care începu să-l urască.

— Dacă ai probleme deosebite, spuse directorul Brannigan, adică, dacă pot să te ajut cu ceva, poți să vii la mine.

Chiar când pronunța cuvintele astea, își dădea seama ce goale sunt de conținut. Ea era tânără, frumoasă și proaspătă. Femeile-bărbat din pușcărie se vor repezi la ea ca niște fiare sălbatice. Nici măcar nu avea vreo celulă mai sigură în care s-o bage. Aproape toate aveau câte o zdrahoană care controla tot. Directorul Brannigan auzise zvonuri despre violuri care aveau loc la dușuri, în toalete, sau noaptea, pe coridoare. Dar erau doar zvonuri, fiindcă după aceea victimele erau întotdeauna mute. Sau moarte.

Directorul Brannigan continuă pe un ton amabil:

— Dacă te porți frumos, ai putea să fii eliberată peste doisprezece ani sau...

— Nu!

Era un țipăt jalnic, disperat. Tracy simți că pereții biroului încep s-o apese. Se ridicase în picioare, țipând. Gardiana intră repede și o prinse de braț.

— Ia-o ușor, îi ordonă directorul Brannigan.

Rămase în picioare, neputincios, și se uită cum Tracy era scoasă afară din birou.

Tracy fu dusă printr-un labirint de coridoare și trecu pe lângă celule pline de deținute de toate felurile. Erau negre și albe, brune și galbene. Toate se uitau la Tracy când trecea prin fața lor și strigau la ea cu tot felul de accente. Tracy nu pricepea nimic din țipetele lor.

— Cafea proaspătă...

— Carte proaspătă...

— Marfă proaspătă...

— Boarfă proaspătă...

Abia când Tracy ajunse în celula ei înțelese ce cuvinte scandau femeile: Carne proaspătă.

Capitolul 6

În Corpul C erau şaizeci de femei, câte patru în celulă. Toţi ochii o urmăreau de după gratii în timp ce era dusă pe coridorul lung şi urât mirositor, iar expresiile acelor feţe variau: arătau indiferenţă, poftă şi chiar ură. Avea senzaţia că merge pe sub apă, într-un ţinut ciudat, necunoscut, ca un extraterestru într-un vis care se derulează cu încetinitorul. Gâtul o ustura de atâta ţipăt închis în trupul ei. Vizita la directorul închisorii fusese ultima ei speranţă. Acum nu mai avea nimic. Nimic în afară de perspectiva de a rămâne captivă în acest purgatoriu timp de cincisprezece ani, perspectivă care îi paraliza creierul.

Gardiana deschise uşa unei celule.

— Treci înăuntru!

Tracy clipi des şi se uită în jur. În celulă erau trei femei care o priveau fără un cuvânt.

— Mişcă! îi ordonă gardiana.

Tracy şovăi, apoi păşi în celulă. Auzi uşa trântindu-se în spatele ei.

Ajunsese acasă.

În celula înghesuită abia aveau loc patru paturi suprapuse, o masă micuţă pe care se afla o oglindă crăpată, patru dulăpioare şi un veceu turcesc în colţ.

Colegele ei de cameră se uitau fix la ea. O portoricană sparse tăcerea:

— Se pare că avem o coleguţă nouă.

Vocea ei era joasă şi hârâită. Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi avut o cicatrice lungă şi palidă, lăsată de un cuţit, de la tâmplă până la gât. Ziceai că e o fată de paisprezece ani, asta până când îi vedeai ochii.

O mexicancă între două vârste, care stătea pe vine, îi spuse:

— Que suerte verte! Ce plăcere să te vedem. De ce te-au închis, querida?

Tracy era prea paralizată ca să poată răspunde.

Cea de-a treia femeie era negresă. Avea aproape unu optzeci înălțime, nişte ochi înguşti şi atenți şi o mască rece şi dură. Avea capul ras şi craniul îi lucea negru-albăstrui în lumina palidă.

— Ăla-i patul tău, acolo, în colț.

Tracy se îndreptă spre pat. Salteaua era mizerabilă, pătată de secreţiile a dumnezeu ştie câte ocupante anterioare. Nici nu îi venea s-o atingă. Dădu glas fără să vrea repulsiei pe care o simțea:

— Eu... nu pot să dorm pe salteaua asta.

Mexicanca grasă zâmbi.

— Nu eşti obligată să dormi acolo, păpuşă. Hay tiempo. Poți să dormi pe patul meu.

Tracy deveni brusc conştientă de limbajul aluziv care se folosea în celulă, şi asta o făcu să simtă aproape fizic o lovitură. Cele trei femei se uitau la ea, fix, de parcă ar fi fost dezbrăcată în fața lor. Carne proaspătă. Brusc se simți îngrozită. „Nu e aşa”, se gândi Tracy. „O, Doamne, fă să nu fie aşa.” Reuşi să-şi regăsească vocea.

— Cu cine aş putea să vorbesc să-mi dea o saltea curată?

— Cu Dumnezeu, mârâi negresa. Dar n-a mai venit de mult pe aici.

Tracy se întoarse să se uite din nou la saltea. O grămadă de gândaci mari şi negri se plimbau pe ea. „Nu pot să stau aici”, îşi zise Tracy. „O să-mi pierd minţile.”

De parcă i-ar fi citit gândurile, negresa spuse:

— Mergi cu valul, păpuşă.

Tracy parcă auzea ce-i spusese directorul: „Cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau e să încerci să te ții departe de probleme”.

Negresa continuă:

— Eu sunt Ernestine Littlechap. Arătă cu bărbia spre femeia cu cicatricea lungă. Asta-i Lola. E din Puerto Rico, iar grăsana asta e Paulita, din Mexic. Tu cine eşti?

— Eu... sunt Tracy Whitney.

Era gata să spună: „Am fost Tracy Whitney”. Avea senzația de coşmar că îi dispare propria identitate. Avu un spasm de greață şi se prinse de marginea patului ca să poată sta în picioare.

— De unde vii, păpuşă? o întrebă femeia cea grasă.

— Îmi pare rău, eu... nu prea pot să vorbesc.

Brusc, simțea că nu mai poate sta în picioare. Se lăsă să cadă pe marginea patului mizerabil şi îşi şterse broboanele reci de transpirație de pe față cu mâneca. „Copilul meu”, se gândi ea. „Trebuia să-i fi spus directorului că sunt însărcinată. O să mă mute într-o celulă mai curată. Poate chiar o să mă lase să stau singură în celulă.”

Auzi paşi pe coridor. O gardiană trecu prin fața celulei. Tracy se repezi la uşă.

— Scuzați, spuse ea, trebuie neapărat să vorbesc cu directorul. Eu sunt...

— Îl trimit imediat încoace, replică gardiana peste umăr.

— Nu înțelegeți, eu sunt...

Gardiana se îndepărtase. Tracy îşi duse la gură pumnii încleştați, ca să-şi împiedice țipătul.

— Eşti bolnavă, ceva, păpuşă? o întrebă portoricana.

Tracy clătină din cap, incapabilă să vorbească. Se întoarse la patul ei, se uită o clipă la el, apoi se întinse încet pe saltea. Era un gest de disperare, de capitulare. Închise ochii.

Aniversarea de zece ani fusese cea mai frumoasă zi din viața ei. „O să luăm masa la Antoine's", o anunțase tatăl ei.

La Antoine's! Era un nume care sugera un alt univers, un univers de frumusețe, strălucire şi bogăție. Tracy ştia că tatăl ei nu are prea mulți bani: „Anul viitor o să putem pleca în vacanță" era refrenul constant în casa ei. Şi acum se duceau la Antoine's! Mama lui Tracy îi pregătise o rochiță nouă, verde.

„Ia uite ce frumusețe", spusese bucuros tatăl ei. „O să fiu însoțit de cele mai frumoase fete din New Orleans. Toți bărbații mă vor invidia."

Antoine's fusese exact cum îşi imaginase Tracy că o să fie, ba chiar mai mult. Era un tărâm de poveste, împodobit cu eleganță şi bun-gust, cu fețe de masă albe ca zăpada şi cu farfurii strălucitoare, cu desene de argint şi de aur şi cu monogramă. „E un palat", se gândise Tracy. „Pun pariu că aici vin şi regi, şi regine." Era mult prea agitată ca să poată mânca, mult prea preocupată să se uite la bărbații şi la femeile din jur, care erau aşa de frumos îmbrăcați. „Când o să cresc mare", şi îşi spusese Tracy, „o să vin în fiecare seară la Antoine's, cu mama şi cu tata".

— Nu ai mâncat nimic, Tracy, îi spusese mama.

Şi, ca să-i facă plăcere, Tracy se forțase să ia câteva furculițe de mâncare. Aduseseră şi un tort pentru ea, cu zece lumânări pe el, iar ospătarii îi cântaseră „Mulți ani trăiască", şi ceilalți oameni din restaurant se întorseseră spre ei şi aplaudaseră, iar Tracy se simțise ca o prințesă. De afară se auzea clopotul tramvaiului care trecea pe stradă.

Clopotul se auzea tare şi insistent.

— Ora cinei, anunță Ernestine Littlechap.

Tracy deschise ochii. Se auzeau uşile celulelor trântindu-se în tot corpul de clădire. Tracy zăcea în continuare pe pat, încercând cu disperare să se agațe de trecut.

— Hei! Hai la haleală, zise tânăra portoricană.

Numai când se gândea la mâncare simțea că i se face rău.

— Nu mi-e foame.

Paulita, mexicanca grasă, îi spuse:

— Es llano. E simplu. Nu interesează pe nimeni dacă ți-e foame sau nu. Toată lumea tre' să meargă la masă.

Afară, deținutele se aliniau pe coridor.

— Ai face bine să te scoli, altfel o pățești, o avertiză Ernestine.

„Nu pot să mă mișc", se gândi Tracy. „Stau aici."

Colegele ei ieșiră din celulă și se așezară pe două rânduri. O gardiană scundă și îndesată, cu părul decolorat cu perhidrol o văzu pe Tracy întinsă pe pat.

— Tu! se răsti. N-ai auzit soneria? Afară!

— Nu mi-e foame, mulțumesc, spuse Tracy. Aș vrea să rămân aici.

Ochii gardianei se holbară de uimire. Năvăli în celulă și se îndreptă spre patul în care zăcea Tracy.

— Cine pizda mă-tii te crezi tu? Vrei să fii servită la pat? Mișcă-ți curul la aliniere. Aș putea să-ți fac raport pentru asta. Dacă se mai întâmplă o dată, te duci direct la carceră. Ai înțeles?

Ea nu înțelegea. Nu înțelegea nimic din ce i se întâmplă. Se săltă cu greutate din pat și se așeză în rând cu celelalte deținute. Nimeri alături de negresă.

— De ce trebuie să...

— Taci din gură! mârâi Ernestine printre dinți. Nu e voie să vorbești în linie.

Femeile porniră pe coridorul îngust și mohorât, trecură prin două rânduri de uși securizate și ajunseră într-o sală enormă, plină de mese mari și scaune de lemn. Era o tejghea lungă de servire, pe care se aflau tăvi aburinde, iar deținutele se aliniau în fața ei să-și ia mâncare. Meniul zilei era alcătuit dintr-o tocană apoasă de ton, fasole verde

fleşcăită, o cremă palidă şi, la alegere, cafea slabă sau băuturi sintetice de fructe. Deținutele îşi puneau în farfuriile de tablă mâncarea neapetisantă, avansând una după alta prin fața tejghelei, unde deținutele care serveau strigau continuu: „Lăsați coada să meargă... următoarea... lăsați coada să meargă... următoarea...”

După ce Tracy îşi primi porția, rămase acolo blocată, neştiind unde să se ducă. Se uită în jur s-o vadă pe Ernestine Littlechap, dar negresa dispăruse. Tracy se îndreptă spre masa la care stăteau Lola şi Paulita, mexicanca grasă. La masa aceea mai erau douăzeci de femei, care începuseră să înfulece mâncarea cu poftă de lup. Tracy se uită în farfuria ei, apoi o împinse mai încolo, fiindcă simțea că i se urcă fierea în gât.

Paulita se întinse şi îi luă farfuria din față.

— Dacă n-ai de gând s-o mănânci, o mănânc eu.

Lola îi spuse:

— Hei, tre’ să mănânci, altfel n-o să rezişti aici.

„Nu vreau să rezist”, se gândi Tracy disperată. „Vreau să mor.” Cum puteau femeile astea să accepte să trăiască aşa? De cât timp erau oare aici? Luni? Ani? Se gândi la celula fetidă şi la salteaua ei împuțită şi îi veni să urle. Îşi încleştă fălcile, ca să nu scoată niciun sunet.

Mexicanca tocmai îi spunea:

— Dacă o să te prindă ei că nu mănânci, te bagă la carceră. Sesiză nedumerirea care se citea pe fața lui Tracy. La groapă – la izolare. Nu ți-ar plăcea. Se aplecă spre ea. Eşti prima oară la puşcărie, ha? Păi o să-ți vând un pont, querida. Ernestine Littlechap e şefă aici. Poartă-te frumos cu ea şi te-ai scos.

La treizeci de minute după ce femeile intraseră în sală, se auzi soneria şi ele se ridicară. Paulita şterpeli o păstaie care mai rămăsese într-o farfurie pe masă. Tracy se duse lângă

ea, în linie, şi porniră pe drumul de întoarcere spre celule. Cina se terminase. Era ora patru după-amiază – mai erau cinci ore lungi de îndurat până la stingerea luminilor.

Când Tracy ajunse în celulă, Ernestine Littlechap era deja acolo. Tracy se întrebă, curioasă, unde o fi fost în timpul cinei. Se uită la veceul din colţ. Simţea o nevoie disperată să-l folosească, dar nu îi venea s-o facă de faţă cu toate aceste femei. Ar fi vrut să aştepte să se stingă luminile. Se aşeză pe marginea patului.

— Am înţeles că n-ai mâncat nimic la masă, zise Ernestine Littlechap. Asta-i o prostie.

Cum de ştia ea asta? Şi de ce i-ar păsa?

— Cum aş putea să ajung la director?

— Faci o cerere scrisă. Gardienele se şterg la fund cu ea. Consideră că toate curvele care vor să ajungă la director nu fac decât să le dea bătăi de cap. Se apropie de Tracy. Îs o groază de chestii care pot să te bage în belea aici. Îţi trebuie o pretenară care să te ferească de belele. Îi zâmbi, dezvelindu-şi un dinte de aur din faţă. Cineva care se descurcă în jungla asta.

Tracy se uită în sus, la chipul zâmbitor al negresei. I se părea că pluteşte undeva, aproape de tavan.

Era cea mai înaltă creatură pe care o văzuse vreodată.

„E o girafă", îi spusese tatăl ei.

Erau la grădina zoologică din Audubon Park. Lui Tracy îi plăcea parcul acela la nebunie. Duminica se duceau acolo să asculte concertele unor formaţii, după care mama şi tata o duceau la acvariu sau la zoo. Se plimbau agale şi se uitau la animalele din cuşti.

„Dar lor le place să stea închise, tati?"

Tatăl ei râsese. „Nu, Tracy. Au o viaţă foarte frumoasă. Sunt îngrijite, li se dă mâncare, şi niciun duşman nu poate ajunge la ele."

Lui Tracy i se păreau nefericite. Ar fi vrut să deschidă cuştile acelea şi să le dea drumul. „Mie nu mi-ar plăcea să stau aşa închisă”, se gândise ea.

*

La ora 20.45, soneria de avertizare răsună în toată puşcăria. Colegele de celulă ale lui Tracy începură să se dezbrace. Tracy rămase nemişcată.

Lola îi spuse:

— Ai cinşpe minute să te pregăteşti de culcare.

Femeile se dezbrăcaseră şi îşi puseseră cămaşa de noapte. Gardiana cu părul decolorat trecu prin faţa celulei. Se opri când o văzu pe Tracy întinsă pe pat.

— Dezbracă-te! îi ordonă ea. Se întoarse spre Ernestine. Nu i-ai spus?

— Ba da. I-am spus.

Gardiana se întoarse iar spre Tracy.

— Avem noi ac de cojocul belelelor ca tine, o avertiză ea. Aici faci ce ţi se spune, altfel e vai de curul tău.

Gardiana se îndepărtă. Paulita o sfătui:

— Ai face bine s-o asculţi, păpuşă. Bătrâna Pantaloni de Fier e tare a dracului.

Tracy se ridică din pat şi începu să se dezbrace încet, cu spatele la celelalte. Îşi scoase toate hainele, în afară de chiloţi, şi îşi trase cămaşa de noapte pe cap. Simţea ochii femeilor aţintiţi asupra ei.

— Ai corp frumos, comentă Paulita.

— Da, mişto, spuse şi Lola.

Tracy se simţi scuturată de un frison.

Ernestine se apropie de Tracy şi se uită la ea.

— Noi suntem prietenele tale. O să avem grijă de tine.

Vocea ei era răguşită de excitare. Tracy se trase la o parte, îngrozită.

— Lăsați-mă în pace! Toate. Eu nu sunt... nu sunt aşa.
Negresa chicoti.
— O să fii exact cum vrem noi să fii, păpuşă.
— Hai tiempo. E timp destul.
Luminile se stinseră.

Întunericul era duşmanul lui Tracy. Stătea pe marginea patului, cu tot corpul încordat. Simțea, efectiv, cum celelalte aşteaptă să se arunce pe ea. Sau era numai imaginația ei? Era aşa de îngrozită de tot ce se întâmpla, încât peste tot vedea numai amenințări. Poate că ele încercau doar să fie prietenoase, iar ea vedea numai aluzii sinistre în toate gesturile lor. Auzise şi ea de relații homosexuale în închisori, dar astea trebuie să fie excepții, nu reguli. Era imposibil să fie permis în închisoare un asemenea comportament.

Totuşi, era o îndoială sâcâitoare. Se hotărî să rămână trează toată noaptea. Dacă auzea că încearcă vreuna ceva, striga după ajutor. Gardienele aveau datoria să aibă grijă să nu li se întâmple ceva deținutelor. Încercă să se liniştească, să-şi spună că nu are de ce să-şi facă probleme. Trebuia numai să fie atentă.

Rămase pe marginea patului, în întuneric, atentă la orice sunet. Auzi cum femeile se duseră pe rând la veceu şi apoi se întoarseră în paturile lor. Când Tracy nu mai putu să reziste, se duse şi ea la toaletă. Vru să tragă apa, dar nu mergea. Mirosul era insuportabil. Se întoarse repede în patul ei şi se aşeză. „O să se lumineze în curând”, se gândi ea. „Mâine-dimineață o să cer audiență la director. O să-i spun de copil. O să mă mute în altă celulă.”

Corpul îi era încordat şi cuprins de spasme. Se întinse pe pat şi după câteva secunde simți ceva mişcându-se pe gât. Îşi înăbuşi un țipăt. „Trebuie să stau în fund până dimineață. Dimineață o să fie altceva”, îşi zise. Timpul o să treacă, minut cu minut.

La ora 3.00 nu mai reuşi să țină ochii deschişi. Adormi.

Se trezi cu o mână care îi acoperea gura şi cu alte două mâini care o apucaseră de sâni. Încercă să se ridice în fund şi să țipe, dar simți cum i se sfâşie cămaşa şi chiloții. Mâinile se strecurară între picioare, forțând-o să le desfacă. Tracy se lupta disperată, încercând să se ridice.

— Stai uşor, şopti o voce din întuneric, şi nu pățeşti nimic.

Tracy trase cu piciorul spre locul de unde se auzea vocea. Nimeri în plin.

— Carajo! Să i-o tragem curvei, icni vocea. Pune-o pe podea!

În fața lui Tracy se izbi un pumn cu putere, şi un altul în stomac. Cineva se urcase pe ea şi o ținea imobilizată la pământ, înăbuşind-o, în timp ce alte mâini neruşinate o violau.

Tracy reuşi o clipă să se elibereze, dar una dintre femei o prinse iar şi o dădu cu capul de gratii. Simți că îi curge sânge din nas. Fu aruncată pe podeaua de ciment, cu mâinile şi picioarele imobilizate. Tracy se lupta nebuneşte, dar nu putea să le țină piept la toate trei. Simți pe trupul ei mâinile lor reci şi limba lor fierbinte. Picioarele îi erau desfăcute şi un obiect tare şi rece fu introdus în ea. Se zbătu neputincioasă, încercând disperată să strige. Pe gura ei ajunsese un braț, iar Tracy îşi înfipse dinții în el, muşcând cu toată puterea.

Se auzi un țipăt înăbuşit.

— Curva dracului!

Nişte pumni se izbiră de fața ei... simți că se înează tot mai mult în durere şi, până la urmă, nu mai simți nimic.

O trezi zgomotul soneriei. Era culcată pe podeaua de ciment a celulei, dezbrăcată. Cele trei colege erau în pat.

Pe coridor, Pantaloni de Fier striga:

— Scularea!

Când gardiana trecu pe lângă celula lor, o văzu pe Tracy întinsă pe podea într-o baltă de sânge, cu fața învinețită şi cu un ochi umflat.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Descuie uşa şi intră.

— Cre' că a căzut din pat, sugeră Ernestine Littlechap.

Gardiana se apropie de Tracy şi o împinse cu piciorul.

— Tu! Scoală-te!

Lui Tracy i se părea că vocea vine de la mare distanță. „Da", se gândi ea, „trebuie să mă scol; trebuie să ies de aici". Dar nu putea să se mişte. Corpul ei țipa de durere.

Gardiana o apucă pe Tracy de umeri şi o ridică în fund, iar Tracy aproape că leşină de durere.

— Ce s-a întâmplat?

Cu singurul ochi cu care mai vedea nişte siluete înceţoşate, Tracy îşi dădu seama că cele trei colege de celulă aşteaptă tăcute răspunsul ei.

— Eu... eu...

Tracy încercă să vorbească, dar nu reuşea să articuleze nimic. Încercă încă o dată, şi un soi de instinct atavic o făcu să spună:

— Am căzut din pat...

Gardiana izbucni:

— Nu le suport pe astea care fac pe deşteptele. Ia să te ducem noi la carceră să înveți şi tu puțin respect.

Era un fel de uitare, o întoarcere la stadiul de embrion. Era singură în întuneric. Nu era niciun fel de mobilier în celula îngustă din pivniță, numai o saltea subțire şi uzată care era pusă pe podeaua de ciment. O gaură dezgustătoare în podea servea drept toaletă. Tracy zăcea acolo, în întuneric, fredonând în gând muzică country, melodii pe

care le învățase de la tatăl ei cu mult timp în urmă. Nu avea idee cât de mult mai are până să-şi piardă mințile.

Nu ştia prea bine nici unde se află, dar asta nu conta. Numai suferința corpului ei brutalizat conta. „Cred că am căzut şi m-am lovit, dar mama o să aibă grijă de mine.” O strigă cu voce spartă „mamă” şi, când văzu că nu răspunde, adormi la loc.

Dormi patruzeci şi opt de ore, iar chinul se transformă în durere, şi apoi durerea se transformă în amorțeală. Tracy deschise ochii. Era înconjurată de nimic. Era aşa de întuneric, încât nu vedea nici măcar conturul celulei. Amintirile o copleşeau. O duseseră la doctor. Parcă îi auzea vocea: „O coastă ruptă şi o mână fracturată. O să le punem în ghips... zgârieturile şi vânătăile arată rău, dar o să treacă. A pierdut copilul...”

— O, copilul meu, şopti Tracy. Mi-au ucis copilul.

Şi plânse. Plânse moartea copilului ei. Plânse pentru ea. Plânse pentru toată lumea asta bolnavă.

Tracy zăcea pe salteaua subțire, în întunericul rece, şi era încărcată de o ură aşa de mare, încât îi zguduia corpul la propriu. Gândurile se aprinseră şi arseră, până când mintea i se goli de toate sentimentele, mai puțin unul: răzbunarea. Nu răzbunarea împotriva colegelor ei de celulă. Ele erau tot victime, la fel ca ea. Nu; voia să se răzbune pe bărbatul care îi făcuse asta, care îi distrusese viața.

Joe Romano: „Baba aia a ținut secret. Nu mi-a zis ce bunăciune de fată are...”

Otto Schmidt: „Joe Romano lucrează pentru un anume Anthony Orsatti. Orsatti conduce tot oraşul New Orleans”.

Perry Pope: „Dacă pledezi vinovată, scuteşti statul de cheltuielile presupuse de un proces”.

Judecătorul Henry Lawrence: „Vreme de cincisprezece ani o să fii încarcerată la Penitenciarul de femei din Louisiana de Sud”.

Aceia erau duşmanii ei. Şi mai era şi Charles, care nici măcar nu stătuse s-o asculte: „Dacă aveai aşa mare nevoie de bani, trebuia să discuți cu mine... Este clar că n-am ştiut cine eşti... Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău...”

„O să-i facă să plătească. Pe fiecare dintre ei.” Nu avea idee cum o să facă asta. Dar ştia că o să se răzbune. Mâine. Dacă ziua de mâine va mai exista.

Capitolul 7

Timpul aici nu mai avea sens. Nu era niciodată lumină în celulă, aşa că nu era nicio diferență între zi şi noapte, şi nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp se afla la izolare. Din când în când, printr-o fantă aflată în partea de jos a uşii, i se punea mâncare. Lui Tracy nu îi era foame, dar se străduia să mănânce până la ultima îmbucătură. „Trebuie să mănânci, altfel nu o să rezişti aici.” Acum înțelesese asta; ştia că o să aibă nevoie de toate forțele ca să facă ceea ce plănuise. Se afla într-o situație pe care oricine ar fi considerat-o disperată: închisă pentru cincisprezece ani, fără bani, fără prieteni, fără niciun fel de ajutor. Dar în interiorul ei era o fântână nesecată de putere. „O să supraviețuiesc”, se gândi Tracy. „O să-mi înfrunt duşmanii cu mâinile goale, scutul meu va fi curajul.” Va supraviețui aşa cum o făcuseră şi strămoşii ei. În ea curgea sânge amestecat, englez, irlandez şi scoțian, şi moştenise de la ei toate calitățile: inteligența, curajul şi voința. „Strămoşii mei au supraviețuit foametei, epidemiilor şi inundațiilor, iar eu am să ies din asta.” Erau acolo cu ea în celula infernală ciobanii şi vânătorii, fermierii şi comercianții, doctorii şi profesorii. Fantomele trecutului, şi fiecare dintre ele era o părticică din ea. „N-o să vă dezamăgesc”, şopti Tracy în întuneric.

Începu să-şi plănuiască evadarea.

Tracy ştia că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi recapete forţele. Celula era mult prea strâmtă pentru exerciţii mai complicate, dar era suficient de mare pentru t'ai chi ch'uan, arta marţială veche de secole prin care războinicii se pregăteau de luptă. Fiecare mişcare purta un nume şi avea o anumită semnificaţie. Începu cu războinica „lovire a demonilor", apoi făcu mai uşoara „adunare a luminii". Mişcările erau fluide, graţioase, şi se făceau foarte lent. Fiecare gest venea din tai tien, centrul fizic, şi toate mişcările erau circulare. Tracy parcă auzea vocea instructorului ei: „Aprinde-ţi chi-ul, energia ta vitală. Începe prin a fi greu ca un munte, şi apoi devino uşor ca un fulg". Tracy simţea chi-ul trecându-i prin degete şi se concentră până când întreaga ei fiinţă era atentă doar la mişcările acelea străvechi.

„Apucă pasărea de coadă, prefă-te în cocor alb, respinge maimuţa, înfruntă tigrul, lasă-ţi mâinile să se prefacă în nori prin care să circule apa vieţii. Lasă şarpele alb să se strecoare şi să călărească tigrul. Ţinteşte tigrul, adună-ţi chi-ul şi întoarce-te la tan tien, la centru."

Ciclul complet dura o oră, şi, după ce îl încheia, Tracy era epuizată. Repetă acelaşi ritual, în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază, până când corpul ei începu să se întărească.

Când nu îşi antrena corpul, Tracy îşi antrena mintea. Stătea întinsă în întuneric, făcând în gând complicate ecuaţii din matematică, operaţiuni bancare imaginare, recita poezii, îşi rememora replici din piesele de teatru pe care le jucase în facultate. Era o perfecţionistă, şi atunci când primise un rol la care trebuia să folosească diferite accente, începuse să studieze accentul săptămâni la rând, până să se joace piesa. La un moment dat o abordase un căutător de talente, ca să-i ofere o audiţie la Hollywood. „Nu,

mulțumesc. Nu visez la lumina reflectoarelor. Nu e pentru mine", îi spusese Tracy.

Vocea lui Charles: „Eşti principalul titlu din numărul de dimineață al Daily News".

Tracy dădu la o parte amintirea lui Charles. Erau uşi în mintea ei care deocamdată trebuiau să rămână închise.

Jucă singură un joc: Numeşte trei lucruri pe care este imposibil să le predai cuiva.

Să înveți o furnică diferența dintre catolici şi protestanți.

Să faci o albină să înțeleagă că pământul se învârte în jurul soarelui.

Să explici unei pisici diferența dintre comunism şi democrație.

Dar cel mai mult se gândea la cum avea să-i distrugă pe fiecare dintre duşmanii ei. Îşi amintea de un joc din copilărie. Dacă țineai mâna sus, puteai să acoperi soarele. Asta făcuseră cu ea. Ridicaseră o mână şi îi acoperiseră viața.

Tracy nu avea idee câte deținute fuseseră îngenuncheate de carceră, şi nici nu ar fi contat pentru ea.

În a şaptea zi, când uşa celulei se deschise, Tracy fu orbită de lumina care năvăli brusc înăuntru. Un gardian stătea în fața uşii.

— În picioare. Te duci înapoi în celula ta.

Se întinse să-i dea lui Tracy o mână de ajutor, dar, spre uimirea lui, ea se ridică în picioare cu uşurință şi ieşi din celulă fără să aibă nevoie de ajutor. Alte deținute ieşeau de aici fie îngenuncheate, fie sfidătoare, dar aceasta nu era nici aşa, nici aşa. Avea un fel de aură de demnitate în jurul ei, un fel de încredere în sine care nu se vedea în locul acesta. Tracy rămase puțin în lumină, ca să-şi obişnuiască ochii treptat. „Ce cur frumos", se gândi gardianul. „Dacă o cureți

niţel, poţi s-o duci oriunde. Pun pariu că ar face orice pentru nişte favoruri."

Rosti cu voce tare:

— O fată frumuşică, aşa cum eşti tu, n-ar trebui să treacă printr-asta. Dacă ai fi prietena mea, aş avea grijă să nu se mai întâmple aşa ceva.

Tracy se întoarse spre el şi, când văzu expresia din ochii ei, abandonă repede ideea.

Gardianul o duse sus şi o predă unei gardiene. Gardiana adulmecă în aer.

— Doamne, ce puţi. Du-te şi fă un duş. O să dăm foc la hainele alea.

Duşul rece i se păru minunat. Tracy îşi spălă părul cu şampon şi se frecă bine cu săpunul aspru de leşie. După ce se şterse şi se îmbrăcă în haine curate, gardiana care o aştepta îi spuse:

— Directorul vrea să te vadă.

Ultima dată când Tracy auzise cuvintele astea, crezuse că înseamnă eliberarea. Nu va mai fi niciodată aşa de naivă.

Directorul Brannigan stătea lângă fereastră când Tracy intră în biroul lui. Se întoarse spre ea şi spuse:

— Stai jos, te rog.

Tracy trase un scaun.

— Am fost plecat la Washington, la o conferinţă. M-am întors abia azi-dimineaţă şi am văzut raportul cu ce s-a întâmplat. Nu trebuia să fii dusă la carceră.

Ea se uita la el, cu o expresie care nu lăsa să se vadă nimic. Directorul îşi aruncă ochii pe o hârtie de pe birou.

— Potrivit acestui raport, ai fost abuzată sexual de colegele de celulă.

— Nu, domnule.

Directorul Brannigan dădu din cap, înţelegător.

— Înțeleg că ți-e teamă, dar eu nu pot să permit ca deținuții să facă legea în închisoare. Vreau să le pedepsesc pe cele care ți-au făcut asta, dar am nevoie de mărturia ta. O să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Acum vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat şi cine este responsabil.

Tracy se uită în ochii lui.

— Eu am fost de vină. Am căzut din pat.

Directorul o studie atent o vreme, şi ea vedea clar dezamăgirea care i se aşternuse pe față.

— Eşti chiar sigură că...

— Da, domnule.

— N-o să te răzgândeşti?

— Nu, domnule.

Directorul Brannigan oftă.

— Bine. Dacă asta e decizia ta. O să te transfer într-o altă celulă, unde...

— Nu vreau să fiu transferată.

El se uită surprins la ea.

— Adică vrei să te întorci în aceeaşi celulă?

— Da, domnule.

Era năucit. Poate se înşelase în privința ei; poate ea provocase toată povestea aia. Numai Dumnezeu ştie ce gândesc şi ce fac deținutele astea nenorocite. Ar fi vrut să se transfere la o închisoare mai bună, mai zdravănă, de bărbați, dar soția lui, Amy, şi fiica lui cea mică voiau să rămână aici. Locuiau într-o vilă aranjată, iar locurile din jurul fermei închisorii erau foarte frumoase. Pentru ele era ca şi cum ar fi locuit la țară, dar el era nevoit să se descurce cu femeile astea nebune douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

Se uită la tânăra femeie din fața lui şi îi spuse, stânjenit:

— Foarte bine. Încearcă să te fereşti de probleme pe viitor.

— Da, domnule.

Revenirea în celulă fu cel mai dificil lucru pe care Tracy trebuise să-l facă vreodată. Din clipa în care păşi înăuntru, fu asaltată de amintirea ororilor întâmplate. Colegele ei de celulă erau plecate la muncă. Tracy se întinse pe pat, cu ochii în tavan. La un moment dat, bâjbâi cu mâna pe cadrul metalic al patului şi reuşi să desprindă de acolo o piesă de metal. O puse sub saltea. Când sună soneria care anunța masa, la ora 11.00, Tracy fu prima care ieşi pe coridor.

În sala de mese, Paulita şi Lola erau aşezate la o masă în apropiere de intrare. Ernestine Littlechap nu se vedea nicăieri.

Tracy se duse la o masă unde nu cunoştea pe nimeni, se aşeză şi mâncă toată mâncarea aceea lipsită de gust. Îşi petrecu singură în celulă toată după-amiaza. La ora 14.45, colegele ei de cameră se întoarseră.

Paulita îi zâmbi lui Tracy, surprinsă.

— Deci te-ai întors la noi, păsărică frumoasă. Ți-a plăcut ce ți-am făcut, ai?

— Bine. Mai avem şi altceva pentru tine, spuse Lola.

Tracy nu dădu niciun semn că ar auzi bătaia lor de joc. Era atentă numai la negresă. Ernestine Littlechap era motivul pentru care Tracy se întorsese în celula asta. Nu avea încredere în ea. Nici cât negru sub unghie. Dar avea nevoie de ea.

„O să-ți vând un pont, querida. Ernestine Littlechap e şefă aici...”

În noaptea aceea, când sună soneria de avertizare cu cincisprezece minute înainte de stingere, Tracy se ridică din pat şi începu să se dezbrace. De data aceasta fără nicio ruşine. Se dezbrăcă, iar mexicanca scoase un fluierat lung şi admirativ, uitându-se la sânii plini şi fermi, la coapsele lungi şi fine, albe. Lola gâfâia. Tracy îşi puse cămaşa de noapte şi se întinse pe pat. Luminile se stinseră. Celula se cufundă în întuneric.

Trecură aşa treizeci de minute. Tracy stătea în întuneric, ascultându-le celorlalte respirația.

Din partea cealaltă a celulei, Paulita spuse în şoaptă:

— Mama o să-ți arate în seara asta iubirea adevărată. Scoate-ți cămaşa de noapte, păpuşă.

— O să te învățăm să mănânci păsărici, şi o să faci asta până când o să înveți s-o faci cum trebuie, chicoti Lola.

Negresa totuşi nu spunea nimic. Tracy simți un curent de aer şi ştiu că Lola şi Paulita vin spre ea, dar era pregătită. Luă bucata de metal, o strânse în mână şi o repezi cu toată puterea, lovind-o direct în față pe una din femei. Se auzi un urlet de durere, iar Tracy lovi şi spre cealaltă siluetă, pe care o văzu prăbuşindu-se la podea.

— Mai apropiați-vă de mine o dată şi vă omor, zise Tracy.

— Curvă!

Tracy le auzi că vin din nou spre ea şi ridică bucata de metal.

Vocea lui Ernestine răsună deodată din întuneric.

— Ajunge! Lăsați-o în pace.

— Ernie, îmi curge sânge. O să-i trag una...

— Fă, în pizda mă-tii, cum spun eu.

Urmă o tăcere lungă. Tracy auzi cum cele două femei se întorc la paturile lor, respirând gâfâit. Tracy rămase întinsă, tensionată, gata de următoarea mişcare.

— Ai tupeu, păpuşă, spuse Ernestine Littlechap.

Tracy nu zise nimic.

— N-ai ciripit la director. Ernestine râse încet în întuneric. Dacă ciripeai, acum erai carne moartă.

Tracy o credea.

— De ce nu l-ai lăsat să te ducă în altă celulă?

Deci ştia şi asta.

— Am vrut să mă întorc aici.

— Da? De ce?

Era o urmă de surprindere în vocea lui Ernestine Littlechap. Acesta era momentul pe care îl aşteptase Tracy.

— Pentru că tu o să mă ajuți să evadez.

Capitolul 8

Gardiana veni la Tracy şi o anunță:

— Ai un vizitator, Whitney.

Tracy se uită mirată la ea.

— Un vizitator?

Cine putea să fie? Şi deodată îşi dădu seama. Charles. Venise totuşi la ea. Dar acum era prea târziu. Nu fusese acolo atunci când avusese nevoie de el cu disperare. Ei, altă dată n-o să mai aibă nevoie de el. Sau de altcineva.

Tracy o urmă pe gardiană pe coridorul care ducea spre sala de vizite.

Intră. La masa micuță de lemn stătea un bărbat absolut necunoscut. Era unul dintre cei mai urâți oameni pe care îi văzuse ea vreodată. Era scund, cu un corp androgin, plini de rotunjimi, un nas lung şi turtit şi o gură mică, cu o expresie de amărăciune. Fruntea lui era înaltă şi bombată, iar ochii căprui păreau imenşi din cauza ochelarilor cu lentile groase. Nu se ridică.

— Numele meu este Daniel Cooper. Directorul mi-a dat permisiunea să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întrebă Tracy, suspicioasă.

— Sunt investigator la AIPA – Asociația Internațională de Protecție şi Asigurare. Renoir-ul care a fost furat de la domnul Joseph Romano a fost asigurat la noi.

Tracy respiră adânc.

— N-am cum să vă ajut. Nu l-am furat eu.

Se răsuci şi porni spre uşă. Dar cuvintele lui Cooper o opriră:

— Ştiu asta.

Tracy se întoarse şi se uită la el precaută, cu toate simţurile treze.

— Nu l-a furat nimeni. Vi s-a făcut o înscenare, domnişoară Whitney.

Tracy se lăsă să alunece încet pe scaun.

Daniel Cooper fusese implicat în acest caz cu trei săptămâni în urmă, atunci când fusese convocat de superiorul său, J.J. Reynolds, la sediul AIPA, în Manhattan.

— Am o sarcină pentru tine, Dan, îi spuse Reynolds.

Daniel detesta să-i spună cineva Dan.

— O s-o scurtez.

Reynolds voia s-o scurteze, fiindcă Daniel Cooper îl făcea să se simtă ciudat. De fapt, toată lumea din companie se simţea ciudat în preajma lui Cooper. Era un om special – straniu, aşa cum spuneau cei mai mulţi. Daniel Cooper nu vorbea niciodată despre el. Nimeni nu ştia unde stă, dacă e căsătorit sau dacă are copii. Nu socializa cu nimeni şi niciodată nu lua parte la petrecerile firmei sau la şedinţe. Era un singuratic, şi unicul motiv pentru care Reynolds îl suporta era că individul se dovedise un adevărat geniu. Era un buldog, care în loc de cap avea un computer. Daniel Cooper recuperase de unul singur mai multe bunuri furate decât toţi angajaţii firmei la un loc şi descoperise cele mai multe fraude în asigurări. Reynolds ar fi vrut să-şi dea seama ce naiba era cu acest Cooper. Simplul fapt că stătea faţă în faţă cu bărbatul acesta care îl privea cu ochii lui căprui de fanatic îl făcea să se neliniştească.

Reynolds continuă:

— Una dintre companiile care fac parte din clientela noastră a asigurat un tablou cu o poliţă în valoare de o jumătate de milion de dolari şi...

— Renoir. New Orleans. Joe Romano. O femeie pe nume Tracy Whitney a fost acuzată şi condamnată la cincisprezece ani de închisoare. Tabloul nu a fost recuperat.

„Nemernicul naibii!” se gândi Reynolds. „Dacă ar fi fost altul, aş fi zis că vrea să se dea mare.”

— Exact, mormăi Reynolds, aprobator. Femeia aia, Whitney, a ascuns undeva tabloul, şi noi vrem să-l recuperăm. Ocupă-te de asta.

Cooper se întoarse şi ieşi din birou fără un cuvânt. Reynolds se uită după el şi se gândi, pentru a nu-ştiu-câta oară: „Odată şi odată tot o să găsesc punctul sensibil al nemernicului”.

Cooper traversă biroul în care lucrau cincizeci de angajaţi, cot la cot – programe de computer, redactare rapoarte, răspuns la telefon. Era un balamuc. Când trecu pe lângă unul dintre birouri, un coleg îi spuse:

— Am auzit că ţi-a dat cazul Romano. Ce noroc ai! New Orleans este...

Cooper merse înainte fără să-l asculte. De ce nu-l lăsau în pace? Altceva nu cerea de la ei, dar întotdeauna îl sâcâiau cu curiozitatea lor.

Devenise un joc pentru cei din birou. Erau hotărâţi să-l scoată din rezerva lui misterioasă şi să afle cine este cu adevărat.

— Unde iei masa vineri seară, Dan?

— Dacă nu eşti căsătorit, eu şi Sarah putem să-ţi facem cunoştinţă cu o fată minunată, Dan...

Nu îşi dădeau seama că nu are nevoie de niciunul dintre ei – că nu vrea să aibă de-a face cu ei?

— Haide, doar un păhărel...

Dar Daniel Cooper ştia unde puteau să ducă toate astea. Un păhărel nevinovat ducea apoi la cină, după cină trebuia să înceapă o prietenie, iar prietenia ducea la confidenţe. Mult prea riscant.

Daniel Cooper trăia o groază mortală că într-o bună zi cineva avea să descopere trecutul său. „Să nu dezgropi morții” era ceva ce nu se aplica în viața de zi cu zi. Morții nu rămâneau niciodată îngropați. La doi-trei ani, câte un ziar de scandal dezgropa iar vechea poveste, şi atunci Daniel Cooper dispărea mai multe zile. Acelea erau singurele ocazii când se îmbăta.

Daniel Cooper ar fi putut să-i dea non-stop de lucru unui psihiatru dacă ar fi fost capabil să îşi expună emoțiile, dar el nu reuşise până acum să discute cu nimeni despre trecut. Singura dovadă palpabilă pe care o mai păstra din ziua aceea oribilă, petrecută cu mult timp în urmă, era o hârtie decolorată şi îngălbenită de ziar, pe care o ținea sub cheie în camera lui, undeva unde n-ar fi putut nimeni s-o găsească. Din când în când o scotea şi se uita la ea, ca o formă de pedeapsă, dar fiecare cuvânt din articolul acela era întipărit cu litere de foc în mintea lui.

Făcea duş sau baie de cel puțin trei ori pe zi, dar nu se simțea niciodată curat. Credea cu tărie că iadul există şi iadul e foc, şi ştia că singura lui salvare pe pământ era expierea, ispăşirea. Dorise să se angajeze la poliție, în New York, dar după ce fusese respins fiindcă era mai scund cu zece centimetri, devenise detectiv particular. Se considera un vânător aflat pe urmele celor care încalcă legea. Era răzbunarea lui Dumnezeu, instrumentul care aducea mânia Domnului pe capul nelegiuiților. Era singurul mod în care îşi putea răscumpăra trecutul şi singurul mod în care se putea pregăti pentru viața veşnică.

Se întrebă dacă ar mai avea timp să facă un duş înainte de a lua avionul.

Prima escală pe care o făcu Daniel Cooper fu la New Orleans. Petrecu în oraş cinci zile, şi, înainte de a pleca, aflase tot ce trebuia să ştie despre Joe Romano, Anthony

Orsatti, Perry Pope şi judecătorul Henry Lawrence. Citi şi stenogramele de la audierea şi pronunțarea sentinței lui Tracy Whitney. Îl intervievă pe locotenentul Miller şi află despre sinuciderea mamei lui Tracy. Vorbi cu Otto Schmidt şi află cum fusese falimentată compania familiei Whitney. În toate aceste întâlniri, Daniel Cooper nu îşi notă niciun cuvânt, dar putea să redea conversațiile cuvânt cu cuvânt. Era 99% convins că Tracy Whitney este o victimă nevinovată, dar pentru Daniel Cooper, procentajul acesta nu era acceptabil. Luă avionul spre Philadelphia şi stătu de vorbă cu Clarence Desmond, vicepreşedintele băncii la care lucrase Tracy Whitney. Charles Stanhope al III-lea refuzase să se întâlnească cu el.

Acum, când Cooper se uita la femeia care stătea pe scaun în fața lui, era convins sută la sută că ea nu avea nimic de-a face cu furtul tabloului. Era gata să scrie asta în raportul lui.

— Romano ți-a făcut o înscenare, domnişoară Whitney. Mai devreme sau mai târziu, oricum ar fi declarat că s-a furat tabloul acela. S-a întâmplat însă ca dumneata să apari la momentul potrivit şi i-ai uşurat situația.

Tracy simțea cum i se accelerează bătăile inimii. Omul acesta ştia că este nevinovată. Probabil avea suficiente probe împotriva lui Romano ca s-o absolve pe ea de orice vină. Ar putea să vorbească cu directorul sau cu guvernatorul şi s-o scoată din coşmarul ăsta. Brusc, simți că nu mai poate să respire.

— Atunci o să mă ajuți?

Daniel Cooper se uită zăpăcit la ea.

— Să te ajut?

— Da. Să obțin o grațiere sau...

— Nu.

Cuvântul o lovi ca o palmă.

— Nu? Dar de ce? Dacă ştii că sunt nevinovată...
Cât de proşti pot fi oamenii?
— Misiunea mea s-a încheiat.

Primul lucru pe care îl făcu Cooper după ce ajunse la hotel fu să se dezbrace şi să facă un duş. Se frecă bine din cap până în picioare şi lăsă să curgă peste el apa clocotită aproape o jumătate de oră. După ce se şterse şi se îmbrăcă, se aşeză şi începu să-şi scrie raportul.

Către: J.J. Reynolds
Dosar nr. Y-72-830-412
De la: Daniel Cooper
Subiect: Deux Femmes dans le Café Rouge, Renoir – ulei pe pânză

Concluzia mea este că Tracy Whitney nu este implicată în niciun fel în furtul tabloului. Cred că Joe Romano a încheiat poliţa de asigurare cu intenţia de a înscena un furt, ca să colecteze asigurarea şi să vândă apoi din nou tabloul pe piaţa neagră, iar la ora aceasta probabil că tabloul nu se mai află în ţară. Întrucât tabloul este foarte cunoscut, mă aştept ca el să apară în Elveţia, ţară care are legi blânde şi cumpărători de bună-credinţă. Acolo, dacă un cumpărător declară că a cumpărat o operă de artă cu bună-credinţă, autorităţile elveţiene îi permit să păstreze obiectul respectiv, chiar dacă e furat.
Recomandare: Întrucât nu există nicio dovadă concretă a vinovăţiei lui Romano, clientul nostru va trebui să-i deconteze poliţa. Ar fi inutil să se încerce apoi recuperarea tabloului sau obţinerea de daune de la Tracy Whitney, din moment ce ea nici măcar nu ştie de existenţa tabloului şi nici nu deţine bunuri, din câte am verificat eu. În plus, ea va fi încarcerată

timp de cincisprezece ani la Penitenciarul de femei Louisiana de Sud.

Daniel Cooper se opri o clipă şi se gândi la Tracy Whitney. Probabil că bărbaţii o consideră frumoasă. El se întreba, fără să fie cu adevărat interesat, cum îşi vor pune amprenta asupra ei cei cincisprezece ani de închisoare. Nu era problema lui.

Daniel Cooper semnă memoriul şi se gândi dacă ar avea oare timp să mai facă un duş.

Capitolul 9

Bătrâna Pantaloni de Fier o trimisese pe Tracy Whitney la spălătorie. Din cele treizeci şi cinci de activităţi pe care le puteau susţine deţinutele, spălătoria era cea mai rea. Camera enormă, fierbinte, era plină de şiruri de maşini de spălat şi de scânduri de călcat, iar grămezile de rufe murdare care soseau acolo păreau nesfârşite. Încărcarea şi descărcarea maşinilor de spălat şi cărarea coşurilor de rufe la secţia de călcătorie era o treabă la care nu-ţi foloseai mintea, dar care îţi rupea spatele.

Munca începea la ora 6.00 dimineaţa, iar deţinutele aveau voie să facă o pauză de zece minute la două ore. La finalul celor nouă ore de muncă, aproape toate erau gata să cadă din picioare de oboseală. Tracy munci mecanic şi nu vorbi cu nimeni, adâncită în gândurile ei.

Când Ernestine Littlechap auzi de sarcina pe care o primise Tracy, remarcă:

— Bătrâna Pantaloni de Fier se ţine de capul tău.

— Pe mine nu mă deranjează, răspunse Tracy.

Ernestine Littlechap era uluită. Asta era o cu totul altă femeie decât fetişcana îngrozită care fusese adusă aici în

urmă cu trei săptămâni. Ceva o schimbase, iar Ernestine Littlechap murea de curiozitate să ştie ce anume.

În cea de-a opta zi de muncă la spălătorie, la puțin timp după prânz, la Tracy veni o gardiană:

— Am ordin să te transfer de aici. Ai fost repartizată la bucătărie.

Cea mai râvnită muncă din închisoare.

În penitenciar se pregăteau două rânduri de mâncare: deținutele primeau carne tocată, crenvurşti, fasole sau tocănuri necomestibile, în timp ce masa pentru gardieni şi ceilalți angajați ai penitenciarului era pregătită de bucătari profesionişti. Printre felurile de mâncare pregătite de ei se numărau friptură, peşte proaspăt, cotlet, pui, legume şi fructe proaspete şi deserturi apetisante. Deținutele care lucrau la bucătărie aveau acces şi la aceste produse, iar ele profitau din plin de acest lucru.

Când Tracy se prezentă la bucătărie, nu fu deloc surprinsă s-o vadă acolo pe Ernestine Littlechap. Tracy se apropie de ea.

— Mulțumesc.

Reuşi cu greu să pună o notă prietenoasă în cuvintele ei. Ernestine mormăi ceva, dar nu zise nimic.

— Cum ai reuşit s-o convingi pe bătrâna Pantaloni de Fier?

— Nu mai e aici.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Avem noi sistemul nostru. Dacă gardianul e tare de cap şi ne face necazuri, scăpăm de el.

— Vrei să spui că directorul vă ascultă pe voi...

— Căcat! Ce treabă are directorul?

— Atunci cum ați...

— E simplu. Când gardianul de care vrei să scapi e în tură, încep să apară belele. După aia apar plângerile. Una a reclamat că Pantaloni de Fier a luat-o de păsărică. A doua

zi, alta o acuză de brutalitate. După aia una zice că i-a dispărut ceva din celulă – un aparat de radio, de exemplu – şi ce să vezi, se găseşte aparatul în camera lui Pantaloni de Fier. Bătrâna Pantaloni de Fier dispare. Nu gardienele conduc puşcăria, noi o conducem.

— De ce eşti aici? o întrebă Tracy.

Nu o interesa deloc povestea ei. Important era să stabilească o relaţie de prietenie cu ea.

— Nu din vina lui Ernestine Littlechap, să fii tu sigură. Aveam o groază de fete care lucrau pentru mine.

Tracy se uită la ea.

— Adică erau...

Şovăi.

— Curve? Ernestine râse. Nah. Făceau curăţenie pe la case mari. Aveam o agenţie şi io le angajam. Aveam pe puţin douăj' de fete. Bogătaşii găsesc greu fete bune. Am făcut o grămadă de reclame fiţoase prin ziarele cele mai tari, şi ei mă sunau, şi io le trimiteam fete. Fetele puneau mâna pe casă şi, când stăpânul era la muncă sau pleca din oraş, adunau tot, şi argintărie, şi bijuterii, şi blănuri, tot ce le pica în mână, şi după aia o tăiau. Ernestine oftă. Dacă ţi-aş zice ce bani negri învârteam, nici nu ţi-ar veni să crezi.

— Şi cum te-au prins?

— Soarta nenorocită, păpuşă. O fată de-a mea servea masa în casa primarului, şi printre invitaţi s-a nimerit şi o babă la care fata lucrase mai demult şi o curăţase. Când poliţaii au pus furtunul pe ea, fata mea a început să ciripească şi a spus toată poezia, şi uite aşa a păţit biata Ernestine.

Erau singure lângă un cuptor.

— Nu pot să mai rămân aici, şopti Tracy. Trebuie să rezolva ceva afară. Mă ajuţi să evadez? O să...

— Apucă-te de tocat ceapa. În seara asta facem tocană irlandeză.

Şi se îndepărtă.

Era incredibil cum circulau zvonurile în închisoare. Deţinutele ştiau tot ce urmează să se întâmple cu mult înainte de a se întâmpla. Nişte deţinute, care erau numite „şobolani de ghenă", adunau bucăţile de hârtie din rapoartele rupte, trăgeau cu urechea la telefon, citeau corespondenţa directorului, şi toate informaţiile erau interpretate cu atenţie şi trimise mai departe deţinutelor cu greutate. Ernestine Littlechap era în capul listei. Tracy aflase cât de mult era respectată Ernestine de gardiene şi de deţinute. Din clipa în care deţinutele aflaseră că Ernestine devenise protectoarea lui Tracy, toată lumea o lăsase în pace. Tracy aştepta cu teamă ca Ernestine să înceapă să-i facă avansuri, dar negresa cea mare păstra distanţa. De ce? se întreba Tracy.

La numărul 7 din regulamentul de zece pagini care fusese citit noilor deţinute, se spunea: „Orice formă de sex este strict interzisă. Nu vor fi mai mult de patru deţinute într-o celulă. E interzis ca într-un pat să stea mai mult de o deţinută în acelaşi timp".

Era o diferenţă flagrantă între realitate şi ce se spunea acolo, încât deţinutele numeau broşura „cartea de bancuri a închisorii". Săptămânile treceau, şi Tracy se uita cum alte deţinute – peşti – veneau zilnic în închisoare, şi ritualul era acelaşi întotdeauna. Cele care erau la prima infracţiune şi care erau normale din punct de vedere sexual nu aveau nicio şansă. Intrau în închisoare intimidate şi speriate, iar acolo le aşteptau femeile-mascul. Drama se juca în etape bine planificate. Într-o lume înfricoşătoare şi ostilă, femeia-mascul era prietenoasă şi apropiată. O invita pe victimă în sala de recreere, unde se uitau împreună la televizor, şi când aceasta o lua de mână, deţinuta cea nouă îi permitea,

de teamă să nu-şi supere unica prietenă. Nou-venita observa rapid că celelalte deținute nu o băgau în seamă şi, pe măsură ce dependența ei de femeia-mascul creştea, creşte şi intimitatea, până când, în final, era gata să facă orice ca să nu piardă această unică prietenie.

Cele care refuzau să cedeze erau violate. Nouăzeci la sută din femeile care intrau la închisoare erau obligate să întrețină raporturi homosexuale – cu voia sau fără voia lor – în primele treizeci de zile. Tracy era oripilată.

— Cum pot autoritățile să permită aşa ceva? o întrebă ea pe Ernestine.

— Ăsta e sistemul, îi explică aceasta, şi la fel e în toate puşcăriile. N-ai cum să desparți o mie două sute de femei de bărbații lor şi să te aştepți că o să stea fără să o tragă cuiva. Noi nu violăm doar pentru sex. Violul se face şi pentru putere, ca să se vadă imediat cine-i şeful. Peştii noi care vin aici sunt ținte pentru toate care vor să le facă poştă. Dacă vor protecție, tre' să devină nevasta unui bărbătuş. Aşa nu se mai ia nimeni de ele.

Tracy avea motive să creadă că aude cuvintele unui expert.

— Şi nu-s numai deținutele, continuă Ernestine. Şi gardienele îs la fel de rele. Vine una aici care ia droguri. Intră în vrie şi vrea să se înțepe. Transpiră şi tremură ca dracu'. Ei, gardiana poate să-i facă rost de heroină, dar gardiana vrea şi ea la schimb ceva, înțelegi? Aşa că peştele se culcă cu gardiana şi ea îi face rost de droguri. Gardienii sunt şi mai răi. Ei au cheile de la celule, şi n-au decât să vină în toiul nopții şi să ia păsărici gratis. Poa' să te lase şi gravidă, dar poa' să-ți facă multe favoruri. Vrei o ciocolată sau o vizită de la iubitul tău, culcă-te cu gardianul. Îi spune troc şi se face în toate puşcăriile din țară.

— E oribil!

— E supraviețuire.

Lumina din plafonul celulei se reflecta în scăfârlia chelă a lui Ernestine.

— Ştii de ce nu e voie să ai gumă de mestecat aici?

— Nu.

— Fincă înainte fetele o băgau în broască, ca să nu se închidă uşa de tot, şi noaptea ieşeau şi se duceau în vizită una la alta. Noi respectăm doar regulile care vrem noi. Fetele care reuşesc să iasă de aici or fi ele proaste, dar îs nişte proaste deştepte.

Idilele din închisoare se înmulțeau pe zi ce trecea, iar eticheta dintre parteneri era şi mai strictă decât afară. Într-un univers artificial, se creau personaje – armăsari şi neveste – care se jucau. Armăsarii preluau rolul bărbatului într-o lume în care nu existau bărbați. Îşi schimbau şi numele. Lui Ernestine i se spunea Ernie; Tessie devenise Tex, Barbara devenise Bob, Katherine era acum Kelly. Armăsarul îşi tăia părul sau se rădea în cap şi nu făcea nicio treabă. Nevasta trebuia să spele, să curețe şi să calce pentru armăsarul ei. Lola şi Paulita se băteau cu ferocitate pentru atențiile lui Ernestine, şi fiecare se străduia s-o întreacă pe cealaltă.

Gelozia era sălbatică şi ducea deseori la violență, iar dacă nevasta era surprinsă uitându-se după un alt armăsar sau vorbind cu el în curtea închisorii, spiritele se încingeau. Scrisorile de dragoste circulau permanent prin închisoare, livrate de şobolanii de ghenă.

Scrisorile se împătureau într-un triunghi, căruia i se spunea zmeu, ca să poată fi ascuns mai uşor în sutien sau în pantof. Tracy văzuse cum se transmit zmeiele de la o femeie la alta, în sala de mese sau în drum spre locul de muncă – se ciocneau ca din greşeală şi schimbau plicul pe nesimțite.

În tot acest timp, Tracy văzuse şi deținute care se îndrăgosteau de gardiene. Era o iubire născută din disperare, neputință şi obediență. Deținutele depindeau complet de gardienele lor: cu mâncarea, cu bunăstarea şi uneori cu viața. Tracy îşi permitea să nu simtă nimic pentru nimeni.

Sex se făcea zi şi noapte. Putea să fie la duş, la veceu, în celule, iar noaptea se putea face sex oral printre gratii. Nevestele de gardiene erau eliberate noaptea, ca să meargă în camera acestora.

După ce se dădea stingerea, Tracy se întindea pe patul ei şi îşi acoperea urechile cu mâinile, ca să nu mai audă nimic.

Într-o noapte, Ernestine scoase de sub pat o cutie de Rice Krispies şi începu să le arunce pe coridor, în fața celulei. Tracy auzea cum deținutele din celelalte celule fac acelaşi lucru.

— Ce se întâmplă? întrebă Tracy.

Ernestine se întoarse spre ea şi o repezi:

— Nu-i treaba ta! Stai acolo în pat. Stai dracului în patul tău.

După câteva minute se auzit dintr-o celulă din apropiere, în care se afla o nou-venită, un urlet îngrozit.

— O, Doamne, nu! Nu! Te rog, lasă-mă.

Tracy ştia ce se întâmplă şi simțea că i se face rău. Urletele continuară aşa, până când, în cele din urmă se transformară într-un plâns disperat şi sfâşietor. Tracy strânse tare din ochi, plină de o furie arzătoare. Cum puteau nişte femei să facă aşa ceva unei alte femei? Crezuse că şederea la închisoare o făcuse mai dură, dar dimineața următoare obrajii ei aveau urme uscate de lacrimi.

Era hotărâtă să nu-i arate ce simte lui Ernestine. O întrebă pe un ton indiferent:

— Şi pentru ce erau cerealele?

— Ăsta e sistemul nostru de avertizare. Dacă gardienele încearcă să ne ia prin surprindere, noi le auzim când se apropie.

Tracy află după puțin timp şi de ce numesc deținutele timpul petrecut la închisoare „a merge la facultate". Închisoarea era o experiență educativă, numai că tot ce învățau acolo deținutele nu era prea ortodox.

Închisoarea era plină de experte în cele mai variate infracțiuni posibile. Acolo se făceau schimburi de experiență, legate de metode de înşelătorie, furt din magazine sau tâlhărirea beților. Se puneau la curent cu ultimele metode de şantaj şi făceau schimb de informații privitoare la spioni sau la polițişti sub acoperire.

Într-o dimineață, când se aflau în curtea de recreere, Tracy auzi cum o deținută mai în vârstă dă lecții de furt de buzunare unui grup de tinere fascinate.

— Adevărații profesionişti sunt în Columbia. Au şi o şcoală la Bogota, care se numeşte şcoala celor zece clopote, şi acolo dai două mii cinci sute de parai ca să te învețe să fii hoț de buzunare. Atârnă un manechin din tavan, care are un costum cu zece buzunare pline de bani şi bijuterii.

— Şi care-i şmecheria?

— Şmecheria este că de fiecare buzunar e agățat un clopoțel. Nu absolvi şcoala dacă nu eşti în stare să goleşti buzunarele alea fără să sune nenorocitul ăla de clopoțel.

Lola oftă.

— Am fost odată cu un tip care mergea printre oameni îmbrăcat cu un impermeabil, cu mâinile la vedere, şi care golea buzunarele la toți într-o veselie.

— Şi cum naiba reuşea?

— Mâna dreaptă era de cauciuc. Scotea mâna lui adevărată printr-o despicătură a hainei şi îi lucra pe toți la portofele şi la genți.

În camera de recreere, educația continua:

— Mie îmi place să fur din cuşete, spuse o veterană. Te plimbi prin gară până apare vreo babă care vrea să-şi pună o valiză sau un pachet mai mare în cuşeta de bagaje. Tu o ajuți să le pună şi după aia îi dai cheia. Numa' că e cheia de la o cuşetă goală. După ce pleacă, tu te duci, goleşti cuşeta şi o tai.

În curte, într-o altă după-amiază, două deținute condamnate pentru prostituție şi deținere de droguri vorbeau cu o nou-venită, o fată simpăticuță, care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

— Nici nu mă mir că te-au prins, dragă, o mustră cea mai în vârstă. Înainte să fixezi prețul cu John, trebuie mai întâi să vezi dacă nu are armă, şi să nu-i spui niciodată ce o să faci pentru banii ăia. Fă-l să spună el ce vrea de la tine. Că dacă e polițai, te-a prins, ai înțeles?

Cealaltă veterană adăugă:

— Da. Şi să te uiți întotdeauna la mâini. Dacă vreun gorobete îți zice că e muncitor, vezi dacă are bătături la mâini. Asta-i chestia pe care tre' s-o ştii. O grămadă de polițai d-ăştia se îmbracă în salopete, dar nu se gândesc şi la mâini, şi când te uiți la ele, vezi că sunt fine.

Timpul trecea, nici prea repede, nici prea încet. Pur şi simplu, trecea. Tracy se gândi la cugetarea Sfântului Augustin. „Ce e timpul? Dacă nu mă întreabă nimeni, ştiu. Dar dacă trebuie să explic, nu mai ştiu."

Rutina programului nu se schimba niciodată:

4.40 a.m. Soneria de avertizare
4.45 a.m. Trezirea şi îmbrăcarea
5.00 a.m. Micul dejun
5.30 a.m. Revenirea în celulă
5.55 a.m. Soneria de avertizare
6.00 a.m. Alinierea pentru plecarea la lucru

10.00 a.m. Mişcare în curte
10.30 a.m. Masa de prânz
11.00 a.m. Alinierea pentru plecarea la lucru
3.30 p.m. Masa de seară
4.00 p.m. Revenirea în celulă
5.00 p.m. Sala de recreere
6.00 p.m. Revenirea în celulă
8.45 p.m. Soneria de avertizare
9.00 p.m. Stingerea

Regulile erau inflexibile. Toate deţinutele trebuiau să meargă la masă, erau interzise discuţiile în rând. Era interzis să deţii mai mult de cinci produse cosmetice în micul dulăpior. Patul trebuia făcut înainte de micul dejun şi trebuia păstrat frumos toată ziua.

Penitenciarul avea muzica lui specială: soneriile răsunătoare, târşâitul paşilor pe podeaua de ciment, bubuitul uşilor de fier, şoaptele diurne şi ţipetele nocturne... hârâitul aspru al aparatelor de emisie-recepţie din dotarea gardienilor, zăngănitul tăvilor din sala de mese. Şi peste toate, sârma ghimpată, zidurile înalte, singurătatea, izolarea şi atmosfera pătrunzătoare de ură.

Tracy devenise o deţinută model. Corpul ei reacţiona automat la sunetele rutinei din închisoare: la gratiile care se lăsau în faţa celulei la orele serii şi care se ridicau la orele dimineţii; la soneria care le convoca la muncă şi la cea care le anunţa încheierea programului.

Trupul lui Tracy era captiv în locul acesta, dar mintea ei era liberă să facă planuri de evadare.

Deţinutele nu aveau voie să dea telefoane, însă aveau dreptul să primească din afară două telefoane de cinci minute pe lună. Tracy primi un telefon de la Otto Schmidt.

— Am considerat că ai vrea să ştii, spuse el, stânjenit. A fost o înmormântare foarte frumoasă. M-am ocupat eu de plăți, Tracy.

— Mulțumesc, Otto, eu... Mulțumesc.

Niciunul din ei nu mai avea ce să spună. Altcineva nu a mai sunat-o.

— Fato, ai face bine să uiți de lumea de afară, o avertiză Ernestine. Nu te aşteaptă nimeni acolo.

„Te înşeli", îi răspunse în gând Tracy, întunecată.

Joe Romano.

Perry Pope.

Judecătorul Henry Lawrence.

Anthony Orsatti.

Charles Stanhope al III-lea.

În curtea interioară, la ora de exerciții, o întâlni din nou pe Marea Bertha. Curtea era un spațiu întins, pătrat, străjuit de o parte de zidul exterior al închisorii şi de cealaltă parte de un zid interior. Deținutele aveau voie în curte treizeci de minute în fiecare dimineață. Era unul dintre puținele locuri în care ți se permitea să vorbeşti, şi deținutele se adunau grupuri-grupuri şi schimbau ultimele noutăți şi bârfe înainte de masa de prânz. Când Tracy ieşi prima oară în curte, avu brusc un sentiment de libertate şi îşi dădu seama că era din cauza spațiului deschis. Putea să vadă soarele, sus pe cer, norii cumulus şi, undeva departe, pe cerul albastru, auzea bâzâitul unui avion care zbura în libertate.

— Tu! Te-am căutat, se auzi o voce.

Tracy se întoarse şi o văzu pe suedeza uriaşă care dăduse peste ea în prima zi de închisoare.

— Am auzit că ți-ai luat o negresă de bărbat.

Tracy vru să treacă mai departe. Marea Bertha o apucă de braț cu o mână de fier.

— Nimeni nu trece pe lângă mine, suflă ea. Poartă-te frumos, littbarn.

O lipi cu spatele de perete, îndesându-se în ea cu trupul ei uriaş.

— Lasă-mă în pace.

— Ţie îţi trebuie o linsoare bună. Pricepi ce zic? Şi io o să ţi-o dau. O să fii doar a mea, älskade.

O voce cunoscută hârâi în spatele lui Tracy:

— Ia mâna de pe ea, javră!

Ernestine Littlechap apăruse acolo, cu pumnii strânşi, cu ochii strălucitori, iar soarele se reflecta în ţeasta ei chelă.

— Nu eşti destul de bărbat pentru asta, Ernie.

— Sunt destul de bărbat pentru tine, izbucni negresa. Mai pune tu o dată mâna pe ea, şi îţi mănânc fundul la micul dejun. Fript.

Dintr-odată atmosfera părea încărcată de electricitate. Cele două amazoane se uitau una la cealaltă cu priviri încărcate de ură. „Sunt gata să se omoare din cauza mea”, se gândi Tracy. Şi apoi îşi dădu seama că toată treaba asta avea prea puţin de-a face cu ea. Îşi amintea ce-i spusese la un moment dat Ernestine: „Aici ori baţi, o tragi, ori o iei în mână. Tre’ să te ţii bine, altfel crăpi”.

Marea Bertha se retrase un pas. Îi aruncă lui Ernestine o privire plină de dispreţ.

— N-am niciun zor. Se uită la Tracy cu ochi pofticioşi. O să stai aici o groază, păpuşă. Şi io la fel. Ne mai vedem noi.

Se întoarse pe călcâie şi plecă.

— E o nenorocită. Mai ţii minte infirmiera aia din Chicago care şi-a omorât toţi pacienţii? I-a îndopat cu cianură şi s-a uitat la ei cum crapă? Ei, asta e scârba care a pus ochii pă tine, Whitney. Că-cat! Tre’ să te păzească cineva să nu te facă. N-o să se lase cu una, cu două.

— Mă ajuţi să evadez?

Se auzi soneria.

— Ora de haleală, spuse Ernestine Littlechap.

În noaptea aceea, întinsă pe patul ei, Tracy se gândi la Ernestine.

Cu toate că nu mai încercase s-o mai atingă de atunci, Tracy tot nu avea încredere în ea. Nu putuse nicio clipă să uite ce îi făcuseră ea şi colegele ei. Dar avea nevoie de negresă.

După masa de prânz, deținutele aveau voie să petreacă o oră în sala de recreere, unde puteau să se uite la televizor, să stea de vorbă sau să răsfoiască ultimele reviste şi ziare. Tracy frunzărea o revistă, când îi atrase atenția o fotografie. Era o poză de nuntă, care îi înfățişa pe Charles Stanhope al III-lea şi pe noua lui soție, ieşind din biserică braț la braț, râzând. Imaginea aceea o lovi pe Tracy ca un pumn. Vederea acelei fotografii, a zâmbetului fericit de pe fața lui Charles, la început o umplu de durere, apoi de o furie rece. Odată, plănuise să-şi petreacă viața alături de acest bărbat, iar el îi întorsese spatele, îi lăsase s-o distrugă, îi lăsase copilul să moară. Dar asta fusese demult, într-un alt loc, într-o altă lume. Aceea era fantezie. Asta era realitatea.

Tracy închise revista, nervoasă.

În zilele de vizitare puteai să-ți dai seama care dintre deținute aveau prieteni sau rude care veneau să le vadă. Deținutele făceau duş, se schimbau de haine şi se machiau. De obicei, Ernestine se întorcea din camera de vizitare zâmbitoare şi veselă.

— Ăla al meu, mereu vine să mă vadă, îi spuse ea lui Tracy. O să mă aştepte până ies de aici. Ştii de ce? Fincă io îi dau lui ce nu-i dă nicio femeie.

Tracy nu putu să-şi ascundă nedumerirea.

— Adică... sexual?

— Normal că da. Ce se întâmplă aici n-are nicio treabă cu ce-i afară. Aici avem şi noi nevoie câteodată să ţinem în braţe un trup cald – cineva care să te atingă şi să-ţi spună că te iubeşte. Tre' să simţim şi noi că e cineva care ţine la noi cât de cât. Nu contează că nu e adevărat sau că nu durează prea mult. Asta-i tot ce avem. Dar când o să ies afară – Ernestine zâmbi larg – o să ajung o maniacă sexuală, auzi tu?

Era ceva ce o nedumerea pe Tracy. Îşi luă inima în dinţi şi deschise subiectul:

— Ernie, tu mă tot protejezi. De ce?

Ernestine ridică din umeri.

— Să mor dacă ştiu.

— Chiar aş vrea să ştiu. Tracy îşi alese cuvintele cu mare grijă. Toate celelalte... prietene ale tale... îţi aparţin. Ele fac tot ce le spui tu să facă.

— Păi dacă nu vor să umble p-aici doar cu juma' de cur, tre' s-o facă.

— Dar cu mine nu-i aşa. De ce?

— Te plângi?

— Nu. Sunt curioasă.

Ernestine stătu o clipă să se gândească.

— OK. Tu ai ceva ce vreau şi io. Văzu expresia pe care o căpătase chipul lui Tracy. Nu, nu chestia aia. De-astea găsesc peste tot, păpuşă. Tu ai clasă. Adică clasă ca lumea, adevărată. Ca la cucoanele alea pe care le vezi prin Vogue sau Town and Country, îmbrăcate la patru ace şi care beau ceai din ceainice de argint. Tu de-acolo vii. Asta nu e lumea ta. Nu ştiu cum ai intrat în căcaturile alea pe afară, dar pot să pun pariu că te-a fraierit vreunul. Se uită la Tracy şi spuse, aproape cu timiditate: Io nu prea am avut de-a face cu multe fufe mai acătării. Tu eşti una de-astea. Se întoarse cu spatele, aşa că ultimele ei cuvinte abia se auziră: Şi îmi pare rău de copilu' tău. Pă bune...

În noaptea aceea, după ce se dădu stingerea, Tracy şopti în întuneric:

— Ernie, trebuie să evadez. Ajută-mă. Te rog.

— Vreau să dorm, la naiba! Închide gura acum, ai priceput?

Ernestine o iniţie pe Tracy în limbajul argotic al puşcăriei. În grupurile de femei, Tracy putea să audă: „Bărbătuşul ăsta a scăpat cureaua de la roată şi acum tre' s-o hrăneşti cu linguriţa cu coadă lungă..."

„Era mică, dar au prins-o în viscol şi un poliţai dropsat a dat-o pe mâna măcelarilor. Asta i-a poprit uşa. Tai-tai, fluturaş."

Pentru Tracy era ca şi cum ar fi ascultat cum vorbesc nişte marţieni.

— Ce înseamnă „uşă" şi „fluturaş"?

— N-ai învăţat şi tu nimic? „Uşă" înseamnă amnistie. „Fluturaş", adică ziua eliberării.

Tracy ştia că nu va aştepta să vină niciuna dintre ele.

Confruntarea dintre Ernestine Littlechap şi Marea Bertha avu loc a doua zi, în curte. Deţinutele jucau softball, supravegheate de o gardiană. Marea Bertha, care era la bătaie şi trebuia să pareze două lovituri, lovi tare mingea la a treia aruncare şi fugi spre prima bază, pe care o apăra Tracy. Marea Bertha se izbi de ea, o trânti la pământ, după care se urcă pe ea. Mâinile ei se strecurară între picioarele lui Tracy, şi îi şopti:

— Nimeni nu mă refuză pe mine, curvă. La noapte vin la tine, littbarn, şi o să ţi-o trag de o să-ţi meargă fulgii.

Tracy se lupta disperată să scape de ea. Brusc, simţi că Marea Bertha e ridicată de pe ea. Ernestine o apucase de gât şi acum o sugruma.

— Curvă nenorocită ce eşti! ţipa Ernestine. Ţi-am spus doar!

Îşi încleştă degetele ca nişte gheare şi i le băgă în ochi.

— Am orbit! urlă Marea Bertha. Am orbit!

O apucă de sâni pe Ernestine şi începu să tragă. Cele două femei se pocneau şi se zgâriau, în timp ce patru gardiene porniră în fugă spre ele. Le trebuiră cinci minute să le despartă. Amândouă fură duse la infirmerie. Abia noaptea, târziu, Ernestine se întoarse în celulă. Lola şi Paulita dădură fuga la ea s-o mângâie.

— Te simţi bine? o întrebă în şoaptă Tracy.

— Al dracului de bine, îi răspunse Ernestine.

Vocea îi suna înfundat, şi Tracy se întrebă cât de grav o fi fost rănită.

— Ieri mi-au aprobat uşa. O să ies din căcatul ăsta. Însă tu ai o problemă. Javra aia n-o să te mai lase în pace de acum. În niciun caz. Şi după ce o să se sature să ţi-o tragă, o să te omoare.

Rămaseră aşa, în întuneric, fără să mai spună nimic. Într-un târziu, Ernestine vorbi din nou:

— Poate că ar fi cazu' să vedem cum putem să te scoatem dracului de aici.

Capitolul 10

— Mâine n-o să mai ai guvernantă, o anunţă directorul Brannigan pe soţia lui.

Sue Ellen Brannigan se uită uimită la el.

— De ce? Judy s-a purtat foarte bine cu Amy.

— Ştiu, dar şi-a ispăşit sentinţa. Dimineaţă îi dau drumul.

Îşi luau micul dejun în căsuţa lor confortabilă, unul dintre avantajele slujbei lui Brannigan. Printre alte beneficii se numărau un bucătar, o menajeră, un şofer şi o

guvernantă pentru fiica lor, Amy, care avea aproape cinci ani. Toți angajații erau deținuți de încredere. Când Sue Ellen Brannigan venise aici în urmă cu cinci ani, fusese cam neliniştită la gândul că va locui pe terenul penitenciarului şi foarte îngrijorată că în casa ei vor fi atâția oameni care erau infractori condamnați.

— Cum poți să fii sigur că nu ne vor jefui sau că n-o să ne taie gâtul într-o noapte? îl întrebase ea atunci.

— Dacă fac asta, îi promisese Brannigan, o să le fac raport.

Reuşise s-o înduplece pe soția lui, fără s-o liniştească, dar temerile lui Sue Ellen se dovediseră a fi neîntemeiate. Deținuții de încredere erau dornici să facă impresie bună şi să-şi reducă perioada de pedeapsă cât mai mult, aşa că erau foarte conştiincioşi.

— Abia mă obişnuisem cu ideea că Judy se ocupă bine de Amy, se plânse doamna Brannigan.

Îi dorea tot binele lui Judy, dar îi părea rău că pleacă. Cine ştie ce fel de femeie avea să fie următoarea guvernantă? Auzise atâtea poveşti sinistre despre ce puteau să facă nişte străini unor copii.

— Şi te-ai gândit la cine ar putea să vină în locul ei, George?

Directorul îşi bătuse mult capul. Erau vreo zece deținute care ar fi fost potrivite pentru îngrijirea fiicei lor. Dar nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Tracy Whitney. Era ceva la cazul ei care îl tulbura foarte tare. Cincisprezece ani fusese criminalist şi se mândrea că are calitatea de a evalua corect deținuții. Unele dintre condamnatele din închisoarea lui erau infractoare înrăite, altele erau la închisoare pentru crime pasionale sau pentru că cedaseră unor tentații de moment, dar directorului Brannigan i se părea că Tracy Whitney nu se încadrează în niciuna dintre aceste categorii. Nu faptul că pretindea că e nevinovată îl tulbura – aşa

spuneau toți deținuții. Dubios era din cauza cui ajunsese Tracy Whitney la închisoare. Directorul fusese numit în funcție de o comisie civică din New Orleans, care era condusă de guvernatorul de stat, şi, cu toate că refuzase cu încăpățânare să se implice în politică, îi cunoştea pe toți actorii. Joe Romano era un mafiot, iepurele lui Anthony Orsatti. Perry Pope, avocatul care o apărase pe Tracy Whitney, se afla pe statul lor de plată, la fel ca şi judecătorul Henry Lawrence. Condamnarea lui Tracy Whitney mirosea de la o poştă a înscenare.

Acum directorul Brannigan luase o decizie. Îi spuse soției sale:

— Da. M-am gândit la cineva.

În bucătăria închisorii era un mic separeu în care se afla o masă cu blat de pal melaminat cu patru scaune, singurul loc în care puteai să găseşti o intimitate cât de cât rezonabilă. Ernestine Littlechap şi Tracy stăteau acolo, în pauza lor de zece minute, la o cafea.

— Cre' că ar fi cazul să-mi zici de ce te zoreşti aşa să ieşi afară, îi spuse Ernestine.

Tracy ezită. Oare putea avea încredere în Ernestine? Nu avea de ales.

— Sunt nişte... nişte oameni care mi-au făcut nişte lucruri, mie şi familiei mele. Vreau să ies ca să pot să le-o plătesc.

— Da? Şi ce ți-au făcut?

Cuvintele lui Tracy ieşeau cu greutate, şi fiecare dintre ele era o picătură de durere.

— Ei mi-au ucis mama.

— Care ei?

— Nu ştiu dacă numele lor îți spun ceva. Joe Romano, Perry Pope, un judecător pe nume Henry Lawrence, Anthony Orsatti...

Ernestine se uita la ea cu gura căscată.

— Doamne Iisuse Hristoase! Tu-ți bați joc de mine, fato?

Tracy fu surprinsă.

— Ai auzit de ei?

— Dacă am auzit?! Cine n-a auzit? Nu se mişcă nimic în New Orleansul ăsta nenorocit dacă nu vrea Orsatti sau Romano. Nu poți să te pui cu ei. Te zboară ca pe o muscă.

Tracy spuse fără nicio intonație:

— Deja m-au zburat.

Ernestine se uită în jur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni.

— Tu ori eşti nebună, ori eşti cea mai bătută în cap ființă pă care am văzut-o în viața mea. Vorbeşti de unii pe care n-ai cum să-i atingi! Clătină din cap. Las-o baltă. Cât mai repede!

— Nu. Nu pot. Trebuie să ies de aici. Crezi că aş putea?

Ernestine tăcu multă vreme. Când în sfârşit începu să vorbească, zise:

— Vorbim în curte.

Erau în curte, singure într-un colț.

— Au fost doişpe evadări din cloaca asta, îi spuse Ernestine. Două deținute au fost împuşcate, omorâte. Alelalte zece au fost prinse şi aduse înapoi.

Tracy nu făcu niciun comentariu.

— Turnul e păzit douăşpatru din douăşpatru de gardieni cu mitraliere, nişte nenorociți dați dracului. Dacă scapă careva, îşi pierd slujbele, aşa că te omoară cum te văd. Toată puşcăria e înconjurată de sârmă ghimpată, iar dacă reuşeşti să treci de ea şi scapi de mitraliere, au câini de vânătoare care pot să urmărească şi o băşină de țânțar. La câțiva kilometri de aici e o unitate de la Garda Națională, şi când evadează de aici vreun deținut, trimit de acolo elicoptere cu mitraliere şi reflectoare. Nu interesează pe

nimeni că te recuperează vie sau moartă, fato. Ba li se pare că mai bine ar fi moartă. Aşa îşi iau şi alţii gândul de la fugă.

— Dar sunt totuşi oameni care mai încearcă, spuse Tracy, încăpăţânată.

— Ăia care au încercat au avut şi ajutor de afară – prieteni care au venit cu arme, cu bani şi cu haine. Au adus maşini cu care să fugă. Făcu o pauză, pentru efect. Şi tot i-au prins.

— Pe mine nu mă vor prinde, afirmă Tracy, hotărâtă.

O gardiană se apropie de ele şi strigă la Tracy:

— Directorul Brannigan vrea să te vadă. Acum.

*

— Avem nevoie de cineva care să aibă grijă de fiica noastră cea mică, spuse directorul Brannigan. E decizia ta. Nu eşti obligată să accepţi dacă nu vrei.

„Cineva care să aibă grijă de fiica noastră cea mică.” Aşa ar putea să evadeze mai uşor. Dacă ar lucra în casa directorului, ar putea să afle mai multe despre configuraţia închisorii.

— Da, spuse Tracy. Mi-ar plăcea să fac asta.

George Brannigan era încântat. Avea senzaţia ciudată şi absolut nejustificată că îi datora ceva acestei femei.

— Bine. Se plăteşte cu şaizeci de cenţi pe oră. Banii vor fi depuşi într-un cont la sfârşitul fiecărei luni.

Deţinuţii nu aveau voie să umble cu bani, şi tot ce câştigau li se dădea la eliberare.

„La sfârşitul lunii nu voi mai fi aici”, se gândi Tracy, dar, cu voce tare, spuse:

— E foarte bine.

— Poţi să începi de mâine-dimineaţă. Gardianul-şef îţi va da amănunte.

— Mulțumesc, domnule director.

El se uită la Tracy şi vru să mai adauge ceva. Dar nu prea ştia ce să spună. Aşa că zise:

— Asta-i tot.

Când Tracy îi dădu vestea lui Ernestine, negresa spuse gânditoare:

— Înseamnă că te fac deținut de încredere. O să poți fugi din puşcărie. O să-ți fie mai uşor aşa.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Tracy.

— Ai trei variante, dar toate sunt riscante. Prima este să te strecori. Pui gumă de mestecat noaptea în gaura broaştei de la celulă şi de la uşile din coridor. După aia te strecori în curte, arunci o pătură peste sârma ghimpată, sari şi fugi.

Cu câinii şi cu elicopterele după ea. Tracy parcă auzea deja gloanțele de la mitralierele paznicilor vâjâindu-i pe la urechi. Se cutremură.

— Şi alte variante?

— A doua e să ieşi în forță. Adică să ai un pistol şi să iei un ostatic. Dacă te prind, îți mai agață o tinichea de coadă.

Văzu expresia nedumerită a lui Tracy.

— Adică îți mai dau între doi şi cinci ani.

— Şi a treia?

— Să pleci uşor. Asta-i valabilă pentru deținuții de încredere, când sunt la muncă. Când ieşi afară, fato, mergi şi nu te mai opreşti.

Tracy se gândise la varianta asta. Fără bani şi maşină, fără un loc în care să se ascundă, n-avea nicio şansă.

— Până să ajung la primul colț, îşi vor da seama că am fugit şi vor veni după mine.

Ernestine oftă.

— Nu există plan perfect de evadare, fato. De-aia n-a plecat niciunul de-aici.

„Eu voi pleca”, îşi jură Tracy. „Voi pleca.”

În dimineața în care Tracy fu dusă acasă la directorul Brannigan se împlineau cinci luni de când era închisă. Se gândea cu emoție la întâlnirea cu soția şi cu fiica directorului, fiindcă voia cu disperare slujba asta. Avea să fie poarta ei spre libertate.

Tracy intră în bucătăria mare şi cochetă şi se aşeză. Simțea cum îi curg broboane de sudoare de sub brațe. În uşă apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie de casă de un roşu stins.

— Bună dimineața, zise ea.

— Bună dimineața.

Femeia dădu să se aşeze, dar apoi se răzgândi şi rămase în picioare. Sue Ellen Brannigan era o femeie de treizeci şi ceva de ani, blondă, cu o figură plăcută, şi avea un aer uşor absent. Era subțirică şi agitată, şi nu prea ştia cum să se poarte cu personalul acela format din deținuți. Oare ar trebui să le mulțumească pentru ceea ce fac sau ar trebui doar să le dea ordine? Ar trebui să fie prietenoasă cu ei sau să-i trateze ca pe nişte deținuți? Sue Ellen încă nu se obişnuise cu ideea că trebuie să trăiască în mijlocul unor consumatori de droguri, hoți şi criminali.

— Eu sunt doamna Brannigan, spuse ea. Amy are aproape cinci ani, şi ştii ce activi sunt copiii la vârsta asta. Mă tem că va trebui s-o supraveghezi tot timpul.

Se uită la mâna stângă a lui Tracy. Nu era nicio verighetă acolo, dar în ziua de azi, desigur, asta nu însemna nimic. Mai ales în clasele inferioare, se gândi Sue Ellen. Făcu o pauză şi întrebă cu delicatețe:

— Tu ai copii?

Tracy se gândi la copilul ei nenăscut.

— Nu.

— Înțeleg.

Sue Ellen era puțin încurcată de tânăra aceasta. Nu era deloc aşa cum se aşteptase. Avea ceva aproape elegant.

— O aduc imediat pe Amy.

Ieşi repede din cameră.

Tracy se uită în jur. Era o casă destul de mare, curată şi frumos mobilată. I se părea că nu mai văzuse de ani de zile o casă obişnuită. Era o parte din altă lume, din lumea de afară.

Sue Ellen se întoarse în cameră ținând de mână o fetiță.

— Amy, ea este...

Oare ar trebui să-i spună deținutei pe numele mic sau pe numele de familie? Făcu un compromis.

— Ea este Tracy Whitney.

— Bună, spuse Amy.

Avea aceeaşi siluetă subțire a mamei sale, aceiaşi ochi căprui, inteligenți, înfundați în orbite. Nu era un copil frumos, dar era deschisă şi prietenoasă, şi asta o făcea simpatică.

„Nu îmi permit să mă ataşez de ea.”

— Tu o să fii noua mea dădacă?

— Ei, o s-o ajut pe mama ta să aibă grijă de tine.

— Judy a fost amnistiată, ştiai? O să primeşti şi tu amnistie?

„Nu”, se gândi Tracy, dar spuse:

— Eu o să rămân aici multă vreme, Amy.

— Asta e bine, zise Sue Ellen, senină. Apoi se îmbujoră, jenată, şi îşi muşcă buzele. Vreau să spun... Începu să se plimbe prin bucătărie şi să-i explice lui Tracy îndatoririle pe care le avea. O să iei masa împreună cu Amy. Poți să îi pregăteşti tu micul dejun, şi dimineața te joci cu ea. Prânzul îl pregăteşte bucătarul. După ce mănâncă, Amy doarme puțin, şi după-amiaza îi place să se plimbe prin fermă. Eu cred că e bine ca un copil să vadă cum cresc plantele, nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da.

Ferma se afla în spatele corpului central al penitenciarului, iar cele nouă hectare de pământ cultivate cu legume şi fructe erau îngrijite de deţinuţi. Mai era acolo şi un lac artificial, foarte mare, care era folosit pentru irigaţii, şi lacul acela era înconjurat de un zid de piatră.

Următoarele cinci zile fură pentru Tracy un fel de nouă viaţă. În altă situaţie, s-ar fi bucurat să iasă dintre pereţii întunecaţi ai închisorii, să se plimbe liberă prin fermă şi să respire aerul curat de la ţară, dar ea nu se gândea decât la evadare. Când nu avea treabă cu Amy, i se cerea să se întoarcă la închisoare. Noaptea, Tracy era încuiată în celula ei, dar ziua avea iluzia libertăţii. După ce lua micul dejun la închisoare, se ducea acasă la director şi pregătea micul dejun pentru Amy. Tracy învăţase multe despre gătit de la Charles şi era tentată de multitudinea de alimente care se găseau pe rafturile bucătăriei, dar Amy prefera mâncăruri simple, fulgi de ovăz sau cereale cu fructe. După aceea, Tracy se juca diferite jocuri cu fetiţa sau îi citea. Fără să îşi dea seama, Tracy începuse s-o înveţe pe Amy jocurile pe care le învăţase şi ea de la mama ei.

Lui Amy îi plăceau marionetele. Tracy încercă să-l facă din nişte şosete vechi de-ale directorului pe mieluţul lui Shari Lewis, dar îi ieşi ceva între o vulpe şi o raţă.

— Eu cred că e frumoasă, spuse Amy, loială.

Tracy făcea păpuşa să vorbească cu diferite accente: franţuzesc, italian, german şi, cel care îi plăcea lui Amy cel mai mult, inflexiunile mexicane ale Paulitei. Tracy se uita la bucuria care se citea pe faţa copilului şi se gândea: „Nu, n-o să mă ataşez de ea. Este doar mijlocul prin care o să pot scăpa de aici”.

După somnul lui Amy de la prânz, amândouă porneau în lungi plimbări, iar Tracy avu grijă să ajungă şi în zonele din

jurul închisorii pe care nu le ştia. Observă atent fiecare ieşire, felul în care sunt păzite turnurile, şi îşi întipări în minte ora la care se făcea schimbul de tură. Devenise clar pentru ea că niciunul dintre planurile pe care le discutase cu Ernestine nu avea sorţi de izbândă.

— N-a încercat nimeni să evadeze ascunzându-se în camioanele care aduc mărfuri la închisoare? Am văzut maşini de lapte şi de alimente...

— Ia-ţi gândul, îi spuse abrupt Ernestine. Toate maşinile care intră şi ies pe poartă sunt verificate.

Într-o dimineaţă, la micul dejun, Amy îi spuse:

— Te iubesc, Tracy. Vrei să fii mama mea?

Cuvintele ei parcă o înjunghiară pe Tracy.

— O mamă îţi ajunge. N-ai nevoie de două.

— Ba da. Tatăl prietenei mele, Sally Ann, s-a căsătorit din nou, şi acum Sally Ann are două mame.

— Tu nu eşti Sally Ann, îi răspunse Tracy, sec. Termină-ţi mâncarea.

Amy se uită la ea cu ochi îndureraţi.

— Nu mai mi-e foame.

— Bine. Atunci, să-ţi citesc.

Înainte ca Tracy să înceapă lectura, simţi mâinile catifelate ale lui Amy pe mâna ei.

— Pot să stau la tine în braţe?

— Nu.

„Ia-ţi afecţiunea din familia ta”, se gândi Tracy. „Nu eşti a mea. Eu nu am nimic.”

Zilele plăcute, petrecute departe de rutina închisorii, făceau cumva ca nopţile să fie şi mai rele. Tracy detesta întoarcerea în celulă, ura faptul că era ţinută în cuşcă, precum un animal. Nici acum nu se obişnuise cu ţipetele care se auzeau din celulele din jur, prin întunericul

neprietenos. Strângea din dinți până când începeau s-o doară fălcile. „O s-o iau încet, noapte după noapte. Pot să rezist aşa, pe rând, câte o noapte.”

Dormea puțin, fiindcă mintea ei era preocupată permanent să facă planuri. Pasul unu era să evadeze. Pasul doi era să se ocupe de Joe Romano, Perry Pope, judecătorul Henry Lawrence şi Anthony Orsatti. Pasul trei era Charles. Dar acesta era încă mult prea dureros, chiar numai să se gândească. „O să-l rezolv la momentul potrivit”, îşi spunea ea.

Devenise aproape imposibil să se ferească de Marea Bertha. Tracy era convinsă că suedeza uriaşă are pe cineva care o spionează. Dacă Tracy se ducea în camera de recreere, câteva minute mai târziu îşi făcea apariția şi Marea Bertha, iar dacă ieşea în curte, la scurt timp apărea şi ea.

Într-o zi, Marea Bertha veni la Tracy şi îi spuse:

— Eşti foarte frumoasă azi, littbarn. De-abia aştept să fim împreună.

— Lasă-mă în pace, o avertiză Tracy.

Amazoana rânji.

— Altfel, ce? Curva aia neagră a ta o să iasă afară. O să aranjez să fii mutată în celula mea.

Tracy o privi fix. Marea Bertha încuviință din cap.

— Pot s-o fac, păpuşă. S-o crezi.

Tracy ştia că nu mai are timp. Trebuia să evadeze înainte ca Ernestine să fie eliberată.

Plimbarea favorită a lui Amy era pe păşunea plină cu flori multicolore. În apropiere se afla lacul artificial uriaş, înconjurat de zidul scund de beton, în care se făcea o pantă spre apa adâncă.

— Hai să înotăm, se ruga de ea Amy. Te rog, putem să înotăm, Tracy?

— Nu e pentru înot, spuse Tracy. Apa asta se foloseşte la irigaţii.

Vederea apei reci şi adânci o făcea să se cutremure.

Tatăl ei o punea pe umeri şi intrau aşa în ocean, şi, când ea începea să ţipe, tatăl ei îi spunea: „Nu fi copil, Tracy", şi o arunca în apa rece, şi când apa îi trecea deasupra capului, ea se speria şi începea să se înece...

*

Când veni în sfârşit decizia, Tracy fu şocată, cu toate că se aştepta la asta.

— Ies afară de sâmbătă într-o săptămână, îi spuse Ernestine.

Cuvintele ei îi dădură fiori reci lui Tracy. Nu îi povestise acesteia discuţia cu Marea Bertha. Ernestine oricum nu avea să mai fie aici s-o ajute. Marea Bertha avea probabil destulă influenţă ca s-o poată transfera pe Tracy în celula ei. Singurul mod în care ar fi putut evita să se întâmple asta ar fi fost să discute cu directorul, dar ştia că dacă ar fi făcut-o, era ca şi moartă. Toate deţinutele din închisoare s-ar fi întors împotriva ei. Trebuia să lupte, altfel o dădea în bară. Ei, se părea că urma s-o dea în bară.

Trecu din nou în revistă posibilităţile de evadare cu Ernestine. Niciuna dintre ele nu era satisfăcătoare.

— N-ai maşină, n-ai pe nimeni afară să te ajute. O să te prindă mai mult ca sigur, şi după aia o să fie şi mai nasol. Mai bine stai să treacă timpul frumos şi-ţi termini treaba.

Dar Tracy ştia că nu o să aibă deloc timp frumos. Nu când Marea Bertha era pe urmele ei. Numai când se gândea ce vrea să facă cu ea bărbătuşul uriaş i se făcea rău fizic.

Era sâmbătă dimineaţa, cu şapte zile înainte de eliberarea lui Ernestine. Sue Ellen Brannigan plecase cu Amy la New

Orleans pentru weekend, iar Tracy lucra la bucătăria închisorii.

— Cum merge dădăceala? o întrebă Ernestine.

— Bine.

— Am văzut şi io fetița. Pare o scumpete.

— E OK.

Tonul ei era indiferent.

— Ce mă bucur să ies de aici. Să-ți zic o treabă, io nu mă mai întorc aici niciodată. Dacă eu sau Al putem să te ajutăm cu ceva afară...

— Faceți loc, se auzi o voce de bărbat.

Tracy se întoarse. Un deținut împingea un cărucior imens, pe care se afla un munte de uniforme şi lenjerii murdare. Tracy se uită nedumerită cum se duce spre ieşire.

— Ziceam că dacă eu şi cu Al putem să facem ceva pentru tine, ştii, să-ți trimitem ceva sau...

— Ernie, ce caută aici un camion de spălătorie? Închisoarea are spălătoria ei.

— A, asta-i pentru gardieni, râse Ernestine. Înainte îşi spălau aici uniformele, da' nu ştiu cum se făcea că toți nasturii se rupeau, mânecile se desfăceau, pe dinăuntru erau cusute cuvinte porcoase cu ață, cămăşile intrau la apă şi materialul se tăia misterios. Nu era al dracului de păcat, domnişoară Scarlett? Acum gardienii tre' să-şi trimită boarfele în altă parte la spălat.

Ernestine începu să râdă, încântată de felul în care o imitase pe Butterfly MeQueen.[1]

Tracy nu mai asculta ce spune ea. Acum ştia cum urma să evadeze.

---

[1] Thelma „Butterfly" MeQueen, actriță americană, care a jucat rolul Prissy, subreta lui Scarlet O'Hara din filmul Pe aripile vântului. (n.tr.)

Capitolul 11

— George, nu cred că ar trebui s-o mai ținem pe Tracy.

Directorul Brannigan se uită la soția lui pe deasupra ziarului.

— Cum? Ce problemă e?

— Nu ştiu prea bine. Am senzația că Tracy nu o place pe Amy. Poate nu-i plac în general copiii.

— Dar nu s-a purtat rău cu Amy, nu? A lovit-o, a țipat la ea?

— Nu...

— Atunci, ce?

— Ieri, Amy a fugit la ea şi a îmbrățişat-o, iar Tracy a respins-o. M-a deranjat fiindcă Amy e înnebunită după ea. Ca să fiu sinceră, cred că sunt şi un pic geloasă. Ar putea să fie asta?

Directorul Brannigan începu să râdă.

— Asta ar explica multe, Sue Ellen. Eu cred că Tracy Whitney e foarte potrivită pentru slujbă. Acum, dacă o să-ți creeze cu adevărat probleme, spune-mi, şi o să iau măsuri.

— Bine, dragă.

Sue Ellen tot nu era mulțumită. Îşi reluă goblenul şi începu să înțepe nervoasă cu acul în pânză. Subiectul nu era încă închis.

— De ce nu ar merge?

— Ți-am zis, fato. Gardienii verifică toate maşinile care ies pe poartă.

— Dar un camion cu rufe murdare... n-o să răstoarne rufele ca să-l verifice.

— Nu tre' să-l răstoarne. Cărucioarele se duc la spălătorie, şi acolo un gardian supraveghează încărcarea.

Tracy rămase în picioare, gândindu-se.

— Ernie... nu ar putea cineva să-i distragă atenția gardianului cinci minute?

— Şi la ce dracu' ar... Se opri, cu fața luminată de un zâmbet. Şi cât timp cineva îi toarnă la gogoşi, tu te bagi la fundul sacului şi te acoperi cu rufe! Dădu din cap. Să ştii că drăcia asta ar putea să meargă.

— Atunci mă ajuți?

Ernestine meditä câteva clipe. Apoi spuse încet:

— Da, te ajut. E ultima mea şansă să-i dau lu' Marea Bertha un şut în cur.

Telegraful de bârfe al închisorii vorbea numai de evadarea iminentă a lui Tracy Whitney. O evadare era un eveniment care îi afecta pe toți deținuții. Aceştia trăiau emoția tentativelor alături de cel care încerca să evadeze, cu dorința secretă de a avea curajul să încerce şi ei.

Dar erau gardieni, şi câini, şi elicoptere, şi, în final, cadavrele deținuților aduse înapoi.

Cu ajutorul lui Ernestine, planul de evadare fu pus repede la punct. Ernestine îi luă măsurile lui Tracy, Lola făcu rost de un material pentru o rochie de la atelierul de pălării, iar Paulita vorbi cu cineva din alt corp de celule să o coasă. Din magazie a fost furată o pereche de pantofi, pe care au decolorat-o, ca să se asorteze cu rochia. Ca prin minune mai apărură o pălărie, mănuşi şi o geantă.

— Acu tre' să-ți facem rost de nişte acte, o informă Ernestine pe Tracy. Îți trebe vreo două carduri şi un carnet de conducere.

— Cum aş putea să...

Ernestine zâmbi.

— Las' pe seama lu' Ernie Littlechap, că-i vulpe tare bătrână.

În seara următoare, Ernestine îi înmână lui Tracy trei carduri la nişte bănci importante, pe numele Jane Smith.

— Acu' îți mai trebuie permisu'.

La puțin timp după miezul nopții, Tracy auzi deschizându-se uşa de la celulă. Cineva se strecurase înăuntru. Tracy se ridicase în şezut, gata de apărare.

Se auzi o şoaptă:

— Whitney? Hai să mergem.

Tracy recunoscu vocea lui Lilian, una dintre deținutele de încredere.

— Ce vrei? o întrebă Tracy.

Vocea lui Ernestine străpunse întunericul:

— Ce copil idiot a putut să crească mă-ta. Taci odată şi nu mai întreba atâta.

Lilian spuse încet:

— Trebuie să ne mişcăm repede. Dacă ne prind, am încurcat-o. Hai.

— Unde mergem? întrebă Tracy, mergând după Lilian pe coridorul întunecat spre nişte scări.

Urcară pe palierul de deasupra şi, după ce se uitară să nu fie vreun gardian pe acolo, merseră în grabă pe un hol, până ajunseră în camera în care Tracy fusese amprentată şi fotografiată. Lilian deschise uşa.

— Aici, şopti ea.

Tracy intră după ea în cameră. Acolo aştepta o altă deținută.

— Stai lângă perete. Vocea îi trăda nervozitatea.

Tracy se aşează lângă perete, cu stomacul strâns ghem.

— Uită-te la aparat. Hai. Încearcă să pari puțin mai relaxată.

„Ce amuzantă eşti", îşi zise Tracy. Nu fusese în viața ei aşa de speriată. Aparatul scoase un clic.

— Poza o să fie trimisă dimineață, spuse deținuta. Pentru carnetul de conducere. Acum pleacă de-aici – repede.

Tracy şi Lilian refăcură drumul de la dus. În timp ce mergeau, Lilian zise:

— Am auzit că-ți schimbi celula.

Tracy îngheță.

— Poftim?

— Nu ştiai? Te mută cu Marea Bertha.

Ernestine, Lola şi Paulita o aşteptau pe Tracy să se întoarcă.

— Cum a mers?

— Bine.

„Nu ştiai? Te mută cu Marea Bertha."

— Rochia e gata sâmbătă, îi spuse Paulita.

Ziua plecării lui Ernestine. „Aceea e data limită pentru mine", se gândi Tracy.

Ernestine îi şopti:

— Las' că-i bine. Rufele se ridică sâmbătă la ora două. Tre' să fii în spălătorie la unu jumate. Nu te gândi la gardian. Lola o să-i dea de treabă în camera ailaltă. Paulita o să te aştepte la spălătorie. O să-ți aducă hainele. O să ai în geantă actele. La două şi-un sfert o să ieşi pe poartă.

Tracy respira greu. Numai discuția despre evadare o făcea să tremure. „Nu interesează pe nimeni că te recuperează vie sau moartă, fato. Ba li se pare că mai bine ar fi moartă."

Peste câteva zile era încercarea ei de a scăpa. Nu-şi făcea iluzii: sorții nu-i erau favorabili. Până la urmă o vor prinde şi o vor aduce înapoi. Dar era ceva care jurase să facă înainte de asta.

Telefonul fără fir al penitenciarului cunoştea bine lupta care se dădea între Ernestine Littlechap şi Marea Bertha pentru Tracy. Acum, că se aflase de transferarea lui Tracy în celula Marii Bertha, nu era o simplă întâmplare că nimeni nu-i spusese nimic acesteia despre planul de evadare al lui Tracy; Marii Bertha nu-i plăceau veştile proaste. Se putea întâmpla ca ea să confunde ştirea în sine cu aducătoarea ei

şi să trateze în consecinţă persoana aceea. Marea Bertha nu ştiu nimic de planul lui Tracy până în dimineaţa în care trebuia să aibă loc evadarea şi află acest lucru de la deţinuta care o fotografiase pe Tracy.

Marea Bertha primi vestea cu o tăcere ameninţătoare. În timp ce asculta, trupul ei părea că devine şi mai mare.

— La ce oră? fu singura ei întrebare.

— Azi la două, Bert. Vor s-o ascundă într-un sac cu rufe la spălătorie.

Marea Bertha rămase multă vreme pe gânduri. Apoi se duse la o gardiană şi îi spuse:

— Trebuie să-l văd imediat pe directorul Brannigan.

Tracy nu dormise deloc toată noaptea. Îi era rău de atâta încordare. Lunile pe care le petrecuse în închisoare i se păreau zeci de eternităţi. Scene din trecutul ei i se derulau în minte, stând culcată în pat, cu ochii în beznă.

„Mă simt ca o prinţesă dintr-o poveste, mamă. N-am ştiut că cineva poate să fie aşa fericit."

„Deci! Tu şi Charles vreţi să vă căsătoriţi."

„Cât v-aţi propus să staţi în luna de miere?"

„M-ai împuşcat, curvă!..."

„Mama ta s-a sinucis..."

Fotografia de nuntă în care Charles îi zâmbeşte soţiei sale...

Acum câţi eoni? Pe ce planetă îndepărtată?

*

Soneria de dimineaţă răsună pe coridor ca o undă de şoc. Tracy se ridică pe marginea patului, complet trează. Ernestine se uita la ea.

— Cum te simţi, fato?

— Bine, minţi Tracy.

Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebuneşte.

— Ei, plecăm amândouă de aici azi.

Tracy înghiți cu greutate.

— Îhî.

— Eşti sigură că poți să pleci la unu jumate de la director de acasă?

— Nicio problemă. Amy doarme întotdeauna după prânz.

Paulita spuse:

— Dacă întârzii, nu mai putem.

— O să fiu acolo.

Ernestine bägă mâna sub saltea şi scoase de acolo un sul de bancnote.

— O să-ți trebuiască nişte bani să te descurci. Nu-s decât două sute de parai, da' pentru pornire îți ajung.

— Ernie, nu ştiu ce să...

— Da' taci odată, fato, şi ia-i.

Tracy se forță să mănânce la micul dejun câteva înghițituri. Capul îi vuia şi o dureau toți muşchii. „Nu rezist toată ziua", se gândi ea. „Trebuie să trec de ziua asta."

În bucătărie era o tăcere încordată, nefirească, şi Tracy îşi dădu seama deodată că ea era cauza acesteia. Ea era ținta privirilor ştiutoare şi a şoaptelor nervoase. Se pregătea o evadare, iar ea era eroina dramei. În câteva ore va fi liberă. Sau moartă.

Se ridică de la masă, fără să-şi termine porția, şi se îndreptă spre casa directorului Brannigan. Când aştepta pe coridor ca gardianul să descuie uşa, se trezi față în față cu Marea Bertha. Suedeza uriaşă rânjea.

„O să aibă o mare surpriză", se gândi Tracy.

„Acum am pus mâna pe ea", îşi zise Marea Bertha.

Dimineața trecea aşa de încet, încât Tracy credea că o să-şi piardă mințile. Minutele păreau că se lungesc la nesfârşit.

Îi citea lui Amy şi nici măcar nu ştia ce îi citeşte. Era conştientă că doamna Brannigan se uită la ea pe geam.

— Tracy, hai să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Tracy era mult prea încordată ca să-i ardă de joacă, dar nu îndrăznea să facă ceva care să-i trezească suspiciuni doamnei Brannigan. Se sili să zâmbească.

— Sigur. Ascunde-te tu prima, Amy.

Erau în curtea din faţa casei. În depărtare, Tracy putea să vadă clădirea unde se afla spălătoria. Trebuia să fie acolo fix la 13.30. Trebuia să se schimbe în hainele civile care i se confecţionaseră, iar la 13.45 trebuia să fie la fundul sacului uriaş, acoperită de uniforme şi lenjerii murdare. La 14.00, băiatul de la spălătorie urma să vină să ia sacul şi să-l transporte cu căruciorul până la maşină. La 14.15, maşina trebuia să iasă pe poartă, îndreptându-se spre orăşelul din apropiere, unde se afla spălătoria.

Din scaunul lui, şoferul nu avea cum să vadă ce se întâmplă în spatele maşinii. „Când maşina opreşte la primul semafor, tu deschizi uşa, te dai jos, calmă, şi te sui într-un autobuz, oriunde s-ar duce el.”

— Mă vezi? strigă Amy.

Era pe jumătate ascunsă în spatele unei magnolii. Îşi acoperise gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe râsul.

„O să-mi fie dor de ea”, se gândi Tracy. „După ce plec de aici, o să-mi fie dor de două persoane: bărbătuşul chel – negresa, şi fetiţa.” Se întrebă ce ar spune Charles Stanhope al III-lea de asta.

— Vin să te caut, zise Tracy.

Sue Ellen se uita pe geam la jocul lor. I se părea că Tracy se purta ciudat. Toată dimineaţa se uitase la ceas, de parcă ar fi aşteptat pe cineva, şi era clar că nu-i stă mintea la Amy.

„Trebuie să vorbesc neapărat cu George când vine la masă”, se gândi hotărâtă Sue Ellen. „O să insist s-o schimbe.”

*

În curte, Tracy şi Amy jucară un timp şotronul, apoi popice, după aceea Tracy îi citi, şi, în sfârşit, ca o izbăvire, veni şi ora douăsprezece treizeci, ora de masă a lui Amy. Ora la care Tracy trebuia să facă prima mişcare. O duse pe Amy în casă.

— Eu plec acum, doamnă Brannigan.

— Cum? Ah. Nu ți-a spus nimeni, Tracy? Azi avem un grup de musafiri foarte importanți. O să ia masa aici, la noi acasă, aşa că Amy n-o să poată dormi. Trebuie să stai cu ea.

Tracy rămase în picioare, gata să înceapă să urle.

— Nu... nu pot să fac asta, doamnă Brannigan.

Sue Ellen se uită la ea, țeapănă ca o scândură.

— Cum adică nu poți?

Tracy văzu furia pe fața ei şi se gândi – nu trebuie s-o supăr. O să-l cheme pe director şi o să mă trimită iar în celulă.

Se chinui să zâmbească.

— Adică... Amy nu a mâncat. O să-i fie foame.

— I-am spus bucătarului să vă pregătească un pachet de picnic. Puteți să vă duceți la o plimbare frumoasă, pe pajişte, şi să mâncați acolo. Lui Amy îi place la picnic, nu-i aşa, iubito?

— Îmi place la picnic. Se uită rugător la Tracy. Putem să mergem. Tracy? Putem?

Nu! Da. Cu grijă. Ar putea totuşi să se descurce.

„Să fii la spălătorie la unu jumate. Nu întârzia.”

Tracy se uită la doamna Brannigan.

— Când... la ce oră vreți s-o aduc înapoi pe Amy?

— A, pe la trei. Până atunci ar trebui să plece.

Şi maşina, la fel. Tot universul se prăbuşi peste ea.

— Eu…

— Te simți bine? Eşti cam palidă.

Asta era. Trebuia să spună că nu se simte bine. Că trebuie să se ducă la infirmerie. Dar acolo o vor consulta şi o vor interna. Ar fi imposibil să iasă la timp. Trebuie să mai fie o cale.

Doamna Brannigan nu-şi lua ochii de la ea.

— Mă simt bine.

„E ceva în neregulă cu ea", se convinse Sue Ellen Brannigan. „Clar trebuie să-l lămuresc pe George să aducă pe altcineva."

Ochii lui Amy străluceau de bucurie.

— Îți dau ție sandviciurile mai mari, Tracy. O să ne distrăm pe cinste, nu?

Tracy nu avea niciun răspuns.

Turul VIP era o vizită neaşteptată. Guvernatorul William Haber în persoană îi însoțea pe membrii comitetului de reformă prin penitenciar. Era ceva ce directorul Brannigan trebuia să suporte în fiecare an.

— Asta-i situația, George, îi spusese guvernatorul. Tu nu trebuie decât să faci curățenie pe acolo, le spui fetelor să zâmbească frumos şi după aceea îți mărim iar bugetul.

Şeful gardienilor îi anunță pe toți în dimineața aceea:

— Să dispară toate drogurile, cuțitele şi vibratoarele.

Guvernatorul Haber şi partenerii lui trebuiau să sosească la ora 10.00. Mai întâi trebuiau să inspecteze interiorul penitenciarului, apoi vizitau ferma şi, la sfârşit, trebuiau să ia masa cu directorul, la casa acestuia.

Marea Bertha îşi pierduse răbdarea. Când făcuse cererea să-l vadă pe director, i se spusese:

— Directorul e foarte ocupat în dimineața asta. Mâine e mult mai simplu. El...

— Să-mi bag picioarele, nu mâine! explodase Marea Bertha. Io vreau să-l văd acu'. E important.

Erau câteva deținute în închisoare care își permiteau mai multe, iar Marea Bertha era una dintre ele. Autoritățile din penitenciar îi cunoșteau puterea. O văzuseră că era în stare să provoace revolte și că era în stare să le și oprească. Nicio închisoare din lumea asta nu ar putea fi condusă fără ajutorul liderilor puștăriașilor, iar Marea Bertha era lider.

Aștepta în anticamera directorului de aproape o oră, și trupul ei imens se revărsa din scaunul pe care stătea. O creatură absolut dezgustătoare, se gândi secretarul directorului. Îi dădea fiori.

— Cât mai durează? întrebă Marea Bertha.

— N-ar trebui să mai dureze mult. Are în vizită un grup de oameni. Directorul e ocupat în dimineața asta.

— O să fie și mai ocupat, spuse Marea Bertha.

Se uită la ceasul pe care îl avea la mână. „Doișpe patrușcinci. Mai e destul timp."

Unu și zece. În anticamera directorului Brannigan, secretarul puse receptorul în furcă și îi spuse Marii Bertha:

— Îmi pare rău. Domnul director a zis că e imposibil să te primească azi. O să facem o altă programare pentru...

Marea Bertha se ridică în picioare.

— Trebuie să mă primească azi! E...

— Mâine o să te primească sigur.

Marea Bertha era gata să spună „Mâine o să fie prea târziu", dar se opri la timp.

Nimeni, în afară de director nu trebuia să știe ce vrea să facă. Turnătorii sufereau accidente mortale. Dar nici nu avea de gând să renunțe. În niciun caz nu avea s-o lase pe Tracy Whitney să-i scape. Se duse la biblioteca închisorii și

se aşează la una dintre mesele acelea lungi, din fundul camerei. Mâzgăli un bilet, şi, când gardiana se apropie de o masă, ca să ajute o deținută, lăsă biletul pe biroul ei şi plecă.

Când gardiana reveni la locul ei, găsi biletul pe masă şi îl desfăcu. Îl citi de două ori.

Ați face bine să verificați azi maşina de rufe murdare.

Nu era semnat. O farsă? Gardiana nu avea cum să ştie. Ridică receptorul.

— Dă-mi-l pe şeful gardienilor...

Unu şi un sfert.

— Nu mănânci, spuse Amy. Vrei să-ți dau sandviciul meu?

— Nu! Lasă-mă în pace.

Nu intenționase să-i vorbească aşa de dur. Amy se opri din mestecat.

— Eşti supărată pe mine, Tracy? Te rog, nu mai fi supărată pe mine. Te iubesc aşa de mult. Eu nu mă supăr niciodată pe tine.

Ochii ei calzi erau plini de durere.

— Nu sunt supărată.

Doar că era în iad.

— Nici mie nu mi-e foame, dacă nu ți-e ție. Hai să ne jucăm cu mingea, Tracy.

Şi Amy scoase din buzunar mingiuța ei de cauciuc.

Unu şi şaisprezece minute. Acum trebuia să fi plecat. Îi trebuiau cel puțin cincisprezece minute să ajungă la spălătorie. Şi acum ar mai fi putut ajunge, dacă se grăbea. Dar nu putea s-o lase singură pe Amy. Tracy se uită în jur şi văzu departe un grup de deținuți care adunau legume. Ştiu imediat ce avea de făcut.

— Nu vrei să ne jucăm cu mingea, Tracy?

Tracy se ridică în picioare.

— Ba da. Hai să ne jucăm un joc nou. Să vedem cine poate să arunce mingea cel mai departe. Arunc eu prima şi după aceea arunci tu.

Tracy luă mingiuța de cauciuc tare şi o azvârli cu toată puterea în direcția muncitorilor.

— Uau, ce bine ai aruncat, exclamă Amy cu admirație. Departe de tot.

— Mă duc să aduc mingea, spuse Tracy. Stai aici.

Şi începu să alerge, pentru că viața ei depindea de asta, şi picioarele îi zburau peste câmp. Era unu şi optsprezece minute. Chiar dacă ar întârzia, o s-o aştepte. Sau nu? Alergă şi mai repede. În urma ei o auzea strigând pe Amy, dar nu o luă în seamă. Cei care lucrau la fermă se duceau acum în altă direcție. Tracy strigă la ei, şi se opriră. Când ajunse acolo i se tăiase răsuflarea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă unul dintre ei.

— Nu, ni... nimic. Gâfâia şi se chinuia să-şi recapete suflul. Fetița aia. Să se uite cineva după ea. Eu am ceva important de făcut. Trebuie să...

Îşi auzi numele, strigat de la mare distanță, şi se întoarse. Amy se suise pe zidul de beton care înconjura lacul. Îi făcea cu mâna.

— Ia uite la mine, Tracy!

— Nu! Dă-te jos! țipă Tracy.

Sub ochii îngroziți ai lui Tracy, Amy se dezechilibră şi plonjă în apă.

— O, Dumnezeule!

Tot sângele i se scursese din față. Trebuia să ia o decizie, dar nu era nimic de făcut. „Nu pot s-o ajut. Nu acum. Va sări cineva s-o ajute. Eu trebuie să mă salvez pe mine. Trebuie să scap de aici sau mor.” Era 13.20.

Tracy se întoarse şi începu să alerge mai repede decât alergase vreodată. Ceilalţi strigau după ea, dar ea nu îi auzea. Zbura pur şi simplu prin aer, nici nu-şi dăduse seama că-şi pierduse pantofii şi că pământul aspru îi tăia tălpile. Inima îi bătea nebuneşte, plămânii ardeau, iar ea se forța să alerge mai repede, mai repede. Ajunse la zidul din jurul lacului şi se sui pe el: dedesubt, la mare distanță, o văzu pe Amy în apa adâncă, înspăimântătoare, chinuindu-se să rămână la suprafață. Fără să ezite nici măcar o secundă, Tracy sări după ea. Când intră în apă, Tracy se gândi: „O, Doamne! Nu ştiu să înot...”

Capitolul 12

New Orleans
Vineri, 25 august, ora 10.00

Lester Torrance, funcționar la First Merchants Bank din New Orleans, se mândrea cu două calități: iscusința sa sexuală cu femeile şi abilitatea de a aprecia corect oamenii. Lester se apropia de cincizeci de ani şi era un bărbat deşirat, cu fața pământie, o mustață ca a lui Tom Selleck şi favoriți lungi. De două ori fusese sărit de la avansare, şi, drept răzbunare, Lester folosea banca drept agenția lui privată de întâlniri. Putea să recunoască o prostituată de la câțiva kilometri şi îi plăcea să le convingă să îi facă favoruri gratis. Mai ales văduvele singuratice erau prăzi uşoare. Veneau acolo sub toate formele, de toate vârstele, în diferite stadii de disperare, şi, mai devreme sau mai târziu ajungeau şi în fața biroului cu grilaj unde era Lester. Dacă erau pentru moment strâmtorate, Lester se arăta înduioşat şi le amâna plata datoriilor. În schimb, poate ar vrea să ia împreună o cină liniştită? Multe dintre clientele lui apelau la ajutorul lui şi îi împărtăşeau secrete delicioase: aveau nevoie de un

împrumut fără ştirea soţului... voiau să păstreze secrete anumite cecuri pe care le completaseră... se gândeau să divorţeze, ar putea oare Lester să închidă contul comun încă de pe acum? Lester era întotdeauna gata să le satisfacă. Şi să fie satisfăcut.

În dimineaţa aceea de vineri, Lester era convins că a câştigat lozul cel mare. O observase pe femeie chiar din clipa în care intrase pe uşa băncii. Era absolut beton. Avea un păr negru şi lucios care îi cădea pe umeri, era îmbrăcată cu o fustă strâmtă şi un pulover mulat, care punea în evidenţă o siluetă pe care ar fi invidiat-o orice dansatoare din Las Vegas.

În bancă mai erau încă patru funcţionari, şi tânăra femeie se uita de la unul la altul, de parcă ar fi căutat ajutor. Când ajunse cu privirea la Lester, el dădu din cap repede şi îi zâmbi încurajator. Ea se apropie de cuşca lui, aşa cum Lester se şi aştepta.

— Bună dimineaţa, spuse Lester cu căldură. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Îi vedea sfârcurile prin puloverul de caşmir şi se gândea: „Păpuşă, câte aş vrea să-ţi fac eu ţie!”

— Mă tem că am o problemă, rosti femeia încet.

Avea cel mai dulce accent sudic pe care îl auzise Lester vreodată.

— Pentru asta sunt eu aici, spuse el cordial, ca să rezolv probleme.

— O, aşa sper şi eu. Mi-e teamă că am făcut ceva îngrozitor.

Lester o privi cu aerul cel mai patern de care era el în stare şi cu surâsul lui „poţi-să-ai-încredere-în-mine”.

— Nu pot să cred că o doamnă aşa frumoasă ar putea să facă ceva îngrozitor.

— O, dar aşa e. Ochii ei căprui şi blânzi erau mari de spaimă. Sunt secretara lui Joe Romano, şi mi-a spus acum

o săptămână să-i comand nişte formulare de cec pentru tranzacţii şi am uitat pur şi simplu s-o fac, iar acum aproape le-am terminat, iar când o să afle, nu ştiu ce o să-mi facă.

Vorbele ei curgeau grăbite, catifelate şi plăcute.

Lester cunoştea foarte bine numele Joseph Romano. Era un client important al băncii, cu toate că nu avea în conturi sume prea mari. Toată lumea ştia că averea lui adevărată era spălată în alte părţi. Era clar că avea gusturi la secretare, se gândi Lester. Zâmbi din nou.

— Ei, haideţi, nu e aşa de grav, doamnă...

— Domnişoară. Hartford. Lureen Hartford.

Domnişoară. Era ziua lui norocoasă. Lester prevedea că povestea asta o să meargă ca pe roate.

— O să comand chiar acum cecurile dumneavoastră. În două-trei săptămâni vor sosi şi atunci...

Ea scoase un fel de geamăt, un sunet care pentru Lester avea promisiuni infinite.

— O, e prea târziu, iar domnul Romano este deja supărat pe mine. Parcă nu pot să mă concentrez la lucru, înţelegeţi? Se aplecă în faţă, şi acum sânii ei erau lipiţi de marginea grilajului. Spuse cu respiraţia întretăiată: Dacă aţi putea să mi le daţi mai repede, v-aş plăti în plus.

Lester rosti cu o voce plină de tristeţe:

— Vai, îmi pare rău, Lureen, ar fi imposibil să...

Văzu că era gata să plângă.

— Vă spun adevărul, asta m-ar putea face să-mi pierd slujba. Vă rog... aş face orice.

Cuvintele ei erau muzică pentru urechile lui Lester.

— Vă spun eu ce o să fac, declară Lester. O să dau un telefon şi o să le spun că e o urgenţă, şi o să le aveţi luni. Ce ziceţi?

— Vai, sunteţi extraordinar!

Vocea ei era plină de recunoştinţă.

— Le trimit la birou şi...

— Ar fi mai bine să le iau eu. Nu vreau să afle domnul Romano ce proastă am fost.

Lester zâmbi indulgent.

— Nu aţi fost deloc proastă, Lureen. Toţi mai uităm câteodată.

Ea rosti încet:

— N-o să vă uit niciodată. Ne vedem luni.

— O să fiu aici.

Doar dacă-şi rupea coloana ar fi stat acasă.

Ea îi aruncă un zâmbet ameţitor şi ieşi încet din bancă, iar mersul ei era de ţinut minte. Lester încă mai zâmbea când se duse la dulapul cu dosare, luă numărul de cont al lui Joseph Romano şi apoi dădu telefon să facă o comandă urgentă de cecuri.

Hotelul de pe Carmen Street nu se deosebea prin nimic de sutele de hoteluri din New Orleans, şi Tracy îl alesese exact din acest motiv. Rămase în camera micuţă, cu mobilă ieftină, o săptămână. Comparativ cu celula din care venea, era un adevărat palat.

După ce se întoarse de la bancă, unde se întâlnise cu Lester, Tracy îşi scoase peruca neagră, îşi trecu degetele prin părul ei natural, aşa de bogat, îşi scoase lentilele de contact şi îşi îndepărtă de pe faţă fondul de ten de nuanţă închisă. Se aşeză pe singurul scaun bun din cameră şi respiră adânc. Mergea bine. Fusese simplu să afle la ce bancă avea contul Joe Romano. Tracy se uitase pe cecul anulat pe care îl găsise acasă la mama ei şi pe care i-l eliberase Romano.

„Joe Romano? Nu poţi să te atingi de el”, îi spusese Ernestine.

Ernestine greşea, iar Joe Romano nu era decât primul. Mai urmau şi alţii. Toţi, pe rând.

Închise ochii şi rememoră miracolul care o adusese aici...

Simţi apa rece şi întunecată acoperind-o cu totul. Se îneca şi era foarte îngrozită. Ajunsese la fund şi bâjbâi cu mâinile după copilă, o apucă strâns şi o împinse la suprafaţă. Amy, orbită de panică, se zbătea să-i scape şi astfel le trăgea pe amândouă la fund, dând înnebunită din mâini şi din picioare. Plămânii lui Tracy erau gata să explodeze. Se chinui să iasă la suprafaţă din mormântul de apă, ţinând-o disperată pe fetiţă în braţe, dar simţea că-şi pierde puterile. „N-o să reuşim", se gândi ea. „Murim." Auzi nişte strigăte, apoi simţi cum trupul lui Amy este smuls din braţele ei şi ţipă: „O, Doamne, nu!" Nişte braţe puternice o prinseră de mijloc şi o voce spuse: „Totul e bine. Linişteşte-te. S-a terminat."

Tracy se uită în jur înnebunită, s-o zărească pe Amy, şi văzu că se află în barca unui bărbat, în siguranţă. După câteva clipe, amândouă erau scoase pe uscat din apa adâncă şi rea...

Incidentul acesta nu ar fi ocupat mai mult de un paragraf pe o pagină de interior din ziarele de dimineaţă dacă nu era vorba despre o deţinută care nu ştia să înoate şi care îşi riscase viaţa să-l salveze pe copilul unui director de închisoare. Peste noapte, ziarele şi televiziunile o transformaseră pe Tracy într-un erou. Guvernatorul Haber în persoană o vizită la infirmeria închisorii, împreună cu directorul Brannigan.

— Ai făcut un act de mare curaj, îi spuse directorul. Eu şi doamna Brannigan vrem să-ţi spunem că îţi suntem extrem de recunoscători.

Vocea lui era înecată de emoţie. Tracy era încă foarte slăbită şi tulburată de experienţa aceea.

— Cum se simte Amy?

— O să fie bine.

Tracy închise ochii. Nu ar fi suportat ideea că fetița ar fi putut să pățească ceva, se gândi ea. Își amintea cu câtă răceală se purtase, când copilul ar fi vrut de la ea doar puțină afecțiune, și se simțea groaznic de rușinată. Incidentul acesta o făcuse să rateze șansa de a evada, însă Tracy știa că dacă ar mai fi fost pusă încă o dată în situația aceea, ar fi făcut la fel.

Se făcu și o scurtă anchetă a accidentului.

— A fost vina mea, îi spuse Amy tatălui său. Ne jucam cu mingea, iar Tracy a fugit s-o aducă și mi-a spus să stau acolo, dar eu m-am urcat pe zid să o văd mai bine și am căzut în apă. Dar Tracy m-a salvat, tati.

În noaptea aceea o ținură pe Tracy sub supraveghere, la infirmerie, iar a doua zi dimineață, o duseră în biroul directorului Brannigan. Acolo o așteptau jurnaliștii. Își dădeau seama imediat când găseau o poveste cu impact la public, așa că se aflau acolo reporteri de la UPI și Associated Press; televiziunea locală trimisese o echipă de la știri.

În seara aceea se difuză prima relatare a poveștii pline de eroism a lui Tracy, care apoi ajunse la televiziunea națională și începu să se extindă. Times, Newsweek, People, sute de ziare din toată țara publicară povestea. Pe măsură ce articolele apăreau în tot mai multe ziare, în penitenciar începură să curgă scrisori și telegrame care cereau grațierea lui Tracy Whitney.

Guvernatorul Haber discutase deja cu directorul Brannigan.

— Tracy Whitney este închisă pentru niște infracțiuni grave, observă directorul Brannigan.

Guvernatorul medita.

— Dar nu are antecedente, nu, George?

— E adevărat, domnule.

— Nu mă sfiesc să-ți spun, dar e o presiune a dracului de mare pe capul meu să fac ceva cu ea.

— Şi pe mine, la fel, domnule guvernator.

— Evident, nu putem permite ca publicul să ne dicteze cum să conducem o închisoare, nu?

— Evident că nu.

— Pe de altă parte, raționă guvernatorul, fata asta, Whitney, a demonstrat un curaj remarcabil. A devenit o adevărată eroină.

— Nu e nicio îndoială în legătură cu asta, fu de acord directorul Brannigan.

Guvernatorul făcu o pauză, ca să-şi aprindă un trabuc.

— Care e părerea ta, George?

George Brannigan îşi alese cuvintele cu mare grijă.

— Dumneavoastră ştiți, domnule guvernator, că eu am un interes foarte personal în povestea asta. Pe copilul meu l-a salvat. Dar, lăsând acest lucru la o parte, nu cred că Tracy Whitney este un infractor tipic şi nici nu pot să cred că ar fi un pericol pentru societate dacă i-am da drumul. Eu aş recomanda cu fermitate să-i acordați grațierea.

Guvernatorul, care tocmai se pregătea să-şi anunțe candidatura pentru un nou mandat, putea să recunoască o idee bună atunci când o auzea.

— Hai să nu facem publică hotărârea asta, cel puțin deocamdată.

În politică, alegerea momentului potrivit era totul.

După ce discută cu soțul ei, Sue Ellen îi spuse lui Tracy:

— Eu şi directorul Brannigan ne-am dori foarte mult să te muți la noi acasă. Avem un dormitor liber în spate. Ai putea avea grijă de Amy tot timpul.

— Mulțumesc, spuse Tracy, recunoscătoare. Mi-ar plăcea foarte mult.

Totul mergea ca pe roate. Nu numai că Tracy nu mai era nevoită să-şi petreacă nopțile închisă în celulă, dar relația ei

cu Amy se schimbase complet. Amy o adora pe Tracy, iar Tracy răspundea acum afecţiunii ei. Se bucura să fie alături de fetiţa aceasta isteaţă şi plină de iubire. Se jucau jocurile lor obişnuite, se uitau la filme de la Disney şi citeau. Era aproape ca într-o familie.

Dar de câte ori Tracy avea de făcut ceva în clădirea închisorii, invariabil dădea peste Marea Bertha.

— Eşti o curvă cu noroc, hârâi Marea Bertha. Dar nu peste mult timp o să vii tu iar printre ăştia mici. Mă ocup eu de asta, littbarn.

La trei săptămâni după ce Amy fusese salvată de la înec, ea şi Tracy se jucau leapşa, când Sue Ellen Brannigan ieşi repede din casă. Rămase un moment acolo, uitându-se la ele.

— Tracy, tocmai a telefonat directorul. Vrea să te duci imediat la el la birou.

Tracy simţi cum o cuprinde brusc frica. Oare asta însemna că o să fie transferată din nou la închisoare? Oare Marea Bertha reuşise să-şi folosească influenţa ca să aranjeze asta? Sau poate doamna Brannigan se temea că Amy şi Tracy erau mult prea apropiate?

— Da, doamnă Brannigan.

Directorul o aştepta în uşa biroului când Tracy fu escortată acolo.

— Poate ar fi mai bine să stai jos, îi spuse el.

Tracy încercă să citească în vocea lui soarta care o aştepta.

— Am nişte veşti pentru tine. Făcu o pauză, plin de o emoţie pe care Tracy nu ştia cum s-o interpreteze. Tocmai am primit un ordin de la guvernatorul Louisianei, reluă directorul Brannigan, prin care îţi acordă graţiere definitivă, începând chiar din clipa aceasta.

Doamne, Dumnezeule, oare chiar spusese ce i e păruse ei că ar fi spus? Îi era frică să vorbească.

— Aş vrea să ştii, continuă directorul, că nu s-a luat această hotărâre pentru că fetița salvată de tine e fiica mea. Instinctiv, ai acționat într-un fel în care ar reacționa orice cetățean cumsecade. În ruptul capului nu aş crede că ai putea să fii un pericol pentru societate. Zâmbi şi adăugă: Amy o să-ți simtă lipsa. Şi noi la fel.

Tracy nu avea cuvinte. Dacă directorul ar fi ştiut adevărul... că, dacă nu s-ar fi întâmplat acel accident, acum oamenii lui ar fi căutat-o peste tot ca pe o fugară.

„Fluturaşul" ei. Şi totuşi, Tracy nu reuşea să absoarbă ştirea.

— Nu... nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Toată lumea e foarte mândră de tine. Eu şi doamna Brannigan ne aşteptăm să auzim numai lucruri frumoase despre tine după ce ieşi de aici.

Deci era adevărat: era liberă. Tracy se simțea aşa de slăbită, încât trebui să se țină cu mâinile de scaun. Când reuşi într-un târziu să vorbească, vocea ei era hotărâtă:

— Sunt multe lucruri pe care vreau să le fac, domnule Brannigan.

În ultima zi din închisoare, o deținută din corpul de celule în care fusese Tracy se apropie de ea.

— Deci ieşi afară.

— Aşa e.

Femeia, Betty Franciscus, abia trecuse de patruzeci de ani, era încă frumoasă, cu o ținută mândră.

— Dacă ai nevoie de ajutor afară, să ştii că este un bărbat pe care ar trebui să-l cauți în New York. Numele lui e Conrad Morgan. Îi strecură lui Tracy o bucățică de hârtie. Se ocupă de reabilitarea infractorilor. Îi place să-i ajute pe cei care au fost la închisoare.

— Mulțumesc, dar nu cred că voi avea nevoie...

— Nu se ştie niciodată. Păstrează adresa lui.

Două ore mai târziu, Tracy ieşea pe poarta penitenciarului, printre camerele de filmat ale televiziunilor. Nu dori să stea de vorbă cu reporterii, dar când Amy fugi de lângă mama ei şi se aruncă în brațele lui Tracy, aparatele de fotografiat începură să zbârnâie. Fu fotografia care apăru în edițiile de seară ale ziarelor.

Libertatea nu mai era pentru Tracy un simplu cuvânt, o noțiune abstractă. Era ceva tangibil, fizic, o stare de care trebuie să te bucuri şi pe care s-o savurezi. Libertatea însemna să respiri aer curat, să ai intimitate, să nu stai la rând ca să iei masa, să nu auzi sonerii. Însemna băi fierbinți şi săpunuri frumos mirositoare, lenjerie moale, rochii frumoase şi pantofi cu toc. Însemna să ai un nume în loc de un număr. Libertatea însemna să scapi de Marea Bertha, de frica de violuri în grup şi de monotonia ucigătoare a rutinei din închisoare.

Libertatea proaspăt descoperită de Tracy cerea timp ca să te obişnuieşti cu ea. Se plimba pe străzi şi se ferea cu teamă, să nu incomodeze pe cineva. În penitenciar, dacă dădeai peste cineva, puteai să stârneşti o adevărată conflagrație. Cel mai greu i se păru să se obişnuiască iarăşi cu absența amenințării permanente. Nimeni nu o mai amenința.

Era liberă să-şi ducă planurile la îndeplinire.

În Philadelphia, Charles Stanhope al III-lea o văzu pe Tracy la televizor, părăsind penitenciarul. „E tot frumoasă”, se gândi el. Uitându-se la ea, i se părea imposibil ca ea să fi comis faptele pentru care fusese condamnată. Se uită la soția lui exemplară, care stătea liniştită în capătul celălalt al camerei, tricotând. „Mă întreb dacă nu am făcut o greşeală.”

Daniel Cooper o văzu la ştiri pe Tracy Whitney, în apartamentul lui din New York. Îi era absolut indiferent că fusese eliberată din închisoare. Închise televizorul şi se întoarse la dosarul la care lucra.

Când Joe Romano văzu ştirile de la televizor, începu să râdă în hohote. Whitney asta era o curvă norocoasă. „Pun pariu că închisoarea i-a făcut bine. Cred că acum e înnebunită să facă sex. Poate mai dau de ea vreodată."

Romano era mulţumit de el. Deja pusese în vânzare Renoir-ul, iar acesta fusese achiziţionat de un cumpărător din Zürich. Cinci sute de miare de la compania de asigurări şi încă două sute de mii de la vânzare. Evident, Romano împărţise banii cu Anthony Orsatti. Romano avea grijă să fie foarte atent în afacerile cu el, fiindcă văzuse de atâtea ori ce se întâmpla cu oamenii care nu erau corecţi în tranzacţiile cu Orsatti.

Luni, la prânz, Tracy, deghizată în Lureen Hartford, reveni la First Merchants Bank din New Orleans. La ora aceea, banca era plină de clienţi. În faţa ghişeului unde lucra Lester Torrance stăteau mulţi oameni. Tracy se aşeză la rând şi, când o văzu, Lester îi zâmbi şi dădu din cap. Era şi mai al naibii de frumoasă decât îşi amintea el.

Când, în sfârşit, îi veni rândul şi lui Tracy, Lester cârâi:

— Ei, nu a fost prea uşor, dar te-am rezolvat, Lureen.

Un zâmbet cald şi admirativ îi luminã chipul lui Lureen.

— Eşti extraordinar.

— Da, le am chiar aici. Lester deschise un sertar, scoase cutia cu cecuri pe care o pusese cu grijă acolo şi i-o înmână. Poftim. Patru sute de cecuri în alb. Spune-mi, este suficient?

— O, mai mult decât suficient, că domnul Romano nu completează cecuri fără măsură. Se uită în ochii lui Lester şi oftă. Mi-ai salvat viaţa.

Lester simţi o agitaţie plăcută în vintre.

— Eu sunt de părere că oamenii trebuie să se poarte frumos unii cu alţii, nu crezi, Lureen?

— Ai foarte mare dreptate, Lester.

— Ştii, ar trebui să-ţi deschizi şi tu un cont aici. M-aş putea ocupa eu de tine. Cu mare grijă.

— Sunt convinsă că ai avea grijă de mine, spuse Tracy încet.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă undeva, la un restaurant liniştit?

— Mi-ar face plăcere.

— La ce număr să te sun, Lureen?

— O, dar te sun eu, Lester.

Se îndepărtă de ghişeu.

— Aşteaptă pu...

Următorul client deja păşise în faţa ghişeului şi îi puse în faţă lui Lester cel frustrat un săculeţ de monede.

În mijlocul băncii erau patru mese pe care se găseau cutii cu formulare de depunere şi de retragere, şi mesele acestea erau pline de clienţi care completau de zor acele formulare. Tracy ieşise din raza privirii lui Lester. Când unul dintre clienţi se ridică de la masă, Tracy îi luă locul. Cutia pe care i-o dăduse Lester conţinea opt pachete de cecuri în alb. Dar nu de cecuri era Tracy interesată: ci de formularele de depunere care se aflau în fiecare pachet.

Separă cu grijă formularele de cecuri şi în vreo trei minute avea în mână optzeci de asemenea hârtii. Asigurându-se că nu o vedea nimeni, Tracy puse în cutia de pe masă douăzeci de formulare.

Trecu apoi la o altă masă, unde plasă în cutie încă douăzeci. În câteva minute, le repartizase la toate mesele.

Formularele erau goale, dar fiecare dintre ele avea câte o bandă magnetică în capătul de jos, după care computerul putea să acceseze contul. Nu avea importanță persoana care făcea depunerea; datorită codului imprimat pe banda magnetică, automat se credita contul lui Joe Romano cu respectiva sumă. Din experiența ei bancară, Tracy ştia că în două zile, toate formularele urmau să fie completate şi că va dura cel puțin cinci zile până când se va observa încurcătura. Asta îi dădea ei timp destul să facă ce plănuise.

Pe drum spre hotel, Tracy aruncă filele goale de cec la gunoi. Domnul Romano n-o să mai aibă nevoie de ele.

Următoarea oprire fu la Agenția de Turism din New Orleans. Tânăra din spatele biroului o întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt secretara domnului Joseph Romano. Domnul Romano ar vrea să rezerve un loc pentru Rio de Janeiro. Vrea să plece vineri acum.

— Un singur bilet?

— Da. Clasa întâi. Un loc la margine. La fumători, vă rog.

— Dus-întors?

— Numai dus.

Funcționara se întoarse spre computerul de pe biroul ei. După câteva secunde, spuse:

— S-a rezolvat. Un bilet clasa întâi la cursa 728 Pan American, cu plecare vineri, la ora 18.35, care face o scurtă escală la Miami.

— O să fie foarte mulțumit, o asigură Tracy pe femeie.

— Costă 1 929 de dolari. Plătiți cash sau cu card?

— Domnul Romano plăteşte întotdeauna cash. Ramburs. Dacă puteți să trimiteți biletul joi, la biroul dânsului, vă rog?

— Putem să-l trimitem şi mâine, dacă doriți.

— Nu. Domnul Romano nu va fi mâine la birou. Ați putea joi, la ora 11.00?

— Da. E foarte bine. Şi adresa?

— Domnul Joseph Romano. Poydras Street, numărul 217, apartamentul 408.

Femeia îşi notă adresa.

— Foarte bine. Voi avea grijă să fie trimis joi dimineaţă.

— La unsprezece fix, spuse Tracy. Mulţumesc.

La vreo sută de metri mai sus era magazinul Acme Luggage. Tracy studie mai întâi vitrina, înainte de a intra. Un bărbat veni imediat în întâmpinarea ei.

— Bună dimineaţa. Cu ce aş putea să vă ajut în dimineaţa asta?

— Aş vrea să cumpăr o geantă de voiaj pentru soţul meu.

— Aţi venit la locul potrivit. Azi avem reduceri. Avem ceva frumos şi ieftin...

— Nu, spuse Tracy. Nu vreau ceva ieftin. Se apropie de nişte rafturi unde erau expuse genţi Vuitton. Aşa ceva aş vrea să iau. Plecăm în excursie.

— O, sunt convins că i-ar plăcea o geantă de genul acesta. Avem trei mărimi diferite. Pe care dintre ele...

— O să iau câte una din fiecare.

— A. Perfect. Plătiţi cash sau cu card?

— Ramburs. Pe numele Joe Romano. Aţi putea să le trimiteţi la biroul soţului meu joi dimineaţă?

— Bineînţeles, doamnă Romano.

— La ora unsprezece?

— Mă ocup personal.

Ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea, Tracy adăugă:

— A... aţi putea să-i puneţi şi iniţialele pe ele... cu aur? Adică JR.

— Desigur. Cu mare plăcere, doamnă Romano.

Tracy zâmbi şi îi dădu adresa.

La un oficiu de plăţi Werstern Union din apropiere, Tracy trimise telegramă la Rio Othon Palace, pe plaja Copacabana, din Rio de Janeiro. În ea scria:

Solicit cel mai bun apartament cu începere de vineri, timp de două luni. Rog confirmați telegramă cu taxă inversă. Joseph Romano, Poydras Street 217, apartament 408, New Orleans, Louisiana, sua.

Trei zile mai târziu, Tracy dădu telefon la bancă şi ceru să vorbească cu Lester Torrance. Când acesta îi răspunse, Tracy îşi îndulci vocea:

— Probabil nu-ți mai aminteşti de mine, Lester, sunt Lureen Hartford, secretara domnului Romano, şi...

Să nu-şi amintească de ea! Răspunse repede:

— Sigur că-mi amintesc de tine, Lureen. Eu...

— Îți aminteşti? Vai, sunt flatată. Cred că întâlneşti o mulțime de oameni.

— Nu aşa ca tine, o asigură Lester. N-ai uitat că mi-ai promis să luăm masa împreună, nu?

— Nici nu ştii cât de mult mi-ar plăcea. Joia viitoare ai putea?

— Perfect!

— Atunci rămâne aşa. Vai. Sunt aşa de idioată. M-am bucurat aşa de tare să vorbesc cu tine, încât era gata să uit de ce am sunat. Domnul Romano mi-a cerut să-i verific soldul. Ai putea să-mi spui suma?

— Normal. Nicio problemă.

În mod normal, Lester ar fi trebuit să întrebe data naşterii sau alte date de identitate ale celui care suna, dar în cazul acesta era convins că nu este nevoie. Nicidecum.

— Aşteaptă puțin, Lureen, spuse el.

Luă un dosar, scoase de acolo fişa lui Joe Romano şi o studie surprins. În ultimele zile se făcuseră extraordinar de multe depuneri în contul lui Romano. Niciodată nu avusese atâția bani în cont până atunci. Lester Torrance se întrebă ce s-o fi întâmplat. O mare afacere, clar. Când se va întâlni

cu Lureen Hartford la masă, o să încerce s-o tragă de limbă. Nu strică să ai nişte informaţii direct de la sursă. Reveni la telefon.

— Şeful tău ne dă de lucru, îi spuse el lui Tracy. A depăşit trei sute de mii de dolari în cont.

— O, ce bine! Asta era şi cifra pe care o aveam eu.

— Vrea să-i transferăm banii într-un cont cu dobândă? Nu ia nimic dacă îi ţine aici, şi aş putea să...

— Nu. Vrea să îi ţină acolo, îl asigură Tracy.

— OK.

— Mulţumesc mult, Lester. Eşti un scump.

— Stai puţin! Să te sun la birou ca să aranjăm pentru joi?

— Te sun eu, dragule, îi spuse Tracy.

Şi legătura se întrerupse.

Clădirea înaltă, modernă, aflată în proprietatea lui Anthony Orsatti, era situată între malul râului şi giganticul Superdome din Louisiana, iar birourile companiei Pacific Import-Export ocupau tot etajul patru al blocului. La un capăt erau birourile lui Orsatti, la celălalt erau birourile lui Joe Romano. Spaţiul dintre ele era ocupat de patru recepţionere, care seara se ocupau de asigurarea bunei dispoziţii pentru prietenii şi cunoscuţii lui Anthony Orsatti. În faţa biroului lui Orsatti stăteau doi bărbaţi masivi, a căror viaţă era dedicată păzirii şefului. Tot ei erau şoferi, maseuri şi mesageri ai celebrului capo.

Joia aceasta, Orsatti era la birou şi verifica încasările din ultimele zile, obţinute din jocuri de noroc, pariuri, prostituţie şi nenumărate alte activităţi rentabile pe care le controla Pacific Import-Export.

Anthony Orsatti se apropia de şaptezeci de ani. Era un bărbat cu o constituţie ciudată, un trunchi lat şi musculos şi nişte picioare subţiri, care ar fi fost potrivite pentru un bărbat mai mic. Când stătea în picioare, arăta ca o broască

stând pe vine. Fața lui era brăzdată de numeroase cicatrici, ca o pânză țesută de un păianjen beat, gura era exagerat de mare şi ochii erau negri şi bulbucați. Era complet chel încă de la cincisprezece ani, după un atac brusc de alopecie, şi de atunci purta întotdeauna o perucă neagră. Nu îi stătea deloc bine cu ea, dar în toți anii aceştia, nu îndrăznise nimeni să-i spună asta în față. Ochii lui reci erau ochii jucătorului care nu vrea să piardă nimic, iar figura lui era inexpresivă, exceptând momentele în care era alături de cele cinci fiice ale sale, care îl adorau. Singurul indiciu în legătură cu starea lui Orsatti ți-l dădea vocea. Avea o voce dogită, aspră, consecința unui episod care avusese loc la aniversarea lui de douăzeci şi cinci de ani, când cineva încercase să-l omoare, strângându-l de gât cu o sârmă. Cei doi bărbați care făcuseră această greşeală ajunseseră la morgă săptămâna următoare. Când Orsatti era supărat rău, vocea lui se transforma într-o şoaptă gâtuită, care abia putea fi auzită.

Anthony Orsatti era un rege care îşi menținea fieful cu mită, arme şi şantaj. Era stăpân peste New Orleans, iar oraşul îşi arăta supunerea adunându-i bogății peste bogății. Capii celorlalte familii din țară îl respectau şi îi cereau adesea sfatul.

Momentan, Orsatti era în toane bune. Abia luase micul dejun cu amanta lui, pe care o ținea într-un bloc din Lake Vista, aflat în proprietatea lui. O vizita de trei ori pe săptămână, iar vizita din dimineața aceea îl satisfăcuse în mod deosebit. Îi făcea nişte chestii în pat, de care alte femei nici măcar n-aveau habar, iar Orsatti credea sincer că asta era posibil numai datorită faptului că îl iubea foarte mult. Organizația lui mergea bine. Nu erau probleme, fiindcă Anthony Orsatti ştia cum să rezolve nişte încurcături, înainte ca ele să devină adevărate probleme. Odată, îi explicase filosofia sa lui Joe Romano: „Să nu laşi niciodată o

mică problemă să devină una mare, Joe, altfel o să se rostogolească şi o să crească precum un bulgăre de zăpadă. E vreun poliţai care vrea porţie mai mare – l-ai terminat imediat, ai înţeles? Nu mai ai niciun bulgăre. Apare vreun deştept din Chicago care-ţi cere permisiunea să deschidă şi el o mică afacere în New Orleans? Tu ştii că în scurt timp afacerea aia «mică» o să se transforme într-o mare operaţiune, care o să-ţi reducă profiturile. Aşa că îi zici da şi după aia, când ajunge acolo, îl termini pe nenorocit. Nu mai ai bulgări de zăpadă. Ai înţeles ideea?"

Joe Romano înţelesese ideea.

Anthony Orsatti îl iubea pe Romano. Pentru el era ca un fiu. Îl luase de pe drumuri când Romano era doar un puşti care umbla beat pe străzi. El, personal, îl instruise, şi acum puştiul putea să-i facă praf pe cei mai buni din branşă. Era rapid, deştept şi loial. În zece ani, Romano ajunsese să fie locotenentul numărul unu în organizaţie. El supraveghea toate afacerile familiei şi îi raporta direct patronului.

Lucy, secretara personală a lui Orsatti, bătu la uşă şi intră în birou. Avea douăzeci şi patru de ani, absolventă de facultate, cu un chip şi o siluetă cu care câştigase o grămadă de concursuri de frumuseţe. Lui Orsatti îi plăcea să fie înconjurat de femei frumoase.

Se uită la ceasul de pe birou. Era 10.45. Îi spusese lui Lucy că nu vrea să fie deranjat înainte de prânz. O privi urât.

— Ce?

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Orsatti. O domnişoară, Gigi Dupres, e la telefon. Pare în pragul isteriei, dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Insistă să vorbească personal cu dumneavoastră. Mă gândeam că poate e ceva important.

Orsatti stătu puţin, verificând numele în computerul din creierul său. Gigi Dupres? Vreo fată care fusese în camera

lui când se aflase ultima dată în Las Vegas? Gigi Dupres? Nu îşi amintea deloc de ea, iar el se mândrea cu o minte care nu uită nimic. Din curiozitate, ridică receptorul şi îi făcu semn lui Lucy să plece.

— Da? Cine-i la telefon?

— Sunteți domnul Anthony Orsatti?

Avea accent franțuzesc.

— Şi?

— O, slavă Domnului că v-am găsit, domnule Orsatti!

Lucy avea dreptate. Dama era isterică. Anthony Orsatti nu avea nevoie de aşa ceva. Era gata să închidă telefonul, când ea spuse:

— Trebuie să-l opriți, vă rog!

— Cucoană, nu ştiu despre ce vorbeşti, şi eu am multă treabă...

— Pe Joe al meu. Joe Romano. Mi-a promis că mă ia cu el, comprenez-vous?

— Hei, ai vreo chestie cu Joe, discută cu el. Nu sunt dădaca lui.

— M-a mințit! Acum am aflat că pleacă în Brazilia fără mine. Jumătate din cele trei sute de mii de dolari sunt ale mele.

Anthony Orsatti îşi dădu seama brusc că totuşi era interesant.

— Despre care trei sute de mii de dolari vorbeşti?

— Banii pe care Joe i-a ascuns în contul curent. Banii pe care... cum se spune... i-a şterpelit.

Anthony Orsatti era foarte interesat.

— Vă rog spuneți-i lui Joe că trebuie să mă ia şi pe mine în Brazilia. Vă rog! Vreți să faceți asta?

— Da, îi promise Orsatti. O să am eu grijă.

Biroul lui Joe Romano era foarte modern, numai în alb şi nichel, era făcut de unul dintre cei mai în vogă decoratori

din New Orleans. Singura pată de culoare era dată de cele trei picturi ale impresionismului francez, extrem de scumpe. Romano se mândrea cu bunul său gust. Se ridicase din mahalalele New Orleansului, şi, în ascensiunea lui, se educase singur. Avea ochi pentru tablouri şi ureche pentru muzică. Când lua masa la restaurant, discuta mult şi în cunoştinţă de cauză cu somelierul despre vinuri. Da, Joe Romano avea toate motivele să fie mândru. Dacă tovarăşii lui de demult supravieţuiseră folosindu-şi pumnii, el reuşise în viaţă folosindu-şi creierul. Dacă era adevărat că Anthony Orsatti stăpânea oraşul New Orleans, tot aşa de adevărat era că Joe Romano îl administra pentru el.

Secretara lui intră în birou.

— Domnule Romano, a venit un curier care a adus un bilet de avion pentru Rio de Janeiro. Să completez un cec? E cu plata ramburs.

— Rio de Janeiro? Romano clătină din cap. Spune-i că trebuie să fie o greşeală.

Curierul, îmbrăcat în uniformă, se ivi în cadrul uşii.

— Mi s-a spus să aduc plicul pentru Joe Romano, la adresa asta.

— Ei bine, ţi s-a spus prost. Ce mai e şi asta, vreo nouă companie aeriană care vrea să-şi facă reclamă?

— Nu, domnule, eu...

— Dă-mi să văd. Romano luă biletul din mâna curierului şi se uită la el. Vineri. De ce aş pleca eu vineri la Rio?

— Asta-i o întrebare bună, spuse Anthony Orsatti. Era în spatele curierului. De ce vrei să pleci, Joe?

— E o greşeală tâmpită, Tony.

Romano îi dădu înapoi biletul curierului.

— Du-l înapoi de unde l-ai luat şi...

— Nu te grăbi aşa.

Anthony Orsatti luă biletul şi îl studie.

— Aici zice că avem un bilet la clasa întâi, la margine, fumători, pentru Rio de Janeiro, pentru vineri. Doar dus.

Joe Romano râse.

— Cineva a făcut o greşeală. Se întoarse spre secretara lui. Madge, sună la agenția de turism şi spune-le că au făcut o gafă. Ca să nu-şi piardă vreun neghiob biletul.

Joleen, asistenta secretarei, intră în birou.

— Scuzați, domnule Romano. Au sosit valizele. Vreți să semnez eu pentru ele?

Joe Romano se uită la ea, stupefiat.

— Ce valize? N-am comandat nicio valiză.

— Adu-le aici, îi ceru Anthony Orsatti.

— Doamne! exclamă Joe Romano. A înnebunit toată lumea?

În birou intră curierul cu cele trei valize Vuitton.

— Ce-i cu astea? Eu n-am comandat niciodată aşa ceva.

Curierul îşi verifică foaia de livrare.

— Aici scrie Joe Romano, Poydras Street, 217, camera 408.

Joe Romano începea să-şi piardă cumpătul.

— Nu mă interesează ce dracu' scrie acolo. Eu nu le-am comandat. Acum pleacă de aici cu ele.

Orsatti studia valizele.

— Au şi inițialele tale, Joe.

— Ce? A. Stai puțin! Poate sunt un fel de cadou.

— E ziua ta?

— Nu. Dar tu ştii cum sunt fetele astea, Tony. Mereu vor să-ți dea cadouri.

— Ai vreo chestie în Brazilia? îl întrebă Orsatti.

— În Brazilia? Joe Romano râse. Asta merge doar ca glumă, Tony.

Orsatti zâmbi uşor, apoi se întoarse spre secretare şi spre cei doi curieri.

— Afară.

După ce uşa se închise în urma lor, Anthony Orsatti începu să vorbească:

— Câți bani ai în cont, Joe?

Joe Romano se uită la el, aiurit.

— Nu ştiu. Vreo mie cinci sute, cred, poate două miare. De ce?

— Ce-ar fi să suni la bancă să vedem, doar ca să ne distrăm?

— De ce? Eu...

— Dă telefon, Joe.

— Bine. Dacă vrei tu. Îşi sună secretara. Fă-mi legătura cu contabilul-şef de la First Merchants.

Un minut mai târziu, femeia era la telefon.

— Bună, scumpo. Joseph Romano. Te rog, vrei tu să-mi dai balanța de la contul curent? Data naşterii este 14 octombrie.

Anthony Orsatti ridică receptorul de la telefonul derivat. Peste câteva clipe, funcționara reveni la telefon.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptați, domnule Romano. În dimineața aceasta, soldul dumneavoastră a ajuns la 310 950 de dolari şi 35 de cenți.

Romano simți că i se scurge sângele din vine.

— Cât?!

— Trei sute zece mii nouă sute cincizeci de dolari şi...

— Vacă idioată! țipă el. Nu am atâția bani în cont. Ai greşit. Dă-mi-l la telefon pe...

Simți că Anthony Orsatti îi ia receptorul din mână şi îl aşază în furcă.

— De unde au venit banii ăştia, Joe?

Fața lui Joe Romano era albă.

— Îți jur pe ce am mai sfânt, Tony, nu ştiu nimic de banii ăştia.

— Nu?

— Hei, trebuie să mă crezi! Ştii ce se întâmplă aici? Cineva vrea să-mi însceneze ceva.

— Trebuie să fie cineva care te iubeşte mult de tot. Dacă-ţi face cadou trei sute zece mii de dolari ca dar de adio.

Orsatti se aşează greoi pe fotoliul de mătase Scalamandre şi se uită la Joe Romano lung, apoi spuse foarte încet.

— Era totul pregătit, ha? Bilet doar dus la Rio, valize noi... ca şi cum începeai o nouă viaţă.

— Nu! În vocea lui Joe Romano se simţea clar panica. Dumnezeule, mă cunoşti mai bine de atâta, Tony. Întotdeauna am fost corect cu tine. Îmi eşti ca un tată.

Acum începuse să transpire. Se auzi o bătaie în uşă, şi Madge băgă capul înăuntru. Avea în mână un plic.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Romano. A venit o telegramă pentru dumneavoastră, dar trebuie s-o semnaţi personal.

Cu instinctul unui animal prins în capcană, Joe Romano o repezi:

— Nu acum. Sunt ocupat.

— O iau eu, spuse Anthony Orsatti şi se ridică din fotoliu înainte ca femeia să plece.

Citi telegrama pe îndelete, apoi îşi fixă privirea pe Joe Romano. Cu o voce aşa de joasă, încât Romano abia putea să-l audă, spuse:

— Dă-mi voie să ţi-o citesc, Joe. „Încântaţi să vă confirmăm rezervarea apartamentului princiar pentru două luni, începând de vineri, 1 septembrie.” Este semnată „S. Montalband, manager, Rio Othon Palace, Plaja Copacabana, Rio de Janeiro”. Rezervarea ta, Joe. N-o să mai ai nevoie de ea, nu?

Capitolul 13

André Gillian era în bucătărie; avea de făcut spaghetti alla carbonara, o salată mare italiană şi o tartă cu pere, când se auzi o bufnitură sinistră şi, după o clipă, zumzetul plăcut al aparatului de aer condiţionat încetă brusc.

André sări în picioare, strigând:

— Merde! Tocmai în seara de joc.

Dădu fuga la dulapul în care se afla panoul de siguranţă şi apăsă pe rând toate butoanele. Nu se întâmplă nimic.

O, domnul Pope o să fie furios. Pur şi simplu furios! André ştia foarte bine cu câtă nerăbdare aşteptă patronul lui seara de pocher din fiecare vineri. Era o tradiţie care dura de ani de zile şi la ea participa întotdeauna acelaşi grup de jucători de elită. Fără aer condiţionat, avea să fie insuportabil în toată casa. Pur şi simplu insuportabil! New Orleansul în septembrie era ceva barbar. Nici după apusul soarelui nu se potoleau căldurile şi umezeala din aer.

André se întoarse la bucătărie şi se uită la ceas. Ora patru. Invitaţii veneau la opt. Se gândi să-l sune pe domnul Pope şi să-i spună ce problemă apăruse, dar apoi îşi aminti că avocatul îi spusese că o să fie toată ziua prins la tribunal. Drăguţul de el, era aşa de ocupat. Avea nevoie de relaxarea asta. Şi acum, poftim!

André luă din sertarul dulapului un telefon negru, micuţ, căută un număr în memoria lui şi îl formă.

După vreo câteva zbârnâituri, se auzi o voce metalică:

— Aţi sunat la Serviciul depanări Eskimo Air-Conditioning. Operatorii noştri nu sunt momentan disponibili. Dacă lăsaţi numele dumneavoastră, un număr de telefon şi un scurt mesaj, vă vom contacta noi în cel mai scurt timp. Vă rog să aşteptaţi semnalul.

Foutre! Numai în America eşti pus să vorbeşti cu un robot.

Un bip strident şi enervant răsună în urechea lui André. Rosti răspicat în receptor: „Aici este reşedinţa lui monsieur Perry Pope, Charles Street 42. Instalaţia noastră de aer

condiționat a încetat să mai funcționeze. Trebuie să trimiteți pe cineva aici cât mai repede. Vite!”

Închise telefonul, nervos. Normal că nu era niciunul disponibil. Probabil că în orașul ăsta îngrozitor se strică tot timpul aparatele de aer condiționat. Era imposibil pentru reparatori să țină pasul cu arșița și cu umiditatea asta afurisită. Ei, ar face bine să vină cineva mai repede. Domnul Pope se irită repede. Foarte repede.

În cei trei ani de când André Gillian lucra ca bucătar pentru avocat, aflase ce influent era cel care îl angajase. Era uimitor. Atâta genialitate la un bărbat așa de tânăr. Perry Pope îi cunoștea pe toți, pur și simplu. Când pocnea din degete, toți săreau să-l ajute.

Lui André Gillian i se părea că deja se încălzise în casă. Ça va chier dur. Dacă nu se face ceva rapid, rahatul ăsta o să se împută rău.

În timp ce tăia din nou salam în felii subțiri ca foița de țigară și brânză provolone pentru salată, André nu putea să scape de presimțirea oribilă că seara aceea avea să fie un dezastru.

Treizeci de minute mai târziu, când se auzi soneria de la ușă, hainele lui André erau ude de transpirație, iar bucătăria era ca un cuptor. Se grăbi să deschidă ușa.

Doi muncitori îmbrăcați în salopete erau la ușă, înarmați cu niște cutii de scule. Unul din ei era un bărbat înalt, negru. Celălalt era alb, cu mult mai scund, și cu o expresie adormită și plictisită. Pe alee, mai în spate, era parcată camioneta cu care veniseră.

— Ceva probleme cu aerul condiționat? întrebă negrul.

— Oui! Slavă Domnului că ați venit. Trebuie să vă apucați imediat de treabă pentru că în scurt timp vom avea musafiri.

Negrul se îndreptă spre cuptor, adulmecă mirosul de tartă și spuse:

— Miroase bine.

— Vă rog! îi imploră Gillian. Faceți ceva!

— Hai să ne uităm întâi la unitatea centrală, spuse mititelul. Unde e?

— Pe aici.

André îi conduse repede pe coridor spre debaraua unde se afla unitatea centrală a aparatului de aer condiționat.

— Ăsta-i aparat bun, Ralph, îi spuse negrul tovarăşului său.

— Da, Al. Nu se mai fac din-astea acum.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu merge? întrebă Gillian.

Amândoi se întoarseră deodată să se uite la el, iritați.

— Abia am venit, zise Ralph cu reproş.

Îngenunche şi deschise o uşiță de la baza unității, scoase o lanternă, se întinse pe burtă şi se uită înăuntru. După o clipă se ridică în picioare.

— Problema nu-i de aici.

— Atunci de unde e? întrebă André.

— Poate a făcut un scurt vreo priză. Şi a scurtcircuitat tot sistemul. Câte aparate de aer condiționat sunt în casă?

— În fiecare cameră e câte unul. Să mă gândesc. Cel puțin nouă.

— Probabil că aici este buba. E supraîncărcată rețeaua. Hai să ne uităm.

Se întoarseră toți trei pe hol. Când trecură prin dreptul livingului, Al spuse:

— Frumoasă casă mai are domnul Pope.

Livingul era mobilat cu gust, plin de piese vechi, originale, care valorau o adevărată avere. Podelele erau acoperite cu covoare persane în culori palide. În stânga livingului era o sufragerie mare, de oaspeți, iar în dreapta era un salon care avea o mare masă de jocuri în mijloc, de culoare verde. Într-un colț al camerei era o masă rotundă, deja pregătită pentru

cină. Cei doi muncitori intrară în salon, iar Al puse lumina lanternei pe aparatul de aer condiționat care era instalat undeva foarte sus.

— Hmm, mormăi el. Se uită la tavan, deasupra mesei la care se jucau cărți. Deasupra camerei ce e?

— Mansarda.

— Să ne uităm puțin şi acolo.

Muncitorii îl urmară pe André în mansardă, o încăpere lungă, cu tavan scund, plină de praf şi de pânze de păianjen. Al se duse la un tablou electric montat pe perete şi studie ghemul de fire.

— Ha!

— Ai găsit ceva? întrebă André neliniştit.

— Problemă la condensator. Din cauza umidității. Săptămâna asta cred că am avut o sută de solicitări. A făcut scurtcircuit. Trebuie să înlocuim condensatorul.

— O, Doamne! Durează mult?

— Nah. Avem noi un condensator nou în maşină.

— Grăbiți-vă, vă rog, îi imploră André. Domnul Pope vine în curând acasă.

— Las' pe noi, zise Al.

Ajunşi înapoi la bucătărie, André îi mărturisi:

— Trebuie să termin sosul pentru salată. Poți să te duci singur înapoi în mansardă?

Al ridică o mână.

— Nicio problemă, prietene. Tu vezi-ți de treaba ta, iar noi ne vedem de treaba noastră.

— O, mulțumesc. Mulțumesc.

André se uită după cei doi, care se duseră la maşină şi veniră de acolo cu două sacoşe mari de pânză.

— Dacă aveți nevoie de ceva, le spuse el, să mă strigați.

— N-ai grijă!

Muncitorii porniră pe scări, iar André se întoarse la bucătăria lui.

Când Ralph şi Al ajunseră în mansardă, scoaseră din sacoşele de pânză un mic scaun pliant, un burghiu cu cap de oţel, o cutie de sandviciuri, două cutii de bere, un binoclu Zeiss 12x40 pentru observare în lumină difuză şi doi hamsteri vii, injectaţi în prealabil cu trei sferturi de miligram de prometazină.

Cei doi bărbaţi se apucară de treabă.

— Ernestine a mea o să fie mândră de mine, râse Al pe înfundate, când începură.

Iniţial, Al respinsese ideea cu încăpăţânare.

— Cre' că ţi-ai pierdut minţile, femeie! N-am de gând să mă încurc io cu Perry Pope. Dacă se pune individul ăla pe capul meu, nu mai văd lumina zilei cât oi trăi.

— Nu-ţi mai face tu griji din cauza asta. N-o să mai facă în viaţa lui rău la cineva.

Erau în apartamentul lui Ernestine, goi, în patul cu saltea de apă.

— Da' ţie ce-ţi iese până la urmă dintr-asta, dulceaţă?

— E un porc.

— Hei, fato, lumea-i plină de porci, dar nu te duci să le tai coaiele la toţi.

— Bine. Vreau s-o fac pentru o prietenă.

— Tracy.

— Exact.

Al o simpatiza pe Tracy. În ziua când fusese eliberată din închisoare, luaseră toţi trei masa.

— E o damă cu clasă, recunoscu Al. Da' de ce să ne rupem noi gâtul pentru ea?

— Fincă dacă n-o ajutăm noi, o să trebuiască să se ducă la unu' care nu ştie nici jumate din câte ştii tu, şi dac-o prind, o s-o bage iar la puşcărie cât ai zice peşte.

Al se ridică în capul oaselor şi se uită curios la Ernestine.

— E aşa de important pentru tine, iubiţel?

— Da, iubițel.

N-ar fi putut niciodată să-l facă să înțeleagă, dar adevărul era că Ernestine pur şi simplu nu suporta ideea că Tracy ar putea să ajungă din nou la închisoare, la mâna Marii Bertha. Nu era preocupată doar de Tracy, ci şi de ea. Alesese să fie protectoarea lui Tracy, iar dacă Marea Bertha reuşea să pună laba pe ea, asta ar fi însemnat o înfrângere pentru Ernestine.

Aşa că acum se mulțumi să spună:

— Da. E important pentru mine, iubițel. O s-o faci?

— La naiba, singur nu pot să fac asta cu niciun chip, mormăi Al.

Şi Ernestine îşi dădu seama că a câştigat. Începu să-i sărute trupul lung şi subțire. Şi murmură:

— Parcă Ralph ăla al tău trebuia să iasă acu' vreo câteva zile...

Era 18.30 când cei doi bărbați se întoarseră la bucătărie, murdari de praf şi de transpirație.

— S-a reparat? întrebă André agitat.

— A fost de belea, îl informă Al. Ştii, voi aveți un condensator care are o limită AC/DC, care...

— Lasă asta, îl întrerupse André nerăbdător. L-ați reparat?

— Da. S-a rezolvat. În cinci minute o să pornească, ca şi cum ar fi nou.

— Formidable! Lăsați factura pe masa din bucătărie...

Ralph clătină din cap.

— Nu-ți face probleme. O să vă trimită compania factura.

— Fiți binecuvântați. Au 'voir.

André se uită după cei doi bărbați care ieşeau din casă pe uşa din spate, cu sacoşele lor de pânză. Când ieşiră din raza vederii lui, se duseră în curte la cutia metalică în care se afla condensatorul exterior al unității aparatului. Ralph ținu

lanterna, iar Al reconectă cablurile pe care le scosese cu câteva ore mai devreme. Aparatul de aer condiționat prinse viață imediat.

Al copie numărul de telefon scris pe eticheta condensatorului, de la compania care asigura service-ul. Când telefonă acolo, după puțin timp, şi răspuns robotul de la compania Eskimo Air-Conditioning, Al spuse: „Reşedința lui Perry Pope de pe Charles Street 42. Acum aerul condiționat funcționează foarte bine. Nu mai trimiteți pe nimeni. O zi bună".

Seara tradițională de pocher care avea loc în fiecare vineri acasă la Perry Pope era un eveniment pe care toți jucătorii îl aşteptau cu nerăbdare. Era mereu acelaşi grup select: Anthony Orsatti, Joe Romano, judecătorul Henry Lawrence, un consilier de la primărie, un senator şi, evident, gazda. Mizele erau mari, mâncarea era delicioasă, iar membrii grupului reprezentau adevărata putere a oraşului.

Perry Pope era în dormitor, îmbrăcându-se cu nişte pantaloni albi de mătase, care se asortau cu cămaşa sport. Fredona bucuros, cu gândul la seara care avea să înceapă. În ultimul timp avusese mână bună. „De fapt, s-ar putea spune că toată viața am avut mână bună", se gândi el.

Dacă avea cineva nevoie de o favoare juridică în New Orleans, Perry Pope era omul la care trebuia să se ducă. Puterea lui venea din relațiile pe care le avea cu familia Orsatti. I se spunea Aranjorul şi putea rezolva orice, de la o amendă de circulație, la o acuzație de trafic de droguri sau de crimă. Viața era frumoasă.

Anthony Orsatti veni însoțit de cineva.

— Joe Romano nu va mai juca de-acum încolo, îi anunță Orsatti. Îl cunoaşteți cu toții pe inspectorul Newhouse.

Bărbații îşi strânseră mâinile.

— Băuturile sunt pe bufet, domnilor, spuse Perry Pope.

— Mâncăm mai târziu. Ce-ar fi să trecem direct la acțiune?

Bărbații își ocupară locurile obișnuite în jurul mesei verzi din salon. Orsatti indică locul vacant al lui Joe Romano și îi spuse inspectorului Newhouse:

— De-acum, ăla va fi locul tău, Mel.

În timp ce la masă se desfăcea un pachet nou de cărți de joc, Pope începu să le împartă jetoanele de pocher. Îi explică inspectorului Newhouse:

— Jetoanele negre sunt de cinci dolari, cele roșii sunt de zece, cele albastre de cincizeci, iar cele albe de o sută. Fiecare cumpără la început jetoane de cinci sute de dolari. Jucăm cu miza pe masă, trei plusări, cel care împarte decide.

— Sună foarte bine, spuse inspectorul.

Anthony Orsatti era într-o dispoziție proastă.

— Hai. Să-i dăm drumul.

Vocea lui era gâtuită ca o șoaptă. Nu era semn bun.

Perry Pope ar fi dat orice să știe ce s-a întâmplat cu Joe Romano, dar avocatul știa foarte bine că nu era cazul să deschidă subiectul acesta. Orsatti îi va spune când va fi pregătit.

Gândurile lui Orsatti erau negre: „Am fost ca un tată pentru Joe Romano. Am avut încredere în el, l-am făcut locotenent-șef. Și javra m-a înjunghiat pe la spate. Dacă franțuzoaica aia amețită nu dădea telefon, putea să și scape. Ei, acuma n-o să mai scape el deloc. Nu de acolo unde e acum. Dacă e așa de al dracului de deștept, să se descurce atunci cu peștii de acolo”.

— Tony, intri sau nu?

Anthony Orsatti își concentră din nou atenția la joc. Sume uriașe de bani se pierduseră la masa asta. Anthony Orsatti era întotdeauna supărat când pierdea, și asta nu din cauza banilor. Nu putea suferi gândul că pierde, în general.

Se considera un învingător înnăscut. Numai un învingător ar fi putut să ajungă în poziția lui. De şase săptămâni, Perry Pope părea să fie în mână, iar în seara asta, Anthony Orsatti era hotărât să întrerupă şirul victoriilor lui.

Fiindcă jucau la decizia celui care împarte cărțile, fiecare dintre ei putea să-şi aleagă jocul la care se considera mai bun. Cărțile erau împărțite pentru stud cu cinci cărți, stud cu şapte cărți, low ball, badugi... dar în seara asta, indiferent de joc, Orsatti pierdea mereu. Începu să crească miza, să joace nesăbuit, încercând să-şi recupereze pierderile. La miezul nopții, când trecură în sufragerie, ca să mănânce felurile de mâncare pregătite de André, Orsatti pierduse 50 000 de dolari, iar Perry Pope era marele câştigător.

Mâncarea era delicioasă. De obicei, lui Orsatti îi plăcea să mănânce la ora asta, dar acum era nerăbdător să se întoarcă la joc.

— Nu mănânci, Tony, îi spuse Perry Pope.

— Nu mi-e foame.

Orsatti se dus la vasul mare de argint de pe bufetul din apropiere, îşi turnă cafea în ceaşca de porțelan de Herend, cu model victorian, şi apoi se aşează la masa de pocher. Se uita la ceilalți cum mănâncă şi îşi dorea să termine mai repede. Nu mai avea răbdare, voia să-şi recâştige banii. Amestecând în ceaşcă, văzu că îi căzu ceva în ea. Dezgustat, Orsatti îndepărtă bucățica aceea cu lingurița şi se uită la ea. Părea să fie ipsos. Ridică privirea spre tavan şi simți că îi cade ceva pe frunte. Conştientiză deodată că de sus se aude un zgomot.

— Ce dracu' se-ntâmplă acolo sus? întrebă Anthony Orsatti.

Perry Pope tocmai îi povestea ceva inspectorului Newhouse.

— Scuză-mă, ce-ai spus, Tony?

Fâşâiala se auzea acum mai tare. Bucăţele mici de ipsos căzură pe pluşul verde al mesei.

— Mi se pare mie că ai nişte şoricei, spuse senatorul.

— Aşa ceva e imposibil în casa asta.

Perry Pope se simţea jignit.

— Păi, ceva tot e acolo, mârâi Orsatti.

Pe masă căzu o bucată mare de ipsos.

— O să-l pun pe André să se ocupe de asta, zise Pope. Dacă am terminat de mâncat, hai să ne întoarcem la joc.

Anthony Orsatti nu-şi putea lua ochii de la o mică gaură care se făcuse în tavan, chiar deasupra capului său.

— Stai niţel. Hai să aruncăm o privire acolo.

— Pentru ce, Tony? André o să...

Orsatti deja se ridicase şi pornise pe scări. Ceilalţi se uitară unii la alţii, apoi porniră după el.

— Probabil că a intrat vreo veveriţă în mansardă, presupuse Pope. În perioada asta sunt peste tot: poate îşi ascunde acolo alune pentru la iarnă.

Râse singur de gluma lui.

Când ajunseră la uşa de la mansardă, Orsatti o deschise, şi Pope aprinse lumina. Apucară să zărească cei doi hamsteri alergând înnebuniţi prin cameră.

— Iisuse! făcu Perry Pope. Am şobolani!

Anthony Orsatti nu îl băgă în seamă. Se uita atent în cameră. În mijlocul mansardei era un scaun pliant, pe care era un pachet cu sandviciuri, două cutii de bere desfăcute. Lângă scaun, pe podea, era un binoclu.

Orsatti se apropie de ele, luă obiectele unul câte unul şi le examină. Apoi îngenunche pe podeaua plină de praf şi îndepărtă bucăţica mică de lemn care acoperea gaura făcută cu burghiul în tavan. Se uită pe gaură. Masa de joc se vedea perfect. Perry Pope stătea în mijlocul mansardei, stupefiat.

— Cine dracu' a lăsat rahaturile astea aici? O să dau de pereţi cu André pe chestia asta.

Orsatti se ridică încet în picioare şi îşi scutură pantalonii de praf. Perry Pope se uită şi el pe jos.

— Uite! exclamă el. Au lăsat o ditamai gaura în podea. Muncitorii din ziua de azi nu fac doi bani.

Se ghemui şi se uită prin gaură, şi chipul lui îşi pierdu culoarea instantaneu. Se ridică şi se uită în jur, speriat, văzându-i pe ceilalți cum îl privesc tăcuți.

— Hei! strigă el. Doar nu credeți că eu... Hai, fraților, mă ştiți. Nu am ştiut nimic de asta. N-aş încerca niciodată să vă înşel. Doamne, suntem prieteni!

Duse repede mâna la gură şi începu să-şi roadă nervos pielițele. Orsatti îl bătu pe braţ.

— Nu-ți face probleme.

Vocea lui abia se auzea.

Perry Pope continua să-şi roadă pielița de le degetul drept, cu toate că-i dăduse deja sângele.

Capitolul 14

— Pe doi i-ai terminat, Tracy, chicoti Ernestine Littlechap. Umblă vorba prin târg că prietenul tău avocat, Perry Pope, nu mai practică avocatura. A avut un accident nasol de tot.

Stăteau amândouă la o masă pe trotuar, la o cafenea de pe Royal Street, la o cafea cu lapte şi gogoşi. Ernestine râse ascuțit.

— Ce creier ai, fato. Nu vrei să intri în afaceri cu mine?

— Mersi, Ernestine. Am alte planuri.

Ernestine o întrebă curioasă:

— Care urmează?

— Lawrence. Judecătorul Henry Lawrence.

Henry Lawrence îşi începuse cariera ca avocat în micul oraş Leesville, Louisiana. Nu avea prea multe aptitudini pentru domeniul juridic, dar avea două însuşiri foarte

importante: o figură impunătoare şi flexibilitate morală. Filosofia lui era că legea era o nuia elastică, pe care trebuia s-o îndoi în aşa fel încât să-ți satisfaci clienții. Având acest lucru în minte, nu era deloc surprinzător că la scurt timp după ce se mutase în New Orleans, cabinetul de avocatură deținut de Henry Lawrence se umpluse de o clientelă specială. Se ocupa de orice, de contravenții şi accidente de circulație, de jafuri şi crime cu premeditare, şi, când ajunsese să joace în liga mare, era deja un expert în cumpărarea jurații lor, discreditarea martorilor şi mituirea oricărei persoane care ar fi putut să ajute cu ceva cazul pe care îl avea. Pe scurt, era un om pe gustul lui Anthony Orsatti, şi era inevitabil ca drumurile lor să se întâlnească. Făceau împreună un cuplu diabolic, unit de mafie. Lawrence devenise reprezentantul legal al familiei Orsatti, şi, la momentul potrivit, Orsatti îl avansase la rangul de judecător.

— Nu ştiu cum ai putea să-l înfunzi pe judecător, spuse Ernestine. Este foarte bogat, e puternic şi n-ai cum să-l atingi.

— E bogat şi puternic, o corectă Tracy, dar ai cum să-l atingi.

Tracy îşi pusese planul la punct, dar când sunase la biroul judecătorului Lawrence, îşi dăduse seama imediat că va trebui să-l schimbe.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul judecător, vă rog.

Secretara îi răspunse:

— Îmi pare rău, domnul judecător nu e la birou.

— Când se întoarce? o întrebă Tracy.

— Chiar n-aş putea să vă spun.

— Este ceva important. Mâine-dimineață îl găsesc?

— Nu. Domnul judecător nu e în oraş.

— A. Poate îmi dați un alt număr de telefon la care aș putea să-l găsesc?

— Mă tem că e imposibil. Domnul judecător e plecat din țară.

Tracy își ascunse cu greu dezamăgirea.

— Înțeleg. Puteți să-mi spuneți unde e?

— Domnul judecător este în Europa, la un congres internațional pe teme juridice.

— Ce păcat, spuse Tracy.

— Cine l-a căutat, vă rog?

Rotițele din creierul lui Tracy se puseră în mișcare.

— Elizabeth Rowane Dastin, președinta diviziei sud din Asociația Avocaților Pledanți din America. Pe 22, luna asta, avem la New Orleans festivitatea anuală de decernare a premiilor, și îl alesesem pe judecătorul Henry Lawrence omul anului.

— Ce frumos, spuse secretara. Dar mă tem că domnul judecător nu se va întoarce până atunci.

— Ce rău îmi pare. Noi abia așteptam să ascultăm unul dintre discursurile lui celebre. Domnul Lawrence a fost ales în unanimitate de comisia noastră de selecție.

— O să fie dezamăgit că va pierde evenimentul.

— Da. Sunt convinsă că știți ce distincție importantă este aceasta. Au primit-o doar judecătorii cei mai proeminenți din țara noastră. Stați puțin! Am o idee. Credeți că ați putea să-i spuneți să scrie un scurt discurs de acceptare a premiului... poate câteva cuvinte de mulțumire?

— Păi, eu... nu știu ce să vă spun. Are un program foarte încărcat...

— Evenimentul o să fie preluat și de ziare, și de televiziuni.

Urmă o tăcere. Secretara judecătorului Lawrence știa cât de mult îi plac domnului judecător aparițiile în presă. De

fapt, din câte îşi dădea seama, şi la simpozionul la care era acum se dusese tot pentru publicitate.

— Poate va reuşi să înregistreze câteva cuvinte pentru dumneavoastră, spuse ea. O să-i spun.

— O, ar fi extraordinar, se entuziasmă Tracy. Ar fi cel mai bun moment al serii.

— Vreți ca domnul judecător să se refere la ceva anume?

— Da, desigur. Am vrea să vorbească despre... Ezită. Mă tem că e puțin cam complicat. Ar fi mai simplu dacă i-am explica direct dânsului.

Urmă un moment de tăcere. Secretara avea în față o dilemă. Avea ordine clare să nu dezvăluie itinerarul şefului. Pe de altă parte, ar fi fost caracteristic din partea lui să-i reproşeze ei că ratase primirea unei distincții atât de importante.

— Chiar nu am voie să vă dau nicio informație, dar pentru un premiu aşa prestigios sunt sigură că aş putea să fac excepție. Puteți să-l găsiți la Moscova, la hotelul Rossia. O să fie acolo cinci zile, şi după aceea...

— Minunat. Sun chiar acum. Mulțumesc mult.

— Mulțumesc şi eu, domnişoară Dastin.

Telegramele îi erau adresate judecătorului Henry Lawrence, hotel Rossia, Moscova. În prima telegramă se spunea:

Întâlnire consiliu magistratură stabilită. Sala rezervată conform tuturor cerinţelor solicitării. Boris.

A doua telegramă, care sosi în ziua următoare, spunea:

Planul de călătorie avion stabilit. Participanţii primit bilete şi diurne de delegaţie. Trimise toate datele cont la hotel Elveţia. Boris.

Iar ultima telegramă spunea:

Încearcă la ambasadă obţinere înlocuire paşaport. Informaţii necesare în noul formular. Călătorie vas de croazieră rusesc aranjată. Boris.

Cei de la NKVD se rezemară de spătarul scaunelor, să vadă dacă nu mai sosesc şi alte telegrame. Când văzură că nu mai vin, îl arestară pe judecătorul Lawrence.

Interogatoriul dură zece zile şi zece nopți.

— Cui trimiteai informațiile?

— Ce informații? Nu ştiu despre ce vorbiți.

— Vorbim despre planuri. Cine ți-a dat planurile?

— Ce planuri?

— Planurile pentru submarinul atomic făcut de sovietici.

— Ați înnebunit. Ce ştiu eu despre submarinele sovietice?

— Asta vrem să ştim şi noi. Cine participa la întâlnirile secrete?

— Ce întâlniri secrete? N-am niciun secret.

— Bine. Atunci poți să ne spui cine e Boris.

— Care Boris?

— Bărbatul care depunea bani în contul tău din Elveția.

— Ce cont din Elveția?

Erau furioşi.

— Eşti un prost încăpățânat, îi spuseră ei. O să te tratăm exemplar, ca să vadă şi ceilalți spioni americani ce se întâmplă când vrea cineva să ne saboteze patria.

Când în sfârşit i se permise ambasadorului american să îl viziteze, judecătorul Henry Lawrence slăbise vreo şapte kilograme. Nici nu-şi mai amintea când i se permisese ultima dată să doarmă şi tremura ca o frunză.

— De ce îmi fac mie asta? întrebă judecătorul, răguşit. Sunt cetățean american. Sunt judecător. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici!

— Fac tot ce-mi stă în putință, îl asigură ambasadorul.

Era şocat de aspectul lui Lawrence. Ambasadorul îi întâmpinase pe el şi pe ceilalți membri ai comitetului judiciar în urmă cu două săptămâni, atunci când veniseră. Omul pe care îl văzuse atunci ambasadorul nu semăna deloc cu ființa asta plângăreață şi înfricoşată care se umilea în fața lui.

„Ce dracu' au mai pus la cale ruşii ăştia?" se întreba ambasadorul. „Judecătorul e spion la fel cum sunt eu." Apoi se gândi alarmat: „Cred că aş putea să fac o altă comparație".

Ambasadorul ceru să-l vadă pe preşedintele Politburo, şi când cererea i-a fost refuzată, se mulțumi să se întâlnească cu unul dintre miniştri.

— Sunt nevoit să fac un protest oficial, declară ambasadorul, furios. Modul în care țara dumneavoastră îl tratează pe judecătorul Henry Lawrence este inacceptabil. Să consideri că un om de anvergura lui e spion e de-a dreptul ridicol.

— Dacă ați terminat, îi spuse rece ministrul, poate vreți să vă uitați pe hârtiile astea.

Îi înmână ambasadorului nişte copii după telegrame. Ambasadorul le citi şi se uită la el, stupefiat.

— Şi ce-i cu asta? Mi se par absolut nevinovate.

— Serios? Poate ar trebui să le mai citeşti o dată. Decodate.

Îi dădu ambasadorului un alt set de copii ale telegramelor. Fiecare al treilea cuvânt era subliniat.

Întâlnire consiliu magistratură stabilită. Sala rezervată conform tuturor cerinţelor solicitării. Boris.

Planul de călătorie avion stabilit. Participanţii primit bilete şi diurne de delegaţie. Trimise toate datele cont la hotel Elveţia. Boris.

Încearcă la ambasadă obţinere înlocuire paşaport. Informaţii necesare în noul formular. Călătorie vas de croazieră rusesc aranjată. Boris.

Să fiu al naibii, se gândi ambasadorul.

Presa şi publicul nu au avut acces la proces. Acuzatul se încăpățână să nege totul până la sfârşit, refuzând să dezvăluie misiunea de spionaj pentru care se afla în Uniunea Sovietică. Procurorul îi promise că va fi tratat cu indulgență dacă va spune cine sunt şefii lui de aici, iar judecătorul Lawrence şi-ar fi vândut şi sufletul, numai să poată face asta, dar nu putea.

A doua zi după proces, în ziarul Pravda apăru o ştire scurtă, care consemna că un celebru judecător american, Henry Lawrence, a fost condamnat pentru spionaj şi că va fi trimis în Siberia paisprezece ani la muncă silnică.

Serviciile secrete americane au fost uluite de cazul Lawrence. La CIA, FBI, Secret Service şi serviciile secrete de la Trezorerie începură să țârâie telefoanele.

— Nu este de-al nostru, afirmă CIA. Poate e de la Trezorerie.

Trezoreria negă că ar şti ceva legat de cazul ăsta.

— Nu, domnul Lawrence nu e copilul nostru. Cred că împuțiții ăia de la FBI s-au băgat iar pe felia noastră.

— N-am auzit în viața mea de el, zise cel de la FBI. A fost probabil la stat sau la Agenția de Informații a Apărării.

Agenția de Informații a Apărării, la fel de băgată în ceață ca şi ceilalți, declară sec:

— Nu comentăm.

Fiecare agenție în parte era sigură că judecătorul Lawrence fusese trimis afară de una dintre celelalte agenții.

— Ei, oricum, e de admirat tupeul lui, spuse şeful CIA. E tare. N-a recunoscut nimic şi n-a dat niciun nume. Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să am mai mulți ca el.

Lucrurile nu mergeau prea bine pentru Anthony Orsatti, şi il capo nu reuşea să-şi dea seama de ce. Pentru prima oară în viața lui, îl părăsea norocul. Începuse cu trădarea lui Joe Romano, apoi Pery Pope şi acum nu mai era nici judecătorul, amestecat într-o chestie tâmpită de spionaj. Toți aceştia fuseseră piese esențiale din maşinăria Orsatti – erau oamenii pe care se baza.

Joe Romano fusese pilonul de bază al organizării Familiei, şi Orsatti nu găsise pe niciunul care să-l înlocuiască. Afacerea începea să dea rateuri, şi începuseră să vină plângeri de la indivizi care până acum n-ar fi îndrăznit să mârâie. Se dusese vestea că Tony Orsatti îmbătrânise, că nu-şi mai poate ține oamenii în frâu, că organizația se destrăma.

Bomboana de pe colivă fu un telefon din New Jersey.

— Am auzit că ai ceva probleme acolo, Tony. Ne-ar face plăcere să te ajutăm.

— N-am nicio problemă, se zbârli Orsatti. Bine, am avut nişte chestii în ultimul timp, dar le-am pus la punct.

— Noi am auzit altceva, Tony. Se zice că oraşul a cam luat-o razna; nimeni nu-l mai controlează.

— Eu îl controlez.

— Poate e cam mult pentru tine. Poate ai muncit prea mult. Poate trebuie să te odihneşti şi tu puțin.

— Ăsta-i oraşul meu. Nu mi-l ia nimeni.

— Hei, Tony, da' cine a zis că-l ia cineva? Vrem doar să te ajutăm. Familiile din est s-au întâlnit şi au hotărât să trimită câțiva oameni acolo, să-ți dea o mână de ajutor. Asta nu-i rău, între nişte prieteni aşa de vechi, nu-i aşa?

Anthony Orsatti simți că îl trec fiorii. Un singur lucru era rău: mica mână de ajutor avea să se facă o mână mare, iar apoi urma bulgărele de zăpadă.

Ernestine făcea bame cu creveți pentru cină, şi mâncarea fierbea pe aragaz, iar ea şi Tracy aşteptau să vină Al. Valul de fierbințeală din septembrie făcea ca nervii tuturor să fie întinşi la maximum, şi când Al intră pe uşa micului apartament, Ernestine începu să țipe:

— Unde dracu' ai fost? Mâncarea aia s-a încins de tot, şi io la fel.

Dar Al era mult prea euforic ca să se lase afectat.

— Am fost ocupat să văd cum stă treaba, femeie. Stai să vezi ce-am aflat. Se întoarse spre Tracy. Şmecherii au pus mâna pe Tony Orsatti. Vine Familia din New Jersey să preia frâiele. Chipul i se lumină de un zâmbet larg. L-ai făcut pe nenorocit. Se uită în ochii lui Tracy, şi zâmbetul îi pieri. Nu eşti fericită, Tracy?

Ce cuvânt ciudat, se gândi Tracy. Fericită. Uitase ce înseamnă asta. Se întreba dacă va mai putea fi vreodată fericită, dacă va mai avea vreodată sentimente normale. De atâta timp, singurul gând cu care se trezea dimineața era răzbunarea, pentru mama ei şi pentru ea. Iar acum, când era spre final, în ea nu era decât un mare gol.

A doua zi dimineață, Tracy se duse la florărie.

— Vreau să faceți o livrare la Anthony Orsatti. O coroană mortuară cu garoafe albe, cu o panglică lată. Pe panglică să scrieți ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE. Completă apoi micul cartonaş care însoțea coroana. DE LA FIICA LUI DORIS WHITNEY.

Capitolul 15

Philadelphia
Marți, 7 octombrie, ora 16.00

Venise momentul să se ocupe de Charles Stanhope al III-lea. Ceilalți fuseseră niște străini. Charles fusese iubitul ei, tatăl copilului ei nenăscut, iar el le întorsese spatele amândurora.

Ernestine şi Al o conduseseră pe Tracy la aeroportul din New Orleans.

— O să-mi fie dor de tine, îi spuse Ernestine. Clar ai pus oraşul ăsta cu botul pe labe. Ar trebui să te aleagă primar.

— Ce-o să faci la Philly? o întrebă Al.

Nu le spusese decât jumătate de adevăr.

— Mă întorc la vechea mea slujbă de la bancă.

Ernestine şi Al schimbară o privire.

— Dar ei... ăăă... ştiu că te duci?

— Nu, dar vicepreşedintele mă place. N-o să fie o problemă. Un operator de computer bun e greu de găsit.

— Ei, atunci, succes! Ținem legătura, auzi? Şi fereşte-te de belele, fato.

Treizeci de minute mai târziu Tracy era în aer, zburând spre Philadelphia.

Se cază la hotelul Hilton şi îşi puse rochia cea bună deasupra căzii cu apă fierbinte, ca să se îndrepte cutele. A doua zi, la ora unsprezece dimineața, intră în sediul băncii şi se duse la secretara lui Clarence Desmond.

— Bună, Mae.

Fata se holbă la Tracy de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Tracy! Nu ştia unde să se uite. Eu... ce mai faci?

— Bine. Domnul Desmond este?

— Ăăă... nu ştiu. Stai să văd. Scuză-mă.

Se ridică de pe scaun, fâstâcită, şi dădu buzna în biroul vicepreşedintelui. Ieşi de acolo peste câteva clipe.

— Poți să intri.

Se dădu la o parte când Tracy trecu pe lângă ea. „Care-i problema cu asta?” se întrebă Tracy.

Clarence Desmond o aştepta în picioare, lângă birou.

— Bună ziua, domnule Desmond. Ei bine, m-am întors, spuse Tracy voioasă.

— Pentru ce?

Tonul lui era neprietenos. Evident neprietenos. Tracy fu luată prin surprindere, dar continuă:

— Păi, aţi spus că sunt cel mai bun operator de computere din câţi aţi avut, şi m-am gândit...

— Te-ai gândit că o să-ţi dau postul înapoi?

— Păi, da, domnule. Nu mi-am pierdut îndemânarea. Şi acum pot să...

— Domnişoară Whitney. Nu mai era Tracy. Îmi pare rău, dar ce-mi ceri dumneata nici nu se poate discuta. Sunt convins că înţelegi că niciun client de-al nostru nu ar vrea să aibă de-a face cu cineva care a făcut închisoare pentru jaf armat şi tentativă de crimă. Asta nu s-ar potrivi deloc cu imaginea noastră de maxim profesionalism. Cred că e puţin probabil ca vreo bancă să vrea să te angajeze, dat fiind trecutul dumitale. Te-aş sfătui să cauţi o slujbă mai potrivită pentru cineva în situaţia asta. Sper că înţelegi că nu e nimic personal.

Tracy ascultă ce îi spune, mai întâi uimită, apoi furioasă. Vorbea despre ea ca de un paria, un lepros. „Nu vrem să te pierdem. Eşti unul dintre cei mai valoroşi angajaţi pe care îi avem.”

— Mai doriţi ceva, domnişoară Whitney?

O expedia. Erau sute de lucruri pe care Tracy ar fi vrut să le spună, dar ştia că nu i-ar folosi la nimic.

— Nu. Cred că aţi spus tot.

Tracy se întoarse şi ieşi pe uşa biroului, cu obrajii în flăcări. I se părea că toţi angajaţii băncii se uită la ea. Mae le dăduse tuturor vestea. Se întorsese puşcăriaşa. Tracy se îndreptă spre ieşire, cu capul sus, dar în sinea ei simţea că

moare. „Nu pot să le permit să-mi facă asta. Mândria este tot ce mi-a rămas, şi nimeni n-o să mi-o poată lua."

Tracy rămase toată ziua în cameră, copleşită de tristeţe. Cum putuse să fie aşa de naivă încât să-şi închipuie că o vor primi cu braţele deschise? Acum era celebră. „Eşti pe prima pagină în Philadelphia Daily News." Ei, la naiba cu Philadelphia, se gândi Tracy. Mai avea aici ceva de făcut, dar după ce termina şi cu asta, avea să plece. Se va duce la New York, unde va fi o anonimă. Decizia aceasta o făcu să se simtă mai bine.

În seara aceea, Tracy se răsfăţă cu o cină la Café Royal. După întâlnirea sordidă cu Clarence Desmond, simţea nevoia să se liniştească într-o atmosferă frumoasă, cu lumini calde, într-un decor elegant cu muzică plăcută. Comandă un martini cu votcă, şi, în timp ce aştepta să i se aducă comanda, privi în jur şi inima i se opri brusc. Într-un separeu din partea cealaltă a sălii erau Charles şi soţia lui. Nu o văzuseră. Primul impuls al lui Tracy fu să se ridice de la masă şi să plece. Nu era pregătită să dea ochii cu Charles, nu înainte de a-şi pune la punct planul.

— Vreţi să comandaţi acum? o întrebă ospătarul.

— O să... o să mai aştept puţin.

Nu se hotărâse încă dacă va rămâne sau nu.

Se uită din nou spre Charles şi se întâmplă un fenomen uimitor: parcă se uita la un străin. Se uita la un bărbat între două vârste, tras la faţă şi pământiu, cu spatele încovoiat şi cu un aer uşor plictisit. I se părea imposibil să creadă că la un moment dat putuse să-şi imagineze că este îndrăgostită de bărbatul acesta, că se culcase cu el, că îşi făcuse planuri să-şi petreacă toată viaţa cu el. Tracy se uită la soţia lui. Avea aceeaşi expresie plictisită ca şi Charles. Îţi făcea impresia că te uiţi la doi oameni care sunt obligaţi să stea împreună pentru totdeauna, îngheţaţi în timp. Pur şi simplu

stăteau acolo, fără să-şi spună vreun cuvânt. Tracy putea să vadă aievea anii nesfârşiți, plictisitori, pe care îi aveau în față cei doi. Fără iubire. Fără bucurii. „Asta e pedeapsa lui Charles”, se gândi Tracy şi se simți deodată uşurată, eliberată brusc de lanțurile unor sentimente profunde şi sumbre, care o ținuseră legată.

Tracy îi făcu semn ospătarului şi spuse:

— Vreau să comand acum.

Se terminase. Trecutul fusese în sfârşit îngropat.

Abia când se întoarse la hotel în seara aceea Tracy îşi aminti că banca trebuie să-i returneze banii de garanție. Se aşează la masă şi calculă. Era vorba de 1 375 dolari şi 65 de cenți.

Concepu o scrisoare pentru Clarence Desmond, iar peste două zile primi un răspuns de la Mae.

Dragă domnişoară Whitney,

Ca răspuns la solicitarea dumneavoastră, domnul Desmond mi-a cerut să vă informez că, potrivit politicii de moralitate pe care o are planul financiar al angajaților, contribuția dumneavoastră a fost vărsată în fondul comun. Domnul Desmond vrea să vă dea asigurări că dumnealui, personal, nu are nimic cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Mae Trenton,
Secretara vicepreşedintelui senior

Lui Tracy nu îi venea să creadă. Îi furau banii, sub pretextul păstrării moralității băncii! Era scandalizată. „Nu o să-i las să mă înşele”, îşi jură ea. „Nimeni n-o să mă mai înşele vreodată.”

Tracy stătea în fața uşii de intrare atât de cunoscute de la Philadelphia Trust and Fidelity. Avea o perucă cu părul lung şi negru şi se machiase din belşug, în culori întunecate, iar pe bărbie avea o cicatrice roşie. Dacă ceva n-ar fi mers cum trebuie, toată lumea avea să-şi amintească acea cicatrice. Cu toată deghizarea, Tracy se simțea dezbrăcată, pentru că lucrase în banca asta cinci ani, şi era plină de oameni pe care îi cunoştea foarte bine: trebuia să aibă mare grijă să nu se dea de gol.

Scoase din geantă un capac de la o sticlă, şi-l puse în pantof şi intră şchiopătând în bancă. Banca era plină de clienți, pentru că Tracy îşi plănuise cu grijă să intre acolo exact la o oră de vârf. Şchiopătă spre biroul unui angajat, iar funcționarul de la casă îşi încheie conversația la telefon şi spuse:

— Da.

Era Joe Creighton, şovinul băncii. Îi ura pe evrei, pe negri şi pe portoricani, nu neapărat în ordinea asta. Pe Tracy o iritase la culme în perioada în care lucrase acolo. Acum nu se vedea pe fața lui niciun semn că ar recunoaşte-o.

— Buenos dias, señor. Vreau să-mi deschid un cont curent, ahora, spuse Tracy.

Accentul ei era mexican, accentul pe care îl auzise atâtea luni la colega ei de celulă, Paulita.

Pe chipul lui Creighton se citea clar disprețul.

— Numele?

— Rita Gonzales.

— Şi cât vreți să depuneți în cont?

— Zece dolari.

Vocea lui devenise un şuierat.

— Cec sau numerar?

— Numerar, creeed.

Scoase cu grijă o bancnotă mototolită şi pe jumătate ruptă şi i-o întinse. El împinse spre ea un formular.

— Completați formularul.

Tracy nu avea de gând să lase ceva scris de mâna ei. Se încruntă.

— Îmi pare rău, señor. M-am lovit la mano – la mână – am avut un accident. Nu vreți să completați dumneavoastră, şi se puede?

Creighton se strâmbă. Jigodii analfabete!

— Rita Gonzales, ați spus?

— Şi.

— Adresa dumneavoastră?

Îi dădu adresa şi numărul de telefon de la hotelul la care stătea.

— Numele de fată al mamei?

— Gonzales. Mama s-a măritat cu unchiul ei.

— Şi data naşterii dumneavoastră?

— Douăzeci decembrie 1958.

— Locul naşterii?

— Ciudad de Mexico.

— Mexico City. Semnați aici.

— O să scriu cu stânga, spuse Tracy.

Luă un pix şi mâzgăli greoi o semnătură indescifrabilă. Joe Creighton completă o foaie de depunere.

— Vă voi da un carnet de cecuri provizoriu. Vă vom trimite prin poştă cecurile tipărite, peste trei patru săptămâni.

— Bueno. Muchas gracias, señor.

El se uită după ea cum iese din bancă. Țigani împuțiți.

Sunt nenumărate feluri în care poți să intri ilegal într-un computer, iar Tracy era expertă. Ea fusese cea care lucrase la construirea sistemului de securitate pentru Philadelphia Trust and Fidelity Bank, iar acum se pregătea să-l spargă.

Primul pas era să găsească un magazin de computere, de unde să acceseze sistemul informatic al băncii. Magazinul, aflat destul de departe de bancă, era pustiu.

Un vânzător amabil se apropie de Tracy.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

— Eso şi que no, señor. Doar mă uitam.

Privirea vânzătorului fu atrasă de un puşti care se juca pe un calculator.

— Mă scuzați.

Se îndepărtă grăbit de ea.

Tracy se întoarse spre un model de computer de birou, care era conectat la un telefon. Era simplu să intre în sistem, dar fără codul de acces era imposibil, iar codul de acces se schimba zilnic. Tracy participase la şedința care stabilise codul inițial de acces.

— Trebuie să-l schimbăm permanent, spusese Clarence Desmond, ca să nu îl poată sparge nimeni; dar vrem să fie relativ uşor pentru cei care vor avea autorizarea să-l folosească.

În final se stabilise ca acest cod să fie format din denumirea anotimpului şi data zilei respective.

Tracy se apropie de terminal şi formă codul pentru Philadelphia Trust and Fidelity Bank. Se auzi un piuit strident şi puse receptorul pe modemul terminalului. Pe micul ecran apăru anunțul luminos: VĂ RUGĂM INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

Azi era zece.

TOAMNA 10, tastă Tracy.

COD DE AUTENTIFICARE INCORECT. Ecranul computerului se stinse.

Schimbaseră codul? Cu coada ochiului, Tracy îl văzu pe vânzător apropiindu-se din nou de ea. Se duse la un alt computer, prefăcându-se interesată de ceea ce vede şi apoi o luă printre rafturi. Vânzătorul încetini pasul. O privitoare,

îşi spuse el. Se repezi spre uşă să iasă în întâmpinarea unui cuplu cu aspect prosper, care tocmai intra. Tracy se întoarse iar la computerul funcțional.

Încercă să pătrundă în mintea lui Clarence Desmond. Era o ființă tipicară, şi Tracy era convinsă că nu ar fi făcut schimbări prea mari la cod. Probabil că păstrase conceptul original, cu anotimpuri şi numere, dar oare ce schimbări făcuse? Ca să stabilească alte numere ar fi fost prea complicat, poate că schimbase anotimpurile.

Tracy încercă din nou.

VĂ RUGĂM SĂ INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

IARNA 10.

COD DE AUTENTIFICARE INCORECT.

Iar se stinse ecranul.

„N-o să reuşesc", îşi spuse Tracy disperată. „Mai încerc doar o dată."

VĂ RUGĂM SĂ INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

PRIMĂVARA 10.

Ecranul rămase o clipă alb, apoi apăru mesajul: VĂ RUGĂM CONTINUAȚI.

Deci schimbase anotimpurile... Tastă repede TRANSFER INTERN DE BANI.

Imediat apărură pe ecran variantele de tranzacție, cu litere luminoase.

DORIȚI SĂ
A. DEPUNEȚI BANI
B. TRANSFERAȚI BANI
C. RETRAGEȚI BANI DIN CONTUL DE ECONOMII
D. TRANSFER INTERBANCAR
E. RETRAGEȚI BANI DIN CONTUL CURENT

VĂ RUGĂM SELECTAȚI OPȚIUNEA

Tracy selectă opțiunea B. Ecranul se albi iar un moment, apoi apărură alte opțiuni.

SUMA TRANSFERATĂ
CĂTRE CINE
DE UNDE

Ea tastă DIN FONDUL COMUN DE REZERVĂ CĂTRE RITA GONZALES. Când se pregăti să tasteze suma, avu un moment de ezitare. Tentant, se gândi Tracy. Acum că avea acces, nu avea nicio limită la retragerea sumei pe care computerul i-o punea la dispoziție plin de solicitudine. Putea să ia şi milioane. Dar ea nu era o hoață. Nu voia decât să primească ce era al ei. Tastă 1 375,65 dolari şi numărul de cont al Ritei Gonzales.

Ecranul se lumină iar:

TRANZACȚIE EFECTUATĂ. DORIȚI SĂ MAI EFECTUAȚI ŞI ALTĂ TRANZACȚIE?

NU.

SESIUNE ÎNCHEIATĂ. MULȚUMIM.

Banii urmau să fie transferați automat de CHIPS, Clearing House Interbank Payment System, un sistem de tranzacționare care rula zilnic 220 de miliarde de dolari.

Vânzătorul venea iar spre Tracy, încruntat. Tracy apăsă repede butonul de închidere, şi ecranul se stinse.

— V-ar interesa să achiziționați acest aparat, domnişoară?

— No, gracias, îşi ceru scuze Tracy. Nu mă pricep deloc la computerele astea.

Sună de la un telefon public aflat lângă o farmacie din colț şi ceru să discute cu casierul-şef.

— Hola. La telefon Rita Gonzales. Aş vrea să-mi transferaţi contul curent la sucursala băncii First Hanover din New York City, por favor.

— Numărul contului dumneavoastră, domnişoară Gonzales?

Tracy i-l dădu.

Peste o oră, Tracy plecase de la hotelul Hilton şi era în drum spre New York.

Când banca First Hanover din New York se deschise a doua zi, la ora zece, Rita Gonzales era acolo să-şi retragă banii din cont.

— Cât am în cont? întrebă ea.

Funcţionarul verifică.

— O mie trei sute optzeci şi cinci de dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi.

— *Şi, este corect.*

— Doriţi un cec autorizat pentru suma aceasta, domnişoară Gonzales?

— No, gracias, spuse Tracy. Nu am încredere în bănci. O să-i iau cash.

Tracy primise la eliberarea ei din penitenciar suma standard de două sute de dolari şi încă o mică sumă pe care o câştigase cât avusese grijă de Amy, dar chiar şi cu banii din fondul de la bancă nu avea siguranţă financiară. Trebuia neapărat să-şi găsească o slujbă cât mai repede posibil.

Se cază la un hotel ieftin de pe Lexington Avenue şi începu să trimită cereri de angajare la băncile din New York, solicitând un post de expert în calculatoare. Dar Tracy descoperi că tocmai computerul îi devenise duşman. Viaţa ei nu mai era personală. Computerele din bănci deţineau povestea vieţii ei şi erau gata s-o spună oricărei persoane

care apăsa pe butonul potrivit. Din clipa în care ieşea la iveală cazierul lui Tracy, cererea ei era respinsă automat.

„Cred că e puțin probabil să te mai angajeze vreo bancă." Clarence Desmond avusese dreptate.

Tracy se apucă să trimită cereri la companiile de asigurări, şi încă alte zeci de cereri la firmele care lucrau cu computere. Răspunsurile erau întotdeauna aceleaşi: negative.

„Foarte bine, pot să fac şi altceva", se gândi Tracy. Îşi cumpără un exemplar din New York Times şi începu să studieze rubrica de angajări.

Exista un post de secretară la o firmă de export.

În clipa în care Tracy intră pe uşă, şeful personalului îi spuse:

— Hei, te-am văzut la televizor. Ai salvat un copil în puşcărie, nu?

Tracy se întoarse şi fugi.

A doua zi se angajă ca vânzătoare la raionul de copii al magazinului Sacks, de pe Fifth Avenue. Salariul era mult mai mic decât cel pe care îl avusese ea înainte, dar măcar îi ajungea să trăiască.

În a doua zi de lucru, o clientă isterică o recunoscu şi îl informă pe supraveghetorul de etaj că ea refuză să fie servită de o criminală care a înecat un copilaş. Lui Tracy nu i se dădu şansa să se explice. A fost dată afară imediat.

Lui Tracy i se părea că oamenii către care îşi îndreptase răzbunarea până la urmă câştigau. O transformaseră într-un criminal notoriu, un paria. Nedreptatea care i se întâmpla o ardea pe dinăuntru. Nu avea idee cum va putea să supraviețuiască, şi pentru prima dată începu să aibă sentimentul de disperare. În noaptea aceea se uită în geantă, să vadă câți bani mai are, şi descoperi într-un compartiment al portofelului bucățica de hârtie pe care i-o dăduse Betty Franciscus înainte de a pleca din închisoare.

CONRAD MORGAN. BIJUTIER, 640 FIFTH AVENUE, NEW YORK CITY. „El se ocupă cu reabilitarea infractorilor. Îi place să dea o mână de ajutor celor care au făcut închisoare.”

Conrad Morgan et Cie Jewelers era un magazin elegant, la uşă cu portar în livrea şi înăuntru cu un paznic înarmat. Magazinul nu avea decât câteva bijuterii, aşezate cu gust, dar toate erau superbe şi foarte scumpe.

Tracy îi spuse recepționerei din magazin:

— Aş vrea să-l văd pe domnul Morgan, vă rog.

— Aveți programare?

— Nu. O... prietenă comună mi-a sugerat să trec pe la dumnealui.

— Numele dumneavoastră?

— Tracy Whitney.

— O clipă, vă rog.

Recepționera ridică receptorul şi murmură ceva ce Tracy nu putu să audă. Puse receptorul în furcă.

— Domnul Morgan e ocupat acum. Vă întreabă dacă n-ați putea reveni la ora şase.

— Ba da, mulțumesc.

Ieşi din magazin şi rămase nehotărâtă pe trotuar. Venirea la New York fusese o greşeală. Conrad Morgan probabil că nu va putea face nimic pentru ea. Şi de ce ar face? Era pentru el o străină. „O să-mi țină un discurs şi eventual o să-mi dea ceva bani, de milă. Ei, n-am nevoie nici de una, nici de alta. Sunt o supraviețuitoare. Cumva o să mă descurc eu. La naiba cu Conrad Morgan! Nu mă mai întorc să-l văd.”

Tracy rătăci fără țintă pe străzi, trecu pe lângă strălucitoarele saloane de înfrumusețare de pe Fifth Avenue, pe lângă clădirile de apartamente cu paznic la uşă de pe Park Avenue, pe lângă magazinele aglomerate de pe

Lexington şi Third. Se plimbă pe străzile din New York fără să se gândească la nimic, fără să vadă nimic, plină de furie amară.

La ora şase se trezi iar pe Fifth Avenue, în faţa magazinului Conrad Morgan et Cie Jewelers. Portarul nu mai era, iar uşa era încuiată. Tracy izbi în uşă cu un gest de sfidare, apoi se întoarse, dar, spre uimirea ei, uşa se deschise brusc.

Un bărbat cu un aer de bunicuţ stătea acolo şi se uita la ea. Era chel, avea nişte smocuri de păr cărunt deasupra urechilor şi o faţă rubicondă şi veselă, cu ochi albaştri strălucitori.

— Dumneata trebuie să fii domnişoara Whitney?

— Da...

— Eu sunt Conrad Morgan. Intră, te rog, nu vrei?

Tracy intră în încăperea acum goală.

— Te-am aşteptat, spuse Conrad Morgan. Hai să intrăm în biroul meu să stăm de vorbă.

O conduse prin magazin spre o uşă încuiată, pe care o descuie cu cheia. Biroul lui era mobilat elegant şi semăna mai mult cu un apartament decât cu un loc în care se fac afaceri, nu exista nicio masă de lucru, numai canapele, fotolii şi măsuţe amplasate estetic. Pereţii erau plini de tablouri vechi şi originale.

— Vrei ceva de băut? o întrebă Conrad Morgan. Whisky, cognac sau poate un sherry?

— Nu, nimic, mulţumesc.

Tracy era acum agitată. Renunţase la ideea că omul acesta va face ceva pentru ea, dar în acelaşi timp spera din tot sufletul ca el să o poată ajuta.

— Betty Franciscus mi-a sugerat să vă caut, domnule Morgan. A spus că dumneavoastră... aţi ajutat şi alţi oameni care au fost... la strâmtoare.

Nu putea să pronunţe cuvântul „închisoare”.

Conrad Morgan îşi împreună mâinile, şi Tracy observă cât de îngrijite sunt.

— Biata Betty. O femeie aşa de drăguţă. A avut ghinion, să ştii.

— Ghinion?

— Da. A fost prinsă.

— Nu... nu înţeleg.

— Este destul de simplu, domnişoară Whitney. Betty a lucrat pentru mine. Era bine protejată. Apoi draga de ea s-a îndrăgostit de un şofer din New Orleans şi a continuat pe cont propriu. Şi, în fine... au prins-o.

Tracy era nedumerită.

— A lucrat la dumneavoastră ca vânzătoare?

Conrad Morgan se rezemă de spătarul fotoliului şi râse până îi dădură lacrimile.

— Nu, draga mea, spuse el, ştergându-şi ochii. Evident, Betty nu ţi-a explicat chiar totul. Se rezemă din nou de spătar şi îşi împleti degetele. Am o mică afacere paralelă, domnişoară Whitney, şi îmi face mare plăcere să împart profitul cu colegii cu care lucrez. Am avut mare succes angajând oameni ca dumneata, care – te rog să mă ierţi – au petrecut un timp la puşcărie.

Tracy îi studie atentă chipul, mai nedumerită ca oricând.

— Eu am o situaţie deosebită, vezi tu. Am o clientelă foarte bogată. Clienţii mei devin prietenii mei. Au încredere în mine. Bătu delicat din degete. Ştiu când pleacă în excursie clienţii mei. Foarte puţini dintre ei pleacă în călătorie cu bijuteriile în vremurile astea periculoase, aşa că le lasă acasă, încuiate undeva. Eu le recomand ce măsuri de securitate ar trebui să-şi ia. Ştiu perfect ce bijuterii au, fiindcă le-au cumpărat de la mine. Eu...

Tracy se ridică în picioare pe negândite.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Morgan.

— N-ai de gând să pleci aşa de repede, nu?

— Dacă spuneţi ceea ce cred eu că spuneţi...

— Da. Într-adevăr, asta spun.

Îşi simţea obrajii în flăcări.

— Eu nu sunt o infractoare. Am venit aici să caut o slujbă.

— Iar eu îşi ofer o slujbă, draga mea. Nu îţi ocupă mai mult de o oră, două, şi pot să-ţi garantez că iei douăzeci şi cinci de mii de dolari. Zâmbi poznaş. Net, bineînţeles.

Tracy se lupta din greu să-şi stăpânească furia.

— Nu sunt interesată. Îmi daţi voie să plec, vă rog?

— Sigur, dacă asta vrei. Se ridică în picioare şi o conduse la uşă. Trebuie să înţelegi, domnişoară Whitney, că dacă ar fi un pericol cât de mic să fie prins cineva, eu nu vreau să fiu implicat. Trebuie să-mi păstrez reputaţia.

— Vă promit că nu voi spune nimic despre asta, spuse Tracy cu răceală.

El zâmbi.

— Dar chiar nu e nimic de spus, draga mea, nu-i aşa? Adică, cine te-ar crede? Eu sunt Conrad Morgan. Când ajunseră la uşa de la intrare, Morgan continuă: Să mă anunţi dacă te răzgândeşti, bine? Cel mai bine mă suni după ora şase după-amiaza. Aştept telefonul tău.

— Nu îl aşteptaţi, spuse Tracy sec şi porni în noaptea care se lăsa.

Când ajunse în camera ei, tremura.

Trimise un băiat de la hotel să-i ia un sandvici şi o cafea. Nu avea chef să dea ochii cu nimeni. Întâlnirea cu Conrad Morgan o făcea să se simtă murdară. O băgase în aceeaşi oală cu infractoarele triste, tulburate şi bătute de care fusese înconjurată la penitenciarul de femei din Louisiana de Sud. Ea era Tracy Whitney, expert în computere, cetăţean decent, care respectă legea.

Un cetăţean pe care nimeni nu voia să-l angajeze.

Tracy rămase toată noaptea întinsă pe pat, gândindu-se la viitorul ei. Luă două hotărâri: dimineață se va muta într-o locuință mai ieftină şi îşi va găsi o slujbă. Orice fel de slujbă.

Locuința cea ieftină fu un apartament de o cameră în Lower East Side, într-un bloc mohorât de patru etaje, fără lift. Din camera ei, prin pereții subțiri ca hârtia, Tracy putea să-i audă pe vecinii din jur țipând în toate limbile pământului. Ferestrele şi uşile micilor magazine de pe străzile din jur aveau gratii groase, şi Tracy înțelegea de ce. Tot cartierul părea să fie populat doar cu beți, prostituate şi vagabonzi.

Când se duse să facă nişte cumpărături la un magazin, fu acostată de trei ori: de două ori de un bărbat şi o dată de o femeie.

„Nu rezist aici. N-o să stau prea mult", se linişti Tracy.

Se duse la o mică agenție de angajări care se afla la câteva străzi distanță de casa ei. Agenția era condusă de doamna Murphy, o femeie cu trăsături dure şi cu un aer de matroană. Luă CV-ul lui Tracy şi începu să-l studieze nedumerită.

— Nu ştiu de ce apelezi la mine. Cred că sunt zeci de companii care s-ar da peste cap să angajeze una ca tine.

Tracy inspiră adânc.

— Am o problemă, spuse ea.

Îi explică doamnei Murphy, iar aceasta o ascultă fără să scoată un cuvânt, şi, când termină, îi spuse franc:

— Poți să-ți iei gândul de la o slujbă de operator în computere.

— Dar ați spus...

— Companiile se feresc ca naiba de fraude informatice. N-o să angajeze pe nimeni care are cazier.

— Dar am nevoie de o slujbă. Eu...

— Sunt şi alt fel de slujbe. Te-ai gândit să lucrezi ca vânzătoare?

Tracy îşi aminti de experienţa ei de la magazin. Nu ar fi suportat să mai treacă încă o dată prin ea.

— Altceva nu mai e?

Femeia şovăi. Tracy Whitney era evident supracalificată pentru slujba pe care doamna Murphy o avea în minte.

— Uite, spuse ea. Ştiu că nu e extraordinar pentru pregătirea pe care o ai, dar există un post de chelneriță la Jackson Hole. E un fast-food în Upper East Side.

— Post de chelneriță?

— Da. Dacă vrei să-l iei, nu-ți iau comision. S-a întâmplat să aud acum de el.

Tracy rămase puțin pe gânduri. Mai făcuse pe chelneriţa în facultate. Atunci i se păruse distractiv. Acum era o chestiune de supraviețuire.

— O să încerc, spuse ea.

*

Jackson Hole era ca un ospiciu, plin de clienți gălăgioşi şi nerăbdători şi de bucătari tracasați şi iritați. Mâncarea era bună şi prețurile erau accesibile, iar localul era plin în permanență. Chelneriţele alergau întruna, fără o clipă de odihnă, iar după prima zi de lucru, Tracy era epuizată. Dar câştiga bani.

A doua zi, la prânz, când îi servea pe nişte vânzători care luau masa, unul dintre ei o mângâie pe fund, iar Tracy îi aruncă în cap castronul cu chili. Aşa se termină şi cu slujba asta.

Se întoarse la doamna Murphy şi îi povesti ce se întâmplase.

— S-ar putea să am o veste bună, îi spuse doamna Murphy. La Wellignton Arms e nevoie de o supraveghetoare. O să te trimit acolo.

Wellington Arms era un hotel micuț şi elegant din Park Avenue, unde se cazau oameni bogați şi celebri. Tracy fu intervievată de un administrator şi fu angajată. Munca nu era grea, personalul era plăcut şi numărul de ore lucrate era rezonabil.

La o săptămână după ce începuse lucrul, Tracy fu chemată în biroul administratorului. Era acolo şi adjunctul managerului.

— Ai verificat azi apartamentul 827? o întrebă administratorul.

În apartamentul acela stătea Jennifer Marlowe, o actriță de la Hollywood. Una dintre sarcinile lui Tracy era să verifice fiecare cameră, ca să se asigure că femeile de serviciu îşi făcuseră bine treaba.

— Da, desigur, spuse ea.

— La ce oră?

— La ora două. S-a întâmplat ceva?

Adjunctul managerului vorbi:

— La ora trei, domnişoara Marlowe s-a întors în cameră şi a descoperit că îi lipseşte un inel valoros cu diamant.

Tracy simți că i se încordează tot corpul.

— Ai intrat în dormitor, Tracy?

— Da. Am verificat fiecare cameră.

— Când ai fost în dormitor, ai văzut vreo bijuterie?

— Păi... nu. Nu cred.

Adjunctul managerului sări la ea.

— Nu crezi? Nu eşti sigură?

— Nu mă uitam după bijuterii, spuse Tracy. Am verificat paturile şi prosoapele.

— Domnişoara Marlowe insistă că inelul era pe măsuța de toaletă când a plecat din cameră.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Nimeni nu mai are acces în camera aceea. Iar cameristele sunt angajate la noi de ani buni.

— Eu nu l-am luat.

Adjunctul managerului oftă.

— Va trebui să chemăm poliția să facă cercetări.

— Altcineva l-a luat, țipă Tracy. Sau poate domnişoara Marlowe l-a pus în altă parte.

— Cu cazierul tău... spuse adjunctul.

Uite aşa, i-o spuse direct. Cu cazierul tău...

— O să te rog să aştepți în biroul paznicului până vine poliția.

Tracy simți cum se îmbujorează.

— Da, domnule.

Fu însoțită până la birou de unul dintre paznici, şi Tracy se simți iar ca la închisoare. Auzise şi ea că cei cu cazier sunt hărțuiți, dar nu îi trecuse prin cap că i s-ar putea întâmpla şi ei. Îi lipiseră o etichetă, şi acum toată lumea se aştepta să se comporte ca atare. Ca o infractoare, se gândi Tracy cu amărăciune.

Treizeci de minute mai târziu, adjunctul intră în birou zâmbind.

— Ei! făcu el. Domnişoara Marlowe a găsit inelul. Până la urmă, uitase unde l-a pus. A fost doar o mică greşeală.

— Minunat, spuse Tracy.

Ieşi din birou şi se îndreptă spre Conrad Morgan et Cie Jewelers.

— E ridicol de simplu, spunea Conrad Morgan. O clientă de-a mea, Lois Bellamy, a plecat în Europa. Casa ei este în Sea Cliff, în Long Island. În weekenduri, servitorii au liber, aşa că nu e nimeni acolo. O patrulă privată trece pe acolo la patru ore. Poți să intri şi să ieşi din casă în doar câteva minute.

Se aflau în biroul lui Conrad Morgan.

— Cunosc sistemul de alarmă şi am cifrul de la seif. Tot ce trebuie să faci tu, dragă, este să intri, iei bijuteriile şi ieşi. Îmi aduci mie bijuteriile, eu le scot pietrele din montură, pe cele mai mari le fac mai mici şi le vând din nou.

— Dacă e aşa de simplu, de ce nu faceți dumneavoastră asta? îl întrebă Tracy fără menajamente.

Ochii lui albaştri sclipiră.

— Fiindcă eu am treabă în afara oraşului. De câte ori se întâmplă mici „incidente" de genul ăsta, eu nu sunt în oraş.

— Înțeleg.

— Dacă ai scrupule la gândul că o jefuieşti pe doamna Bellamy, să ştii că n-ar trebui. E o femeie de-a dreptul oribilă, care are case în toată lumea, pline de lucruri scumpe. Şi apoi, toate bijuteriile sunt asigurate la prețuri duble față de valoarea lor. Evident, eu am făcut evaluarea lor.

Tracy se uita la Conrad Morgan şi îşi spunea: „Cred că am înnebunit. Stau aici liniştită şi discut despre furtul unor bijuterii cu omul ăsta".

— Nu vreau să mă întorc la închisoare, domnule Morgan.

— Nu e niciun pericol să se întâmple asta. Niciun angajat de-al meu n-a fost prins. Atâta timp cât a lucrat pentru mine. Ei... deci, ce zici?

Era evident. O să spună nu. Toată povestea asta era o nebunie.

— Ați spus douăzeci şi cinci de mii de dolari?

— În mână, la livrare.

Era o adevărată avere, suficient cât să reziste până va găsi o soluție de viitor. Se gândi la camera mică şi întunecată în care locuia, la cum țipase clienta aceea „Nu vreau să fiu servită de o ucigaşă" şi la adjunctul managerului care spunea „Va trebui să chemăm poliția să cerceteze".

Dar Tracy tot nu se putea hotărî să spună da.

— Eu propun să faci asta sâmbătă seara, continuă Conrad Morgan. Personalul pleacă la prânz, sâmbăta. O să-ți fac rost de un permis de conducere şi de un card de credit pe un nume fals. O să închiriezi o maşină în Manhattan şi te duci la Long Island, pe la ora unsprezece. Iei bijuteriile, te întorci la New York, înapoiezi maşina... Ştii să conduci, da?

— Da.

— Excelent. La şapte şi jumătate dimineață e un tren care pleacă spre Saint Louis. O să-ți rezerv acolo un bilet. Ne întâlnim în gară la Saint Louis, îmi dai bijuteriile şi eu îți dau cele douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Din cum spunea el, părea să fie foarte simplu.

Ăsta era momentul să spună nu, să se ridice şi să plece. Să plece unde?

— Am nevoie de o perucă blondă, spuse Tracy încet.

După plecarea lui Tracy, Conrad Morgan rămase în birou, pe întuneric, gândindu-se la ea. „O femeie frumoasă. Foarte frumoasă, într-adevăr. Păcat. Poate ar fi trebuit să-i spun că nu cunosc prea bine sistemul acela antifurt."

Capitolul 16

Cu mia de dolari pe care i-o dăduse drept avans Conrad Morgan, Tracy îşi cumpără două peruci – una blondă şi una brunetă, cu codițe subțiri. Îşi mai cumpără un costum bleumarin cu pantaloni, o salopetă neagră şi o valiză care imita un model Gucci, de la un vânzător de pe Lexington Avenue. Până acum totul mergea bine. Aşa cum îi promisese Morgan, Tracy primi un plic în care era un permis de conducere pe numele Ellen Branch, o schemă a sistemului de securitate de la reşedința Bellamy, combinația de la seiful din dormitor şi un bilet la Amtrack pentru Saint Louis, într-

un compartiment single. Tracy îşi împachetă câteva lucruri şi plecă. „Niciodată n-o să mai locuiesc într-o casă ca asta”, îşi promise ea. Închirie o maşină şi se îndreptă spre Long Island. Pornise la drum să comită un jaf.

Tot ce i se întâmpla părea un vis, şi era îngrozită. Dacă va fi prinsă? Merita riscul toată povestea asta?

„E ridicol de simplu”, îi spusese Conrad Morgan.

Nu s-ar fi implicat în ceva de care nu era sigur. Avea o reputație de păstrat. „Şi eu am o reputație, una proastă”, se gândi Tracy, cu amărăciune. „Ori de câte ori va lipsi vreo bijuterie, eu o să fiu considerată vinovată până la proba contrarie.”

Tracy îşi dădea seama ce încerca să facă: voia să se înfurie, să ajungă în starea psihologică în care să fie capabilă să comită o infracțiune. Când ajunse la Sea Cliff, era cu nervii la pământ. De două ori era să iasă de pe carosabil cu maşina. „Poate mă opreşte poliția pentru conducere imprudentă”, se gândi ea plină de speranță, „şi o să-i spun domnului Morgan că n-am mai putut s-o fac”.

Dar nu se vedea nicio maşină de poliție. „Normal”, îşi zise Tracy, dezgustată. Nu sunt niciodată acolo când ai nevoie de ei.

O porni spre Long Island, urmând instrucțiunile lui Conrad Morgan. „Casa este chiar pe apă. Se numeşte Embers. E un conac vechi, în stil victorian. E imposibil să n-o remarci.”

„Te rog, fă-mă să n-o găsesc”, se rugă Tracy.

Dar era acolo, profilându-se sinistru în întuneric, ca un castel de balaur dintr-un coşmar. Părea pustie. „Cum îndrăznesc servitorii să-şi ia liber în weekend?” se gândi Tracy indignată. „Ar trebui daţi afară toţi.”

Parcă maşina în spatele unui pâlc de sălcii uriaşe, de unde nu se putea vedea, opri motorul, ascultând sunetele nocturne ale insectelor. Nimic altceva nu tulbura tăcerea

nopții. Casa era departe de drumul principal, iar la ora aceea nu trecea nicio maşină pe acolo.

„Proprietatea este ascunsă de copaci, draga mea, şi cel mai apropiat vecin e la zeci de metri distanță, aşa că nu trebuie să-ți faci griji că vei fi văzută. Patrula de pază trece la zece seara şi apoi la două noaptea. O să fii de mult plecată până când ajung ei la două dimineață."

Tracy se uită la ceas. Era ora unsprezece seara. Prima patrulă plecase. Avea la dispoziție trei ore până când era programat al doilea rond. Sau trei secunde să întoarcă maşina, să plece la New York şi să uite de toată nebunia asta. Dar să se întoarcă la ce? În creierul ei se perindau tot felul de imagini. Asistentul managerului de la Sacks care îi spunea: „Îmi pare foarte rău, domnişoară Whitney, dar trebuie să le facem pe plac clienților..."

„Poți să-şi iei gândul de la o slujbă de operator computere. Nu angajează pe nimeni cu cazier..."

„Douăzeci şi cinci de mii de dolari net pentru o oră sau două. Dacă ai scrupule, să ştii că este o femeie oribilă."

„Ce fac eu aici?" se gândi Tracy. „Nu sunt o hoață. În realitate nu sunt. Sunt o amatoare neghioabă care e pe punctul de a face o cădere nervoasă. Dacă aş avea măcar o jumătate de creier, aş pleca de aici cât se mai poate. Înainte să mă prindă trupele SWAT, să mă împuşte şi să-mi ducă la morgă cadavrul ciuruit. Parcă văd titlurile ziarelor INFRACTOR PERICULOS PRINS ÎN TIMPUL UNEI RIDICOLE TENTATIVE DE JAF."

Cine ar plânge la înmormântarea ei? Ernestine şi Amy. Tracy se uită iar la ceas. O, Doamne. Stătea acolo de douăzeci de minute. „Dacă tot am de gând s-o fac, ar fi cazul să mă mişc."

Dar nu putea să se mişte. Era înghețată de frică. „Nu pot să stau aici la nesfârşit", îşi zise. „Poate ar fi bine să verific puțin casa. Doar puțin."

Tracy inspiră adânc şi coborî din maşină. Era îmbrăcată cu salopeta cea neagră; genunchii îi tremurau. Se apropie încet de casă şi vedea că aceasta e scufundată în întuneric.

„Ai grijă să-ţi pui mănuşi.”

Tracy băgă mâna în buzunar, scoase o pereche de mănuşi şi le puse în mâini. „O, Doamne, chiar o fac”, se gândi. „Chiar am de gând să fac asta.” Inima îi bubuia aşa de tare, încât nu mai auzea nimic în jur.

„Alarma e în stânga uşii de la intrare. Sunt cinci butoane. O să fie aprins un beculeţ roşu, care înseamnă că e activată. Codul de oprire este 3-2-1-4-1-1. Când se stinge beculeţul roşu, e semn că alarma a fost dezactivată. Asta-i cheia de la uşă. După ce intri, ai grijă să închizi uşa după tine. Foloseşte lanterna asta. Nu aprinde nicio lumină în casă, pentru cazul în care ar trece cineva pe drum. Dormitorul principal e la etaj, în stânga când te uiţi spre golf. O să găseşti seiful în spatele unui portret al lui Lois Bellamy. E un seif simplu. Nu trebuie decât să formezi combinaţia asta de cifre.”

Tracy stătea nemişcată, tremurând, gata s-o ia la fugă la cel mai mic zgomot. Linişte. Cu mişcări lente, întinse mâna şi formă codul de la sistemul de alarmă, rugându-se în gând să nu fie bun. Beculeţul roşu se stinse. După următorul pas nu va mai fi nimic de făcut. Îşi aminti că piloţii avioanelor aveau o expresie: momentul în care nu mai e cale înapoi.

Tracy băgă cheia în broască şi uşa se deschise. Aşteptă un minut întreg înainte de a intra. Toţi nervii din corp i se zbăteau sălbatic, stând în mijlocul holului, ascultând, speriată să facă vreo mişcare. În casă plutea o tăcere mormântală. Se urni din loc şi urcă scările. Acum nu mai voia decât să termine cât mai repede şi să fugă.

Holul de la etaj părea ireal în lumina lanternei, şi pata de lumină care se plimba pe pereţi părea să ţopăie înainte şi

înapoi. Tracy se uită în toate camerele pe lângă care trecea. Toate erau goale.

Dormitorul principal era în capătul holului, cu vedere spre golf, exact aşa cum îi spusese Morgan. Era o cameră superbă, văruită într-un roz prăfuit, pat cu baldachin şi o comodă pictată cu trandafiri roz. Erau acolo sofale, un şemineu şi o măsuţă în faţa lui. „Era cât pe ce să locuiesc şi eu într-o casă ca asta cu Charles şi copilul nostru", se gândi Tracy.

Se apropie de fereastra mare care dădea spre golf şi se uită la ambarcaţiunile ancorate în depărtare. „Spune-mi, Doamne, ce te-a făcut să hotărăşti ca Lois Bellamy să locuiască într-o casă frumoasă ca asta, iar eu să vin aici s-o jefuiesc?" „Haide, fată, nu cădea în filosofii. Este o treabă pe care o faci o dată în viaţă. În câteva minute se va termina, dar nu şi dacă stai aici şi nu faci nimic."

Se îndepărtă de fereastră şi se apropie de portretul pe care i-l descrisese Morgan. Lois Bellamy avea o figură dură, arogantă. Era adevărat. Chiar părea o femeie oribilă. Tabloul se dădea la o parte, dând la iveală un mic seif. Tracy memorase cifrul. „Trei întoarceri la dreapta, apoi te opreşti la patruzeci şi doi. Două întoarceri la stânga, apoi te opreşti la zece. O întoarcere la dreapta, apoi oprire la treizeci." Mâinile îi tremurau aşa de tare, încât trebui s-o ia de două ori de la început. Auzi un declic şi uşa se deschise.

Seiful era plin cu plicuri groase şi hârtii, dar Tracy nu le luă în seamă. În spate, pe un mic raft, era un săculeţ din piele de căprioară, cu bijuterii. În clipa aceea se declanşă alarma de afară, şi lui Tracy i se părea că era cel mai puternic zgomot pe care îl auzise vreodată. Părea că reverberează în toate colţurile camerelor, urlându-şi avertismentul. Rămase acolo, paralizată, şocată.

Ce se întâmplase? Oare Conrad Morgan nu ştiuse de existenţa alarmei din interiorul seifului, care se declanşa dacă încercai să iei bijuteriile?

Trebuia să iasă rapid de acolo. Îndesă punguţa cu bijuterii în buzunarul salopetei şi o luă la fugă spre scări. Şi apoi, peste sunetul alarmei, mai auzi unul, urletul unei sirene care se apropia. Tracy rămăsese în capul scărilor, îngrozită, cu inima bătându-i nebuneşte, cu gura uscată. Dădu fuga la fereastră, ridică un colţ al perdelei şi se uită afară. O maşină de patrulare, vopsită în negru şi alb, parca în faţa casei. Din maşină coborî repede un poliţist în uniformă care alergă spre uşa din spatele casei, iar altul se duse spre uşa de la intrare. Nu mai avea nicio şansă. Alarma încă mai suna, şi dintr-odată i s-a păru că sună la fel ca soneria îngrozitoare de pe coridoarele penitenciarului de femei din Louisiana de Sud.

„Nu!" ţipă în gând Tracy. „N-o să-i las să mă ducă iar acolo."

Soneria de la uşă sună ascuţit.

*

Locotenentul Melvin Durkin era angajat la poliţia din Sea Cliff de zece ani. Sea Cliff era o aşezare liniştită, şi principalele îndatoriri ale poliţiştilor erau să se ocupe de acte de vandalism, rare furturi de maşini şi încăierări ocazionale între beţivi, în serile de sâmbătă. Declanşarea alarmei de la casa Bellamy era cu totul altceva. Era genul de activitate infracţională pentru care locotenentul Durkin se angajase în poliţie. O cunoştea pe Lois Bellamy şi ştia că are o colecţie valoroasă de tablouri şi de bijuterii. Când ea era plecată, el îşi făcuse obiceiul să patruleze pe lângă casă din când în când, pentru că era o ţintă atrăgătoare pentru orice hoţ. Şi acum, se gândi locotenentul Durkin, se pare că

prinsese unul. Era la doar trei sute de metri de casă când sosi prin staţie înştiinţarea de la compania de securitate. „Asta o să dea bine în dosarul meu. Al naibii de bine."

Locotenentul Durkin apăsă din nou butonul soneriei. Voia să poată menţiona în raportul său că sunase de trei ori la uşă înainte de a intra cu forţa. Partenerul lui păzea uşa din spate, aşa că hoţul nu avea pe unde să fugă. Probabil că va încerca să se ascundă în casă, dar va avea o surpriză. Nimeni nu putea să se ascundă de Melvin Durkin.

Când locotenentul întinse mâna să sune a treia oară, uşa se deschise pe neaşteptate. Poliţistul rămase acolo, cu ochii holbaţi. În uşă stătea o femeie îmbrăcată într-o cămaşă de noapte neagră, de voal, prin care se vedea tot. Pe faţă avea o mască de argilă, iar părul era înfăşurat pe bigudiuri, sub o cască.

Ea întrebă:

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Locotenentul Durkin înghiţi în sec.

— Eu... Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt Ellen Branch. Sunt musafira lui Lois Bellamy. Ea e plecată în Europa.

— Ştiu asta. Locotenentul era tulburat. Nu ne-a spus că o să aibă un musafir.

Femeia care stătea în uşă dădu din cap înţelegător.

— Parcă n-o ştii pe Lois. Scuză-mă, nu pot să suport gălăgia asta.

Sub ochii locotenentului Durkin, musafira lui Lois Bellamy întinse mâna la panoul cu butoane şi tastă câteva cifre, iar alarma se opri.

— Aşa e mult mai bine, oftă ea. Nu pot să-ţi spun ce bine îmi pare că ai venit. Râse puţin nervoasă. Tocmai voiam să mă pregătesc de culcare, când a pornit alarma. Eram convinsă că au intrat hoţii, şi eu sunt singură. Servitorii au plecat la prânz.

— Vă deranjează dacă ne uităm puțin pe aici?

— Chiar vă rog!

Le trebuiră numai câteva minute locotenentului Durkin şi partenerului său să se asigure că nu era nimeni prin împrejurimi.

— Nu e nimeni, spuse locotenentul Durkin. Alarmă falsă. Cine ştie de ce s-a declanşat. Nu poți să te bazezi întotdeauna pe chestiile astea electronice. Eu aş suna la compania de securitate să le spun să verifice sistemul.

— Cu siguranță voi face asta.

— Ei, cred că ar fi cazul să plecăm, spuse locotenentul.

— Vă mulțumesc mult că ați venit. Mă simt mult mai liniştită acum.

„Nu poți să spui că n-are un corp superb”, se gândi locotenentul Durkin. Se întreba cum o fi arătat fără masca aia de argilă pe față şi fără cască.

— O să stați mai mult aici, domnişoară Branch?

— Mai stau o săptămână, două după ce se întoarce Lois.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă rog să-mi spuneți.

— Mulțumesc, aşa o să fac.

Tracy se uită cum maşina de poliție dispare în noapte. Simțea că o să leşine de uşurare. După ce maşina nu se mai văzu, dădu fuga sus, îşi curăță de pe față masca pe care o găsise în baie, îşi scoase de pe cap casca de bigudiuri şi cămaşa de noapte, se îmbrăcă iute cu salopeta şi plecă pe uşa din față, având grijă să reseteze alarma.

Abia când ajunsese la jumătatea drumului spre Manhattan Tracy fu izbită de tupeul pe care îl avusese. Începu să chicotească, iar chicotitul acela se transformă într-un râs nervos, incontrolabil, şi trebui să tragă pe dreapta, unde râse până când începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Era prima dată când râdea, după un an. Era o senzație minunată.

Capitolul 17

Abia când trenul Amtrak ajunse în gara Pennsylvania Tracy început să se relaxeze. În fiecare clipă se aşteptase să simtă o mână pe umăr şi să audă o voce care să spună „Eşti arestată”.

Se uitase atent la toţi pasagerii care urcau în tren şi nu i se păruse nimic dubios la ei. Cu toate acestea, umerii lui Tracy erau înţepeniţi de încordare. Încerca întruna să se liniştească, spunându-şi că era puţin probabil să fi descoperit cineva aşa de repede furtul, şi, chiar dacă s-ar fi descoperit, nu era niciun indiciu care să-i ducă la ea. Conrad Morgan o aştepta în Saint Louis cu cele douăzeci şi cinci de mii de dolari. Douăzeci şi cinci de mii de dolari cu care să facă orice vrea! Ar fi trebuit să lucreze un an întreg la bancă ca să câştige atâţia bani. „O să călătoresc în Europa”, se gândi Tracy. „La Paris. Nu. Nu la Paris. Acolo trebuia să plec cu Charles în luna de miere. Mă duc la Londra. Acolo n-o să mai fiu o puşcăriaşă.” Într-un mod curios, experienţa pe care tocmai o trăise o făcuse pe Tracy să se simtă o cu totul altfel de persoană. De parcă ar fi renăscut.

Încuie uşa compartimentului, scoase punguţa din piele de căprioară şi o deschise. O cascadă de pietre strălucitoare i se revărsă în palmă. Erau trei inele cu diamante mari, o broşă cu un smarald, o brăţară cu safire, trei perechi de cercei şi două lanţuri, unul cu rubine, celălalt, cu perle.

„Cred că bijuteriile astea valorează peste un milion de dolari”, se minună Tracy. Pe când trenul alerga peste câmpuri, Tracy se rezemă de canapea şi îşi derulă în minte seara care trecuse. Închirierea maşinii... drumul spre Sea Cliff... nemişcarea acelei nopţi... dezactivarea alarmei şi intrarea în casă... deschiderea seifului... şocul pe care îl

avusese când pornise alarma, apoi apariția poliției. Nu le trecuse nicio clipă prin cap că femeia în cămaşă de noapte, cu masca de argilă pe față şi casca de bigudiuri pe cap era hoțul pe care îl căutau ei.

Acum, stând în compartimentul trenului care o ducea spre Saint Louis, Tracy îşi permise un zâmbet de satisfacție. Se bucurase că îi păcălise pe polițişti. Era ceva minunat de înviorător atunci când pericolul era aşa de aproape de tine. Se simțea îndrăzneață, deşteaptă şi invincibilă. Se simțea absolut minunat.

Se auzi o bătaie în uşa compartimentului ei. Tracy băgă grăbită bijuteriile înapoi în săculețul de piele, pe care îl puse în valiză. Scoase biletul de tren şi îi deschise uşa conductorului.

Pe coridor erau doi bărbați în costume cenuşii. Unul părea să fi împlinit treizeci de ani, celălalt era cu vreo zece ani mai mare. Cel mai tânăr arăta bine, avea constituția unui atlet. O bărbie fermă, o mustață mică, îngrijită şi purta ochelari cu rame negre de plastic, în spatele cărora se vedeau nişte ochi albaştri şi inteligenți. Cel mai vârstnic avea o claie neagră de păr des şi era solid. Ochii lui erau căprui şi reci.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Tracy.

— Da, doamnă, spuse cel în vârstă.

Scoase un portofel din buzunar şi i-l întinse, ca să vadă legitimația:

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII
DEPARTAMENTUL DE JUSTIȚIE
STATELE UNITE ALE AMERICII

— Sunt agentul special Dennis Trevor. Dumnealui este agentul special Thomas Bowers.

Lui Tracy i se uscă gura instantaneu. Se strădui să zâmbească.

— Eu... mă tem că nu înțeleg. S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că s-a întâmplat, doamnă, zise agentul mai tânăr. Avea o voce caldă, cu accent sudic. Acum câteva minute trenul a trecut în New Jersey. Transportul bunurilor furate peste granița unui stat este o infracțiune federală.

Tracy simți că leşină. În fața ochilor nu vedea decât roşu, altceva nimic. Cel mai în vârstă, Dennis Trevor, spunea:

— Vreți să deschideți bagajul, vă rog?

Nu era o întrebare, era un ordin. Singura ei şansă era să blufeze.

— Nici nu mă gândesc! Cum îndrăzniți să dați buzna în compartimentul meu aşa? Vocea ei era plină de indignare. Cu asta vă ocupați acum – vă bateți joc de cetățenii nevinovați? O să-l chem pe conductor.

— Am vorbit deja cu conductorul, spuse Trevor.

Circul ei nu ținea.

— Dar... aveți mandat de percheziție?

Cel tânăr răspunse cu delicatețe:

— Nu avem nevoie de mandat de percheziție, domnişoară Whitney. V-am prins în flagrant delict.

Îi ştiau chiar şi numele. Era prinsă în capcană. Nu mai era nicio portiță de scăpare. Niciuna.

Trevor era deja la valiza ei şi o deschidea. Era inutil să mai încerce să-l oprească. Tracy se uită cum bagă mâna în valiză şi scoate de acolo săculețul de piele. Îl deschise, se uită spre partenerul lui şi dădu din cap. Tracy căzu moale pe canapea, incapabilă să mai stea în picioare.

Trevor scoase o listă din buzunar, confruntă bijuteriile din săculeț cu cele trecute pe listă şi băgă săculețul în buzunar.

— E totul aici, Tom.

— Cum... cum ați putut să vă dați seama? întrebă Tracy nenorocită.

— Nu avem voie să dezvăluim nicio informație, replică Trevor. Eşti arestată. Ai dreptul să nu spui nimic şi să vorbeşti doar în prezența unui avocat. Tot ceea ce spui acum poate fi folosit ca probă împotriva ta. Ai înțeles?

Răspunsul ei abia se auzi:

— Da.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Tom Bowers. Vreau să zic, ştiu care e trecutul tău, şi îmi pare foarte rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă cel mai în vârstă, asta nu e o vizită de curtoazie.

— Ştiu, însă...

Bărbatul mai vârstnic scoase o pereche de cătuşe şi întinse mâinile spre Tracy.

— Întinde mâinile, te rog.

Tracy simțea cum inima i se zbate agonic. Îşi aminti de aeroportul din New Orleans, cum o încătuşaseră atunci şi cum se uita toată lumea la ea.

— Vă rog... chiar e obligatoriu să faceți asta?

— Da, doamnă.

— Dennis, pot să stau o clipă de vorbă cu tine? zise bărbatul mai tânăr.

Dennis Trevor ridică din umeri.

— OK.

Cei doi bărbați ieşiră pe coridor. Tracy rămase acolo, copleşită de disperare. Auzea frânturi din discuția lor.

— Pentru Dumnezeu, Dennis, chiar nu e nevoie să-i pui cătuşe. N-o să fugă nicăieri...

— Mai ai mult timp de gând să faci pe cercetaşul? Când o să lucrezi şi tu atâția ani la Birou ca mine...

— Haide. Las-o şi pe ea să respire. Şi aşa se simte penibil, aşa că...

— Asta nu-i nimic pe lângă ce o să...

Nu mai auzi restul discuției. Nu voi să-l mai audă.

În clipa următoare cei doi reveniră în compartiment. Cel mai vârstnic părea furios.

— Bine, zise el. Nu-ți punem cătuşele. O să te dăm jos în prima gară. Chemăm prin stație o maşină de la Birou. Nu ai voie să părăseşti compartimentul ăsta. E clar?

Tracy dădu din cap, prea amărâtă ca să mai poată vorbi.

Cel mai tânăr, Tom Bowers, ridică din umeri cu simpatie, de parcă ar fi zis: „Aş fi vrut să pot face mai multe pentru tine".

Nu putea nimeni să mai facă ceva. Nu acum. Fusese prinsă în flagrant. Cumva poliția reuşise să-i dea de urmă şi informase FBI-ul.

Agenții erau afară pe coridor, stând de vorbă cu conductorul. Bowers arătă spre Tracy şi spuse ceva ce ea nu reuşi să audă. Conductorul încuviință din cap. Bowers închise uşa compartimentului, şi pentru Tracy asta fu ca o uşă de celulă care se trânteşte în fața ei.

Peisajul alerga înainte, linii continue de culoare, încadrate pentru scurtă vreme de rama ferestrei, dar Tracy nu vedea nimic. Stătea acolo, paralizată de groază. Avea un vuiet în urechi care nu avea nimic de-a face cu zgomotul trenului. Nu va mai avea a doua şansă. Era o infractoare recidivistă. Îi vor da maximum de pedeapsă, şi de data asta n-o să mai fie nicio fiică de director pe care s-o salveze de la înec, în fața ei vor fi numai ani nesfârşiți, mortali, de închisoare. Şi Marea Bertha. Cum reuşiseră s-o prindă? Singura persoană care ştia de jaf era Conrad Morgan, şi el era imposibil să fi avut interesul s-o dea pe ea, cu bijuterii cu tot, pe mâna FBI-ului. Poate vreun angajat de la magazinul lui aflase cumva de planul lor şi vânduse pontul la poliție. Dar nu avea nicio importanță cum se întâmplase. Fusese prinsă. La stația următoare va pleca deja în drum spre puşcărie, din nou. Va fi o audiere preliminară, apoi procesul, apoi...

Tracy strânse ochii cât putu de tare, refuzând să se gândească la ce va fi mai departe. Simțea lacrimile fierbinți scurgându-i-se pe obraji.

Trenul începu să încetinească. Tracy începea să se sufoce. Simțea că nu are destul aer. Cei doi agenți FBI trebuiau să vină după ea în orice clipă. Gara începu să se vadă, şi peste câteva clipe trenul frână şi opri. Era timpul să plece. Tracy închise valiza, îşi puse haina şi se aşeză pe banchetă. Trecură minute bune. Cei doi bărbați nu îşi făceau apariția. Oare ce puteau să facă? Îşi aminti cuvintele lor: „O să te dăm jos la prima stație. Chemăm prin stație o maşină de la Birou. Nu ai voie să părăseşti compartimentul ăsta".

Auzi conductorul strigând „Toată lumea în vagoane..."

Tracy intră în panică. Poate voiseră să spună că o aşteaptă pe peron. Asta trebuie să fie. Dacă rămânea în tren, o vor acuza că a încercat să fugă, iar asta va înrăutăți şi mai mult situația. Tracy îşi luă valiza, deschise uşa compartimentului şi ieşi repede pe coridor.

Conductorul se apropia.

— Coborâți aici, domnişoară? o întrebă el. Ați face bine să vă grăbiți. Dați-mi voie să vă ajut. O femeie în situația dumneavoastră nu ar trebui să ridice greutăți.

Ea căscă ochii la el.

— În situația mea?

— Nu trebuie să vă jenați. Frații dumneavoastră mi-au spus că sunteți însărcinată şi să fiu cu ochii pe dumneavoastră.

— Frații mei?...

— Simpatici băieți. Păreau foarte îngrijorați de starea dumneavoastră.

Cuvintele zburau fără noimă în jurul ei. Totul era aiurea.

Conductorul îi duse valiza la capătul coridorului şi o ajută pe Tracy să coboare din tren. Trenul se puse în mişcare.

— Nu ştii unde s-au dus fraţii mei? strigă Tracy după el.

— Nu, doamnă. Au sărit într-un taxi imediat cum a oprit trenul.

Cu bijuterii furate în valoare de un milion de dolari.

Tracy se îndreptă spre aeroport. Era singura destinaţie la care se putea gândi. Dacă bărbaţii luaseră un taxi, înseamnă că nu aveau transportul asigurat, şi probabil voiau să plece din oraş cât mai repede posibil. Se rezemă de bancheta din spate a taxiului, furioasă de ce îi făcuseră şi umilită de felul în care se lăsase păcălită. O, da, erau buni, amândoi. Chiar buni. Fuseseră aşa de convingători. Roşi la gândul că se lăsase păcălită de vechea poveste cu poliţistul bun şi poliţistul rău.

„Pentru Dumnezeu, Dennis, chiar nu e nevoie să-i pui cătuşe. N-o să fugă nicăieri...”

Biroul? Amândoi erau probabil infractori. Ei bine, o să recupereze bijuteriile acelea. Trecuse prin mult prea multe ca să se lase înşelată de doi escroci-actori. Trebuia să ajungă la aeroport la timp.

Se aplecă spre şofer şi îi spuse:

— Nu putem merge mai repede, vă rog?

Stăteau la rând pentru îmbarcare, la poarta de plecare, şi nu îi recunoscu din prima clipă. Cel tânăr, care îşi spunea Thomas Bowers, nu mai avea acum ochelarii, iar ochii deveniseră cenuşii din albaştri, mustaţa nu mai exista. Celălalt bărbat, Dennis Trevor, care avusese claia neagră de păr, acum era complet chel. Dar, cu toate acestea, era imposibil să nu-i recunoască. Nu avuseseră timp să-şi schimbe hainele. Ajunseseră aproape de poartă când ajunse Tracy la ei.

— Aţi uitat ceva, spuse Tracy.

Ei se întoarseră şi se uitară speriaţi la ea. Cel tânăr se încruntă.

— Ce cauţi aici? Trebuia să vină o maşină de la Birou să te ia.

Accentul lui din sud dispăruse şi el.

— Atunci ce-ar fi să ne întoarcem să vedem dacă a venit? sugeră Tracy.

— Nu se poate. Avem un alt caz, explică Trevor. Trebuie să prindem avionul ăsta.

— Mai întâi îmi daţi bijuteriile înapoi, ceru Tracy poruncitor.

— Îmi pare rău, spuse Trevor. Trebuie să fie în posesia noastră.

Ajunseseră la poartă. Trevor îi întinse funcţionarului biletul. Tracy se uită în jur, disperată, şi văzu un poliţist de la aeroport în apropiere. Strigă la el:

— Domnule poliţist! Domnule poliţist!

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, speriaţi.

— Ce dracu' vrei să faci? şuieră Trevor. Vrei să ne aresteze pe toţi?

Poliţistul se îndrepta acum spre ei.

— A, nicio problemă, spuse Tracy cu un ton vesel. Domnii ăştia minunaţi au găsit nişte bijuterii foarte valoroase pe care le-am pierdut şi vor să mi le dea înapoi. Mi-a fost teamă că va trebui să mă duc la FBI pentru asta.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire disperată.

— Mi-au sugerat că nu v-ar deranja dacă m-aţi însoţi până la un taxi.

— Sigur. Cu plăcere.

Tracy se întoarse spre cei doi bărbaţi.

— Acum puteţi să-mi daţi bijuteriile. Domnul ofiţer a fost aşa de amabil să aibă grijă de mine.

— Nu, staţi puţin, obiectă Tom Bowers. Ar fi mai bine dacă am...

— O, nu, insist, spuse Tracy rugător. Ştiu cât este de important pentru dumneavoastră să prindeţi avionul acesta.

Cei doi bărbaţi se uitară la poliţist, apoi se uitară neputincioşi unul la celălalt. Nu mai aveau ce face. Şovăitor, Tom Bowers scoase săculeţul de piele din buzunar.

— Ăsta e! exclamă Tracy. Luă săculeţul din mâna lui, îl deschise şi se uită înăuntru. Slavă Domnului. Sunt toate aici.

Tom Bowers mai făcu o ultimă încercare:

— De ce nu ne daţi voie să-l păstrăm noi în siguranţă până...

— Nu este nevoie, spuse Tracy bucuroasă. Deschise poşeta, băgă săculeţul înăuntru şi scoase două bancnote de cinci dolari. Îi dădu fiecăruia câte una. Uite un mic semn de apreciere din partea mea pentru ce aţi făcut.

Toţi ceilalţi pasageri trecuseră deja de poarta de îmbarcare. Funcţionarul de la compania aeriană le spuse:

— Acesta a fost ultimul anunţ. Trebuie să vă îmbarcaţi chiar acum, domnilor.

— Mulţumesc încă o dată, zise Tracy radioasă, îndepărtându-se cu poliţistul alături de ea. În vremurile noastre cu greu mai găseşti o persoană onestă.

Capitolul 18

Thomas Bowers – născut Jeff Stevens – stătea la fereastră şi se uita afară, în timp ce avionul decola. Duse batista la ochi, iar umerii îi săltau în sus şi-n jos.

Dennis Trevor – pe numele lui real Brandon Higgins –, care stătea lângă el, îl privit uimit.

— Hei, spuse el, sunt doar nişte bani. Nu ai de ce să plângi.

Jeff Stevens se întoarse spre el cu obrajii plini de lacrimi, iar Higgins văzu uimit că trupul lui Jeff era scuturat de hohote de râs.

— Ce dracu' ai? îl întrebă Higgins. Nu-i nici de râs.

Pentru Jeff, era. Metoda prin care Tracy Whitney îi păcălise la aeroport era cea mai ingenioasă escrocherie pe care o văzuse vreodată. O şarlatanie cu care dejucase o altă şarlatanie. Conrad Morgan le spusese că femeia era o amatoare. Dumnezeule mare, îşi zise Jeff, cum ar fi dacă ar ajunge profesionistă? Tracy Whitney era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Jeff. Şi deşteaptă. Jeff se lăuda că era cel mai mare artist la escrocherii, dar ea îl întrecuse. Unchiului Willie i-ar fi plăcut tare de tot de ea, se gândi Jeff.

Unchiul Willie fusese cel care îl educase pe Jeff. Mama lui Jeff fusese moştenitoarea naivă a unei averi care consta în utilaje agricole şi se măritase cu un şmecher imprudent, cu capul plin de proiecte de îmbogăţire rapidă, care însă nu dădeau niciodată rezultate. Tatăl lui Jeff era seducător, un brunet frumos, dezinvolt şi convingător, iar în primii cinci ani de căsnicie reuşise să risipească toată averea soţiei sale. Cele mai vechi amintiri pe care le avea Jeff erau cu certurile părinţilor lui, pe bani şi pe aventurile tatălui. Era o căsnicie urâtă, iar copilul se hotărâse: „Niciodată n-o să mă căsătoresc. Niciodată".

Fratele tatălui său, unchiul Willie, era proprietarul unui parc de distracţii ambulant şi, de câte ori era în apropiere de Marion, Ohio, unde locuia familia Stevens, venea în vizită la ei. Era cel mai vesel om pe care îl văzuse Jeff vreodată, plin de optimism şi de promisiuni ale unui viitor roz. Reuşea să-i aducă întotdeauna nişte cadouri deosebite şi îl învăţa pe Jeff trucuri de magie. Unchiul Willie îşi începuse cariera ca magician la bâlci şi, când bâlciul dăduse faliment, îl cumpărase el.

Când Jeff avea paisprezece ani, mama lui murise într-un accident de maşină. După două luni, tatăl lui se însurase cu o ospătăriță de la bar, în vârstă de nouăsprezece ani.

— Nu e normal ca un bărbat să trăiască singur, îi explicase el fiului.

Dar acesta era deja plin de resentimente profunde, mai ales din cauza asprimii tatălui său.

Tatăl lui fusese angajat ca vânzător ambulant şi era plecat de acasă trei zile din săptămână. Într-o noapte, când Jeff era singur acasă cu mama lui vitregă, fu trezit de zgomotul uşii de la dormitor, care se deschisese. Câteva clipe mai târziu simțise lângă el un trup moale şi gol. Jeff sărise speriat în capul oaselor.

— Ține-mă în brațe, Jeff, îi şoptise mama lui vitregă. Mi-e frică de tunete.

— Dar... dar nu tună, se bâlbâise Jeff.

— Dar s-ar putea să înceapă. În ziar a anunțat ploaie. Se lipise de corpul lui. Fă dragoste cu mine, puiule.

Băiatul era panicat.

— Sigur. Dar nu putem să mergem în patul tatei?

— OK. Râsese. Pervers, ha?

— Vin imediat, promise Jeff.

Ea se dăduse jos din pat şi se dusese în celălalt dormitor. Jeff nu se îmbrăcase în viața lui mai repede ca atunci. Ieşise pe fereastră şi plecase spre Cimarron, Kansas, unde se afla bâlciul unchiului Willie. Nu se mai uitase înapoi.

Când unchiul Willie îl întrebase de ce a fugit de acasă, el nu spusese decât:

— Nu mă înțeleg cu mama mea vitregă.

Unchiul Willie îi dăduse telefon tatălui lui Jeff şi, după o discuție lungă, stabiliseră ca băiatul să rămână cu bâlciul.

— O să capete o educație mai bună decât ar putea să-i dea orice şcoală, promisese unchiul Willie.

Bâlciul era un univers în sine.

— Şcoală de duminică n-avem, îi explicase unchiul Willie lui Jeff. Suntem artişti ai iluzionismului. Dar să ţii minte, băiete, nu poţi să păcăleşti pe cineva decât dacă e lacom el. W.C. Fields avea dreptate. Nu poţi să păcăleşti un om cinstit.

Oamenii carnavalului deveniră prietenii lui Jeff. Erau „oameni din prima linie", care se bucurau de privilegii, şi „oameni din ultima linie", care aveau numere de genul „femeia grasă" sau „femeia tatuată", „mânuitorii de cărţi", cei care măsluiau jocurile. Carnavalul avea şi porţia lui de fete nubile, iar acestea erau atrase de tineri. Jeff moştenise sensibilitatea mamei lui şi frumuseţea brunetă a tatălui, iar fetele se înghesuiau care mai de care să-l scape de virginitate. Prima lui experienţă sexuală a fost cu o contorsionistă drăguţă, şi ani de zile ea a fost etalonul pentru toate femeile care au urmat.

Unchiul Willie aranjase ca Jeff să facă tot felul de treburi la carnaval.

— Într-o zi va fi al tău, îi spusese unchiul Willie băiatului, şi singurul mod în care o să poţi să-l păstrezi e să ştii despre el mai mult decât ştiu ceilalţi.

Jeff se ocupase la început cu şmecheria de tras la ţintă, un joc unde clienţii plăteau să arunce cu bile în şase pisici de pânză, ca să le doboare. Operatorul care se ocupa de joc făcea o demonstraţie şi le arăta cât de uşor pot fi doborâte pisicile, dar când un client încerca să facă acest lucru, din spatele draperiei de pânză, un „tunar" ridica o tijă de metal care sprijinea partea de jos a pisicii, făcută din lemn. Nici măcar Sandy Koufax n-ar fi putut să doboare pisicile alea.

— Hei, ai lovit prea jos, spunea operatorul. Trebuie să dai frumos şi încet.

„Frumos şi încet” era parola, şi în clipa în care operatorul o rostea, tunarul ascuns lăsa jos tija de metal, iar operatorul dobora pisica de pe scândură. Apoi trebuia să spună:

— Ai înţeles ce vreau să spun? Iar ăsta era semnalul ca tunarul să ridice iar tija de metal. Se găsea mereu câte un ţărănoi care voia să se dea mare cu aruncarea lui în faţa iubitei care chicotea.

Jeff lucrase la „abac”, unde erau aliniate nişte cleşti de rufe. Clientul plătea ca să arunce cu nişte cercuri de cauciuc care să se agaţe în cleştii de rufe, care aveau câte un număr, şi, dacă ajungea la un total de douăzeci şi nouă de puncte, putea să câştige o jucărie scumpă. Ce nu ştia fraierul era că toţi cleştii aveau la fiecare capăt numere diferite, astfel încât omul care se ocupa de abac putea să ascundă numărul care ar fi putut să totalizeze douăzeci şi nouă, îl arăta pe celălalt şi era sigur că nimeni nu poate să câştige.

Într-o zi, unchiul Willie îi spusese lui Jeff:

— Te descurci foarte bine, puştiule, şi sunt mândru de tine. Eşti gata să treci la Skillo.

Operatorii de Skillo erau crème de la crème, şi toţi ceilalţi din bâlci îi respectau. Făceau mai mulţi bani decât alţii din carnaval, stăteau la cele mai bune hoteluri şi aveau maşini ţipătoare. Jocul de Skillo consta într-o roată orizontală de sticlă, cu o săgeată aşezată cu mare grijă în echilibru şi cu o bucăţică de hârtie în mijloc. Fiecare secţiune a roţii era numerotată, şi când clientul învârtea roata şi se oprea la un număr, numărul respectiv se bloca. Clientul mai plătea o dată pentru o învârtire, şi alt spaţiu se bloca. Operatorul de Skillo spunea că atunci când toate secţiunile roţii erau blocate, clientul va câştiga o mare sumă de bani. Când clientul mai avea doar puţine spaţii de blocat, operatorul îl încuraja să pluseze. Se uita nelinişţit în jur şi îi şoptea: „Nu

e jocul meu, dar mi-ar plăcea să câştigi tu. Dacă o să câştigi, poate îmi dai şi mie o bucăţică”.

Operatorul îi strecura o bancnotă de cinci sau de zece dolari clientului şi îi spunea: „Joacă-i şi pe ăştia, pentru mine, vrei? Nu se poate să pierzi chiar acum”. Iar papagalul avea impresia că-şi găsise un frate de cruce. Jeff devenise expert la stoarcerea de bani a clienţilor. Când spaţiile goale se micşorau şi şansele de reuşită deveneau mai mari, creştea şi entuziasmul în intensitate.

— Acum nu mai poţi să pierzi! exclama Jeff, iar jucătorul mai plătea o tură.

În sfârşit, când mai rămânea un singur loc gol, entuziasmul devenea isterie. Papagalul punea la bătaie toţi banii pe care îi avea, ba adesea se ducea acasă repede să mai aducă. Clientul nu câştiga niciodată, fiindcă operatorul sau un ajutor de-al lui dădea un brânci neobservat mesei, şi săgeata pica invariabil în alt loc decât trebuia.

Jeff învăţase repede tot jargonul bâlciului: „casa” era un termen care însemna măsluirea jocurilor, ca fraierii să nu poată câştiga. Oamenii care stăteau în faţa unui joc şi îşi lăudau jocul erau numiţi de cei de afară „lătrăi”, dar oamenii de carnaval le spuneau „oratorii”. Oratorul lua zece la sută dacă aduna un vârf – vârful fiind mulţimea. „Gunoiul” era premiul care trebuia să se ofere. „Poştaşul” era poliţistul cumpărat.

Jeff devenise expert în „dat pe spate”. Când clienţii plăteau să vadă o prezentare, Jeff îşi începea discursul: „Doamnelor şi domnilor. Tot ce-aţi văzut în pozele de afară, în filme şi în reclame, pe toate le veţi vedea în cortul ăsta, doar cu preţul de intrare. Însă, imediat după ce domnişoara va fi torturată pe scaunul electric, iar bietul ei trup va fi nimicit de cincizeci de mii de waţi de electricitate, mai avem o atracţie extra, care nu are nicio legătură cu spectacolul şi care nu a fost anunţată până acum. În spatele acestor pereţi

veți vedea ceva aşa de remarcabil, care vă va da fiori şi vă va ridica părul din cap, încât nu am îndrăznit să facem reclamă la aşa ceva, fiindcă aceasta ar putea fi văzută de vreun copil nevinovat sau de vreo femeie slabă de înger".

Şi după ce idioții mai plăteau un dolar în plus, Jeff îi băga înăuntru să vadă o fată fără mijloc, un bebeluş cu două capete, şi evident că totul era realizat cu ajutorul oglinzilor.

Unul dintre cele mai profitabile jocuri de carnaval era „şoarecele alergător". Un şoarece viu era pus în mijlocul unei mese şi peste el era pus un castron. Muchia mesei avea zece găuri, iar şoarecele putea să intre în oricare dintre ele, după ce se ridica acel castron. Fiecare mascul din mulțimea de gură-cască paria pe una dintre găurile numerotate. Cine ghicea gaura în care intra şoarecele câştiga premiul.

— Cum să faci casa la un joc ca ăsta? îl întrebase Jeff pe unchiul Willie. Ai şoareci dresați?

Unchiul Willie izbucnise în hohote de râs.

— Cine dracu' să-şi piardă timpul să dreseze un şoarece? Nu, nu. E simplu. Operatorul vede care sunt numerele pe care nu s-a pariat, pune puțin oțet pe deget şi atinge marginea din dreptul găurii unde vrea el să se ducă şoarecele. Şoarecele o să fugă acolo negreşit.

Karen, o dansatoare din buric foarte atrăgătoare, îl învățase pe Jeff şmecheria cu „cheia".

— Când faci sâmbătă seara prezentarea, îi spusese Karen, ia deoparte câțiva bărbați, pe rând, şi vinde-le o cheie de la rulota mea.

Cheia costa cinci dolari. La miezul nopții, vreo zece bărbați sau mai mulți se trezeau mişunând pe lângă rulotă. Karen, la ora aceea, era la hotel, în oraş, petrecându-şi noaptea cu Jeff. Când papagalii veneau a doua zi dimineață la carnaval să se răzbune, bâlciul era de mult plecat.

În următorii patru ani, Jeff învățase foarte multe lucruri despre natura umană. Descoperise cât de simplu este să stârnești lăcomia și cât de creduli pot fi oamenii. Erau în stare să creadă poveşti de necrezut, doar fiindcă lăcomia lor îi împingea să creadă. La optsprezece ani, Jeff era de o frumusețe izbitoare. Chiar și cea mai indiferentă femeie îl remarca imediat și îi admira ochii cenuşii, bine plasați, talia înaltă și părul negru, ondulat. Bărbații îi apreciau inteligența și aerul de bună dispoziție pe care îl avea. Ba chiar și copiii îi ofereau imediat încrederea lor, de parcă ar fi vorbit cu un copil ca ei. Clientele flirtau scandalos cu Jeff, dar unchiul Willie îl avertizase:

— Fereşte-te de localnice, băiatul meu. Te trezeşti întotdeauna că tatăl lor e şerif.

Soția aruncătorului de cuțite a fost motivul pentru care Jeff a plecat de la carnaval. Abia ajunseseră în Milledgeville, Georgia, cu spectacolul, și se ridicau corturile. Aveau în program un număr nou, cu un aruncător de cuțite sicilian, care îşi luase numele de Marele Zorbini și care lucra cu blonda lui soție. În timp ce Marele Zorbini era la carnaval, aranjându-şi echipamentul, soția lui îl invitase pe Jeff în camera de hotel pe care o aveau în oraş.

— Zorbini o să fie ocupat toată ziua, îi spusese aceasta lui Jeff. Hai să ne distrăm puțin.

Suna bine.

— Dă-mi o oră, și apoi vino la mine în cameră, îi ceruse ea.

— De ce să aşteptăm o oră? o întrebase Jeff.

Ea zâmbise și îi răspunsese:

— O să-mi ia ceva timp ca să mă pregătesc cu toate.

Jeff aşteptase, tot mai curios, și, când ajunsese în sfârşit în camera ei de hotel, ea îl întâmpinase la uşă, goală puşcă. El întinsese mâna s-o cuprindă, dar ea i-o dăduse la o parte și spusese:

— Vino aici.

El intrase în baie şi nu-i venise să-şi creadă ochilor. Umpluse cada cu bomboane Jell-O în şase arome, peste care dăduse drumul la apă caldă.

— Ce-i asta? întrebase Jeff.

— Ăsta-i desertul. Dezbracă-te, puiule.

Jeff se conformase.

— Acum bagă-te în cadă.

El intrase în cadă şi avusese cea mai ciudată senzaţie din viaţa lui. Bomboanele delicate şi alunecoase de Jell-O păreau că îi ating toate cutele corpului, masându-l peste tot. Blonda se băgase lângă el.

— Acum, zisese ea, prânzul. Începuse să coboare de la pieptul lui spre vintre, lingând bomboanele pe care le întâlnea. Mmm, ai un gust delicios. Cel mai mult îmi plac căpşunele...

Mişcările rapide ale limbii ei şi fricţiunea caldă şi vâscoasă a bomboanelor era o experienţă erotică indescriptibilă. În mijlocul acestei experienţe, uşa se izbise de perete şi Marele Zorbini îşi făcuse apariţia. Sicilianul le aruncase o singură privire soţiei şi speriatului Jeff, apoi începuse să urle:

— *Tu sei una puttana! Vi ammazzo tutti e due! Dove sono i miei coltelli?*

Jeff nu înţelesese niciun cuvânt, dar recunoscuse tonul. În timp ce Marele Zorbini pleca în fugă să-şi aducă cuţitele, Jeff ieşise din cadă arătând ca un curcubeu, cu bomboanele multicolore lipite de el, şi îşi luase hainele. Sărise pe fereastră, gol, şi o luase la fugă pe alee. Auzise un ţipăt în urma lui şi simţise şuieratul cuţitului pe lângă urechi. Zang! Încă unul, după care ieşi din zona de tragere. Se îmbrăcase într-un şanţ, punându-şi pantalonii şi cămaşa peste bomboanele lipicioase şi se dusese pe căi ocolite la autogară, unde luase primul autobuz care pleca din oraş.

Şase luni mai târziu, era în Vietnam.

Fiecare soldat duce propriul lui război, iar Jeff se întorsese din Vietnam cu un dispreț profund pentru birocrație şi cu o aversiune nepieritoare pentru autorități. Petrecuse doi ani într-un război care n-ar fi putut să fie câştigat vreodată şi fusese scandalizat de pierderea imensă de bani, materiale şi vieți omeneşti, dezgustat de trădările şi de înşelătoriile generalilor şi ale politicienilor care făceau scamatorii verbale. „Am fost traşi într-un război pe care nu l-a vrut nimeni", se gândea Jeff. „Cea mai mare şarlatanie din lume."

Cu o săptămână înainte de demobilizare, Jeff primise vestea că unchiul Willie murise. Carnavalul se încheiase. Trecutul se sfârşise. Era timpul să se bucure de viitor.

Anii care au urmat au fost plini de aventuri. Pentru Jeff, lumea întreagă era un carnaval, iar oamenii care o populau erau fraierii. Şi-a construit propria lui scamatorie. Plasa anunțuri în ziare, în care oferea spre vânzare o fotografie color a preşedintelui, la prețul de un dolar. După ce primea banii, îi trimitea victimei un timbru poştal cu chipul preşedintelui.

A dat anunțuri prin reviste, avertizând publicul că mai sunt numai şaizeci de zile în care pot trimite cinci dolari, apoi va fi prea târziu. Anunțul nu preciza ce primeşti pentru cei cinci dolari, dar banii au început să curgă.

Timp de trei luni a lucrat într-un subsol, vânzând prin telefon acțiuni false la companii petroliere.

Îi plăceau foarte mult bărcile, şi, când un prieten i-a oferit o slujbă pe o navă care făcea curse în Tahiti, Jeff s-a angajat marinar.

Ambarcațiunea era o frumusețe, o goeletă albă, lungă de 50 de metri, care sclipea la soare, cu pânzele bine întinse în

vânt. Avea puntea din lemn de tec, coca lucioasă era făcută din brad de Oregon, un salon mare în care încăpeau doisprezece oameni şi o bucătărie dotată cu plite electrice. Camerele echipajului erau în partea din față. Pe lângă căpitan, steward şi bucătar, mai erau cinci mateloți. Treaba lui Jeff era să ajute la ridicarea pânzelor, să lustruiască hublourile de alamă şi să mânuiască parâmele ca să strângă pânza. Goeleta transporta un grup de opt persoane.

— Proprietarul se numeşte Hollander, îl informă prietenul pe Jeff.

Hollander se dovedi a fi Louise Hollander, o femeie frumoasă, de douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond-auriu, al cărei tată deținea jumătate din America Centrală. Ceilalți pasageri erau prietenii ei, pe care colegii lui Jeff îi numeau râzând „figuranți caraghioşi”.

În prima zi din cursă, Jeff lucra pe punte, sub soarele fierbinte, lustruind alama, când Louise Hollander veni la el.

— Eşti nou aici.

El se uită în sus, spre ea.

— Da.

— Ai şi un nume?

— Jeff Stevens.

— E un nume frumos.

El nu făcu niciun comentariu.

— Ştii cine sunt eu?

— Nu.

— Eu sunt Louise Hollander. Barca e a mea.

— Înțeleg. Eu lucrez pentru dumneavoastră.

Ea îi zâmbi uşor.

— Exact.

— Atunci, dacă vreți să nu mă plătiți degeaba, ați face mai bine să mă lăsați să mă întorc la treaba mea.

Jeff trecu la următorul stâlp, să-l lustruiască.

Noaptea, în cabinele lor, băieții din echipaj bârfeau pasagerii şi îşi băteau joc de ei. Dar Jeff recunoştea că în sinea lui îi invidiază – le invidiază condiția, educația, manierele dezinvolte. Proveneau din familii bogate şi urmaseră cele mai bune şcoli. Şcoala lui fusese carnavalul unchiului Willie.

Unul dintre cei care lucrau la carnaval fusese profesor de arheologie, până când fusese dat afară fiindcă furase nişte relicve şi le vânduse. Cu el, Jeff avea discuții lungi, iar profesorul încerca să-i stârnească interesul pentru arheologie. „În trecut poți să vezi tot viitorul omenirii", îi spunea el. „Gândeşte-te, fiule. Cu mii de ani în urmă existau oameni exact ca mine şi ca tine, care aveau visuri, inventau poveşti, îşi trăiau viața şi dădeau naştere strămoşilor noştri." Privirea lui devenea nostalgică. „Cartagina – acolo mi-ar plăcea să fac săpături. Cu mult timp înainte de naşterea lui Hristos, era un mare oraş, Parisul Africii străvechi. Oamenii de acolo aveau jocurile lor, aveau băi şi curse de care. Circus Maximus era mare cât cinci terenuri de fotbal." Observase interesul care se citea în ochii băiatului. „Ştii cum obişnuia Cato cel Bătrân să-şi încheie discursurile în senatul roman? Spunea Dalenda est Cartaga – Cartagina trebuie să fie distrusă. Dorința lui s-a îndeplinit în cele din urmă. Romanii au transformat oraşul în ruine şi peste douăzeci şi cinci de ani s-au întors acolo să reconstruiască marele oraş din cenuşă. Mi-ar plăcea să te duc acolo cândva să facem săpături, băiatul meu."

Un an mai târziu, profesorul murise din cauza alcoolului, dar Jeff îşi promisese că într-o bună zi o să facă şi el săpături. Mai întâi în Cartagina, în memoria profesorului.

Cu o noapte înainte ca goeleta să ancoreze în Tahiti, Jeff fu chemat în cabina personală a lui Louise Hollander. Era îmbrăcată într-un halat alb de mătase.

— M-ați chemat, doamnă?

— Eşti homosexual, Jeff?

— Nu cred că e treaba dumneavoastră, domnişoară Hollander, dar răspunsul e nu. Sunt doar pretenţios.

Louise Hollander îşi strânse buzele.

— Ce fel de femei îţi plac ţie? Curvele, presupun.

— Uneori, recunoscu Jeff cu lejeritate. Altceva mai doriţi să-mi spuneţi, domnişoară Hollander?

— Da. Mâine-seară dau o petrecere. Ai vrea să vii?

Jeff se uită lung la femeie înainte să răspundă.

— De ce nu?

Şi aşa a început.

Louise Hollander avusese doi soţi până să împlinească douăzeci şi unu de ani, iar când îl întâlnise pe Jeff, avocatul ei tocmai se ocupa de aranjamentele pentru divorţul de cel de-al treilea. În cea de-a doua seară de când erau ancoraţi în portul Papeete, iar pasagerii şi membrii echipajului coborâseră pe mal, Jeff primi o altă convocare în cabina lui Louise Hollander. La sosirea lui, ea era înfăşurată într-un pareo multicolor de mătase, despicat până sus.

— Vreau să-mi scot asta de pe mine, spuse ea. Am o problemă cu fermoarul.

Jeff se apropie de ea şi examină costumul.

— Nu are fermoar.

Ea întoarse capul spre el şi zâmbi.

— Ştiu. Exact asta e problema mea.

Făcură dragoste pe punte, unde aerul plăcut, tropical, le încălzea trupurile. După aceea, se aşezară într-o parte, cu faţa unul spre altul. Jeff se ridică într-un cot şi se uită spre Louise.

— Tăticul tău nu e şerif, nu? o întrebă el.

Ea se ridică în capul oaselor, surprinsă.

— Poftim?

— E prima oară când fac dragoste cu o localnică. Unchiul Willie m-a avertizat că întotdeauna se întâmplă ca tatăl localnicelor să fie şerif.

După aceea, au fost împreună în fiecare noapte. La început, prietenii lui Louise erau amuzaţi. O altă jucărie de-ale lui Louise. Dar când ea îi anunţă că vrea să se căsătorească cu el, intrară în panică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louise, el e un nimeni. A lucrat într-un bâlci. Doamne, la fel de bine ai putea să te măriţi cu un grăjdar. E frumos – într-adevăr. Şi are un trup superb. Dar în afară de sex, n-ai absolut nimic în comun cu el, scumpo.

— Louise, Jeff e pentru micul dejun, nu pentru cină.

— Sincer, îngeraşule, chiar crezi că se potriveşte?

Dar nimic din ceea ce spuneau prietenii ei nu reuşi s-o facă pe Louise să se răzgândească. Jeff era bărbatul cel mai fascinant pe care îl întâlnise vreodată. Ea ajunsese la concluzia că bărbaţii foarte frumoşi erau fie monumental de proşti, fie insuportabil de plictisitori. Jeff era inteligent şi amuzant, iar combinaţia asta ei se părea irezistibilă.

Când Louise aduse în discuţie subiectul căsătoriei, Jeff fu la fel de surprins ca şi prietenii ei.

— De ce să ne căsătorim? Trupul meu îl ai deja. Nu pot să-ţi ofer ceva în plus faţă de ce ai tu.

— E foarte simplu, Jeff. Te iubesc. Vreau să-mi petrec viaţa cu tine.

Căsătoria fusese pentru el o noţiune străină, şi acum, deodată, nu i se mai părea aşa. În spatele poleielii elegante şi sofisticate pe care o avea, Louise Hollander era o fetiţă vulnerabilă şi dependentă. „Are nevoie de mine”, se gândea Jeff. Gândul la o casă stabilă, cu copii, i se părea dintr-odată foarte ispititor. I se părea că toată viaţa lui fusese o fugă permanentă. Era timpul să se oprească.

Trei zile mai târziu, se căsătoriră la primăria din Tahiti.

*

După ce se întoarseră la New York, Jeff fu convocat la biroul lui Scott Fogarty, avocatul lui Louise Hollander, un bărbat micuț şi rece, cu buze strânse şi, se gândi Jeff, probabil şi cu fundul strâns.

— Am nişte hârtii de semnat pentru dumneavoastră, îl anunță avocatul.

— Ce fel de hârtii?

— Un contract. Prevede numai că în cazul dizolvării căsătoriei cu Louise Hollander...

— Louise Stevens.

— ... Louise Stevens, nu veți avea pretenții financiare la nicio...

Jeff simți că i se încleştează fălcile.

— Unde semnez?

— Nu vreți să vă spun ce mai prevede contractul?

— Nu. Nu cred că ai înțeles ideea. Nu m-am căsătorit cu ea pentru banii ei nenorociți.

— Vai, domnule Stevens! Vreau doar să...

— Vrei să semnez sau nu?

Avocatul îi puse contractul în față. El mâzgăli o semnătură şi ieşi de acolo ca din puşcă. Limuzina cu şoferul lui Louise îl aştepta afară. După ce urcă, Jeff se luă peste picior în sinea lui. „De ce dracu' m-am enervat aşa? Toată viața am fost un maestru al escrocheriilor, şi când fac şi eu ceva corect o dată, iar cineva crede că am alte interese, mă scandalizez ca un nenorocit de profesor de la şcoala duminicală."

Louise îl duse pe Jeff la cel mai bun croitor din Manhattan. „O să arăți fantastic în costum", îl asigură ea pe Jeff. Şi aşa era. Până să se împlinească două luni de la

căsătorie, deja cinci dintre cele mai bune prietene ale lui Louise încercaseră să-l seducă pe frumosul nou apărut în cercul lor, dar Jeff nu le dădu atenție. Era hotărât să facă să meargă această căsnicie.

Budge[2] Hollander, fratele lui Louise, îl înscrise pe Jeff la exclusivistul Club Pilgrim din New York, iar aceştia îl acceptară. Budge era un bărbat mătăhălos, între două vârste, care avea această poreclă de când juca la placare în echipa de fotbal de la Harvard şi devenise celebru ca jucător pe care niciun adversar nu putea să-l clintească. Avea în proprietate o linie maritimă comercială, o plantație de bananieri, ferme de vite, o companie de ambalare a cărnii şi mai multe corporații decât putea să numere Jeff. Budge Hollander nu se deranja deloc să-şi ascundă disprețul pentru Jeff Stevens.

— Tu chiar n-ai ce căuta în lumea asta, nu-i aşa, bătrâne? Dar atâta timp cât o distrezi pe Louise în pat, ne descurcăm. Țin foarte mult la sora mea.

Jeff trebui să-şi pună la bătaie toate resursele de voință pe care le avea ca să se stăpânească. „Nu m-am căsătorit cu împuțitul ăsta. M-am căsătorit cu Louise."

Ceilalți membri ai Clubului Pilgrim erau la fel de enervanți. Îl considerau teribil de amuzant pe Jeff. Toți luau masa de prânz la club şi îl rugau pe Jeff să le mai povestească despre „zilele de carnaval", cum spuneau ei. Pervers, Jeff inventa poveşti din ce în ce mai scandaloase.

Jeff şi Louise locuiau într-o casă de douăzeci de camere, plină de servitori, în East Side Manhattan. Louise avea proprietăți în Long Island şi în Bahamas, o vilă în Sardinia şi un apartament mare pe Avenue Foch, în Paris. În afară de

---

[2] Neclintitul.

iaht, mai avea un Maserati, un Rolls Corniche, un Lamborghini şi un Daimler.

„E fantastic”, îşi zise Jeff.

„E minunat”, îşi zise Jeff.

„E aşa de plictisitor”, îşi zise Jeff. Şi umilitor.

Într-o dimineaţă, se ridică din patul cu baldachin, din secolul al optsprezecelea, îşi puse pe el un halat Sulka şi se duse s-o caute pe Louise. O găsi în camera în care luau micul dejun.

— Trebuie să-mi iau o slujbă, îi spuse el.

— Doamne, iubitule, de ce? Nu ai nevoie de bani.

— Nu e vorba de bani. Dar nu poţi să-mi ceri să mă plimb toată ziua cu mâinile la spate şi să mănânc. Trebuie să lucrez.

Louise se gândi o clipă.

— Bine, îngeraşule. O să vorbesc cu Budge. El are o firmă de brokeraj. Ţi-ar plăcea să fii broker, iubire?

— Vreau doar să fac ceva, mormăi Jeff.

Începu să lucreze pentru Budge. Nu avusese niciodată o slujbă cu program fix. „O să-mi placă”, se gândi Jeff.

Nu i-a plăcut deloc. Rămase acolo fiindcă voia neapărat să-i arate soţiei un cec de salariu.

— Când o să facem un copil? o întrebă el pe Louise, după un mic dejun târziu dintr-o duminică lenevoasă.

— Curând, dragul meu. Mă străduiesc.

— Hai în pat. Să mai încercăm.

Jeff era la Pilgrim şi stătea la masa cumnatului său, cu încă vreo zece industriaşi.

— Fraţilor, tocmai am făcut balanţa pentru compania de împachetat carne, anunţă Budge. Profiturile noastre au crescut cu patruzeci la sută.

— De ce să nu fi crescut? râse unul dintre comeseni. I-ai mituit pe toți inspectorii ăia nenorociți. Se adresă celorlalți meseni: Bătrânul Budge, aici de față, e deştept: cumpără carne de calitate inferioară şi o vinde ca fiind superioară, şi face o avere.

Jeff fu şocat.

— Oamenii mănâncă din carnea aia, pentru numele lui Dumnezeu. Îşi hrănesc copiii cu ea. Glumeşte, Budge, nu-i aşa?

Budge zâmbi şi scoase o exclamație de uimire.

— Uite cine vorbeşte de moralitate!

În trei luni, Jeff ajunsese să-i cunoască foarte bine pe tovarăşii de masă. Ed Zeller dăduse o şpagă de un milion de dolari să construiască o fabrică în Libia. Mike Quincy, şeful unui conglomerat, era un şmecher care cumpăra companii şi le vindea ilegal ponturi prietenilor când să cumpere şi când să vândă acțiuni. Alan Thompson, cel mai bogat de la masă, se lăuda cu politicile companiei lui: „Înainte să schimbe legea asta afurisită, obişnuiam să-i concediem pe babalâci cu un an înainte de pensie. Economiseam o avere".

Toți bărbații aceştia făceau înşelătorii cu impozitele, cu asigurările, falsificau bugetul de cheltuieli şi îşi puneau amantele pe statul de plată ca secretare sau asistente.

Dumnezeule, se gândea Jeff, sunt nişte escroci îmbrăcați la patru ace. Numai jocuri măsluite.

Nici soțiile nu erau mai acătării. Apucau cu mâini lacome tot ce puteau să ia de la soții lor şi îi înşelau. Făceau jocul cu cheia, se minuna Jeff.

Când încercase să-i spună lui Louise lucrurile astea, ea râsese.

— Nu fi naiv, Jeff. Îți place viața pe care o duci, nu-i aşa?

Adevărul era că nu îi plăcea. Se căsătorise cu Louise pentru că i se părea că ea are nevoie de el. I se părea că un copil ar schimba complet situația.

— Hai să facem un băiat şi o fată. Ar fi timpul. A trecut un an de când ne-am căsătorit.

— Îngeraşule, ai răbdare. Am fost la doctor şi mi-a spus că totul e în regulă. Poate ar trebui să-ți faci şi tu un control, să vezi dacă eşti bine.

Jeff se dusese.

— N-ar trebui să vă împiedice nimic să aveți copii sănătoşi, îl asigură medicul.

Şi totuşi, nu se întâmpla nimic.

În Lunea Neagră, universul lui Jeff se destrămă. Totul începuse când căutase în dulapul de medicamente al lui Louise o aspirină. Găsise acolo un raft întreg de cutii cu anticoncepționale. Una dintre ele era aproape goală. Lângă ea era aşezată nonşalant o sticluță cu o pulbere albă şi o mică linguriță aurită. Şi asta nu fu decât începutul.

La prânz, Jeff stătea cufundat într-un fotoliu la Pilgrim, aşteptându-l pe Budge, când auzise doi bărbați în spatele lui stând de vorbă.

— Ea jură că scula cântărețului ei italian are douăşcinci de centimetri.

Se auzi un chicotit.

— Păi, lui Louise i-a plăcut întotdeauna să fie mare.

„Vorbesc despre o altă Louise", se gândi Jeff.

— Probabil de-asta s-a şi măritat cu saltimbancul ăla de la bun început. Dar spune nişte chestii foarte comice despre el. Să-ți zic ce-a făcut ieri...

Jeff se ridicase şi ieşise din club fără să vadă pe unde merge.

Furia pe care o simțea nu o mai cunoscuse niciodată. Voia să ucidă. Voia să-l ucidă pe italianul necunoscut. Voia

s-o ucidă pe Louise. Cu câți bărbați s-o fi culcat în ultimul an? Tot timpul ăsta râdeau de el. Budge şi Ed Zeller, Mike Quincy şi Alan Thompson şi soțiile lor se distrau de minune pe seama lui. Şi Louise, femeia pe care el voia s-o protejeze. Primul gând fu să-şi facă bagajul şi să plece. Dar nu era de ajuns. Nu avea de gând să-i lase pe mizerabilii ăştia să râdă la urmă.

În după-amiaza aceea, când Jeff venise acasă, Louise nu era acolo.

— Doamna a plecat de dimineață, îi spuse Pickens, majordomul. Cred că are mai multe întâlniri programate.

„Sunt sigur că are", se gândi Jeff. „A plecat să şi-o tragă cu italianul care are o sculă de douăzeci şi cinci de centimetri. Dumnezeule mare!"

Când Louise sosi acasă, Jeff reuşise să se calmeze.

— Ai avut o zi bună? o întrebă Jeff.

— O, plictiselile obişnuite, dragul meu. Am fost la cosmetică, la cumpărături... dar ziua ta cum a fost, îngeraşule?

— Foarte interesantă, răspunse Jeff cu sinceritate. Am aflat multe lucruri.

— Budge spune că te descurci foarte bine.

— Mă descurc, confirmă Jeff. Şi în curând o să mă descurc şi mai bine.

Louise îi strânse uşor mâna.

— Soțiorul meu isteț. Ce-ar fi să ne ducem mai devreme la culcare?

— În seara asta, nu, spuse Jeff. Mă doare capul.

*

Toată săptămâna care urmă îşi făcu planuri. Începu la prânz, în club.

— Ştie vreunul dintre voi ceva despre frauda informatică? întrebă Jeff.

— De ce? vru Ed Zeller să ştie. Vrei să comiți vreuna?

Toți izbucniră în râs.

— Nu, serios, insistă Jeff. E o mare problemă. Sunt unii care accesează datele din computere şi fură miliarde din banii de la bănci, de la companii de asigurare sau de la alte firme. Şi se pare că devine tot mai grav.

— Exact domeniul tău, murmură Budge.

— Am cunoscut pe cineva care a creat un computer care nu poate fi spart.

— Şi vrei să-l faci să dispară, glumi Mike Quincy.

— De fapt, aş vrea să strâng nişte bani ca să-l sprijin financiar. Am întrebat doar dacă vă pricepeți la computere.

— Nu, rânji Budge, dar ştim totul despre sprijinirea inventatorilor, nu, băieți?

Izbucni iar în hohote.

Două zile mai târziu, Jeff trecu pe la club şi se duse la masa lor obişnuită, şi îi explică lui Budge:

— Îmi pare rău că nu stau cu voi azi la masă. Am invitat pe cineva la prânz.

După ce Jeff se duse la o altă masă, Alan Thompson râse:

— Probabil că ia masa cu femeia cu barbă de la circ.

Pe uşă intră un bărbat încovoiat, cu părul cărunt, care fu condus la masa lui Jeff.

— Dumnezeule! făcu Mike Quincy. Nu e profesorul Ackerman?

— Cine e profesorul Ackerman?

— Tu nu citeşti altceva decât rapoarte financiare, Budge? Vernon Ackerman a fost luna trecută pe coperta de la Times. E şeful Comitetului Național de Ştiință din subordinea preşedinției. Cel mai strălucit cercetător din țară.

— Ce dracu' caută la masă cu scumpul meu cumnat?

Jeff şi profesorul fură adânciți în discuție tot timpul cât stătură la masă, iar Budge şi prietenii lui deveneau tot mai curioşi. După plecarea profesorului, Budge îl chemă pe Jeff la masa lor.

— Hei, Jeff. Cine era ăla?

Jeff avea un aer vinovat.

— A... te referi la Vernon?

— Da. Ce tot vorbeați voi acolo?

— Noi... ăăă...

Cei de la masă aproape că vedeau cum se învârt rotițele din capul lui Jeff în încercarea de a evita răspunsul.

— Eu... ăăă... s-ar putea să scriu o carte despre el. E un personaj foarte interesant.

— Nu ştiam că eşti scriitor.

— Păi, presupun că toți trebuie să începem de undeva.

Trei zile mai târziu, Jeff avu un alt invitat la masă. De data aceasta, Budge fu cel care îl recunoscu:

— Hei! Ăsta e Seymour Jarret, preşedintele consiliului de administrație de la Jarret Internațional Computer. Ce dracu' caută cu Jeff?

Şi de data aceasta Jeff avu o discuție lungă şi animată cu invitatul său. După ce întâlnirea se încheie, Budge îl chemă iar pe Jeff.

— Jeffrey, băiatule, care-i treaba cu tine şi cu Seymour Jarret?

— Nimic, spuse Jeff repede. Doar pălăvrăgeam.

Dădu să plece, dar Budge îl opri.

— Nu aşa repede, bătrâne. Seymour Jarret e un tip ocupat. Nu stă el la palavre despre nimic.

Jeff spuse deschis:

— Bine. Adevărul e, Budge, că Seymour colecționează timbre, şi am vorbit cu el despre un timbru de care aş putea să-i fac rost.

Adevărul, pe dracu', îşi zise Budge.

Săptămâna următoare, Jeff luă masa cu Charles Bartlett, preşedintele companiei Bartlett & Bartlett, una dintre cele mai mari parteneriate de afaceri cu capital privat din lume. Budge, Ed Zeller, Alan Thompson şi Mike Quincy îi priveau fascinați pe cei doi bărbați care discutau, cu capetele aplecate.

— Cumnatul tău are în ultima vreme nişte întâlniri tot una şi una, comentă Zeller. Ce fel de afacere coace, Budge?

Budge răspunse, nesigur:

— Nu ştiu, dar să fiu al naibii dacă n-o să aflu eu. Dacă Jarret şi Bartlett sunt interesați de asta, înseamnă că e rost de o groază de bani.

Îl priviră cu toții pe Bartlett, care se ridică de la masă, îi strânse entuziasmat mâna lui Jeff şi plecă. Când Jeff trecu pe lângă masa lor, Budge îl prinse de mână.

— Stai jos, Jeff. Vrem să vorbim ceva cu tine.

— Trebuie să mă întorc la birou, protestă Jeff. Am...

— Pentru mine lucrezi, ai uitat? Stai jos.

Jeff se aşează.

— Cu cine erai la masă?

Jeff şovăi.

— Nimeni special. Un prieten mai vechi.

— Charlie Bartlett e prietenul tău vechi?

— Aşa ceva.

— Şi despre ce ai vorbit tu cu prietenul tău vechi, Jeff?

— Ăăă... despre maşini, mai mult. Bătrânului Charlie îi plac maşinile vechi, şi am auzit de un Packard decapotabil din '57, cu patru uşi...

— Lasă abureala! izbucni Budge. Nu colecționezi timbre, nici nu vinzi automobile şi nici cărți nu scrii. Ce dracu' pui la cale?

— Nimic. Eu...

— Vrei să strângi fonduri pentru ceva, nu-i aşa, Jeff? îl întrebă Ed Zeller.

— Nu!

Dar spuse asta puţin cam prea repede.

Budge îi înconjură umerii cu braţul lui gros.

— Hei, frăţioare, eu sunt cumnatul tău, ai uitat? Suntem o familie, mai ştii? Îi oferi lui Jeff îmbrăţişarea lui de urs. E ceva legat de computerele alea care nu pot fi sparte, de care ziceai săptămâna trecută, nu-i aşa?

Se vedea clar pe faţa lui Jeff că îl prinseseră cu mâţa în sac.

— Păi, da.

Trebuia să scoţi cu cleştele ceva de la nemernicul ăsta.

— De ce nu ne-ai spus că e băgat şi profesorul Ackerman într-asta?

— Nu am crezut că vă interesează.

— Ai crezut prost. Când ai nevoie de capital, te duci la prieteni.

— Eu şi profesorul nu avem nevoie de capital, spuse Jeff. Jarret şi Bartlett...

— Jarret şi Bartlett sunt nişte rechini împuţiţi! O să vă mănânce de vii! exclamă Alan Thompson.

Ed Zeller adăugă:

— Jeff, când faci afaceri cu prietenii, nu-ţi rupi gâtul.

— Am aranjat deja totul, le spuse Jeff. Charlie Bartlett...

— Ai semnat ceva până acum?

— Nu, dar mi-a dat cuvântul lui că...

— Atunci n-ai aranjat nimic. La dracu', Jeff, băiatule, oamenii de afaceri se răzgândesc în fiecare oră.

— N-ar trebui să discut cu voi despre asta, protestă Jeff. Numele profesorului Ackerman nu trebuie menţionat. Are un contract cu o agenţie guvernamentală.

— Ştiam asta, îl linişti Thompson. Şi profesorul crede că treaba asta o să meargă?

— A, e sigur că o să meargă.

— Dacă e destul de bună pentru Ackerman, atunci e bună şi pentru noi, nu, băieţi?

Se auzi un cor de aprobări.

— Hei, eu nu sunt om de ştiinţă, spus Jeff. Nu pot să garantez nimic. Din partea mea, chestia asta poate să nu facă doi bani.

— Normal. Te-am înţeles. Dar să zicem că ar valora ceva. Jeff, cam cât ar valora toată treaba asta?

— Budge, chestia asta merge pe piaţa internaţională. Nici măcar n-aş putea să fac o estimare. Toată lumea ar putea s-o folosească.

— Şi ce capital iniţial îţi trebuie?

— Două milioane de dolari, dar avem nevoie de două sute cincizeci de mii cash. Bartlett a promis...

— Lasă-l pe Bartlett. Ăsta-i mărunţiş, bătrâne. Punem noi banii ăştia. Păstrăm afacerea în familie. Este, băieţi?

— Este!

Budge înălţă capul şi îi făcu semn ospătarului, care se apropie repede de masa lor.

— Dominik, adu-i domnului Stevens o hârtie şi un stilou.

Obiectele respective sosiră într-o clipă.

— Putem să încheiem afacerea asta chiar acum, îi spuse Budge lui Jeff. Tu trebuie doar să scrii pe hârtia asta că ne dai nouă drepturile, noi o semnăm, şi mâine-dimineaţă ai cecul de două sute cincizeci de mii semnat şi parafat. Cum ţi se pare?

Jeff îşi muşca buza de jos.

— Budge, i-am promis domnului Bartlett.

— Dă-l dracului pe Bartlett, mârâi Budge. Eşti însurat cu sor-sa sau cu sor-mea? Pune mâna şi scrie.

— Nu avem încă patentul pentru...

— Scrie, la dracu'!

Budge îndesă stiloul în mâna lui Jeff.

Şovăind, Jeff începu să scrie: „Prin prezenta, transfer toate drepturile, titlurile şi profiturile încasate în urma vânzării dispozitivului matematic numit CABA, cumpărătorilor Donald „Budge" Hollander, Ed Zeller, Alan Thompson şi Mike Quincy, pentru suma de două milioane de dolari, cu plata a două sute cincizeci de mii de dolari la semnarea contractului. Computerul CABA a fost îndelung testat, este ieftin, fără probleme şi foloseşte mai puţină energie decât computerele de pe piaţă. CABA nu va avea nevoie de reparaţii sau de piese noi pentru o perioadă de minimum zece ani". Ei se uitau peste umărul lui Jeff, să vadă ce scrie.

— Dumnezeule! făcu Ed Zeller. Zece ani! Niciun computer de pe piaţă nu poate pretinde asta!

Jeff continuă: „Cumpărătorii au înţeles că nici profesorul Vernon Ackerman, şi nici eu nu deţinem brevetul pentru CABA..."

— Ne ocupăm noi de asta, îl întrerupse nerăbdător Alan Thompson. Am eu un avocat de brevete al dracului de bun.

Jeff scria în continuare: „Le-am explicat cumpărătorilor că dispozitivul CABA ar putea să fie lipsit de valoare şi că nici eu, nici profesorul Vernon Ackerman nu vom avea nicio implicare şi nu vom garanta în alt fel pentru CABA, în afară de cele spuse anterior". Semnă hârtia şi le-o arătă.

— Sunteţi mulţumiţi?

— Eşti sigur de garanţia de zece ani? îl întrebă Budge.

— Garantat. Mai fac o copie după asta.

Ceilalţi se uitară la el cum copiază cu grijă textul documentului pe altă foaie.

Budge îi smulse foile din mână şi le semnă. Zeller, Quincy şi Thompson semnară şi ei. Budge era radios.

— Un exemplar pentru noi şi unul pentru tine. Bătrânul Seymour Jarret şi Charlie Bartlett şi-au luat-o în barbă, este, băieţi? Abia aştept să audă ăştia că au luat ţeapă.

A doua zi, Budge îi înmânã lui Jeff un cec în valoare de douã sute cincizeci de mii de dolari.

— Unde e computerul? îl întrebã el.

— Am aranjat sã fie livrat azi la prânz la club. M-am gândit cã ar fi foarte bine sã fim cu toţii când soseşte.

Budge îl bãtu pe umãr.

— Ştii ceva, Jeff, eşti bãiat isteţ. Ne vedem la prânz.

La douãsprezece fix intrã în sala de mese de la Pilgrim Club un curier cu o cutie în braţe şi fu îndrumat spre masa lui Budge, unde sosiserã deja Zeller, Thompson şi Quincy.

— Uite-l! exclamã Budge. Dumnezeule! Drãcia asta e şi portabilã!

— Sã-l aşteptãm pe Jeff? întrebã Thompson.

— Dã-l dracu'. Chestia asta e acum a noastrã.

Budge rupse hârtia în care era înfãşurat pachetul. Dedesubt era un cuib de paie pentru protecţie. Cu mare grijã, aproape cu reverenţã, el scoase obiectul care era aşezat sub paie. Ceilalţi bãrbaţi îi urmãreau mişcãrile cu ochii mari. Era o ramã pãtratã, cu latura de aproximativ treizeci de centimetri, cu nişte sârme fixate pe ea, iar pe sârmã erau înşirate nişte mãrgele. Urmã o tãcere lungã.

— Ce-i asta? întrebã Quincy într-un târziu.

Alan Thompson rãspunse:

— Un abac. O chestie pe care o foloseau orientalii ca sã numere... Expresia de pe chipul lui se schimbã brusc. Dumnezeule! CABA înseamnã „abac", scris invers! Se întoarse spre Budge. E cumva o glumã?

Zeller spumega.

— Consum mic de energie, fãrã probleme, foloseşte mai puţinã energie decât orice computer de pe piaţã... Anuleazã repede cecul ãla nenorocit!

Toatã lumea se repezi la telefon.

— Cecul semnat de dumneavoastră? întrebă contabilul-şef. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Domnul Stevens l-a încasat azi-dimineață.

Lui Pickens, majordomul, îi părea sincer rău, dar domnul Stevens îşi împachetase nişte lucruri şi plecase. Menționase că va face o călătorie mai lungă.

În după-amiaza acelei zile, Budge, în culmea agitației, reuşise să dea de profesorul Vernon Ackerman.

— A, desigur, Jeff Stevens. Un domn fermecător. Este cumnatul dumitale, spui?

— Profesore, despre ce ai discutat dumneata cu Jeff?

— Presupun că nu divulg niciun secret. Jeff ar vrea să scrie o carte despre mine. M-a convins că lumea vrea să afle cum este omul din spatele studiilor mele...

Seymour Jarret fu reticent.

— De ce vrei să ştii ce-am discutat eu cu domnul Stevens? Îi faci cumva concurență la colecția de timbre?

— Nu, eu...

— Ei bine, degeaba îți bagi nasul. Nu mai există decât un singur timbru de acest fel, iar domnul Stevens a acceptat să mi-l vândă mie după ce îl achiziționează.

Şi trânti receptorul în furcă.

*

Budge ştia ce o să-i spună Charlie Bartlett chiar înainte să deschidă gura.

— Jeff Stevens? A, da. Eu colecționez maşini vechi. Jeff a descoperit un Packard din ’57, decapotabil, cu patru uşi, care se află într-o stare foarte bună...

De data aceasta, Budge fu cel care închise telefonul.

— Nu vă faceți griji, le spuse el partenerilor săi. O să ne recuperăm banii şi o să-l fac pe împuțitul ăla să înfunde puşcăria pentru tot restul vieții lui. Există legi pentru escrocherii.

Următorul popas al celor din grup fu la biroul lui Scott Fogarty.

— Ne-a făcut de două sute cincizeci de mii de dolari, îi spuse Budge avocatului. Vreau să stea în spatele gratiilor tot restul vieții. Fă rost de un mandat pentru...

— Ai contractul la tine, Budge?

— Îl am chiar aici.

Îi înmână lui Fogarty hârtia scrisă de Jeff. Avocatul o scană rapid cu privirea, apoi începu s-o citească din nou, pe îndelete.

— A falsificat semnăturile de pe hârtia asta?

— Ei, nu, răspunse Mike Quincy. Noi am semnat.

— Ați citit hârtia înainte de a o semna?

Ed Zeller zise furios:

— Evident c-am citit-o. Crezi că suntem tâmpiți?

— Vă las pe dumneavoastră să apreciați, domnilor. Ați semnat un contract care consemnează că ați fost informați că, pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari bani gheață, veți achiziționa un obiect care nu este brevetat şi care ar putea să fie complet lipsit de valoare. Ca să mă exprim ca un fost profesor de-al meu, „v-a tras-o ca lumea”.

Jeff obținuse divorțul în Reno. Se stabilise acolo de ceva timp, când se întâlni din întâmplare cu Conrad Morgan, care odinioară fusese angajatul unchiului Willie.

— N-ai vrea să-mi faci o mică favoare, Jeff? îl întrebase Conrad Morgan. E o tânără care călătoreşte cu trenul de la New York la Saint Louis cu nişte bijuterii...

Jeff se uita pe hubloul avionului şi se gândea la Tracy. Pe fața lui se aşternuse un zâmbet.

Când Tracy reveni la New York, primul drum pe care îl făcu fu la Conrad Morgan et Cie Jewelery. Conrad Morgan o conduse pe Tracy în biroul lui şi închise uşa. Îşi frecă mâinile şi spuse:

— Începusem să-mi fac griji, draga mea. Te-am aşteptat în Saint Louis şi...

— Nu ai fost în Saint Louis.

— Cum? Ce vrei să spui?

Ochii lui albaştri păreau că sclipesc.

— Vreau să spun că nu te-ai dus la Saint Louis. N-ai avut de gând nicio clipă să te întâlneşti acolo cu mine.

— Dar bineînțeles că am fost! Tu ai bijuteriile, şi eu...

— Ai trimis doi tipi să mi le ia.

Fața lui Morgan adoptă o expresie nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Inițial m-am gândit că există o scurgere de informații din organizația ta, dar nu era asta, nu-i aşa? Tu ai fost. Mi-ai spus că rezervi tu, personal, biletul de tren, aşa că singurul care ştia numărul compartimentului meu erai tu. Am folosit un nume fals, eram deghizată, dar tipii ăia doi ştiau precis unde să mă găsească.

Pe fața inocentă a lui Morgan apăru surpriza.

— Încerci să-mi spui, de fapt, că nişte oameni ți-au furat bijuteriile?

Tracy zâmbi.

— Încerc să-ți spun că nu mi le-au furat.

De data aceasta, uimirea de pe chipul lui Morgan era sinceră.

— Bijuteriile sunt la tine?

— Da. Prietenii tăi se grăbeau aşa de tare să prindă avionul, că le-au lăsat în urmă.

Morgan o studie o clipă pe Tracy.

— Scuză-mă puțin.

Se îndreptă spre o uşă discretă şi ieşi în timp ce Tracy stătea pe canapea absolut relaxată. Conrad Morgan lipsi aproape cincisprezece minute şi, când se întoarse, pe faţa lui se vedea consternare.

— Mă tem că s-a făcut o greşeală. O mare greşeală. Eşti o fată tare isteaţă, domnişoară Whitney. Meriţi cele douăzeci şi cinci de mii de dolari. Zâmbi cu admiraţie. Dă-mi bijuteriile şi...

— Cincizeci de mii.

— Ce spui?

— A trebuit să le fur de două ori. Asta înseamnă cincizeci de mii de dolari, domnule Morgan.

— Nu, replică el sec. Ochii lui îşi pierduseră strălucirea. Mi-e teamă că nu pot să-ţi dau atâţia bani pentru ele.

Tracy se ridică.

— Foarte bine. O să încerc să găsesc pe cineva în Las Vegas care să considere că merită suma asta.

Se îndreptă spre uşă.

— Cincizeci de mii de dolari? întrebă Morgan.

Tracy încuviinţă din cap.

— Unde sunt bijuteriile?

— Într-o cuşetă din gara Penn. Imediat cum primesc banii – cash – şi urc în taxi, îţi dau cheia.

Conrad Morgan scoase un suspin înfrânt.

— Ne-am înţeles.

— Mulţumesc, rosti Tracy cu voioşie. A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata.

Capitolul 19

Daniel Cooper ştia deja care era tema întâlnirii din dimineaţa aceea în biroul lui J.J. Reynolds, fiindcă toţi investigatorii companiei primiseră câte o informare cu o zi în urmă, referitoare la jaful care avusese loc în casa lui Lois

Bellamy cu o săptămână înainte. Daniel Cooper ura şedinţele. Nu avea deloc răbdare să stea şi să asculte toate inepţiile care se spuneau acolo. Ajunse în biroul lui J.J. Reynolds cu patruzeci şi cinci de minute întârziere, când acesta era chiar la mijlocul discursului.

— Drăguţ din partea ta că ai trecut pe la noi, spuse Reynolds ironic.

Nu primi nicio replică. „Îmi pierd timpul de pomană", se gândi Reynolds. Cooper nu pricepea ironiile – şi nici altceva, după părerea lui Reynolds. Doar să prindă infractori. Asta, da, trebuia să recunoască, individul era un geniu dat dracului.

Aşezaţi pe scaune în birou se aflau trei dintre agenţii de top ai companiei: David Swift, Robert Fisher şi Jerry Davis.

— Aţi citit cu toţii raportul despre jaful Bellamy, continuă Reynolds, dar mai e o noutate pe care aş vrea s-o adaug. Se pare că Lois Bellamy este verişoara comisarului de poliţie. Şi el face mare tămbălău.

— Ce face poliţia? întrebă Davis.

— Se ascunde de presă. Nu pot să-i învinovăţesc. Ofiţerii care au investigat cazul s-au purtat precum Keystone Kops[3]. Chiar au stat de vorbă cu spărgătoarea pe care au prins-o în casă şi au lăsat-o să plece.

— Înseamnă că pot să facă un portret foarte precis, opină Swift.

— Pot să facă un portret precis al cămăşii ei de noapte, replică Reynolds sarcastic. Au fost aşa de fascinaţi de corpul ei încât li s-a topit creierul. Nici măcar nu ştiu ce culoare avea părul. Avea pe cap un fel de cască de bigudiuri şi pe faţă avea o mască de argilă. Descrierea lor se referă la o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu un cur şi nişte

[3] Personaje din filmele mute de la începutul secolului XX, personificarea poliţiştilor incompetenţi (n. Red.)

țâțe superbe. Nu există absolut niciun indiciu. N-avem nicio informație de la care să pornim. Nimic.

Daniel Cooper deschise gura pentru prima dată de când venise:

— Ba da, avem.

Toți se întoarseră să se uite la el, cu expresii care arătau diverse grade de antipatie.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Reynolds.

— Ştiu cine e.

*

Când Cooper citise memoriul în dimineața dinainte, se hotărâse să se uite puțin la casa Bellamy, ca un prim pas logic. Pentru Daniel Cooper, logică era ordinea minții lui Dumnezeu, soluția elementară pentru orice problemă, iar cu aplicarea acestei logici trebuia să înceapă totul. Cooper se duse cu maşina la reşedința Bellamy din Long Island, aruncă o privire, fără să coboare din maşină, întoarse şi porni înapoi spre Manhattan. Aflase tot ce avea nevoie. Casa era izolată, nu existau mijloace de transport în comun în apropiere, ceea ce însemna că hoțul nu putea ajunge acolo decât cu maşina.

Acum împărtăşea raționamentul lui celor din biroul lui Reynolds.

— Întrucât cel mai probabil nu a vrut să-şi folosească maşina personală, care ar fi putut fi observată, automobilul a fost ori furat, ori închiriat. Am decis să încerc mai întâi la agențiile de închiriere. Am presupus că va închiria o maşină de undeva din Manhattan, deoarece acolo ar fi mai simplu să-şi piardă urma.

Jerry Davis nu era impresionat.

— Poate glumeşti, Cooper. Trebuie să fie mii de maşini care se închiriază zilnic în Manhattan.

Cooper nu luă în seamă întreruperea.

— Toate operaţiunile de închiriere sunt computerizate. Relativ puține maşini sunt închiriate de femei. Le-am verificat pe toate. Femeia în chestiune s-a dus la Budget Rent a Car at Pier, pe West Twenty-third Street, numărul 61, a închiriat un Chevrolet Caprice la ora opt, în seara jafului şi a returnat-o la ora două dimineaţa.

— De unde ştii că asta e maşina? întrebă Reynolds, sceptic.

Cooper începuse să se plictisească de întrebările lor stupide.

— Am verificat kilometrajul. Până la casa lui Lois Bellamy sunt cincizeci şi unu de kilometri, plus încă cincizeci şi unu la întoarcere. Cifrele se potrivesc perfect cu kilometrajul de la maşină. Maşina a fost închiriată pe numele Ellen Branch.

— Nume fals, presupuse David Swift.

— Exact. Numele ei real e Tracy Whitney.

Acum toți se holbau la el.

— De unde naiba ştii asta? întrebă Schiffer.

— A dat adresa şi numele false, dar a trebuit să semneze contractul. Am dus originalul la sediul Departamentului de Poliție din New York şi le-am cerut să verifice amprentele. Acestea îi aparţin lui Tracy Whitney. A fost la puşcărie în penitenciarul de femei Louisiana de Sud. Dacă vă amintiți, am vorbit cu ea acum vreun an, în legătură cu Renoir-ul furat.

— Îmi amintesc, dădu din cap Reynolds. Atunci ai spus că e nevinovată.

— Era – atunci. Acum nu mai e. Ea a înfăptuit jaful Bellamy.

Iar reuşise, nemernicul! Şi o făcea să pară aşa de simplu. Reynolds încercă să-şi controleze tonul, să nu sune ranchiunos.

— Asta... asta-i treabă bună, Cooper. Foarte bună. Hai s-o înhățăm. O să le spunem polițiştilor s-o ridice şi...

— Sub ce acuzație? întrebă Cooper moale. Că a închiriat o maşină? Poliția nu poate s-o identifice şi nu e nici măcar o probă împotriva ei.

— Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Schiffer. S-o lăsăm să plece, liberă ca pasărea cerului?

— De data asta, da, răspunse Cooper. Dar eu ştiu unde e acum. O să mai încerce ea ceva. Şi când o s-o facă, o s-o prind.

Şedința se terminase, în sfârşit. Cooper dorea cu disperare să facă un duş. Scoase o mică agendă cu coperte negre şi scrise în ea cu mare grijă: TRACY WHITNEY.

Capitolul 20

„Ar fi timpul să încep noua mea viață", îşi spuse Tracy hotărâtă. „Dar ce fel de viață? M-am transformat dintr-o victimă inocentă şi naivă într-o... ce? O hoață... în asta m-am transformat." Se gândi la Joe Romano, la Anthony Orsatti, la Perry Pope şi la judecătorul Lawrence. „Nu. O răzbunătoare. Asta am devenit. Şi o aventurieră, poate." Păcălise poliția, doi artişti ai matrapazlâcurilor şi un bijutier şmecher. Se gândi la Ernestine şi la Amy şi simți un ghimpe în inimă. Pradă unui impuls, Tracy se duse la F.A.O. Schwarz şi cumpără un teatru de păpuşi de jucărie, cu vreo cinci personaje şi i le trimise lui Amy prin poştă. Pe cartea de vizită scrisese: CÂȚIVA PRIETENI NOI PENTRU TINE. MI-E DOR DE TINE. CU DRAG. TRACY.

Apoi se duse la un magazin de blănuri de pe Madison Avenue, cumpără un guler din blană de vulpe albastră pentru Ernestine şi i-l trimise, împreună cu un ordin de plată în valoare de două sute de dolari. Pe cartea de vizită scria doar atât: MERSI, ERNIE. TRACY.

„M-am achitat de toate obligațiile”, se gândi Tracy. Era o senzație plăcută. Era liberă să plece unde voia şi să facă exact ce voia.

Îşi sărbători independența cazându-se într-o cameră de lux la înălțime, în hotelul Helmsley Palace. Din livingul ei aflat la etajul patruzeci şi şapte se vedea catedrala St. Patrick şi, în depărtare, podul George Washington. La doar câțiva kilometri, în partea opusă, era cartierul sumbru în care locuise nu cu mult timp în urmă. „Nu se va mai întâmpla niciodată”, îşi jură Tracy.

Deschise sticla de şampanie pe care i-o trimisese hotelul şi rămase aşa, sorbind din pahar, privind cum apune soarele deasupra Manhattanului. Când răsări luna, Tracy deja era decisă. Se ducea la Londra. Era gata pentru lucrurile minunate pe care viața avea să i le ofere. „Mi-am ispăşit pedeapsa”, se gândi Tracy. „Merit şi eu puțină fericire.”

Se lungi în pat şi deschise televizorul să se uite la ştirile de noapte. Era un interviu cu doi bărbați. Boris Melnikov era un rus scund şi îndesat, îmbrăcat într-un costum maro, care cădea rău pe el, iar Petre Negulescu era exact opusul lui, înalt, subțire şi elegant. Tracy se întrebă ce ar putea oare să aibă în comun doi oameni ca ăştia.

— Unde va avea loc partida de şah? întrebă moderatorul programului.

— La Soci, pe malul minunatei Mări Negre, răspunse Melnikov.

— Amândoi sunteți mari maeştri internaționali, iar partida aceasta a creat mare interes, domnilor. În întâlnirile trecute, v-ați luat mereu titlul unul altuia, iar ultima partidă s-a terminat cu remiză. Domnule Negulescu, acum domnul Melnikov deține titlul. Credeți că veți reuşi să i-l luați din nou?

— Absolut, răspunse românul.

— N-are nicio şansă, ricană rusul.

Tracy nu ştia nimic despre şah, dar cei doi bărbaţi aveau o aroganţă pe care ea o găsea foarte neplăcută. Apăsă pe butonul de închidere al telecomenzii şi se culcă.

A doua zi, dimineaţa devreme, Tracy se duse la o agenţie de voiaj şi îşi rezervă o cabină la clasa întâi pe Queen Elizabeth II. Era bucuroasă ca un copil datorită acestei prime excursii pe care o făcea în străinătate, iar următoarele trei zile şi le petrecu cumpărând haine şi genţi.

În dimineaţa plecării, Tracy chemă o limuzină care s-o ducă în port. Când ajunse la cheiul 90, dana 3, în intersecţia West 55 cu Twelfth Avenue, acolo unde era ancorat QE II, era plin de fotografi şi de reporteri de televiziune, şi, o clipă, Tracy îngheţă de groază. Apoi îşi dădu seama că aceştia erau ocupaţi cu doi bărbaţi care pozau pe pasarelă – Melnikov şi Negulescu, marii maeştri internaţionali. Tracy trecu pe lângă ei, îi arătă paşaportul ofiţerului care se afla pe pasarelă şi urcă la bordul navei. Pe punte, un steward verifică biletul lui Tracy şi îi dădu indicaţii cum să ajungă la cabina ei. Era un apartament frumos, cu terasă personală. Fusese ridicol de scump, dar Tracy se hotărâse că merită.

Despachetă bagajul şi apoi se plimbă pe coridor. Aproape în toate cabinele erau petreceri de la revedere, cu râsete, şampanie şi conversaţii. Simţi deodată înţepătura singurătăţii. Ea nu avea pe nimeni care s-o conducă, niciun om pe care să-l iubească, niciun om care s-o iubească. „Nu e adevărat”, îşi spuse Tracy. „Mă vrea Marea Bertha.” Şi râse în hohote.

Urcă pe punte, fără să vadă privirile admirative ale bărbaţilor şi pe cele pline de invidie ale femeilor pe lângă care trecea. Tracy auzi sunetul gros al sirenei de vapor şi

apoi strigătul tradițional „Cine rămâne pe mal să coboare pe mal”, şi se simți brusc cuprinsă de emoție. Avea să navigheze către un viitor absolut necunoscut. Simți cutremurul navei uriaşe, atunci când remorcherul începu s-o tragă afară, în larg, şi rămase pe punte, printre ceilalți pasageri, uitându-se cum se îndepărtează Statuia Libertății, după care porni să exploreze.

Nava QE II era un adevărat oraş, lungă de peste 275 de metri, şi avea treisprezece niveluri. Erau acolo patru restaurante, şase baruri, două săli de bal, două cluburi de noapte şi Golden Door Spa at Sea. O mulțime de magazine, patru piscine, o sală de sport, un teren de golf, o pistă de atletism. „Cred că n-o să mai vreau să plec de pe vaporul ăsta”, îşi spuse uimită Tracy.

Îşi rezervase o masă sus, la Princess Grill, care era mai mic şi mai elegant decât restaurantul mare. Abia se aşezase pe scaun, când auzi o voce cunoscută:

— Ei, salut!

Înălță capul şi îl văzu în fața ei pe Tom Bowers, falsul agent FBI. „A, nu. Nu merit asta”, îşi zise Tracy.

— Ce surpriză plăcută. Te superi dacă stau cu tine?

— Foarte mult.

El se aşează pe scaunul din fața ei şi îi zâmbi seducător.

— Am putea foarte bine să fim prieteni. La urma urmei, amândoi suntem aici din acelaşi motiv, nu-i aşa?

Tracy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte.

— Ascultă, domnule Bowers...

— Stevens, spuse el dezinvolt. Jeff Stevens.

— În fine.

Tracy dădu să se ridice.

— Stai. Vreau să-ți explic ceva în legătură cu ultima noastră întâlnire.

— Nu e nimic de explicat, îl asigură Tracy. Chiar şi un copil idiot putea să-şi dea seama – şi chiar şi-a dat seama.

— Îi eram dator lui Conrad Morgan cu o favoare. Zâmbi trist. Mă tem că nu a fost prea mulţumit de mine.

Era aceeaşi dezinvoltură, acelaşi farmec băieţesc care o mai cucerise o dată. „Pentru numele lui Dumnezeu, Dennis, nu e nevoie să îi pui cătuşele. N-o să fugă nicăieri...”

Îi spuse cu sinceritate:

— Nici eu nu sunt mulţumită de tine. Ce faci aici, pe vaporul ăsta? N-ar trebui să te plimbi mai degrabă pe un râu?

El râse.

— Dacă la bord este Maximilian Pierpont, atunci şi asta e o barcă pe râu.

— Cine?

El o privi mirat.

— Haide. Pe bune nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Max Pierpont este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Are un hobby: să oblige companiile să se retragă din afaceri. Îi plac caii liniştiţi şi femeile iuţi şi are o grămadă din ambele categorii. E ultimul mare cheltuitor al vremurilor noastre.

— Iar tu intenţionezi să-l mai eliberezi puţin de bogăţia în exces.

— Puţin mai mult, de fapt. Se uita la ea, măsurând-o din priviri. Ştii ce ar trebui să facem noi doi?

— Eu ştiu sigur, domnule Stevens. Ar trebui să ne luăm rămas-bun.

Iar el rămase pe scaun, uitându-se cum Tracy se ridică şi părăseşte restaurantul.

Luă masa în cabina ei. În timp ce mânca se întreba ce soartă rea îl trimisese iar pe Jeff Stevens în calea ei. Voia să uite frica aceea pe care o simţise în tren când se gândea că

va fi arestată. „Ei bine, n-o să-i permit să-mi strice excursia. O să-l ignor, pur şi simplu.”

După cină, Tracy urcă pe punte. Era o noapte superbă, cu un baldachin magic de stele risipite pe cerul de catifea. Stătea aşa în lumina lunii, uitându-se la uşoara fosforescență a apei, ascultând vântul nopții, când simți o mişcare lângă ea.

— Nici nu ai idee ce frumos arăți stând aşa. Crezi în idilele născute pe vapor?

— Cu siguranță. Ce nu cred e că ar putea fi vorba de noi doi. Vru să se îndepărteze. Stai. Am veşti pentru tine. Tocmai acum am aflat că Max Pierpont nu este până la urmă la bord. Şi-a anulat călătoria în ultima clipă.

— O, ce păcat. Ai dat banii degeaba.

— Nu se ştie. O privi gânditor. Ți-ar plăcea să faci o mică avere în voiajul ăsta?

„Omul ăsta e incredibil.”

— Nu cred că poți să scapi de pe vaporul ăsta dacă jefuieşti pe cineva, decât dacă ai în buzunar vreun submarin sau un elicopter.

— Dar cine zis ceva de jaf? Ai auzit vreodată de Boris Melnikov şi Petre Negulescu?

— Şi dacă am auzit, ce?

— Melnikov şi Negulescu sunt în drum spre Rusia, la o partidă de campionat. Dacă aş putea aranja ca tu să joci cu ei, spuse deschis Jeff, am putea câştiga o grămadă de bani. Ar fi scenariul perfect.

Tracy se uita la el şi nu-i venea să creadă.

— Să aranjezi să joc eu cu ei? Ăsta-i scenariul tău perfect?

— Îhî. Îți place?

— La nebunie. E însă o mică problemă.

— Care ar fi aia?

— Nu ştiu să joc şah.

El zâmbi îngăduitor.

— Nicio problemă. Te învăț eu.

— Eşti nebun, zise Tracy. Dacă vrei un sfat, caută un psihiatru bun. Noapte bună.

În dimineața următoare, Tracy dădu, la propriu, peste Boris Melnikov. Alerga pe punte, şi, când Tracy ieşi după colț, intră drept în ea, trântind-o la podea.

— Uită-te pe unde mergi, grohăi el.

Şi continuă să alerge. Tracy rămase pe punte, cu ochii după el.

— Ce nesimțit!

Se ridică şi îşi scutură hainele. Un steward se apropie de ea.

— V-ați lovit, domnişoară? L-am văzut pe domnul...

— Nu. N-am nimic.

Nimeni nu putea să-i strice călătoria.

Când Tracy se întoarse în cabina ei, găsi şase mesaje, să-l sune pe domnul Jeff Stevens. Le ignoră. După-amiază înotă şi făcu un masaj, şi seara, când intră în bar pentru un cocktail înainte de cină, se simțea minunat. Euforia ei avu viață scurtă. Petre Negulescu, românul, stătea pe un scaun la bar. Când o văzu pe Tracy, se ridică şi spuse:

— Pot să vă ofer ceva de băut, frumoasă doamnă?

Tracy ezită, apoi îi zâmbi.

— De ce nu, mulțumesc.

— Ce-ați dori să beți?

— Votcă tonic, vă rog.

Negulescu transmise comanda barmanului şi se întoarse spre Tracy.

— Sunt Petre Negulescu.

— Ştiu.

— Desigur. Toată lumea mă cunoaşte. Sunt cel mai mare jucător de şah din lume. În țara mea, sunt un erou național.

Se aplecă până aproape de Tracy, îi puse o mână pe genunchi şi continuă: Şi sunt şi mare futangiu.

Tracy crezu că nu a înțeles bine.

— Poftim?

— Sunt un mare futangiu.

Prima ei reacție fu să-i arunce băutura în față, dar se stăpâni. Avea o idee mai bună.

— Scuză-mă, zise ea. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

Porni să-l caute pe Jeff Stevens. Îl găsi la Princess Grill, dar când Tracy vru să se ducă la masa lui, văzu că era împreună cu o blondă frumuşică, cu un trup spectaculos, îmbrăcată într-o rochie de seară care părea că ar fi fost pictată pe ea. „Trebuia să-mi dau seama", se gândi Tracy. Se întoarse şi porni pe coridor. O clipă mai târziu, Jeff era lângă ea.

— Tracy... voiai să mă vezi?

— Nu vreau să te iau de lângă... cina ta.

— Ea e desertul, spuse Jeff lejer. Ce-aş putea să fac pentru tine?

— Vorbeai serios în legătură cu Melnikov şi Negulescu?

— Absolut. De ce?

— Cred că amândoi au nevoie de o lecție de bună purtare.

— Şi eu cred la fel. Şi, în timp ce îi învățăm, facem şi nişte bani.

— Bine. Care e planul tău?

— O să-i bați la şah.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

— Ți-am mai spus, nu ştiu să joc şah. Nu fac diferența între pion şi rege. Eu...

— Nu-ți face griji, îi promise Jeff. Două lecții de la mine, şi îi măcelăreşti pe amândoi.

— Pe amândoi?

— A, nu ți-am zis? O să joci cu amândoi odată.

Jeff stătea lângă Boris Melnikov la Double Down Piano Bar.

— Femeia e o jucătoare extraordinară de şah, îi spuse Jeff lui Melnikov. Călătoreşte incognito.

— Femeile nu se pricep deloc la şah, mormăi rusul. Ele nu pot să gândească.

— Asta poate. Zice că ar reuşi să te bată foarte uşor.

Boris Melnikov începu să râdă zgomotos.

— Nimeni nu mă bate pe mine – nici uşor, nici greu.

— E dispusă să parieze zece mii de dolari că poate să joace cu tine şi cu Petre Negulescu în acelaşi timp, şi să remizeze cel puțin cu unul dintre voi.

Boris Melnikov se înecă brusc cu băutura.

— Ce?! Asta e... e ridicol! Să joace cu noi în acelaşi timp? Asta... amatoarea asta de femeie?

— Exact. Pentru zece mii de dolari de la fiecare.

— Ar trebui s-o fac numai ca să-i dau o lecție idioatei ăsteia stupide.

— Dacă o să câştigați, vă depune banii în ce țară vreți voi.

Chipul rusului căpătă pentru o fracțiune de secundă o expresie lacomă.

— N-am auzit niciodată de persoana asta. Şi să joace cu amândoi! Doamne, cred că e nebună!

— Are douăzeci de mii de dolari cash.

— Ce naționalitate are?

— E americancă.

— A, aşa se explică. Toți americanii bogați sunt nebuni, mai ales femeile lor.

Jeff dădu să se ridice.

— Ei, înseamnă că va trebui să joace doar cu Petre Negulescu.

— Negulescu o să joace cu ea?

— Da, nu ți-am spus? Ea voia să joace cu amândoi, dar dacă ție ți-e frică...

— Frică! Lui Boris Melnikov să-i fie frică? Vocea lui era un răget. O s-o distrug. Când are loc meciul ăsta ridicol?

— Ea zicea că ar vrea vineri seară. Ultima seară pe mare.

Boris Melnikov se gândea intens.

— Două din trei?

— Nu. Un singur joc.

— Pentru zece mii de dolari?

— Corect.

Rusul oftă.

— N-am atâția bani la mine.

— Nicio problemă, îl asigură Jeff. Tot ce vrea domnişoara Whitney este gloria de a fi jucat cu marele Boris Melnikov. Dacă pierzi, îi dai o poză cu autograful tău. Dacă învingi, câştigi zece mii de dolari.

— Cine ține banca?

În vocea lui ascuțită se citea o notă de suspiciune.

— Comisarul de navă.

— Foarte bine, se hotărî Melnikov. Vineri seară. Începem la zece fix.

— O să fie aşa de încântată, îl asigură Jeff.

În dimineața următoare, Jeff vorbea cu Petre Negulescu în sala de fitness, unde amândoi făceau sport.

— E americancă? întrebă Petre Negulescu. Trebuia să-mi dau seama. Toți americanii sunt duşi cu pluta.

— E o mare jucătoare de şah.

Petre Negulescu flutură din mână disprețuitor.

— Mare nu e de ajuns. Doar cei mai buni contează. Iar eu sunt cel mai bun.

— De-asta îşi doreşte aşa de mult să joace cu tine. Dacă pierzi, îi dai o poză cu autograf. Dacă o să câştigi, iei zece mii de dolari cash...

— Negulescu nu joacă cu amatori...

— ... pe care ți-i poate depune unde vrei tu.

— Nici nu se pune problema.

— Ei, atunci, va trebui să joace doar cu Boris Melnikov.

— Cum? Vrei să zici că Melnikov a acceptat să joace cu femeia asta?

— Normal. Dar ea ar fi vrut să joace cu amândoi în acelaşi timp.

— N-am mai auzit niciodată ceva aşa de... aşa de... Negulescu se bâlbâi, nemaigăsindu-şi cuvintele. Cât tupeu! Cine se crede, de-şi închipuie că poate să-i bată pe cei mai buni şahişti din lume? Poate a scăpat de la vreun azil de nebuni.

— E puțin imprevizibilă, recunoscu Jeff, dar banii ei sunt buni. Toată suma cash.

— Ai zis zece mii de dolari dacă o bat?

— Exact.

— Şi Boris Melnikov primeşte aceeaşi sumă?

— Dacă o bate.

Petre Negulescu râânji.

— O, sigur o va bate. Şi eu la fel.

— Fie vorba între noi, pe mine nu m-ar surprinde cu nimic.

— Cine ține banca?

— Comisarul de navă.

De ce să ia numai Melnikov banii de la femeia asta? se gândea Petre Negulescu.

— Prietene, batem palma. Unde şi când?

— Vineri seară. Ora zece. În Salonul Reginei.

Petre Negulescu râânji ca un lup.

— O să fiu acolo.

— Vrei să spui că au acceptat? țipă Tracy.

— Exact.

— Mi se face rău.

— Îți aduc un prosop ud.

Jeff dădu fuga în baia din apartamentul lui Tracy, luă un prosop, îl băgă în apă rece şi se întoarse la ea. Stătea pe şezlong. El îi puse prosopul pe frunte.

— Cum e acum?

— Groaznic. Cred că am o migrenă.

— Ai mai avut migrene până acum?

— Nu.

— Atunci nu ai nici acum. Ascultă-mă, Tracy, e absolut normal să fii agitată înainte de o asemenea treabă.

Ea se ridică şi aruncă prosopul.

— O asemenea treabă?! N-am făcut în viața mea o asemenea treabă! Să joc şah cu doi maeştri internaționali după ce am luat o lecție de la tine şi...

— Două, o corectă Jeff. Ai un talent înnăscut pentru şah.

— Doamne, de ce m-am lăsat eu convinsă să intru în povestea asta?

— Fiindcă o să facem o grămadă de bani.

— Dar nu vreau să fac o grămadă de bani, se văită Tracy. Vreau să se scufunde vaporul. De ce n-a fost ăsta Titanicul?

— Calmează-te acum, zise Jeff, liniştitor. O să fie...

— O să fie un dezastru! Toată lumea de pe vaporul ăsta o să se uite la mine!

— Tocmai ăsta e scopul, nu? replică Jeff încântat.

Jeff făcu toate aranjamentele necesare cu comisarul de navă. Îi dădu acestuia banii puşi la bătaie, spre păstrare – 20 000 de dolari în cecuri de călătorie – şi îi ceru să pregătească două mese de şah pentru seara de vineri. Vestea zbură rapid printre cei care se aflau pe vapor, şi lumea îl aborda întruna pe Jeff să-l întrebe dacă într-adevăr vor avea loc aceste partide.

— Absolut, îi asigura el pe toți. Este incredibil. Biata domnişoară Whitney e convinsă că poate câştiga. De fapt, a pus şi pariu.

— Oare, întrebă un călător, aş putea să plasez şi eu un mic pariu?

— Sigur că da. Cât vreți. Domnişoara Whitney nu cere decât o cotă de zece la unu.

O şansă de un milion la unu era mai firească. Din clipa în care fu înregistrat primul pariu, se rupese zăgazul. Aveai impresia că toată lumea de pe vapor, inclusiv mecanicii şi ofițerii, voiau să plaseze pariuri. Sumele variau de la cinci dolari până la cinci mii de dolari, şi absolut toate sumele erau pariate pe rus şi pe român.

Comisarul de navă îi raportă suspicios căpitanului.

— N-am mai văzut aşa ceva în viața mea. E o adevărată îmbulzeală. Aproape toți pasagerii au pariat. Cred că am acum două sute de mii de dolari din pariuri.

Căpitanul se uită la el gânditor.

— Şi zici că domnişoara Whitney o să joace simultan cu Melnikov şi cu Negulescu?

— Da, domnule căpitan.

— Ai verificat dacă cei doi sunt într-adevăr Petre Negulescu şi Boris Melnikov?

— O, da, desigur, domnule.

— Nu ar fi posibil să facă blat, nu-i aşa?

— La orgoliul lor, nu. Cred că mai degrabă ar muri. Şi dacă ar pierde în fața acestei femei, cred că asta s-ar şi întâmpla când ar ajunge acasă.

Căpitanul îşi trecu mâna prin păr, încruntându-se nedumerit.

— Ştii ceva despre domnişoara Whitney sau despre Jeff Stevens, ăsta?

— Absolut nimic, domnule. Din cât mi-am dat eu seama, călătoresc separat.

Căpitanul se decisese.

— Miroase a înşelătorie, şi în mod normal aş împiedica un asemenea joc. Însă din întâmplare mă pricep şi eu binişor la şah şi pot să pariez că e imposibil să trişezi aici. Lăsăm să se desfăşoare meciul. Se duse la birou şi scoase din sertar un portmoneu de piele neagră. Trece-mă şi pe mine cu cincizeci de lire. Pe maeştri.

La nouă seara, Salonul Reginei era înțesat de pasageri de la clasa întâi şi de alții, de la clasele a doua şi a treia, care reuşiseră să se strecoare înăuntru, plus ofițeri şi membri ai echipajului care erau liberi în seara respectivă. La solicitarea lui Jeff Stevens, fuseseră pregătite pentru turneu două camere. Una dintre mese era aşezată în mijlocul Salonului Reginei, iar cealaltă era în salonul de alături. Între ele erau trase draperiile, pentru a separa cele două încăperi.

— Ca jucătorii să nu fie distraşi, explicase Jeff. Şi noi am vrea ca spectatorii să stea în ce încăpere vor ei.

În jurul meselor fuseseră întinse nişte cordoane de catifea, ca să țină mulțimea la distanță. Nimeni nu ştia nimic despre frumoasa americancă, în afară de faptul că era imposibil pentru ea – sau pentru oricine altcineva – să joace simultan cu Negulescu şi Melnikov şi să obțină o remiză cu oricare dintre ei.

Jeff o prezentă pe Tracy celor doi maeştri cu puțin timp înainte de începutul partidei. Tracy semăna cu o statuie grecească, îmbrăcată cu o rochie de şifon verde pal, cu un umăr descoperit. Ochii păreau că-i ard pe fața palidă.

Petre Negulescu o măsură atent.

— Ai câştigat toate turneele naționale în care ai jucat? o întrebă el.

— Da, răspunse Tracy, încrezătoare. El ridică din umeri. N-am auzit niciodată de tine.

Boris Melnikov fu la fel de grosolan.

— Voi, americanii, nu ştiţi ce să mai faceţi cu banii, afirmă el. Vreau să-ţi mulţumesc în avans. Câştigul ăsta o să-i facă foarte fericiţi pe cei din familia mea.

Ochii lui Tracy căpătaseră nuanţa jadului.

— Încă nu aţi câştigat, domnule Melnikov.

Râsul lui Melnikov răsună în toată camera.

— Scumpă doamnă, nu ştiu cine eşti, dar ştiu cine sunt eu. Eu sunt marele Boris Melnikov.

Se făcu ora zece. Jeff se uită în jur şi văzu că amândouă încăperile erau pline de spectatori.

— E timpul să înceapă partida.

Tracy se aşeză la masă în faţa lui Melnikov şi se întrebă pentru a suta oară cum de se băgase în asta.

„Floare la ureche", o asigurase Jeff. „Crede-mă."

Iar ea, ca o proastă, îl crezuse. „Cred că mi-am pierdut minţile", se gândi Tracy. Să înceapă o partidă cu cei mai mari şahişti din lume, iar ea nu ştia nimic despre jocul ăsta, în afară de cele învăţate de la Jeff în patru ore de lecţii.

Marele moment sosise. Tracy simţea că îi tremură picioarele. Melnikov se întoarse spre mulţimea nerăbdătoare şi zâmbi. Chemă un steward cu un şuierat.

— Adu-mi un brandy. Napoleon.

— Ca să fie corect pentru toată lumea, îi spuse Jeff lui Melnikov, propun să joci tu cu albele şi să faci prima mutare, iar în partida cu domnul Negulescu, va juca domnişoara Whitney cu albele şi va începe prima.

Amândoi marii maeştri fură de acord.

În timp ce spectatorii amuţiseră, Boris Melnikov făcu mutarea de deschidere, descoperind regina şi mutând pionul din faţa ei două poziţii. „Nu mă mulţumesc doar s-o bat pe femeia asta. Vreau s-o zdrobesc."

Îşi înălţă capul şi se uită la Tracy. Ea studie tabla de şah, dădu din cap, apoi se ridică, fără să mute vreo piesă. Un steward îi făcu loc prin mulţime, ca să poată intra în cel de-

al doilea salon, acolo unde o aştepta la masă Petre Negulescu. Erau cel puțin o sută de oameni înghesuiți acolo, când Tracy se aşează la locul ei, în fața lui Negulescu.

— O, porumbița mea. L-ai bătut deja pe Melnikov?

Petre Negulescu râse cu hohote de propria glumă.

— De asta mă ocup acum, domnule Negulescu, spuse încet Tracy.

Întinse mâna şi mută pionul reginei două careuri. Negulescu ridică privirea spre ea şi zâmbi. Peste o oră îşi programase un masaj, dar avea de gând să termine mult mai devreme partida asta. Mută şi el pionul reginei două careuri. Tracy studie tabla o clipă, apoi se ridică. Stewardul o conduse înapoi la Boris Melnikov.

Tracy se aşează şi mută pionul reginei două careuri. Îl văzu pe Jeff în mulțime, aprobând-o imperceptibil din cap.

Fără nicio ezitare, Boris Melnikov mută nebunul reginei două careuri.

Două minute mai târziu, la masa lui Negulescu, Tracy mută şi ea nebunul două careuri.

Negulescu mută pionul regelui.

Tracy se ridică şi se întoarse în camera unde o aştepta Boris Melnikov. Mută pionul regelui.

„Deci aşa! Nu e chiar amatoare", se gândi surprins Melnikov. „la să vedem ce face acum." Mută calul la nebun 3.

Tracy îi urmări mutarea, dădu din cap şi se întoarse la Negulescu, unde făcu aceeaşi mutare ca Melnikov.

Negulescu mută calul două careuri, iar Tracy se întoarse la Melnikov şi făcu mutarea lui Negulescu.

Din ce în ce mai uimiți, cei doi mari maeştri îşi dădură seama că aveau în față un adversar extraordinar. Oricât de inteligente erau mutările lor, amatoarea asta reuşea să le contracareze.

Întrucât stăteau separat, Boris Melnikov şi Petre Negulescu n-aveau nici cea mai mică idee că, de fapt, joacă unul împotriva celuilalt. Fiecare mutare pe care o făcea Melnikov, Tracy o repeta pe tabla lui Negulescu. Iar când Negulescu contracara mutarea, Tracy făcea acelaşi lucru pe tabla lui Melnikov.

Când jocul era în toi, cei doi mari maeştri nu mai erau aşa de aroganţi. Acum se luptau să-şi păstreze reputaţia. Se plimbau nervoşi prin cameră, contemplând piesele de pe masă şi pufăiau furioşi din ţigară. Tracy părea să fie singura calmă.

Iniţial, ca să încheie repede jocul, Melnikov încercase ca, prin sacrificarea calului, să ameninţe cu nebunul regele negru. Tracy transmisese mişcarea pe tabla lui Negulescu. Negulescu studiase mutarea cu mare atenţie şi refuzase să ia calul, acoperindu-şi partea expusă, iar când Negulescu descoperise nebunul ca să avanseze cu tura până la şapte, în tabăra albelor, Melnikov nu vru să-l ia, ca tura neagră să nu-i strice apărarea pionilor.

Părea că nimic n-o poate opri pe Tracy. Trecuseră acum patru ore de la începerea partidei, şi nimeni din audienţă nu sufla.

Fiecare mare maestru are în minte sute de meciuri jucate cu alţi mari maeştri. Aşa că, spre sfârşitul jocului, cei doi şahişti începură să recunoască amprenta jocului celuilalt.

„Scârba”, îşi spuse Melnikov. „A studiat cu Negulescu. El a învăţat-o.”

Iar Negulescu se gândea: „A fost eleva lui Melnikov. Nenorocitul ăla a învăţat-o să joace”.

Cu cât se chinuiau mai mult s-o înfrângă pe Tracy, cu atât îşi dădeau seama că, pur şi simplu, nu o pot învinge. Meciul se îndrepta spre o remiză.

În a şasea oră de joc, la patru dimineaţa, când jucătorii ajunseseră la final, pe tabla de joc nu mai erau decât trei

pioni, o tură şi un rege. Era imposibil să câştige cineva. Melnikov studie tabla mult timp, apoi expiră adânc şi întretăiat.

— Ofer remiză.

În rumoarea care se produse, Tracy zise:

— Accept.

Mulțimea înnebunise.

Tracy se ridică şi îşi făcu loc printre oameni spre cealaltă cameră. Până să se aşeze, Negulescu îi spuse cu voce gâtuită:

— Ofer remiză.

Şi rumoarea din prima cameră se repetă şi aici. Celor din mulțime nu le venea să creadă ce văzuseră. O femeie apărută de nicăieri îi pusese în impas pe cei mai mari şahişti din lume.

Jeff se apropie de Tracy.

— Hai, îi zâmbi el. Amândoi avem nevoie de o băutură bună.

După ce plecară, Melnikov şi Negulescu rămaseră încă prăbuşiți pe scaunele lor, privind fără să vadă tabla de şah.

*

Tracy şi Jeff se aşezară la o masă de două persoane în barul de la clasa întâi.

— Ai fost superbă, râse Jeff. Ai observat ce față făcuse Melnikov? Am crezut că face infarct.

— Am crezut că eu o să fac infarct, replică Tracy. Cât am câştigat?

— Aproape două sute de mii de dolari. O să-i luăm de la comisarul de navă dimineață, când ajungem la Southampton. Ne întâlnim la micul dejun în restaurant.

— Bine.

— Cred că mă duc să mă culc. Te conduc la cabină.

— Încă nu sunt gata să mă culc, Jeff. Sunt prea agitată. Du-te tu.

— Ai fost o campioană, îi spuse Jeff. Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe obraz. Noapte bună, Tracy.

— Noapte bună, Jeff.

Îl privi cum se îndepărtează. Să se culce acum? Imposibil! Fusese cea mai fantastică noapte din viaţa ei. Rusul şi românul fuseseră aşa de siguri pe ei, aşa de aroganţi. Jeff îi spusese: „Crede-mă", şi ea crezuse în el. Nu-şi făcea iluzii în ceea ce-l privea. Era un maestru al escrocheriilor. Era inteligent, amuzant, deştept şi era o companie plăcută. Dar evident că n-ar fi putut să se gândească serios la el.

Jeff se ducea spre cabina lui, când se întâlnise cu unul dintre ofiţerii de pe vapor.

— Bun spectacol, domnule Stevens. Vestea despre partida asta a ajuns deja pe mal. Îmi imaginez că o să fiţi întâmpinaţi de presă la Southampton. Sunteţi managerul domnişoarei Whitney?

— Nu, ne-am cunoscut aici, pe vapor, răspunse Jeff degajat, dar mintea lui începuse să alerge. Dacă ajungeau să creadă că el şi Tracy fac echipă, atunci o să pară o şmecherie. Ar putea chiar să se iniţieze vreo anchetă. Se hotărî să adune banii înainte să apară suspiciunile.

Jeff îi scrise un bilet lui Tracy.

Am luat banii şi ne întâlnim să sărbătorim cu un mic dejun la hotelul Savoy. Ai fost magnifică. Jeff

Puse biletul într-un plic pe care îl lipi şi i i-l dădu unui steward.

— Ai grijă ca domnişoara Whitney să-l primească mâine la prima oră.

— Da, domnule.

Jeff se îndreptă spre biroul comisarului de navă.

— Scuză-mă că te deranjez, zise Jeff, dar în câteva ore ancorăm şi ştiu că o să fii ocupat, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să-mi dai acum banii.

— Nicio problemă, zâmbi comisarul. Domnişoara dumitale e o adevărată vrăjitoare, nu-i aşa?

— Cu siguranță.

— Dacă-mi permiteți să vă întreb, domnule Stevens, unde Dumnezeu a învățat să joace şah aşa?

Jeff se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton confidențial:

— Am auzit că a studiat cu Bobby Fischer.

Comisarul de navă scoase din seif două plicuri groase, galbene.

— E o sumă destul de mare ca s-o luați cash. Nu ați vrea să vă scriu mai bine un cec?

— Nu te mai deranja. Este bine şi cash, îl asigură Jeff. Mă gândeam dacă ați putea să-mi faceți o favoare. Nava de poştă vine în larg în întâmpinarea vaporului, nu-i aşa?

— Da, domnule. La ora şase trebuie să apară.

— V-aş fi foarte recunoscător dacă ați putea să-mi aranjați şi mie să plec cu ea. Mama mea e foarte bolnavă, şi aş vrea să ajung la ea – vocea i se frânse o clipă – până nu va fi prea târziu.

— Vai, îmi pare aşa de rău, domnule Stevens. Sigur că o să vă ajut. Vorbesc eu cu vameşii.

La ora 6.15, Jeff Stevens, cu cele două plicuri băgate la loc sigur în valiză, se urca pe scara navei de poştă. Se întoarse să mai vadă o dată silueta uriaşă a vaporului care se profila deasupra lui. Pasagerii pachebotului dormeau tun. Jeff avea să ajungă pe mal cu mult înainte ca QE II să ancoreze.

— A fost o călătorie superbă, îi spuse Jeff unui matelot de pe nava de poştă.

— Da, a fost, nu-i aşa? îl aprobă cineva.

Jeff se întoarse. Tracy stătea pe un colac de funii, cu părul răsfirat de vântul uşor.

— Tracy! Ce faci aici?

— Ce crezi că fac?

El observă expresia de pe chipul ei.

— Stai puțin! N-ai crezut vreun moment că o să fug cu banii!

— De ce să cred aşa ceva?

Vocea ei era plină de furie.

— Tracy, ți-am lăsat un bilet. Urma să mă întâlnesc cu tine la Savoy şi...

— Sunt convinsă, rosti ea tăios. Nu te laşi deloc, nu-i aşa?

El se uită la ea şi nu mai ştiu ce să spună.

În apartamentul lui Tracy de la Savoy, ea îl urmări atentă cum numără banii.

— Partea ta e o sută unu mii de dolari.

— Mulțumesc, zise Tracy rece.

— Să ştii că mă judeci greşit, Tracy. Aş vrea să-mi dai ocazia să-ți explic. Vrei să luăm masa împreună diseară?

Ea avu o mică ezitare, apoi dădu aprobator din cap.

— Bine.

— Perfect. Vin să te iau la ora opt.

Când Jeff Stevens veni în seara aceea să întrebe de Tracy, recepționera îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, domnule. Domnişoara Whitney a plecat după-amiază. Nu a lăsat nicio adresă la care s-o căutați.

Capitolul 21

Invitația aceea scrisă de mână îi schimbase viața, se gândi Tracy mai târziu.

După ce în prealabil îşi luase partea cuvenită de bani de la Jeff Stevens, Tracy plecase de la Savoy şi se mutase la un hotel liniştit, semirezidențial, din Park Street 47, care avea nişte camere mari, plăcute, şi servicii minunate.

În cea de-a doua zi a şederii ei la Londra, portarul hotelului îi aduse o invitație. Era scrisă de mână, caligrafic: „Un prieten comun a sugerat că ar putea fi reciproc avantajos ca noi să ne întâlnim. Nu ați dori să bem împreună un ceai la Ritz, la ora patru? Sper că îmi scuzați clişeul, dar voi avea o garoafă roşie". Era semnată Gunther Hartog.

Tracy nu auzise niciodată acest nume. Primul impuls fu să ignore biletul, dar curiozitatea învinse, şi, la ora 16.15, era în fața intrării elegantului restaurant al hotelului Ritz. Bărbatul avea vreo şaizeci de ani, estimă Tracy, un bărbat interesant, slab, cu aerul unui intelectual. Pielea lui era fină şi curată, aproape translucidă. Era îmbrăcat într-un costum scump, făcut de comandă, cenuşiu, şi la rever avea o garoafă roşie.

Când o văzu pe Tracy apropiindu-se de masă, se ridică şi făcu o uşoară plecăciune.

— Vă mulțumesc că mi-ați acceptat invitația.

Îi trase scaunul cu o galanterie demodată, care lui Tracy îi plăcu. Părea că vine dintr-o altă lume. Tracy nu putea să-şi imagineze ce ar putea să vrea de la ea.

— Am venit pentru că m-ați făcut curioasă, mărturisi Tracy, dar sunteți sigur că nu mă confundați cu vreo altă Tracy Whitney?

Gunther Hartog zâmbi.

— Din câte am auzit eu, una singură este Tracy Whitney.

— Mai exact ce-ați auzit?

— Nu vreți să discutăm după ce luăm un ceai?

Ceaiul însemna tartine micuțe cu ouă, somon, castravete, năsturel şi pui. Mai erau brioşe calde cu spumă de lapte şi gem, pateuri proaspete şi ceai Twinnings. Stătură de vorbă în timp ce mâncau.

— În bilet spuneați ceva de un prieten comun, începu Tracy.

— Conrad Morgan. Din când în când facem afaceri împreună.

„Şi eu am făcut o dată afaceri cu el", se gândi Tracy, sumbru. „Şi a încercat să mă tragă pe sfoară."

— E un mare admirator al dumneavoastră, spuse Gunther Hartog.

Tracy se uită mai atent la cel care o invitase. Avea maniere aristocratice şi înfățişarea unui bogătaş. „Ce vrea de la mine?" se întrebă ea din nou. Se hotărî să-l lase să vorbească, dar el nu mai pomeni nimic de Conrad Morgan sau de un eventual avantaj reciproc pentru Gunther Hartog şi Tracy Whitney.

În ceea ce o privea, întâlnirea i se părea plăcută şi interesantă. Gunther îi povesti despre trecutul lui.

— M-am născut la München. Tatăl meu a fost bancher. Era bogat, şi mă tem că am fost cam răsfățat, am crescut înconjurat de tablouri frumoase şi de obiecte vechi. Mama mea era evreică, şi, când Hitler a venit la putere, tatăl meu a refuzat s-o părăsească, aşa că i-au luat totul. Amândoi au murit în timpul unui bombardament. Nişte prieteni m-au scos pe furiş din Germania şi m-au dus în Elveția, iar când războiul s-a terminat, am decis să nu mă mai întorc în Germania. M-am mutat la Londra şi am deschis un mic magazin de antichități pe Mount Street. Sper că într-o bună zi o să veniți să-l vedeți.

„Despre asta e vorba", se gândit Tracy, uimită. „Vrea să-mi vândă ceva."

După cum îşi dădu seama mai târziu, nu era aşa.

Când Gunther Hartog achita nota de plată, îi spuse degajat:

— Am o căsuță mică la țară, în Hampshire. În acest weekend vin în vizită câțiva prieteni de-ai mei şi aş fi încântat dacă ați vrea să veniți şi dumneavoastră.

Tracy ezită. Era un străin pentru ea şi nici acum nu înțelegea ce ar putea să vrea de la ea. Dar îşi zise că nu are nimic de pierdut.

Weekendul se dovedi a fi fascinant. „Căsuța mică de la țară" a lui Gunther Hartog era un conac superb din secolul al XVII-lea, aflat pe o proprietate de vreo sută douăzeci de hectare. Gunther era văduv şi locuia singur, doar cu servitorii. O duse pe Tracy într-un tur al împrejurimilor. Avea un grajd cu vreo cinci cai şi o curte în care creşteau păsări şi porci.

— Asta ca să nu suferim de foame, îi spuse el cu vocea lui gravă. Acum dă-mi voie să-ți arăt adevăratul meu hobby. O conduse pe Tracy la o volieră plină de porumbei. Sunt porumbei călători. Vocea lui Gunther era plină de mândrie. Uită-te la frumuseţile astea mici. Îl vezi pe cenuşiul acela? Ea e Margo. Luă în mână pasărea şi începu să-i vorbească. Eşti o fetiță foarte rea, ştii asta? Se bate cu ceilalți, dar e cea mai deşteaptă.

Îi mângâie cu delicatețe capul micuț şi o aşeză cu grijă jos.

Culorile porumbeilor erau spectaculoase. Erau tot felul de combinații de negru-albăstrui, gri-albăstrui şi argintiu.

— Dar niciunul alb, observă Tracy.

— Porumbeii călători nu sunt niciodată albi, îi explică Gunther, fiindcă penele albe se desprind foarte repede, iar când păsările zboară spre destinație, au o viteză medie de şaizeci şi cinci de kilometri la oră.

Tracy îl urmări pe Gunther hrănindu-şi porumbeii cu o hrană specială, vitaminizată.

— Sunt nişte păsări uimitoare, continuă el. Ştiai că pot să găsească drumul spre casă de la peste opt sute de kilometri distanţă?

— Fascinant.

Şi musafirii erau la fel de fascinanţi. Era acolo şeful de cabinet al unui ministru cu soţia lui, un general cu iubita lui, şi Maharani de Morvi, o tânără frumoasă şi prietenoasă.

— Te rog să-mi spui V.J., îi spuse ea, aproape fără accent.

Purta un sari roşu aprins, cu broderii aurii, şi avea cele mai frumoase bijuterii pe care le văzuse vreodată Tracy.

— Îmi ţin aproape toate bijuteriile la bancă, explică V.J. În ziua de azi sunt atâtea furturi.

*

Duminică după-amiază, Tracy se pregătea să se întoarcă la Londra, când Gunther o invită în biroul său. Se aşezară faţă în faţă, la un ceai. În timp ce îşi turna ceaiul într-o ceaşcă de porţelan Belleek aproape transparent, Tracy spuse:

— Nu ştiu de ce m-ai invitat aici, Gunther, dar, oricare ar fi fost motivul, m-am simţit excelent.

— Mă bucur, Tracy. Apoi, după o clipă, adăugă: Te-am studiat.

— Înţeleg.

— Ţi-ai făcut planuri de viitor?

Ea ezită.

— Nu. Încă nu m-am hotărât ce vreau să fac.

— Cred că am putea să lucrăm bine amândoi.

— Te referi la magazinul de antichităţi?

— Nu, draga mea, râse el. Ar fi păcat să-ți iroseşti acolo talentul. Vezi tu, am aflat de escapada cu Conrad Morgan. Te-ai descurcat extraordinar.

— Gunther... toate astea fac parte din trecutul meu.

— Dar ce este în viitorul tău? Ai spus că nu ai niciun plan. Trebuie să te gândeşti la viitor. Banii pe care îi ai acum, oricâți ar fi, într-o zi se vor termina cu siguranță. Eu îți propun un parteneriat. Mă învârt în nişte cercuri foarte bogate, cu oameni din toată lumea. Mă duc la baluri de caritate, la partide de vânătoare şi la petreceri pe iahturi. Ştiu în orice clipă când pleacă şi când vin cei bogați.

— Nu văd ce legătură are asta cu mine...

— Pot să te introduc în cercul acesta de aur. Şi chiar e de aur, Tracy. Pot să-ți furnizez informații despre tablouri şi bijuterii fabuloase, să-ți spun cum ai putea să le obții fără riscuri. Iar eu pot să le valorific. Nu ai face decât să reduci averea unora care s-au îmbogățit pe spinarea celorlalți. Şi tot profitul l-am împărți între noi în mod egal. Ce spui?

— Spun nu.

El o privi gânditor.

— Înțeleg. Mă suni dacă te răzgândeşti?

— Nu o să mă răzgândesc, Gunther.

După-amiaza, târziu, Tracy reveni la Londra.

Îi plăcea Londra la nebunie. Lua masa la Le Gavroche, Bill Bentley's sau Coin du Feu. După un spectacol de teatru se ducea la Drones, să mănânce hamburgeri autentic americani şi hot chili. Se ducea la Teatrul Național şi la Opera Regală, participa la licitațiile de la Christie's şi Sotheby's. Făcea cumpărături la Harrod's, Fortnum şi Mason's şi îşi cumpăra cărți de la Hatchards and Foyles şi W.H. Smith. Închiriase o maşină cu şofer şi petrecea nişte weekenduri superbe la hotelul Chewton Glen din

Hampshire, lângă parcul național New Forest, unde avea un peisaj spectaculos, iar servirea era impecabilă.

Dar toate acestea erau scumpe. „Banii pe care îi ai acum, oricâți ar fi, într-o zi se vor termina cu siguranță.” Gunther Hartog avusese dreptate. Banii ei nu aveau să îi ajungă toată viața, şi Tracy îşi dădu seama că trebuie să-şi facă planuri de viitor.

A fost în mai multe rânduri invitată să-şi petreacă weekendul la conacul lui Gunther, şi ea se bucurase de fiecare vizită şi apreciase compania lui.

Într-o seară de duminică, la masă, un membru al parlamentului se întorsese spre Tracy şi îi spusese:

— N-am mai întâlnit niciodată un texan adevărat, domnişoară Whitney. Cum sunt?

Tracy caricaturizase cu umor atitudinea unei văduve texane proaspăt îmbogățite şi toată asistența izbucnise în râs.

Mai târziu, când Tracy rămase singură cu Gunther, el o întrebă:

— Ce-ai zice să câştigi nişte bani frumoşi cu asemenea imitații?

— Nu sunt actriță, Gunther.

— Te subestimezi. Este în Londra un magazin de bijuterii – Parker & Parker – care şi-a făcut un obicei din a-şi jupui clienții – cum spuneți voi, americanii. Mi-ai dat o idee cum aş putea să-i fac să plătească pentru lipsa lor de corectitudine.

Îi povesti lui Tracy ideea care îi venise.

— Nu, spuse Tracy.

Dar, cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Gunther, cu atât devenea mai interesată. Îşi amintea încântarea pe care o simțise când îi păcălise pe polițiştii din Long Island, pe Boris Melnikov, pe Petre Negulescu şi pe Jeff Stevens.

Era o exaltare care nu putea fi descrisă. Dar asta făcea parte din trecutul ei.

— Nu, Gunther, repetă ea.

Dar de data aceasta vocea ei nu mai avea aceeaşi siguranţă.

La Londra era neobişnuit de cald pentru luna octombrie, iar englezii, ca şi turiştii, profitau din plin de soarele strălucitor. Traficul la amiază era aglomerat, iar maşinile circulau bară la bară în Trafalgar Square, Charing Cross sau Piccadilly Circus. Un Daimler alb coti de pe Oxford Street pe New Bond Street şi înaintă greu prin aglomeraţie, trecând pe lângă Roland Cartier, Geigers şi Royal Bank of Scotland. Ceva mai încolo, maşina opri în faţa unui magazin de bijuterii. Pe o firmă discretă şi lucioasă de lângă uşă scria PARKER & PARKER. Un şofer în livrea coborî din limuzină şi se grăbi să deschidă porţiera din spate. O tânără doamnă, cu părul blond, coafat la Sassoon, exagerat machiată, îmbrăcată cu o rochie strâmtă, croşetată, model italian, peste care purta o haină de samur, absolut nepotrivită pentru vremea de afară, sări din maşină.

— Unde-i dugheana, flăcău? întrebă ea.

Vorbea tare, cu un accent texan strident. Şoferul îi arătă intrarea.

— Acolo, doamnă.

— Bine, puiule. Stai pe-aproape. Nu durează mult.

— S-ar putea să fiu nevoit să merg în jurul magazinului. Nu am voie să parchez aici.

Ea îl bătu pe spate.

— Ştii tu ce-ai de făcut, flăcău.

Flăcău! Şoferul clipi iritat. Era pedeapsa lui fiindcă ajunsese şofer pe maşini închiriate. Îi antipatiza pe americani, în special pe texani. Erau nişte brute; dar nişte

brute cu bani. Ar fi fost şocat să afle că pasagera lui nu fusese niciodată în Lone Star State.[4]

Tracy îşi studie faţa în oglinda retrovizoare, zâmbi larg şi porni spre uşa magazinului, pe care o deschise în faţa ei un portar în uniformă.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună, flăcău! Mai aveţi şi altceva în dugheana asta în afară de gablonţuri?

Chicoti singură la gluma pe care o făcuse.

Portarul se albi. Tracy se vântură prin magazin, lăsând în urma ei un miros ameţitor de parfum Chloé.

Arthur Chilton, un vânzător îmbrăcat într-un sacou scurt, elegant, se apropie de ea.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă?

— Poate da, poate nu. Bătrânul P.J. Mi-a zis să-mi iau ceva de ziua mea, aşa c-am venit aici. Cam ce aveţi?

— Doamna caută ceva anume?

— Băi, frate, voi, englejii, sunteţi foarte precişi, este?

Râse gros şi îl bătu pe umăr. El se strădui să rămână impasibil.

— Nu ştiu, poate ceva cu smaralde. Bătrânu P.J. Îmi ia mereu smaralde.

— Dacă vreţi să veniţi aici...

Chilton o conduse spre o vitrină în care erau expuse mai multe tăviţe în care se aflau bijuterii cu smarald. Blonda vopsită se uită la ele disprețuitor.

— Astea-s mici. Unde-s mama şi tata lor?

Chilton spuse ţeapăn:

— Preţurile acestor bijuterii ajunge până la treizeci de mii de dolari.

---

[4] Statul Stelei Singuratice, denumire neoficială a statului Texas, care face referire la perioada în care era un stat independent; „steaua singuratică” se regăseşte şi pe drapelul actual al statului Texas. (n.tr.)

— Ce dracu', atâta-i dau stilistului bacşiş. Femeia izbucni în râs. Bătrânul P.J. S-ar simți jignit dacă m-aş duce la el cu vreo pietricică de-asta.

Chilton îl şi vedea cu ochii minții pe bătrânul P.J. Gras şi burtos, şi la fel de gălăgios şi de enervant ca femeia asta. Se meritau unul pe celălalt. „De ce oare banii se duc întotdeauna la cei care nu-i merită?" se întrebă el.

— Cam care ar fi suma pe care doamna ar dori s-o cheltuie?

— Ce-ai zice să pornim cu ceva care face cam o sută de miare.

El o privi țeapăn.

— O sută de miare?

— Ce dracu', am zis că voi, ăştia, vorbiți englezeasca regelui. O sută de barosane. O sută de mii.

El înghiți în sec.

— Oh. În cazul acesta, poate ar trebui să stați de vorbă cu directorul de vânzări.

Directorul de vânzări, Gregory Halston, insistase să se ocupe personal de achizițiile importante, şi, din moment ce vânzătorii de la Parker & Parker nu primeau comision la vânzare, pentru ei era egal. Cu o clientă aşa dezgustătoare ca aceea, Chilton se simți uşurat să îl lase pe Halston să se descurce cu ea. Apăsă un buton de sub tejghea şi, o clipă mai târziu, un bărbat palid şi subțirel ieşi repede dintr-o cameră din spatele magazinului. Aruncă o privire spre blondina îmbrăcată ca o țoapă şi se rugă în gând să nu apară vreunul dintre clienții obişnuiți înainte de plecarea acesteia.

— Domnule Halston, dânsa este doamna... ăăă? spuse Chilton.

Se întoarse spre femeie.

— Benecke, dragă. Mary Lou Benecke. Nevasta bătrânului P.J. Cre' că ați auzit de P.J. Benecke.

— Desigur.

Gregory Halston îi zâmbi abia mişcând buzele.

— Doamna Benecke doreşte să cumpere un smarald, domnule Halston.

Gregory Halston îi indică vitrina cu bijuterii de smarald.

— Avem aici câteva smaralde frumoase care...

— Doreşte ceva care să coste în jur de o sută de mii de dolari.

De data aceasta, zâmbetul aşternut pe chipul lui Gregory Halston era sincer. Ce frumos începea ziua asta.

— Ştii, e ziua mea, şi bătrânul P.J. Vrea să-mi iau ceva drăguţ.

— Într-adevăr, spuse Halston. Vreți să veniți cu mine, vă rog?

— Banditule, ce prostii îți trec prin cap? chicoti blonda.

Halston şi Chilton schimbară între ei o privire chinuită. Nenorociții ăştia de americani!

Halston o conduse pe femeie spre o încăpere a cărei uşi o deschise cu cheia. Intrară într-o cameră mică, puternic luminată, iar Halston încuie cu grijă uşa în urma lui.

— Aici păstrăm obiecte destinate clienților noştri de valoare, zise el.

În mijlocul camerei era o vitrină în care se vedea o abundență uimitoare de diamante, rubine şi smaralde care străluceau în lumina puternică.

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Lu' bătrânu' P.J. I-ar place aici.

— Doamna a văzut ceva care i-ar plăcea?

— Păi, hai să vedem ce-aveți voi p-aici. Se apropie de vitrina cu smaralde. Dă-mi să mă uit la astea.

Halston scoase din buzunar o altă cheie, mai mică, descuie vitrina, scoase de acolo tava cu smaralde şi o puse deasupra. Erau acolo zece smaralde aşezate în separeuri de

catifea. Halston o privi pe femeie cum îl scoate pe cel mai mare dintre ele, o broşă superbă de platină.

— Cum ar zice bătrânul P.J., are numele meu scris pe ea.

— Doamna are gusturi excelente. Acesta este un smarald columbian verde ca iarba, de zece carate. Nu are niciun defect şi...

— Smaraldele nu sunt niciodată defecte.

Halston rămase un moment uluit.

— Doamna are dreptate, desigur. Ceea ce voiam eu să spun...

Abia acum observase Halston că ochii femeii aveau exact aceeaşi culoare ca piatra pe care o răsucea în mână, studiind-o pe toate feţele.

— Avem o mare diversitate de...

— Nu te mai zbuciuma, dragule. Îl iau pe ăsta.

Vânzarea durase mai puţin de trei minute.

— Splendid, zise Halston. Apoi adăugă cu delicateţe: În dolari ar costa o sută de mii. Cum doreşte doamna să plătească?

— Nu avea tu grijă, Halston, flăcăule, am cont în dolari la o bancă de-aici, din Londra. Îţi scriu frumos un cec de-al meu. După aia bătrânul P.J. Îmi dă banii înapoi.

— Excelent. O să vă curăţ piatra şi v-o trimit la hotel.

Piatra nu avea nevoie de curăţare, dar Halston nu avea de gând s-o dea din mână până când nu îi verifica cecul, fiindcă el cunoştea mulţi bijutieri care fuseseră păcăliţi de escroci.

Halston era mândru că pe el nu îl păcălise nimeni, niciodată, nici măcar cu o liră.

— Unde doriţi să vă trimit smaraldul?

— Noi stăm în apartamentul Oliver Messel, la Dorch.

Halston îşi notă pe o hârtie.

— Dorchester.

— Io îi zic Oliver Messy, râse ea. La mulți nu le mai place hotelul ăsta fiindcă e plin de arabi, dar bătrânul P.J. Face o groază de afaceri cu ei. „Petrolul este propria lui țară”, zice el. Bătrânul P.J. E dat în mă-sa de deştept.

— Sunt foarte convins că este, răspunse îndatoritor Halston.

Se uită la ea cum rupe o filă de cec şi începe să scrie. Observă că era un cec de la banca Barclays. Bun. Avea acolo nişte prieteni pe care putea să-i roage să verifice contul lui P.J. Benecke.

El luă fila de cec.

— O să am grijă să vi se livreze personal smaraldul, mâine-dimineață.

— Bătrânul P.J. O să fie foarte încântat de el, spuse ea radioasă.

— Sunt convins că va fi, răspunse Halston politicos.

O conduse spre uşa din față.

— Ralston...

El era gata s-o corecteze, dar se răzgândi imediat. De ce să-şi mai bată capul? Oricum n-o să mai dea ochii cu ea a doua oară, slavă Domnului!

— Da, doamnă?

— Tre’ să vii odată la noi la ceai, într-o după-masă. O să-ți placă de bătrânul P.J.

— Sunt convins că mi-ar plăcea foarte mult. Din păcate, după-amiaza lucrez.

— Nasol.

El îşi privi clienta ieşind pe trotuar. Un Daimler alb apăru imediat în fața ei, iar şoferul se dădu repede jos şi îi deschise porțiera. Blonda întoarse capul spre Halston şi îi făcu semn cu degetul mare ridicat, în timp ce maşina pornea.

Când Halston se întoarse în biroul său, luă imediat telefonul şi îşi sună un prieten de la Barclays.

— Peter, dragule, am aici un cec în valoare de o sută de mii de dolari, retraşi din contul doamnei Mary Lou Benecke. E în regulă?

— Aşteaptă puțin, amice.

Halston aşteptă. Spera ca cecul să fie bun, fiindcă în ultimul timp nu prea avuseseră vânzări. Mizerabilii frați Parker, proprietarii magazinului, se plângeau întruna, de parcă el ar fi fost răspunzător de situația asta, nu recesiunea. Desigur, profiturile nu erau chiar aşa de mici cum te-ai fi aşteptat, fiindcă Parker & Parker avea o secțiune specializată în curățarea de bijuterii, şi, la anumite intervale, bijuteria returnată clientului era inferioară celei originale, care fusese adusă la curățat. Fuseseră şi nişte plângeri, dar nu se putuse demonstra nimic.

Peter reveni la telefon.

— Nicio problemă, Gregory. În contul ăsta sunt bani mai mult decât suficienți ca să acopere cecul.

Halston simți un frison de uşurare.

— Mulțumesc, Peter.

— Pentru puțin.

— Weekendul viitor dau o masă.

Cu cecul verificat, în dimineața următoare, smaraldul columbian fu trimis prin curier special doamnei P.J. Benecke, la hotelul Dorchester.

În aceeaşi după-amiază, cu puțin timp înainte de ora închiderii, secretara îi spuse lui Gregory Halston:

— O doamnă Benecke vrea să vă vadă, domnule Halston.

I se strânse inima. Venise să returneze broşa, iar el nu avea cum s-o refuze. Lua-le-ar naiba pe toate femeile, pe toți americanii şi pe toți texanii! Halston încercă să-şi compună un zâmbet şi ieşi s-o întâmpine.

— Bună ziua, doamnă Benecke. Presupun că soțului dumneavoastră nu i-a plăcut broşa.

Ea zâmbi.

— Presupui prost, țărane. Bătrânul P.J. Este nebun după ea.

Inima lui Halston începuse să cânte.

— Da?

— De fapt, i-a plăcut aşa de tare, că vrea să mai iau una, ca să facem din ele cercei. Mai dă-mi una ca aia pe care am luat-o.

O cută mică apăru pe fruntea lui Halston.

— Mă tem că s-ar putea să fie o mică problemă aici, doamnă Benecke.

— Ce problemă să fie, dragă?

— Piatra dumneavoastră e un unicat. Nu mai există niciuna ca ea. Însă am o piesă deosebită, de un alt stil, care...

— Nu vreau alt stil. Io vreau una exact ca aia.

— Ca să vă spun sincer, doamnă Benecke, nu există prea multe smaralde columbiene fără defect – a văzut expresia ei – aproape perfecte.

— Hai, flăcău. Tre' să mai fie una pe undeva.

— Cu toată sinceritatea vă spun, am văzut puține pietre de calitatea aceea şi ar fi aproape imposibil să reproduci aceeaşi formă şi aceeaşi culoare.

— Noi avem o vorbă în Texas, cică imposibilul durează un pic mai mult. Sâmbătă e ziua mea. P.J. Vrea să-mi pun atunci cerceii ăştia, şi dacă P.J. Vrea P.J. Ia.

— Chiar nu cred că pot să...

— Cât am dat pe broşa aia – o sută de miare? Ştiu sigur că bătrânul P.J. Ar da şi două sute, ba chiar trei sute ca să mai ia una.

Gregory Halston şi-a făcut socotelile repede. Trebuia să existe pe undeva o piatră identică, iar dacă P.J. Benecke ar fi dispus să dea în plus două sute de mii dolari pe ea, asta ar însemna un profit frumuşel. „De fapt, aş putea să fac în

aşa fel încât profitul ăsta să fie al meu", se gândi Halston. Dar cu glas tare spuse:

— O să mă interesez, doamnă Benecke. Ştiu sigur că în Londra nu are niciun bijutier o asemenea piatră, dar mai există şi smaralde care ajung la licitații. O să fac puțină publicitate şi să vedem dacă rezolvăm ceva.

— Ai timp până la sfârşitul săptămânii, îi spuse blonda. Şi să-ți zic ceva, da' să rămână între noi: bătrânul P.J. Ar fi dispus să dea şi trei sute cincizeci pentru piatra aia.

Şi doamna Benecke plecă, cu haina ei de samur fluturând.

Gregory Halston stătea în biroul lui, pierdut în visare. Soarta îi trimisese în cale un bărbat aşa de obsedat de târfa lui blondă încât era dispus să plătească 350 000 de dolari pentru un smarald care făcea 100 000. Asta însemna un profit net de 250 000 de dolari. Gregory Halston nu consideră că era cazul să-i mai încarce pe frații Parker cu detaliile tranzacției. Era o chestiune simplă, să înregistreze vânzarea pietrei cu o sută de mii de dolari şi restul să-i bage în buzunar. Cele două sute cinci zeci de mii îl asigurau pentru tot restul vieții.

Tot ce avea acum de făcut era să găsească un smarald identic cu acela pe care i-l vânduse doamnei Benecke.

Se dovedi a fi chiar mai dificil decât anticipase Halston. Niciun bijutier dintre cei cărora le telefonase nu avea în stoc ceva care să semene cu piatra respectivă. Puse anunțuri în London Times şi în Financial Times, sună la Christie's şi la Sotheby's şi la vreo zece agenți de vânzări. Zilele care urmară, Halston fu inundat de valuri de smaralde de calitate inferioară, smaralde bune şi chiar câteva de primă mână, dar niciunul nu se apropia măcar de cel pe care îl căuta el.

Miercuri îl sună doamna Benecke.

— Bătrânul P.J. A început să se inerveze, îl avertiză ea. N-ai găsit-o nici acum?

— Încă nu, doamnă Benecke, dar nu vă faceți griji, o s-o găsim, o asigură el.

Vineri îl sună din nou.

— Mâine e ziua mea, îi aminti ea lui Halston.

— Ştiu, doamnă Benecke. Dacă aş mai fi avut câteva zile la dispoziție, sunt sigur că...

— Păi, nu-i bai, flăcău. Dacă până mâine-dimineață nu ai smaraldul ăla, îl dau înapoi şi pe ălălalt care l-am cumpărat. Bătrânul P.J. — să-l ajute Dumnezeu – zice că o să-mi cumpere în loc de ăsta o casă la țară. Ai auzit de Sussex?

Pe Halston îl trecură transpirațiile.

— Doamnă Benecke, rosti el cu voce tânguitoare, nu v-ar plăcea să locuiți în Sussex. Nu v-ar plăcea să stați într-o casă la țară. Cele mai multe se află într-un stadiu deplorabil. Nu au încălzire centrală şi...

— Acuma între noi, îl întrerupse ea, io aş prefera mai mult cerceii. Bătrânul P.J. Chiar îmi zicea că ar da şi patru sute pe o piatră la fel ca aia. N-ai idee ce căpos poa' să fie bătrânul P.J.

Patru sute de mii! Lui Halston i se părea că simte efectiv cum i se scurg banii printre degete.

— Credeți-mă, fac tot ce pot, spuse el rugător. Am nevoie de ceva mai mult timp.

— Păi nu-i după mine, puiule, răspunse ea. P.J. Hotărăşte.

Şi convorbirea se întrerupse.

Halston stătea acolo şi-şi blestema soarta. Unde ar putea să găsească un smarald de zece carate identic cu celălalt? Era aşa de prins în gândurile lui amare, încât nu auzi telefonul interior decât la a treia sonerie. Apăsă nervos pe buton şi se răsti:

— Ce e?

— Este la telefon o contesă Marissa, domnule Halston. A sunat în legătură cu anunțul pentru smarald.

Încă una! Primise cel puțin zece telefoane de azi-dimineață şi toate fuseseră pierdere de timp. Ridică receptorul şi zise grosolan:

— Da?

O voce caldă de femeie, cu accent italian, spuse:

— Buon giorno, signore. Am citit că sunteți posibil interesat să cumpărați un smarald, şi?

— Dacă are caracteristicile pe care le vreau eu, da.

Nu putea să-şi stăpânească nerăbdarea din voce.

— Eu am un smarald care se află în posesia familiei mele de mulți ani. Este un peccato – păcat –, dar sunt într-o situație care mă sileşte să-l vând.

Mai auzise povestea asta. „Trebuie să mai încerc o dată la Christie's", se gândi Halston. „Sau la Sotheby's. Poate a mai venit ceva în ultimul moment sau..."

— Signore? Căutați un smarald de zece carate, şi?

— Da.

— Eu am unul verde ca iarba, columbian.

Când Halston începu să vorbească, îşi dădu seama că vocea lui era gâtuită.

— Vreți să... vreți să mai repetați?

— Şi. Am un smarald columbian de zece carate, verde ca iarba. V-ar interesa aşa ceva?

— S-ar putea, zise el precaut. N-ați putea să treceți pe aici ca să mă uit puțin la el?

— *No, scusi, mă tem că acum sunt foarte ocupată. Pregătim la ambasadă o petrecere pentru soțul meu. Poate săptămâna viitoare să vin...*

„Nu! Săptămâna viitoare ar fi prea târziu!"

— N-aş putea să trec eu pe la dumneavoastră? Încercă să-şi ascundă nerăbdarea din voce. Aş putea să trec acum.

— *Ma no. Sono occupata stamani. Trebuie să mă duc la cumpărături...*

— Unde locuiți, contesă?

— La Savoy.

— Pot să fiu acolo în cincisprezece minute. Zece.

Vocea lui era febrilă.

— *Molto bene. Iar numele dumneavoastră este...*

— Halston. Gregory Halston.

— Apartamentul ventisei – douăzeci şi şase.

Călătoria cu taxiul parcă nu se mai termina. Halston trecu de la înălțimile raiului în adâncurile iadului şi înapoi. Dacă smaraldul era într-adevăr similar cu celălalt, ar fi fost mai bogat decât în visurile lui cele mai frumoase. „Ar fi în stare să dea 400 000 de dolari.” Un profit de 300 000. Şi-ar cumpăra o casă pe Riviera. Poate şi-ar lua şi un iaht. Cu o vilă şi o ambarcațiune doar ale lui, ar putea să atragă o mulțime de tineri frumoşi...

Gregory Halston era ateu, dar când mergea pe holul hotelului Savoy spre apartamentul 26, se trezi că se roagă. „Dă Doamne să semene cât-de-cât cu celălalt, ca să fie mulțumit P.J.”

Rămase în fața uşii contesei respirând adânc şi încet, ca să-şi redobândească stăpânirea de sine. Bătu la uşă şi nu răspunse nimeni.

„O, Doamne”, se gândi Halston. „A plecat; nu m-a aşteptat. S-a dus la cumpărături şi...”

Uşa se deschise, şi Halston se trezi în fața unei doamne elegante, de vreo cincizeci de ani, cu ochii negri, fața ridată şi părul negru încărunțit.

Când începu să vorbească, vocea ei era caldă şi melodioasă, cu accent italian.

— Şi?

— Eu... eu sunt Gregory Halston. Ați... ați sunat la mine.

În agitația lui începuse să se bâlbâie.

— A, şi. Eu sunt contesa Marissa. Intrați, signore, per favore.

— Mulțumesc.

Intră în apartament, mergând cu picioarele lipite, ca să nu mai tremure. Era gata să strige: „Unde este smaraldul?" Dar îşi dădea seama că trebuie să se controleze. Nu trebuia să pară prea interesat. Dacă piatra îl satisfăcea, voia să aibă avantajul negocierii. La urma urmei, el era expertul. Ea era o amatoare.

— Vă rog, stați jos, îl invită contesa.

El îşi trase un scaun.

— Scusi. Non parlo molto bene inglese. Vorbesc prost engleza.

— Nu, nu. E fermecător.

— Grazie. Poate vreți o cafea? Un ceai?

— Nu, mulțumesc, contesă.

Simțea că îi tremură stomacul. Oare era prea devreme să aducă în discuție smaraldul? Nu putea să mai aştepte nici măcar o secundă.

— Smaraldul...

— A, şi. Smaraldul mi l-a dat bunica mea. Voiam să i-l dau fiicei mele când împlineşte douăzeci şi cinci de ani, dar soțul meu vrea să deschidă o nouă afacere la Milano, şi eu...

Mintea lui Halston era în altă parte. Nu îl interesa deloc povestea plictisitoare a vieții acestei străine care stătea în fața lui. El ardea de nerăbdare să vadă smaraldul. Suspansul era mai mult decât putea suporta.

— Credo che sia importante să-mi ajut soțul să pornească această afacere. Zâmbi trist. Poate fac o greşeală...

— Nu, nu, zise Halston precipitat. Deloc, contesă. E de datoria soției să fie alături de soțul ei. Unde este acum smaraldul?

— Îl am aici, spuse contesa.

Băgă mâna în buzunar, scoase de acolo bijuteria, înfăşurată într-un şervețel, şi i-o arătă lui Halston. El se holbă la ea, iar spiritul începu să-i zboare. Avea în față cel mai minunat smarald columbian de zece carate, verde ca iarba, pe care îl văzuse vreodată. Era aşa de aproape ca aspect, dimensiune şi culoare cu acela pe care i-l vânduse doamnei Benecke, încât era aproape imposibil să sesizezi diferența. „Nu poate fi exact la fel", îşi zise Halston, dar numai un expert ar putea să vadă asta. Mâinile începuseră să-i tremure. Se strădui să pară calm.

Întoarse piatra invers şi lăsă lumina să se reflecte în superbele tăieturi, după care rosti pe un ton indiferent:

— E o pietricică destul de frumoasă.

— Splendente, şi. Am iubit-o foarte mult în toți anii ăştia. O să-mi pară foarte rău să mă despart de ea.

— Faceți ceea ce trebuie, o asigură Halston. După ce afacerea soțului dumneavoastră va avea succes, veți putea să cumpărați câte pietre de-astea doriți dumneavoastră.

— Aşa m-am gândit şi eu. Sunteți molto simpatico.

— Vreau să-i fac o mică favoare unui prieten, contesă. Avem la magazin pietre mult mai bune ca asta, dar prietenul meu vrea una care să se potrivească cu un smarald pe care l-a cumpărat soția lui. Îmi imaginez că ar fi dispus să plătească şi şaizeci de mii de dolari pentru piatra asta.

Contesa oftă.

— Bunica mea ar veni la mine din mormânt dacă l-aş vinde pentru şaizeci de mii de dolari.

Halston strânse buzele. Putea să-şi permită să dea mai mult. Zâmbi.

— Haideți să vă spun eu cum facem... cred că aş putea să-l conving pe prietenul meu să dea chiar o sută de mii de dolari. E o sumă foarte mare, dar el vrea neapărat să aibă piatra asta.

— Mi se pare cinstit, spuse contesa.

Inima lui Gregory Halston se umflă în piept de bucurie..

— Bene! Am la mine carnetul de cecuri, aşa că o să vă completez unul...

— Ma, no... mă tem că asta nu va rezolva problema mea.

Vocea contesei era plină de tristeţe. Halston se uită fix la ea.

— Problema dumneavoastră?

— Şi. Aşa cum v-am explicat, soţul meu vrea să-şi deschidă o afacere şi are nevoie de trei sute cincizeci de mii de dolari. I-am dat deja o sută de mii de dolari din banii mei, dar mai am nevoie de încă două sute cincizeci de mii. Speram să îi obţin din vânzarea smaraldului.

El clătină din cap.

— Dragă doamnă contesă, niciun smarald din lume nu valorează atâţia bani. Credeţi-mă, o sută de mii de dolari este un preţ mai mult decât corect.

— Sunt convinsă că este aşa, îi zise contesa, dar aşa nu îl ajut pe soţul meu cu nimic, nu-i aşa? Se ridică în picioare. O să-l păstrez să i-l dau fiicei mele.

Îi întinse o mână subţire şi delicată.

— Grazie, signore. Vă mulţumesc că aţi venit.

Halston rămăsese acolo, panicat.

— Staţi puţin, spuse el. Lăcomia lui se lupta cu bunul-simţ, dar el ştia doar atât, că nu trebuie să piardă smaraldul acum. Vă rog, luaţi loc, contesă. Sunt convins că putem ajunge la un aranjament convenabil. Dacă l-aş putea convinge pe prietenul meu să vă ofere o sută cincizeci de mii?

— Două sute cincizeci de mii de dolari.

— Să zicem două sute de mii?

— Două sute cincizeci de mii de dolari.

Era imposibil s-o clinteşti. Halston se hotărî. Un profit de 150 000 de dolari era mai bine decât nimic. Asta ar însemna o vilă şi un iaht mai mici, dar tot era o avere. I-ar fi putut

trata pe fraţii Parker la fel de abject cum îl trataseră şi ei. O să mai aştepte o zi sau două şi apoi o să-şi dea demisia. Săptămâna următoare avea să fie pe Coasta de Azur.

— Ne-am înţeles, spuse el.

— *Meraviglioso! Sono contenta!*

„Ar trebui să fii, jigodie”, se gândi Halston. Dar nu avea de ce să se plângă. Era aranjat pe viaţă. Se mai uită o dată la smarald şi îl băgă în buzunar.

— Vă scriu un cec în contul magazinului.

— *Bene, signore.*

Halston completă cecul şi i-l înmână. O s-o pună pe doamna P.J. Benecke să scoată singură banii de pe cec. Peter va încasa pentru el cecul, cecul contesei îl va schimba pentru fraţii Parker, iar diferenţa o va băga în buzunar. Va aranja cu Peter ca cecul de două sute cincizeci de mii de dolari să nu apară în balanţa lunară a fraţilor Parker. O sută cincizeci de mii de dolari.

Simţea deja soarele cald al Franţei pe obraji.

*

Călătoria de întoarcere la magazin, cu taxiul, i se păru că nu a durat decât câteva secunde. Halston vedea aievea fericirea doamnei Benecke, atunci când îi va da vestea cea bună. Nu numai că găsise piatra pe care o voia, dar o scutise şi de experienţa cumplită de a trăi într-o casă de ţară friguroasă şi dărăpănată.

Când Halston intră în magazin, Chilton îi spuse:

— Domnule, avem un client care ar fi interesat de...

Halston îl dădu la o parte vesel.

— Mai târziu.

Nu avea timp acum de clienţi. Nici acum, nici altă dată. De acum încolo o să fie el servit. Se va duce la Hermes, la Gucci şi Lanvin.

Halston zbură în biroul său, închise uşa, puse smaraldul pe birou, în faţa lui, şi formă un număr de telefon. Se auzi vocea unei operatoare:

— Hotelul Dorchester.

— Apartamentul Oliver Messel, vă rog.

— Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Cu doamna P.J. Benecke.

— O clipă, vă rog.

Halston începu să fluiere încetişor în timp ce aşteptă. Operatoarea reveni.

— Îmi pare rău, doamna Benecke nu mai stă în apartamentul acesta.

— Atunci sunaţi la apartamentul în care s-a mutat.

— Doamna Benecke a părăsit hotelul.

— E imposibil. Ea...

— Vă fac legătura la recepţie.

O voce de bărbat spuse:

— Recepţia. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da. În ce apartament locuiesc domnul şi doamna P.J. Benecke?

— Doamna Benecke a părăsit hotelul în această dimineaţă.

Trebuie să existe o explicaţie. Vreo urgenţă neaşteptată.

— Aţi putea să-mi daţi adresa de contact, vă rog? Este o...

— Îmi pare rău. Nu a lăsat nicio adresă.

— Imposibil să nu fi lăsat.

— M-am ocupat personal de plecarea doamnei Benecke. Nu a lăsat nicio adresă de contact.

Simţi o lovitură puternică în stomac. Puse încet receptorul în furcă şi rămase acolo, zăpăcit. Trebuia să găsească o modalitate de a lua legătura cu ea, să-i spună că în sfârşit găsise smaraldul. Între timp, trebuia să recupereze cecul de două sute cincizeci de mii de dolari de la contesa Marissa.

Formă grăbit numărul hotelului Savoy.

— Apartamentul douăzeci şi şase.

— Cu cine doriți să vorbiți, vă rog?

— Contesa Marissa.

— O clipă, vă rog.

Dar chiar înainte ca operatorul să revină, o premoniție groaznică îi dădu lui Gregory Halston vestea catastrofală pe care avea s-o audă şi la telefon.

— Îmi pare rău. Contesa Marissa a părăsit hotelul.

Închise. Degetele îi tremurau aşa de tare, încât abia reuşi să formeze numărul de la bancă.

— Dați-mi-l pe contabilul-şef... repede! Vreau să opresc un cec de la plată.

Dar, evident, era prea târziu. Vânduse un smarald cu 100 000 de dolari şi cumpărase acelaşi smarald cu 250 000 de dolari. Gregory Halston rămase prăbuşit în fotoliul său, întrebându-se cum avea să explice toate astea fraților Parker.

Capitolul 22

Era începutul unei noi vieți pentru Tracy. Îşi cumpărase o frumoasă casă georgiană, veche, pe Eaton Square 45, care era luminoasă şi veselă, perfectă pentru distracție. Avea o Regină Anna – termenul din jargonul britanic care desemnează grădina din fața casei – şi o Mary Anne, adică o grădină în spatele casei, iar florile erau splendide. Gunther o ajutase pe Tracy să-şi mobileze casa şi, până să termine de aranjat, casa era deja unul dintre cele mai căutate obiective din Londra.

Gunther o prezentase pe Tracy drept o tânără bogată văduvă, al cărei soț făcuse o avere din afacerile de import-export.

Avusese un succes imediat; frumoasă, inteligentă şi fermecătoare, fu imediat copleşită de invitaţii din toate părţile.

Periodic, Tracy făcea scurte călătorii în Franţa, Elveţia, Belgia sau Italia şi de fiecare dată ea şi Gunther Hartog câştigau ceva.

Sub patronajul lui Gunther, Tracy studiase Almanahul de Gotha, Debrett's Peerage şi Baronetage, cărţile de căpătâi în care apăreau informaţii detaliate despre toţi membrii familiilor de viţă nobilă din Europa. Tracy deveni un cameleon, o expertă în machiaj şi deghizări. Avea vreo cinci paşapoarte. În funcţie de ţară, era ba o ducesă britanică, ba o stewardesă franceză, ba o proprietară din America de Sud. Într-un an adunase mai mulţi bani decât putea vreodată să cheltuiască. Avea un fond special, din care făcea donaţii anonime organizaţiilor care încercau să le ajute pe femeile care fuseseră închise, şi aranjase ca Otto Schmidt să primească lunar o pensie generoasă. Nu se mai gândea deloc să renunţe. Îi plăcea provocarea de a înşela oameni inteligenţi, de succes. Adrenalina de care era cuprinsă la fiecare escapadă îndrăzneaţă acţiona ca un drog, iar Tracy descoperi că simte permanent nevoia unei provocări şi mai mari. Era un singur principiu pe care îl respecta: avea grijă ca niciodată să nu îi facă să sufere pe cei nevinovaţi. Oamenii care cădeau în plasa escrocheriilor ei erau lacomi sau lipsiţi de moralitate, sau amândouă la un loc. „Nu se va sinucide nimeni din cauza faptelor mele", îşi promisese ea.

În ziare începuseră să circule poveşti despre escrocherii îndrăzneţe care se întâmplau în toată Europa, şi, întrucât Tracy lucra deghizată mereu altfel, poliţia era convinsă că are de-a face cu o bandă de femei care pornise această avalanşă de escrocherii şi jafuri. Toate acestea stârniră şi interesul Interpolului.

*

La sediul central din Manhattan al Asociației Internaționale de Asigurări şi Protecție, J.J. Reynolds trimise după Daniel Cooper.

— Avem o problemă, spuse Reynolds. Foarte mulți clienți din Europa au fost furați, din câte se pare, de o bandă de hoațe. Toată lumea urlă că vrea răzbunare. Vor ca banda să fie prinsă. Interpolul a fost de acord să coopereze cu noi. Asta-i sarcina ta, Dan. Mâine-dimineață pleci la Paris.

Tracy lua cina cu Gunther la Scott's, pe Mount Street.

— Ai auzit vreodată de Maximilian Pierpont, Tracy?

Numele îi suna cunoscut. Oare unde îl mai auzise? Îşi aminti. Jeff Stevens, când se aflau pe vaporul QE II, îi spusese: „Suntem aici din acelaşi motiv. Maximilian Pierpont".

— Foarte bogat, nu?

— Şi absolut lipsit de scrupule. E specializat în cumpărarea de companii şi de falimentarea acestora.

„Când Joe Romano a preluat controlul afacerii, i-a concediat pe toți şi şi-a adus oamenii lui. Apoi a început să spolieze compania... Au luat tot – afacerea, casa asta, maşina mamei tale..."

Gunther se uita la ea ciudat.

— Tracy, te simți bine?

— Da. Foarte bine.

„Uneori viața e nedreaptă, şi atunci numai de noi depinde să corectăm situația", îşi zise.

— Mai spune-mi despre Maximilian Pierpont.

— Abia a divorțat de cea de-a treia soție, iar acum e singur. Cred că ar fi profitabil să faci cunoştință cu domnul acesta. Şi-a rezervat bilet la Orient Express pentru vineri, pleacă din Londra la Istanbul.

Tracy zâmbi.

— N-am fost niciodată cu Orient Expressul. Cred că mi-ar plăcea.

Gunther îi zâmbi şi el.

— Perfect. Maximilian Pierpont deține singura colecție cu adevărat importantă de ouă Fabergé, cea mai mare după Muzeul Ermitaj din Leningrad. Tradițional, este estimată la valoarea de douăzeci de milioane de dolari.

— Dacă reuşesc să-ți fac rost de nişte ouă, întrebă Tracy curioasă, ce-o să faci cu ele, Gunther? Nu ar fi mult prea cunoscute ca să poată fi vândute?

— Colecționari privați, draga mea Tracy. Tu aduci ouşoarele, iar eu le caut un cuibar.

— O să văd ce pot face.

— Maximilian Pierpont nu e un bărbat uşor de abordat. Însă mai sunt doi porumbei care vor fi vineri în Orient Express, se duc la un festival de film în Veneția. Cred că sunt destul de copți pentru jaf. Ai auzit de Silvana Luadi?

— Vedeta italiană de film? Desigur.

— Este căsătorită cu Alberto Fornati, cel care produce filmele alea groaznic de lungi. Fornati este celebru fiindcă angajează actori şi regizori cu foarte puțini bani, le promite un mare procent din profituri, dar până la urmă păstrează pentru el toți banii. A reuşit să facă destui bani cât să-i cumpere soției nişte bijuterii foarte scumpe. Cu cât o înşală mai mult, cu atât mai multe bijuterii îi oferă. La momentul ăsta, Silvana Luadi ar putea să-şi deschidă un magazin de bijuterii. Sunt convins că îi vei considera o companie interesantă.

— De-abia aştept să-i cunosc, spuse Tracy.

Simplonul Orient Express pentru Veneția pleacă din Gara Victoria, din Londra, în fiecare vineri la ora 11.44, cu destinația Istanbul, cu oprire pe parcurs la Boulogne, Paris,

Lausanne, Milano şi Veneţia. Cu treizeci de minute înainte de plecarea trenului, la peron este adus un ghişeu mobil de îmbarcare, iar doi zdrahoni în uniformă întind un covor roşu de la ghişeu până la uşile vagoanelor, îmbrâncind pasagerii nerăbdători.

Noii proprietari ai liniei Orient Express încercaseră să recreeze atmosfera epocii de aur a călătoriilor cu trenul, aşa cum era ea în secolul al XIX-lea, iar trenul modern era o replică a celui de atunci, cu vagoane englezeşti Pullman, vagon-restaurant, vagon salon-bar şi vagoane de dormit.

Un hamal, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, cu fireturi aurii, model 1920, îi duse lui Tracy cele două valize şi geanta de cosmetice în compartimentul ei, care era dezamăgitor de mic. Era un singur fotoliu, cu tapiţerie înflorată de mohair. Covorul era pluşat, verde, ca şi traversa care acoperea scara spre cuşetă. Parcă erai într-o cutie cu bomboane.

Tracy citi cartea de vizită care fusese aşezată lângă o mică sticlă de şampanie pusă în frapieră de argint: OLIVER AUBERT, DIRECTOR DE TREN.

„O s-o păstrez până la momentul în care o să am ceva de sărbătorit”, îşi spuse Tracy. Maximilian Pierpont. Jeff Stevens îl ratase. O să se simtă minunat la gândul că îl va depăşi pe Jeff Stevens. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

Îşi despachetă bagajul în spaţiul acela strâmt şi îşi puse pe umeraş hainele de care avea nevoie. Prefera să călătorească în avioane Pan American, nu cu trenul; dar această călătorie promitea să fie interesantă.

Exact la ora fixată, Orient Expressul se puse în mişcare şi ieşi din gară. Tracy se aşează pe fotoliu şi privi panorama suburbiilor din sudul Londrei, care se desfăşura prin faţa ferestrei.

La ora 13.15, trenul ajunse la portul Folkestone, unde pasagerii erau transferaţi pe feribotul Scalink, la bordul

căruia traversau canalul şi ajungeau la Boulogne, unde se îmbarcau într-un alt Orient Express, care mergea spre sud.

Tracy îl abordă pe unul dintre însoţitorii de tren.

— Am înţeles că Maximilian Pierpont călătoreşte împreună cu noi. Aţi putea să mi-l arătaţi şi mie?

Însoţitorul de tren clătină din cap.

— Vă ajutam cu plăcere, doamnă. Şi-a rezervat un loc în trenul acesta, dar nu a venit. E un domn foarte imprevizibil, din câte mi s-a spus.

Asta însemna că rămâneau numai Silvana Luadi şi soţul ei, producătorul filmelor de duzină.

*

La Boulogne, pasagerii fură conduşi la Orient Expressul continental. Din păcate, şi această cabină era asemenea celeilalte, iar mersul hurducăit al trenului făcea călătoria şi mai neplăcută. Rămase toată ziua în cabina ei, făcând planuri, iar la opt seara începu să se îmbrace.

Codul vestimentar în Orient Express recomanda ţinutele de seară, iar Tracy îşi alese o rochie superbă de şifon, gri-deschis, dresuri cenuşii, la fel ca pantofii de satin. Singura bijuterie pe care şi-o puse era un colier de perle. Se uită în oglindă înainte de a ieşi din compartiment, studiindu-şi atent imaginea. Ochii ei verzi aveau un aer inocent, iar pe figura ei se citea naivitatea şi vulnerabilitatea. „Oglinda minte”, îşi spuse Tracy. „Nu mai sunt femeia aceea. Trăiesc un bal mascat. Dar unul palpitant.”

După ce ieşi din cabină, îi alunecă din mână poşeta şi se aplecă s-o ia de jos, studiind rapid încuietorile uşii. Erau două: o yală şi o broască. Nicio problemă. Tracy se îndreptă şi porni spre restaurant.

Erau trei vagoane-restaurant în tren. Scaunele erau tapiţate cu catifea, pereţii aveau lambriuri şi o lumină

plăcută care venea de la nişte lămpi de aramă cu sticlă Lalique. Tracy intră în primul restaurant şi observă mai multe mese neocupate. Şeful se sală îi ieşi în întâmpinare.

— O masă de o persoană, mademoiselle?

Tracy se uită în jur.

— O să stau cu nişte prieteni, mulţumesc.

Merse mai departe, în cel de-al doilea restaurant. Acesta era ceva mai aglomerat, dar tot erau mese neocupate.

— Bună seara, îi spuse şeful de sală. Luaţi singură cina?

— Nu. Mă întâlnesc cu cineva. Mulţumesc.

Plecă mai departe, spre al treilea restaurant. Aici, toate mesele erau ocupate. Şeful de sală o opri la uşă.

— Mă tem că va trebui să aşteptaţi să se elibereze o masă, madame. Dar sunt mese libere la celelalte restaurante.

Tracy se uită în jur şi, la o masă mai îndepărtată, găsi ce căuta.

— Nu-i nimic, spuse Tracy. Am văzut nişte prieteni.

Trecu pe lângă şeful de sală şi se duse la masa aceea din colţ.

— Îmi cer scuze, spuse ea jenată. Se pare că toate mesele sunt ocupate. Vă deranjează dacă stau şi eu cu dumneavoastră?

Bărbatul se ridică repede în picioare, se uită atent la Tracy şi exclamă:

— Prego! Con piacere! Eu sunt Alberto Fornati, iar doamna este soţia mea, Silvana Luadi.

— Tracy Whitney.

De data aceasta folosea chiar paşaportul ei.

— A! È americana! Eu vorbesc excelent engleza.

Alberto Fornati era scund, chel – şi gras. Probabil că motivul pentru care Silvana Luadi se măritase cu el fusese subiectul cel mai discutat la Roma, în cei doisprezece ani de când erau împreună. Silvana Luadi era o frumuseţe clasică, avea un corp senzaţional şi un talent actoricesc înnăscut.

Câştigase un Oscar şi un Silver Palm, şi era foarte căutată. Tracy îşi dădu seama imediat că rochia de seară pe care o purta era creată de Valentino şi costa cinci mii de dolari, iar bijuteriile pe care le avea probabil că valorau în jur de un milion de dolari. Îşi aminti cuvintele lui Gunther Hartog: „Cu cât o înşală mai mult, cu atât mai multe bijuterii îi oferă. La momentul ăsta, Silvana Luadi ar putea să-şi deschidă un magazin de bijuterii".

— Mergeți pentru prima dată cu Orient Expressul, signorina? deschise Fornati discuția, după ce Tracy se aşează.

— Da, prima dată.

— A, e un tren foarte romantic, plin de legendă. Ochii lui erau umezi. Sunt multe poveşti interesante despre el. De exemplu, Sir Basil Zaharoff, magnatul armelor, obişnuia să călătorească în Orient Express – întotdeauna în compartimentul şapte. Într-o noapte a auzit un țipăt şi cineva a bătut la uşă. O tânără ducesă spaniolă, belissima, s-a aruncat în brațele lui.

Fornati făcu o mică pauză, ca să-şi ungă o felie de pâine cu unt din care luă o înghițitură.

— Soțul ei voia s-o omoare. Părinții aranjaseră căsătoria, iar biata fată abia aflase că soțul ei e nebun. Zaharoff l-a imobilizat pe soț şi a calmat-o pe tânăra femeie, şi aşa a început o poveste de dragoste care a durat patruzeci de ani.

— Ce fascinant! spuse Tracy.

Ochii ei se măriseră de curiozitate.

— Şi. În fiecare an după aceea ei se întâlneau în Orient Express, el la compartimentul şapte, ea la compartimentul opt. După ce soțul ei a murit, doamna şi Zaharoff s-au căsătorit şi, semn al dragostei lui, el i-a cumpărat ca dar de nuntă cazinoul din Monte Carlo.

— Ce poveste frumoasă, domnule Fornati.

Silvana Luadi nu spunea nimic.

— Mangia, o rugă Fornati pe Tracy. Mănâncă.

Cina era alcătuită din şase feluri de mâncare, iar Tracy observă că Alberto Fornati le mâncă pe toate, după care termină şi ce mai rămăsese în farfuria soției. Printre înghițituri, vorbea încontinuu.

— Tu eşti actriță, poate?

— A, nu, râse Tracy. Sunt doar o turistă.

El îi zâmbi.

— Belissima. Eşti destul de frumoasă ca să fii actriță.

— A spus deja că nu e actriță, zise înțepată Silvana.

Alberto Fornati nu o luă în seamă.

— Eu produc filme artistice, îi spuse el lui Tracy. Ai auzit de ele, desigur: Sălbaticii nebuni, Titanii versus Superfemeia...

— N-am văzut prea multe filme, îşi ceru scuze Tracy.

Simțea cum piciorul lui gras se lipise de-al ei pe sub masă.

— Poate aranjez să vezi câteva filme de-ale mele.

Silvana se albi de furie.

— O să ajungi şi la Roma, draga mea?

Piciorul lui se plimba în sus şi în jos pe piciorul lui Tracy.

— De fapt, după Veneția chiar intenționam să mă duc la Roma.

— Splendid! Benissimo! O să luăm cina împreună. Nu-i aşa, cară? Se uită repede spre Silvana şi apoi continuă: Avem o casă frumoasă pe Via Appia. Patruzeci de hectare de...

Gesticulă larg cu mâna şi răsturnă un castron de sos peste rochia soției. Tracy nu era prea convinsă că fusese un gest neintenționat. Silvana Luadi se ridică în picioare şi se uită la pata întinsă pe rochia ei.

— *Sei un mascalzone!*[5] *ţipă ea. Tieni le puttane lontano da me!*[6]

Ieşi ca o furtună din restaurant, cu toţi ochii îndreptaţi asupra ei.

— Ce păcat, murmură Tracy. Este o rochie aşa de frumoasă.

Ar fi vrut să-i dea palme acestui bărbat care îşi umilea soţia. „Merită fiecare carat din bijuteriile pe care le are, şi mai mult de atât", se gândi Tracy.

— Fornati o să-i cumpere alta, oftă el. Nu lua în seamă comportamentul ei. E foarte geloasă pe Fornati.

— Sunt convinsă că are toate motivele să fie.

Tracy îşi mască ironia cu un zâmbet. El se umflă în pene.

— E adevărat. Femeile îl consideră foarte atractiv pe Fornati.

Tracy făcu mari eforturi să nu izbucnească în hohote de râs în faţa acestui omuleţ ridicol.

— Pot să înţeleg asta.

El se întinse peste masă şi o luă de mână.

— Fornati te place, spuse el. Fornati te place foarte mult. Cu ce te ocupi?

— Sunt secretară la un cabinet juridic. Am pus la bătaie toate economiile mele pentru această călătorie. Mi-ar plăcea să-mi găsesc o slujbă interesantă în Europa.

Ochii lui bulbucaţi se lipiseră de corpul ei.

— N-o să fie nicio problemă, îţi promite Fornati. El e foarte drăguţ cu oamenii care se poartă frumos cu el.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, răspunse Tracy cu timiditate.

El coborî puţin vocea.

---

[5] Eşti un ticălos!

[6] Ţine-ţi târfele departe de mine!

— Poate discutăm asta mai târziu în cabina ta?

— Asta ar fi puțin stânjenitor.

— Perché? De ce?

— Sunteți așa de faimos. Probabil că toată lumea din tren știe cine sunteți.

— Natural.

— Dacă v-ar vedea intrând în cabina mea... în fine, știți, unii oameni ar putea să interpreteze greșit. Desigur, în condițiile în care cabina dumneavoastră ar fi lângă a mea... Care e numărul cabinei dumneavoastră?

— E settanta – șaptezeci.

Se uită la ea plin de speranță. Tracy oftă.

— Eu sunt în alt vagon. Ce-ar fi să ne întâlnim la Veneția?

El era radios.

— Bene! Soția mea, ea stă mai tot timpul în cameră. Nu suportă soarele pe față. Ai fost vreodată la Veneția?

— Nu.

— A. Noi doi vom merge la Torcello, o frumoasă insuliță cu un restaurant minunat, Locanda Cipriani. Este acolo și un mic hotel. Ochii îi străluceau. Molto privato.

Tracy zâmbi ușor, cu aprobare.

— Pare încântător.

Lăsă ochii în jos, prea copleșită ca să mai poată vorbi. Fornati se aplecă spre ea, îi strânse mâna și îi șopti bălos:

— Tu nu știi ce înseamnă încântător, cară.

Peste o jumătate de oră, Tracy era în cabina ei.

Orient Expressul gonea prin noaptea adâncă, trecând pe lângă Paris, Dijon și Vallarbe, în timp ce pasagerii dormeau. În seara precedentă își predaseră pașapoartele, iar de formalitățile de la frontieră se ocupau conductorii.

La ora 3.30 dimineață, Tracy părăsi neauzită compartimentul. Era esențial să-și calculeze timpul foarte

exact. Trenul urma să treacă graniţa elveţiană şi să ajungă la Lausanne la ora 5.21, iar la Milano, în Italia, trebuia să ajungă la ora 9.15.

În pijama şi halat, cu o geantă transparentă de baie în mână, Tracy înaintă pe coridor, cu toate simţurile la pândă şi cu fiorul acela bine cunoscut, care îi făcea sângele să pulseze mai tare. În cabinele trenului nu erau toalete, doar la capetele fiecărui vagon. Dacă Tracy ar fi fost întrebată de cineva unde se duce, era pregătită să spună că vrea să meargă la baie, dar că nu o găsise până acum. Conductorii şi însoţitorii de tren profitau de orele dimineţii să mai tragă un pui de somn.

Tracy ajunse la cabina E 70 fără niciun incident. Încercă încet mânerul. Uşa era încuiată. Tracy îşi deschise geanta de baie şi scoase de acolo un obiect metalic, o fiolă şi o seringă, apoi se apucă de treabă.

Zece minute mai târziu era înapoi în cabina ei, iar peste încă treizeci de minute dormea, cu tenul proaspăt curăţat şi cu o urmă de zâmbet pe chip.

La ora 7.00, cu două ore înainte ca trenul să ajungă la Milano, se auziră nişte ţipete stridente. Ţipetele veneau din cabina E 70 şi treziră tot vagonul. Pasagerii scoaseră capetele din cabine să vadă ce se întâmplase. Un conductor înaintă grăbit pe coridor şi intră în cabina E 70.

Silvana Luadi era în plină criză de isterie.

— Ajuto! Ajutor! ţipa ea. Mi-au dispărut toate bijuteriile! Trenul ăsta mizerabil e plin de ladri – de hoţi!

— Doamnă, vă rog, calmaţi-vă, o imploră conductorul. Pasagerii...

— Să mă calmez! Vocea ei mai urcă o octavă. Cum îndrăzneşti să-mi spui să mă calmez, stupido maiale![7]

[7] Porc prost!

Cineva mi-a furat bijuterii care valorează mai mult de un milion de dolari!

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? întrebă Alberto Fornati. Uşa a fost încuiată, iar Fornati are somnul uşor. Dacă ar fi intrat cineva, m-aş fi trezit imediat.

Conductorul oftă. El ştia chiar prea bine cum se întâmplase, fiindcă nu era prima dată. În timpul nopții, cineva se strecurase pe coridor şi băgase prin gaura cheii o seringă plină cu eter. Încuietorile erau o joacă de copil pentru cineva care ştie ce face. Hoțul închisese uşa în urma lui, răscolise cabina şi, după ce luase ce dorise de acolo, se strecurase neauzit spre compartimentul lui, în timp ce victimele erau încă inconştiente. Dar era ceva diferit la jaful acesta. Până acum, furturile erau descoperite abia după ce trenul ajungea la destinație, aşa că hoții aveau posibilitatea să scape. Asta era o situație diferită. Nu coborâse nimeni din tren în timpul nopții, ceea ce însemna că bijuteriile erau încă în tren.

— Nu vă faceți griji, îi promise conductorul lui Fornati. O să vă recuperez bijuteriile. Hoțul este încă în tren.

Plecă în grabă şi sună la poliția din Milano.

Când Orient Expressul trase la peron în gara din Milano, douăzeci de polițişti, civili şi în uniformă, se aliniară pe peron, cu ordinul de a nu lăsa să coboare din tren niciun pasager şi niciun bagaj.

Luigi Ricci, inspectorul care răspundea de acest caz, fu condus direct în compartimentul lui Fornati.

În orice caz, isteria Silvanei Luadi era şi mai mare.

— Absolut toate bijuteriile mele erau în caseta asta, țipă ea. Şi niciuna nu era asigurată.

Inspectorul examină caseta goală.

— Sunteți sigură că le-ați pus aici aseară, signora?

— Normal că sunt sigură. În fiecare seară le pun acolo.

Din ochii ei strălucitori, ce fermecaseră milioane de fani care o adorau, începură să curgă lacrimi mari, iar inspectorul Ricci era gata să se lupte cu balaurii pentru ea.

Se duse la uşa compartimentului, se aplecă şi adulmecă gaura cheii. Se simţea mirosul de eter. Fusese un jaf, iar el intenţiona să-l prindă pe banditul lipsit de sentimente.

Inspectorul Ricci se îndreptă de spate şi spuse:

— Nu vă faceţi griji, signora. E imposibil ca bijuteriile să fie scoase din tren. O să prindem hoţul, iar pietrele dumneavoastră preţioase vă vor fi returnate.

Inspectorul Ricci avea motive să fie sigur pe sine. Capcana fusese bine sigilată, iar infractorul nu avea pe unde să scape.

Unul câte unul, detectivii escortau pasagerii într-o sală de aşteptare din gară care fusese izolată, şi acolo făceau percheziţii corporale meticuloase. Pasagerii, mulţi dintre ei oameni importanţi, erau scandalizaţi de această umilinţă.

— Îmi pare rău, îi spunea inspectorul Ricci fiecăruia, dar furtul unor bijuterii de un milion de dolari este o chestiune gravă.

În timp ce pasagerii erau scoşi din tren, alţi poliţişti răscoleau cabinele. Fiecare milimetru era examinat. Era o şansă minunată pentru inspectorul Ricci, iar el intenţiona să profite din plin de ea. Recuperarea bijuteriilor ar fi însemnat o avansare şi o mărire de salariu. Imaginaţia lui prinsese aripi. Silvana Luadi îi va fi atât de recunoscătoare, încât îl va invita probabil să... Ordinele lui aveau tot mai multă vigoare.

În uşa cabinei lui Tracy se auzi un ciocănit, apoi intră un poliţist.

— Mă scuzaţi, signorina. A avut loc un jaf. Este necesar să percheziţionăm toţi pasagerii. Dacă vreţi să veniţi cu mine, vă rog...

— Un jaf? Din vocea ei se vedea cât este de şocată. În trenul acesta?

— Mă tem că da, signorina.

După ce Tracy ieşi din compartiment, intrară acolo doi poliţişti, îi deschiseră valizele şi începură să caute cu atenţie prin ele.

După patru ore de căutări, se găsiră mai multe pachete de marijuana, 140 gr de cocaină, un cuţit şi un pistol fără acte. Nici urmă de bijuteriile furate.

Inspectorului Ricci nu-i venea să creadă.

— Aţi verificat tot trenul? îl întrebă el pe locotenentul din subordinea lui.

— Domnule inspector, am verificat milimetru cu milimetru. Am verificat locomotiva, restaurantele, barul, toaletele, compartimentele. Am percheziţionat pasagerii, personalul trenului şi fiecare bagaj. Pot să jur că bijuteriile nu sunt în acest tren. Poate că doamna doar şi-a imaginat că a fost furată.

Dar inspectorul Ricci ştia mai bine. Vorbise cu ospătarii, iar ei îi confirmaseră că Silvana Luadi purtase într-adevăr o colecţie ameţitoare de bijuterii cu o seară în urmă, la restaurant.

Un reprezentat al firmei care deţinea Orient Expressul veni cu avionul la Milano.

— Nu puteţi reţine trenul mai mult, insistă el. Deja avem întârzieri.

Inspectorul Ricci era învins. Nu avea nicio scuză să mai reţină trenul. Nu mai era nimic de făcut. Singura explicaţie la care se putea gândi era că în noaptea aceea, într-un fel sau altul, hoţul aruncase bijuteriile pe geam, unui complice. Dar oare era posibil aşa ceva? Ar fi trebuit să facă un calcul imposibil al fiecărei mişcări. Hoţul nu avea cum să ştie dinainte dacă pe coridor nu va fi nimeni, când ar fi putut oricând să apară un pasager sau un conductor şi în ce clipă

ar ajunge trenul într-un eventual punct de pe câmp. Era un mister care depăşea puterea de înţelegere a inspectorului.

— Daţi drumul trenului, ordonă el.

Rămase acolo şi se uită neputincios cum Orient Expressul iese încet din gară. Cu el pleca şi avansarea lui, şi mărirea de salariu, şi orgia preafericită cu Silvana Luadi.

Unicul subiect de discuţie de la micul dejun, în tren, era jaful.

— Nu am mai trăit un eveniment atât de interesant de mulţi ani, îi mărturisea o profesoară dichisită de la o şcoală de fete. Arătă cu degetul micul diamant atârnat la lănţişorul subţire de aur. Am avut noroc că nu mi l-a luat pe ăsta.

— Mare noroc, o aprobă Tracy cu gravitate.

Când Alberto Fornati intră în vagonul restaurant, o văzu pe Tracy şi dădu fuga la ea.

— Ai auzit ce s-a întâmplat, desigur. Dar ştiai că soţia lui Fornati a fost persoana jefuită?

— Nu!

— Ba da! Viaţa mea a fost în mare pericol. O bandă de hoţi a intrat în cabina mea şi m-a făcut inconştient cu cloroform. Fornati putea să fie ucis în somn.

— E îngrozitor.

— È una bella fregatura! Acum va trebui să-i cumpăr Silvanei alte bijuterii. O să mă coste o avere.

— Poliţia nu a găsit bijuteriile?

— Nu, dar Fornati ştie cum au scăpat hoţii de ele.

— Adevărat? Cum?

El se uită în jur şi coborî vocea:

— A avut un complice care aştepta într-o gară pe lângă care a trecut trenul în noaptea aceea. Ladri au aruncat bijuteriile din tren şi... ecco... s-a rezolvat.

Tracy zâmbi admirativ.

— Cu câtă inteligenţă aţi descoperit asta.

— Şi. Ridică din sprâncene, cu înțeles. N-ai uitat de rendez-vous-ul nostru din Veneția?

— Cum aş putea să uit? zâmbi Tracy.

El îi strânse brațul cu putere.

— Fornati abia aşteaptă. Acum mă duc s-o consolez pe Silvana. E isterică.

Când Orient Expressul ajunse în gara Santa Lucia din Veneția, Tracy coborî printre primii. Trimise bagajele direct la aeroport şi zbură cu primul avion spre Londra, cu bijuteriile Silvanei Luadi.

Gunther Hartog avea să fie mulțumit.

Capitolul 23

Clădirea cu şapte niveluri cu ziduri albe care este sediul central al Interpolului, organizația internațională de cooperare a forțelor de poliție, se află pe Rue Armengaud nr. 26, pe colina St. Cloud, cam la zece kilometri vest de Paris, ascunsă discret în spatele unui gard înalt, verde. Poarta de la intrarea dinspre stradă este închisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar vizitatorilor li se permite accesul numai după ce au fost atent studiați printr-un sistem de televiziune cu circuit închis. În interiorul clădirii, la capătul scărilor de la fiecare etaj sunt nişte gratii albe de fier, care noaptea se încuie, şi toate nivelurile sunt dotate cu sisteme separate de alarmă şi camere de luat vederi.

Măsurile de securitate ieşite din comun sunt obligatorii, întrucât în această clădire există cea mai elaborată bază de date din lume, care conține dosarele a două milioane şi jumătate de infractori. Interpolul este principalul depozitar al informațiilor pentru 126 de organizații polițieneşti din 78 de țări şi coordonatorul activităților internaționale ale poliției, care se ocupă de escroci, falsificatori, traficanți de

droguri, hoți și criminali. Trimite în toată lumea informații la zi printr-un buletin informativ numit circulară, prin radio, fax sau satelit. Sediul central din Paris este condus de foști detectivi de la Sûreté Naționale sau de la Paris Préfecture.

Într-o dimineață de la începutul lunii mai, în biroul inspectorului André Trignant, șeful Interpolului, avea loc o ședință. Biroul era confortabil, mobilat simplu, iar panorama care se vedea pe fereastră era extraordinară. În plan îndepărtat, spre est, se înălța Turnul Eiffel, și, mai departe, se vedea perfect cupola albă a catedralei Sacré-Coeur din Montmartre. Inspectorul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o ținută frumoasă și autoritară, avea un aer inteligent, părul negru și niște ochi plini de viclenie, ascunși în spatele unor ochelari cu ramă neagră. Alături de el, în birou, erau detectivi din Anglia, Belgia, Franța și Italia.

— Domnilor, spuse inspectorul. Am primit din partea țărilor dumneavoastră solicitări urgente de informații privitoare la valul de infracțiuni care s-a abătut recent asupra Europei. Cinci țări au fost afectate de o adevărată epidemie de escrocherii și jafuri ingenioase, în care există anumite similitudini. Victimele au o reputație îndoielnică, nu s-a folosit niciodată violența, iar autorul a fost întotdeauna o femeie. Am ajuns la concluzia că avem de-a face cu o bandă internațională de femei. Avem câteva portrete-robot, bazate pe descrierile făcute de victime și de diverși martori. Așa cum veți vedea, niciun portret nu seamănă cu altul. Unele sunt blonde, altele sunt brunete. Naționalitatea lor este diferită – franțuzoaice, englezoaice, spaniole, italience, americance sau texane.

Inspectorul Trignant apăsă pe un buton și pe ecranul unui retroproiector apărură o serie de portrete.

— Aici avem portretul-robot al unei brunete cu părul scurt. Apăsă din nou butonul. Aici avem o tânără blondă și

creață... aici e o altă blondă, cu bucle... o brunetă cu tunsoare paj... o femeie mai în vârstă tunsă franțuzeşte... o tânără cu părul blond şi drept... O bătrână cu o tunsoare în scară. Opri retroproiectorul. Nu ştim cine este şeful bandei şi nici unde îşi are sediul. Niciodată nu lasă vreun indiciu şi dispar fără urmă. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să fie prinsă, şi atunci le vom prinde pe toate. Între timp, însă, până când cineva dintre dumneavoastră va veni cu o informație concretă, domnilor, mă tem că suntem în impas...

Când avionul lui Daniel Cooper aterizează la Paris, acesta a fost întâmpinat pe aeroportul Roissy-Charles de Gaulle de unul dintre asistenții inspectorului Trignant, care îl conduse la hotelul Prince de Galles, situat în apropierea fratelui său mai ilustru, hotelul George V.

— V-am aranjat pentru mâine o întâlnire cu inspectorul Trignant, îi spuse însoțitorul lui Cooper. La opt şi un sfert vin să vă iau.

Daniel Cooper nu era deloc încântat de această călătorie în Europa. Intenționa să îşi încheie misiunea cât mai repede posibil şi să se întoarcă acasă. Auzise de bordelurile din Paris şi nu avea de gând să se ducă acolo.

Se cază şi se duse direct în baie. Spre uimirea lui, aceasta arăta satisfăcător. De fapt, trebui el să recunoască, era mult mai mare decât baia lui de acasă. Dădu drumul apei şi se duse în dormitor să despacheteze. La fundul valizei era o casetă mică, încuiată, pusă cu grijă între costumul de rezervă şi lenjerie. Luă caseta şi o ținu un timp în mână, uitându-se la ea; i se părea că este însuflețită. O duse în baie şi o puse pe chiuvetă. Cu o cheiță care era agățată de portchei, o descuie, o deschise, iar cuvintele de pe foaia îngălbenită de ziar începură să strige la el.

UN BĂIAT DEPUNE MĂRTURIE ÎN PROCESUL CRIMEI

Daniel Cooper, un băiat de doisprezece ani, a depus azi mărturie în procesul lui Fred Zimmer, acuzat de violarea şi uciderea mamei băiatului. Potrivit mărturiei sale, copilul s-a întors acasă şi l-a văzut pe Zimmer, vecinul de alături, ieşind din reşedinţa familiei Cooper plin de sânge pe mâini şi pe faţă. Când băiatul a intrat în casă, el a descoperit trupul mamei sale în cada de baie. Fusese ucisă cu sălbăticie cu mai multe lovituri de cuţit. Zimmer a recunoscut că era amantul doamnei Cooper, dar a negat că el ar fi ucis-o.

Băiatul a fost plasat în îngrijirea unei mătuşi.

Daniel Cooper lăsă cu mâinile tremurătoare hârtia de ziar la loc în casetă şi o încuie. Se uită în jur cu o privire îngrozită. Pereţii şi tavanul băii de hotel erau stropiţi de sânge. Văzu trupul gol al mamei sale plutind în apa înroşită. Simţi un val de ameţeală şi se prinse cu mâinile de chiuvetă. Urletele dinlăuntrul lui se transformară în nişte gemete guturale, apoi îşi smulse disperat hainele de pe el şi intră în cada plină de sânge cald.

— Trebuie să vă spun, domnule Cooper, începu inspectorul Trignant, că prezenţa dumneavoastră aici este foarte neobişnuită. Nu faceţi parte din nicio forţă de poliţie, iar prezenţa dumneavoastră e neoficială. Dar numeroase departamente de poliţie din mai multe ţări europene ne-au cerut să ne extindem cooperarea.

Daniel Cooper nu spuse nimic.

— După câte am înţeles, sunteţi investigator la Asociaţia Internaţională de Asigurare şi Protecţie, un consorţiu de companii de asigurări.

— Câţiva clienţi europeni au înregistrat pierderi în ultima perioadă. Mi s-a spus că nu există indicii.

Inspectorul Trignant oftă.

— Mă tem că aşa este. Ştim doar că avem de-a face cu o bandă de femei foarte inteligente, dar mai mult...

— Nicio veste de la informatori?

— Nu. Nimic.

— Asta nu vi se pare ciudat?

Pentru Cooper era aşa de clar, încât nici nu se mai deranja să-şi ascundă nerăbdarea care i se simţea în voce.

— Când avem de-a face cu o bandă, există întotdeauna cineva care vorbeşte prea mult, care bea prea mult sau care cheltuie prea mult. E imposibil să se păstreze un secret într-un grup mare de persoane. Aş putea să văd dosarele pe care le aveţi, legate de această bandă?

Inspectorul ar fi vrut să refuze. Se gândi că Daniel Cooper este cel mai dizgraţios bărbat pe care îl văzuse vreodată. Şi cu siguranţă cel mai îngâmfat. O să fie o pacoste, „un ghimpe în coastă", dar inspectorului i se ceruse să fie absolut cooperant.

Spuse fără nicio tragere de inimă:

— O să vă punem la dispoziţie nişte copii.

Apăsă pe butonul interfonului şi dădu ordinul. Ca să facă puţină conversaţie, inspectorul Trignant spuse:

— Tocmai am primit un raport interesant. Nişte bijuterii valoroase au fost furate din Orient Express, în timp ce...

— Am citit despre asta. Hoţul acela şi-a bătut joc de poliţia italiană.

— Nimeni n-a reuşit să-şi dea seama cum a fost înfăptuit furtul.

— E clar, spuse Daniel Cooper grosolan. O chestie simplă de logică.

Inspectorul Trignant îl privi surprins pe deasupra ochelarilor. „Mon Dieu, are maniere de porc." Continuă însă, stăpânit:

— În cazul acesta, logica nu ajută. Fiecare milimetru din trenul acela a fost examinat şi s-au făcut percheziţii tuturor pasagerilor, tuturor angajaţilor, s-au verificat toate bagajele.

— Nu, îl contrazise Daniel Cooper.

„Omul ăsta e nebun”, îşi spuse hotărât inspectorul Trignant.

— Nu – ce?

— Nu au verificat toate bagajele.

— Ba eu vă spun că le-au verificat, insistă inspectorul. Am văzut raportul poliţiei.

— Femeia de la care s-au furat bijuteriile – Silvana Luadi?

— Da?

— Îşi pusese bijuteriile peste noapte într-o casetă şi de acolo au fost luate? Poliţia a verificat bagajul doamnei Luadi?

— Doar caseta de bijuterii. De ce ar fi verificat bagajul ei?

— Pentru că, logic, acela este singurul loc în care hoţul ar fi ascuns bijuteriile – în fundul uneia dintre valizele ei. Probabil a avut o valiză identică, şi atunci când bagajele au fost scoase pe peronul gării din Veneţia, nu a trebuit decât să schimbe valiza şi să dispară. Daniel Cooper se ridică. Dacă aţi pregătit rapoartele acelea, aş vrea să plec.

Porc prost!

Treizeci de minute mai târziu, inspectorul Trignant vorbea la telefon cu Alberto Fornati, la Veneţia.

— Monsieur, spuse inspectorul. Am sunat să vă întreb dacă la sosirea în Veneţia aţi întâmpinat vreo problemă cu bagajul soţiei dumneavoastră.

— Şi, şi, se plânse Fornati. Idiotul de hamal a încurcat valiza şi i-a dat-o pe a altcuiva. Când soţia mea a deschis-o la hotel, nu a găsit acolo decât nişte reviste vechi. Am raportat asta la firma care deţine Orient Expressul. Au localizat valiza soţiei mele? întrebă el, plin de speranţă.

— Nu, monsieur, răspunse inspectorul.

Apoi adaugă încet, în sinea lui: „În locul tău, nici nu m-aş mai aştepta s-o găsească”.

După ce încheie convorbirea, se rezemă de spătarul fotoliului său, gânditor. „Daniel Cooper ăsta este très formidable. Formidabil, într-adevăr.”

Capitolul 24

Casa lui Tracy din Eaton Square era un adevărat paradis. Se afla într-una dintre cele mai frumoase zone din Londra, iar vizavi de casele vechi, georgiene, erau parcuri particulare pline de copaci. Bone îmbrăcate în uniforme, ţepene de apretate ce erau, plimbau copilaşi în cărucioare de firmă pe aleile de pietriş, unde se jucau copii mai mari. „Mi-e dor de Amy”, se gândi Tracy.

Se plimba pe străzile vechi şi făcea cumpărături de la aprozarele şi farmaciile de pe Elizabeth Street; admira cu încântare diversitatea florilor în culori superbe, care se vindeau în faţa micilor magazine.

Gunther Hartog avusese grijă ca Tracy să contribuie la fondurile potrivite de donaţie şi să întâlnească oamenii potriviţi. Se întâlnea cu duci bogaţi şi conţi scăpătaţi şi primea nenumărate cereri de căsătorie. Era tânără, frumoasă şi bogată, şi părea foarte vulnerabilă.

— Toată lumea crede că eşti ţinta perfectă, râse Gunther. Te-ai descurcat de minune, Tracy. Acum eşti aranjată. Ai tot ce-ţi trebuie.

Era adevărat. Avea bani depozitaţi în cutii de valori prin toată Europa, casa din Londra şi un castel în Saint Moritz. Tot ce avea nevoie. Mai puţin o persoană cu care să împartă toate aceste lucruri. Tracy se gândea la drumul pe care fusese pe punctul să pornească, cu un soţ şi un copil. Oare ar fi fost posibil să mai aibă vreodată toate acestea? Niciodată n-ar fi putut să-i mărturisească vreunui bărbat

cine era ea în realitate şi nici nu ar fi conceput să trăiască o viaţă în minciună, ascunzându-şi trecutul. Jucase atâtea roluri, încât nici ea nu mai ştia prea bine cine este în realitate, dar de un lucru era sigură: nu se va mai putea întoarce niciodată la viaţa de dinainte. „Nu e nicio problemă", se gândi Tracy cu sfidare. „Sunt o mulţime de oameni singuri. Gunther are dreptate. Am tot ce îmi trebuie."

A doua seară dădea un cocktail, prima petrecere după întoarcerea de la Veneţia.

— Abia aştept, îi spuse Gunther. Petrecerile date de tine sunt punctul de atracţie al Londrei.

Tracy spuse cu afecţiune:

— Nu uita cine mi-a fost mentor.

— Cine o să vină la petrecere?

— Toată lumea, răspunse Tracy.

Toată lumea se dovedi a fi până la urmă toţi, plus un invitat pe care Tracy nu îl anticipase. O invitase pe baroneasa Howarth, o tânără şi frumoasă moştenitoare, şi când Tracy văzu că a venit, îi ieşi în întâmpinare. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Alături de baroneasă era Jeff Stevens.

— Tracy, draga mea, nu cred că l-ai cunoscut până acum pe domnul Stevens. Jeff, ea este doamna Tracy Whitney, gazda noastră.

Tracy rosti cu răceală:

— Îmi pare bine, domnule Stevens.

Jeff îi luă mâna şi o ţinu o fracţiune de secundă mai mult decât era necesar.

— Doamna Tracy Whitney? spuse el. Desigur! Eram prieten cu soţul dumneavoastră. Am fost împreună în India.

— Ce interesant! exclamă baroneasa Howarth.

— Curios, nu mi-a pomenit niciodată de dumneavoastră, spuse Tracy înţepată.

— Chiar aşa, serios? Sunt surprins. Un tip foarte interesant. Păcat că s-a sfârşit aşa.

— O, dar ce s-a întâmplat? întrebă baroneasa Howarth.

Tracy se uită urât la Jeff.

— Nimic deosebit.

— Nimic! repetă Jeff cu reproş. Dacă îmi amintesc bine, a fost spânzurat în India.

— În Pakistan, rosti Tracy printre dinţi. Şi cred că acum îmi amintesc că mi-a povestit ceva despre dumneavoastră. Ce mai face soţia?

Baroneasa Howarth se uită la Jeff.

— Nu mi-ai spus până acum că eşti căsătorit, Jeff.

— Eu şi Cecily am divorţat.

Tracy zâmbi cu drăgălăşenie.

— Mă referam la Rose.

— A, acea soţie.

Baroneasa Howarth era uimită.

— Ai fost căsătorit de două ori?

— O singură dată, spuse el dezinvolt. Căsătoria cu Rose a fost anulată. Eram foarte tineri.

Dădu să plece. Tracy îl întrebă:

— Dar nu aţi avut şi nişte gemeni?

— Gemeni?! exclamă baroneasa Howarth.

— Sunt la mama lor, îi spuse Jeff.

Se uită la Tracy.

— Nici nu pot să-ţi spun ce plăcere a fost să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Whitney, dar n-aş vrea să vă monopolizăm.

O apucă pe baroneasă de braţ şi se îndepărtă.

A doua zi dimineaţă, Tracy dădu nas în nas cu Jeff în lift, la Harrod's. Magazinul era plin de clienţi. Tracy coborî la etajul doi. După ce ieşi, se întoarse spre Jeff şi rosti tare şi limpede:

— Apropo, cum ai reuşit să scapi de acuzaţia de proxenetism?

Uşile liftului se închiseră, iar Jeff rămase captiv în el, printre oamenii scandalizaţi.

În noaptea aceea Tracy stătea întinsă în pat, gândindu-se la Jeff, apoi începu să râdă. Chiar era un seducător. Un ticălos, dar unul fermecător. Se întreba ce relaţie are cu baroneasa Howarth; ştia foarte bine ce relaţie are cu baroneasa Howarth. „Eu şi Jeff suntem la fel", se gândi Tracy. Niciunul din ei nu avea să se potolească. Viaţa pe care o duceau era mult prea plăcută, stimulatoare şi plină de recompense.

Apoi îşi îndreptă gândurile spre următoarea ei lovitură. Urma să aibă loc în sudul Franţei, şi avea să fie o provocare. Gunther îi spusese că poliţia căuta o bandă de hoţi. Adormi zâmbind.

În camera lui de hotel din Paris, Daniel Cooper citea rapoartele pe care i le dăduse inspectorul Trignant. Era ora 4.00 dimineaţa şi Cooper studia hârtiile de ore bune, analizând amestecul creativ de furturi şi escrocherii. Unele metode de escrocare îi erau cunoscute lui Cooper, dar altele erau noi pentru el. Aşa cum îi spusese şi inspectorul Trignant, toate victimele aveau o faimă îndoielnică. Banda asta se crede Robin Hood, reflectă Cooper.

Aproape terminase. Îi mai rămăseseră doar trei rapoarte. Cel de deasupra era intitulat BRUXELLES. Cooper deschise dosarul şi aruncă o privire pe raport. Bijuterii în valoare de două milioane de dolari fuseseră furate dintr-un seif încastrat în zid din reşedinţa domnului Van Ruysen, un agent de bursă care fusese implicat în nişte tranzacţii financiare dubioase.

Proprietarii casei erau în vacanţă, acasă nu era nimeni, şi... Cooper citi ceva care îi acceleră bătăile inimii. Se

întoarse la prima frază din raport şi începu din nou să-l citească, atent la fiecare cuvânt. Cazul acesta avea un aspect semnificativ diferit faţă de celelalte. Hoţul declanşase o alarmă, iar când sosiseră poliţiştii, fuseseră întâmpinaţi de o femeie într-un neglijeu transparent. Părul era acoperit de o cască de bigudiuri şi pe faţă avea o mască cosmetică. Pretinsese că era musafira familiei Van Ruysen. Poliţia înghiţise povestea ei şi, când luase în sfârşit legătura cu proprietarii, femeia dispăruse cu tot cu bijuterii.

Cooper puse jos raportul. Logic, logic.

Inspectorul Trignant începea să-şi piardă răbdarea.

— Greşeşti. Îţi spun, este imposibil ca toate aceste infracţiuni să fie făcute de o singură femeie.

— Există posibilitatea să verificaţi, spuse Daniel Cooper.

— Cum?

— Aş vrea să văd informaţiile din calculator despre datele şi locaţiile ultimelor furturi şi escrocherii care se încadrează în această categorie.

— Asta se poate face, dar...

— Apoi, aş vrea să obţin un raport de la imigrări cu toate turistele americane care au fost în oraşele respective, în perioada în care au fost comise jafurile. Este posibil ca ea să fi folosit uneori paşapoarte false, dar există o mare probabilitate să-şi fi folosit şi propria identitate.

Inspectorul Trignant se gândea.

— Am înţeles raţionamentul dumneavoastră, monsieur. Îl studie puţin pe bărbatul din faţa lui şi se trezi că într-un fel speră să nu aibă dreptate. Era mult prea sigur pe el. Foarte bine. O să cer imediat datele.

Frimul furt din serie avusese loc la Stockholm. Raportul de la Interpol Rikspolisstyrelsen, agenţia Interpol din Suedia, trimise lista turiştilor americani care se aflau în Stockholm săptămâna aceea, cu toate numele femeilor

înregistrate în computer. Următorul oraş fusese Milano. La confruntarea listelor, constatară că erau cincizeci şi cinci de nume care figurau ca turiste în ambele ţări, în perioadele respective. După primirea listei cu turişti din Irlanda, cifra turistelor care apăreau pe toate listele se reduse la cincisprezece. Inspectorul Trignant îi înmână hârtia lui Daniel Cooper.

— O să cer acum numele turistelor care au fost în Berlin în perioada jafului, spuse inspectorul Trignant, şi...

Daniel Cooper îşi înălţă capul spre el.

— Nu te mai deranja.

Numele din fruntea listei era Tracy Whitney.

Având în sfârşit ceva concret de la care să pornească, Interpolul trecu la acţiune. Circulare roşii, care însemnau maximă prioritate, au fost trimise în toate ţările, cu îndrumarea să o caute pe Tracy Whitney.

— Am mai trimis şi avize verzi, îi spuse inspectorul lui Cooper.

— Avize verzi?

— Noi folosim un cod de culori. O circulară roşie înseamnă maximă prioritate, culoarea albastră reprezintă solicitarea de informaţii despre un suspect, iar cea verde avertizează departamentele de poliţie că un individ este suspect şi trebuie supravegheat, negru reprezintă solicitarea de informaţii despre cadavre neidentificate. Un semnal X-D înseamnă mesaj urgent, iar D este urgent. În orice ţară ar merge domnişoara Whitney, în momentul în care ajunge la graniţă, va fi pusă sub observaţie.

A doua zi, de la Penitenciarul de femei din Louisiana de Sud se trimiseră la Interpol fotografii cu Tracy Whitney.

Daniel Cooper sună acasă la J.J. Reynolds. Telefonul sună de vreo zece ori până să răspundă.

— Alo...

— Am nevoie de nişte informaţii.

— Tu eşti, Cooper? Pentru numele lui Dumnezeu, este ora patru aici. Dormeam buştean...

— Vreau să-mi trimiteţi tot ce puteţi găsi despre Tracy Whitney. Articole din ziar, înregistrări video... tot.

— Ce se întâmplă...

Cooper închise.

„Într-o zi, o să-l omor pe nenorocitul ăsta", îşi jură Reynolds.

*

Până atunci, Daniel Cooper nu fusese prea interesat de Tracy Whitney. Acum devenise misiunea lui. Îşi lipi pe perete fotografiile ei în camera mică de hotel din Paris şi citi toate relatările despre ea care apăruseră în ziare. Închirie un video-player şi văzu şi revăzu înregistrările cu Tracy după pronunţarea sentinţei şi după eliberarea din închisoare. Cooper stătu pe întuneric în camera lui ore la rând, şi bănuiala lui iniţială deveni o certitudine.

— Tu eşti banda de femei, domnişoară Whitney, rosti cu glas tare Cooper.

Apoi apăsă butonul de reluare şi începu să privească încă o dată imaginile.

Capitolul 25

În fiecare an, în prima sâmbătă din luna iunie, contele de Matigny dădea un bal de caritate în beneficiul Spitalului de Copii din Paris. Biletele pentru petrecerea de fiţe costau o mie de dolari bucata, iar elita societăţii venea din toate colţurile lumii.

Château de Matigny, în Cap d'Antibes, era unul dintre cele mai vizitate obiective din Franţa. Împrejurimile

acestuia, atent îngrijite, erau superbe, iar castelul data din secolul al XV-lea. În seara petrecerii, marea sală de bal şi mica sală de bal erau pline de oameni îmbrăcaţi elegant şi servitori impecabili care ofereau întruna cupe de şampanie. Fuseseră aşezate mese nesfârşite cu gustări, unde pe platouri georgiene de argint erau aperitive de o diversitate uimitoare.

Tracy, care arăta superb în rochia ei de seară din dantelă albă, cu părul prins într-un coc înalt, împodobit cu o tiară de diamante, dansa cu gazda ei, contele de Matigny, un văduv în jur de şaizeci de ani, micuţ şi dichisit, cu trăsături palide şi delicate. „Balul de caritate pe care îl organizează în fiecare an contele de Matigny pentru Spitalul de Copii e o escrocherie", îi spusese Gunther Hartog lui Tracy. „Zece la sută din banii adunaţi merg la spital, iar restul de nouăzeci la sută intră în buzunarul lui."

— Sunteţi o dansatoare minunată, ducesă, spuse contele.

— Asta se datorează partenerului pe care îl am, zâmbi Tracy.

— Cum se face că nu v-am mai întâlnit până acum?

— Am locuit în Africa de Sud, îi explică Tracy. Mă tem că am stat în junglă.

— Cum Dumnezeu!

— Soţul meu are câteva mine în Brazilia.

— A. Şi a venit şi soţul dumneavoastră în această seară?

— Nu. Din păcate, a trebuit să rămână în Brazilia din cauza afacerilor.

— Ce nenoroc pentru el. Dar ce noroc pentru mine. Braţul lui se strânse mai tare în jurul taliei ei. Mi-ar părea foarte bine să devenim prieteni buni.

— Şi mie, murmură Tracy.

Pe neaşteptate, Tracy îl văzu peste umărul contelui pe Jeff Stevens, bronzat şi atletic. Dansa cu o brunetă frumoasă şi zveltă, care se atârnase de el posesiv, îmbrăcată într-o

rochie de tafta de un roşu aprins. Jeff o văzu pe Tracy în acelaşi moment şi îi zâmbi.

Nemernicul avea toate motivele să zâmbească, se gândi Tracy sumbru. În ultimele două săptămâni, Tracy îşi planificase meticulos două furturi. Intrase în prima casă, deschisese seiful şi îl găsise gol. Jeff Stevens ajunsese acolo înaintea ei. În al doilea caz, Tracy era în drum spre casa pe care o avea ca ţintă, când auzise deodată o maşină care accelerează şi apucase să-l vadă pe Jeff cum se îndepărtează în viteză. I-o luase iar înainte. Era furioasă. „Şi acum e aici, în casa pe care aveam de gând s-o sparg", se gândi Tracy.

Jeff şi partenera lui dansau acum mai aproape de ei. Jeff zâmbi şi spuse:

— Bună seara, domnule conte.

Contele de Matigny îi zâmbi la rândul lui.

— A, Jeffrey. Bună seara. Mă bucur că ai putut veni.

— Nu puteam să ratez acest bal. Jeff arătă din ochi spre femeia voluptuoasă pe care o avea în braţe. Aceasta este domnişoara Wallace. Contele de Matigny.

— *Enchanté! Contele făcu un semn spre Tracy. Ducesă, daţi-mi voie să vi-i prezint pe domnişoara Wallace şi pe domnul Jeffrey Stevens. Ducesa de Larosa.*

Sprâncenele lui Jeff se ridicară întrebător.

— Mă scuzaţi. N-am auzit numele.

— De Larosa, rosti Tracy, calmă.

— De Larosa... De Larosa. Jeff studia faţa lui Tracy. Numele acesta îmi sună foarte cunoscut. Desigur! Îl cunosc pe soţul dumneavoastră. Este aici, cu dumneavoastră, dragul de el?

— Este în Brazilia.

Tracy îşi dădu seama că scrâşneşte din dinţi. Jeff zâmbi.

— O, ce păcat. Obişnuiam să mergem împreună la vânătoare. Înainte de accidentul acela, bineînţeles.

— De accident? întrebă contele.

— Da.

Vocea lui Jeff era plină de tristețe.

— Puşca lui s-a descărcat şi l-a lovit într-o zonă foarte sensibilă. Una dintre întâmplările acelea stupide. Se întoarse spre Tracy. Este vreo speranță să revină la normalitate?

Tracy spuse cu voce lipsită de culoare:

— Sunt convinsă că într-o zi va fi la fel de normal ca dumneavoastră, domnule Stevens.

— O, ce bine. Vă rog să-i transmiteți complimente din partea mea când o să vorbiți cu el, ducesă.

Muzica se oprise. Contele de Matigny îşi ceru scuze.

— Sper să mă iertați, trebuie să-mi fac datoria de gazdă. Îi strânse mâna. Nu uitați, stați la masa mea.

În timp ce contele se îndepărta, Jeff îi spuse partenerei sale:

— Îngeraş, sper că ai nişte aspirină prin geantă, nu? Vrei să-mi aduci şi mie una? Mă tem că am o durere groaznică de cap.

— O, mititelul meu drag. În ochii ei se citea adorația. Mă întorc imediat, scumpule.

Tracy se uită după ea cum se îndepărtează.

— Nu ți-e teamă că o să te îmbolnăveşti de diabet?

— E dulce, nu-i aşa? Şi ce ai mai făcut în ultimul timp, ducesă?

Tracy zâmbi de ochii lumii.

— Asta chiar nu te interesează, nu-i aşa?

— O, ba da. De fapt, sunt aşa de interesat, încât pot să-ți dau şi un sfat prietenesc. Nu încerca să jefuieşti castelul acesta.

— De ce? Vrei s-o faci tu mai întâi?

Jeff o luă de braț pe Tracy şi merse cu ea lângă pian, unde nu erau invitați, în afară de un pianist tânăr, cu ochii

negri, care masacra o melodie americană. Numai Tracy putea să audă vocea lui Jeff peste muzica aceea.

— Ca să fiu sincer, chiar voiam să fac o mică chestie, dar este prea periculos.

— Serios?

Lui Tracy începea să-i placă discuția. Pentru ea era o uşurare să nu mai fie nevoită să joace teatru. Grecii au cuvântul potrivit pentru asta, se gândi Tracy. Cuvântul „ipocrit" vine din cuvântul grecesc care înseamnă actor.

— Ascultă-mă, Tracy. Vocea lui Jeff era acum serioasă. Nu încerca nimic. În primul rând, n-o să scapi cu viață de aici. Un câine de pază e lăsat liber noaptea şi chiar te poate ucide.

Tracy asculta deodată cu mare atenție. Jeff avea de gând să dea aici o lovitură.

— Toate uşile şi ferestrele sunt conectate la sistemul de alarmă. Alarma sună direct la poliție. Chiar dacă ai reuşi să intri, să ştii că toată casa e împânzită de raze infraroşii invizibile.

— Ştiam toate astea.

Tracy era puțin sfidătoare.

— Atunci ştii şi că alarma nu se declanşează când atingi razele de infraroşii. Se declanşează când nu le mai atingi. Are senzori de căldură. E imposibil să pătrunzi în casă fără să declanşezi alarma.

Asta nu ştiuse. Cum oare aflase Jeff?

— De ce-mi spui toate astea?

El zâmbi, iar ea se gândi că arată mai bine ca oricând.

— Chiar nu vreau să fii prinsă, ducesă. Îmi place să te ştiu prin preajmă. Ştii, Tracy, noi doi am putea deveni foarte buni prieteni.

— Te înşeli, îl asigură Tracy. O văzu pe partenera lui venind spre ei grăbită. Iată că vine Domnişoara Diabet. Distracție plăcută.

Când se îndepărta, Tracy o auzi pe partenera lui Jeff.

— Ți-am adus nişte şampanie să iei aspirina, puiuțul meu.

Cina a fost fastuoasă. Fiecare fel de mâncare era acompaniat de vinul potrivit, servit impecabil de ospătari cu mănuşi albe. Primul fel era sparanghel cultivat în grădinile castelului, cu sos de trufe, după care urmă un consommé cu ciuperci fine. După aceea se servi spată de miel cu garnitură de legume, tot din grădina contelui. Veni apoi o salată fragedă de andive. La desert fu înghețată în diferite forme, servită în cupe, şi o fructieră de argint plină cu migdale. La sfârşit se oferi cafea şi brandy. Bărbaților li se dădură trabucuri, iar femeilor câte un parfum Joy în sticluțe de cristal de Baccarat.

După cină, contele se întoarse spre Tracy.

— Ați spus că sunteți interesată să-mi vedeți tablourile. Ați dori să le vedeți acum?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

Galeria de pictură era un muzeu în miniatură, plin de lucrări ale maeştrilor italieni, ale impresionişti lor francezi şi cu câteva tablouri de-ale lui Picasso. Un coridor lung strălucea de culorile şi formele fascinante ale unor artişti nemuritori. Erau acolo tablouri de Monet, Renoir, Canaletto, Guardi şi Tintoretto. Mai erau şi nişte lucrări extraordinare ale lui Tiepolo, Guercino şi un Tițian, iar un perete lung era aproape plin de tablourile lui Cézanne. Colecția avea o valoare inestimabilă.

Tracy se uită mult timp la tablouri, savurându-le frumusețea.

— Sper că le păziți bine.

Contele zâmbi.

— De trei ori au încercat până acum hoții să-mi fure comoara. Unul a fost ucis de câinele meu, al doilea a fost

desfigurat, iar al treilea a fost închis pe viață. Castelul este o fortăreață inexpugnabilă, ducesă.

— Mă bucur să aud asta, domnule conte.

De pe fereastră se văzu o lumină strălucitoare.

— Începe focul de artificii, spuse contele. Cred că o să vă distreze. Luă mâna catifelată a lui Tracy în mâna lui uscată ca hârtia şi o conduse afară din galerie. Dimineață plec la Deauville, unde am o vilă la mare. Am invitat câțiva prieteni în weekendul următor. Poate v-ar plăcea să veniți.

— Sunt sigură că mi-ar plăcea, rosti Tracy cu o voce plină de regret, dar mă tem că soțul meu nu mai are răbdare. Insistă să mă întorc acasă.

Focul de artificii dură aproape o oră şi îi oferi lui Tracy ocazia să facă puțină recunoaştere. Ce îi spusese Jeff era adevărat: şansele de a jefui această casă erau extrem de mici, dar tocmai din această cauză lui Tracy i se părea o provocare irezistibilă. Ştia că sus, în dormitorul contelui, se găsesc bijuterii în valoare de două milioane de dolari şi cel puțin cinci capodopere, printre care şi un Leonardo.

„Castelul este un depozit de comori", îi spusese Gunther Hartog, „şi este păzit în consecință. Să nu faci nicio mişcare până când nu ai un plan absolut sigur".

„Ei bine, m-am gândit la un plan", îşi zise Tracy în sinea ei. „Dacă este sigur sau nu, mâine voi afla."

Noaptea care urmă fu rece şi înnorată, iar zidurile înalte din jurul castelului păreau sumbre şi de neatins în timp ce Tracy stătea în umbră, îmbrăcată în salopetă neagră, cu pantofi cu talpă de cauciuc, mănuşi fine, negre şi cu o geantă pe umăr. O clipă, gândul lui Tracy zbură la zidurile penitenciarului, iar amintirea îi dădu fiori fără să vrea.

Venise până în spatele castelului cu dubița pe care o închiriase. Din partea cealaltă a zidului se auzi un mârâit gros, care apoi se transformă în nişte lătrături isterice, ale

câinelui care sărea în sus, gata să atace. Tracy parcă şi vedea trupul greu şi puternic al dobermanului şi colții mortali.

Chemă încet pe cineva din maşină.

— Acum.

Un bărbat subțirel, între două vârste, îmbrăcat tot în negru, cu un rucsac în spate, coborî din dubă cu o cățea doberman în lesă. Cățeaua era în călduri, iar lătratul care se auzea din spatele zidului îşi schimbă brusc tonalitatea, devenind un scheunat excitat.

Tracy îl ajută pe bărbat să urce cățeaua pe duba care era aproape de aceeaşi înălțime cu zidul.

— Unu, doi, trei, spuse ea în şoaptă.

Şi cei doi aruncară cățeaua peste zid, pe proprietatea contelui. Se auziră două lătrături ascuțite, urmate de o serie de pufăituri, apoi cei doi câini o luară la fugă. După aceea nu se mai auzi nimic.

Tracy se întoarse spre partenerul ei.

— Hai să mergem.

Bărbatul, Jean Louis, dădu din cap. Îl găsise în Antibe. Era un infractor care îşi petrecuse aproape toată viața în închisoare. Jean Louis nu era deştept, dar se pricepea ca nimeni altcineva la încuietori şi la sisteme de alarmă, perfect pentru misiunea ei.

Tracy sări de pe dubă pe zid. Desfăşură o scară de funie şi o agăță de creasta zidului. Coborâră amândoi pe iarba de la baza zidului. Curtea părea acum cu totul altfel decât în seara precedentă, când era puternic luminată şi plină de oaspeți veseli. Acum totul era sumbru şi întunecat.

Jean Louis mergea în urma lui Tracy, uitându-se speriat în jur după cei doi dobermani.

Castelul era acoperit de iederă care creştea acolo de secole, până la acoperiş. Cu o seară înainte, Tracy găsise momentul să-i încerce rezistența. Începu să se cațăre pe ea,

uitându-se atent în curte. Câinii nu se vedeau nicăieri. „Sper să fie mult timp ocupați”, se rugă ea în gând.

Când Tracy ajunse pe acoperiş, îi făcu semn lui Jean Louis şi aşteptă până ajunse şi el sus. La lumina minusculă a lanternei, Tracy văzu un luminator bine încuiat pe dinăuntru. Se uită cum Jean Louis bagă mâna în rucsac şi scoate de acolo un mic diamant de tăiat. Îi luă mai puțin de un minut să scoată geamul.

Tracy aruncă o privire pe luminator şi văzu că drumul era blocat de o rețea deasă de fire.

— Te descurci cu asta, Jean? îl întrebă ea în şoaptă.

— Je peux faire ça. Nicio problemă.

Bagă iar mâna în rucsac şi scoase de acolo un cablu lung de treizeci de centimetri, cu nişte cleme la capete. Cu mişcări lente, căută capătul firului de la sistemul de alarmă, îi răzui învelişul de plastic şi conectă clema. Scoase apoi un cleşte şi tăie cu atenție cablul. Tracy se încordă, aşteptând să audă alarma pornind, dar nu urmă decât tăcere. Jean Louis îşi înălță capul spre ea şi zâmbi.

— *Voilà. Fini.*

„Greşit”, spuse în gând Tracy. „E de-abia începutul.”

Aruncă în jos o altă scară şi pătrunseră prin luminator. Până acum era bine. Reuşiseră să ajungă cu bine în mansardă. Dar când Tracy se gândi la câte mai erau de făcut, inima începu să-i bată mai repede. Scoase două perechi de ochelari cu infraroşii şi îi înmână una lui Jean Louis.

— Pune-ți ăştia.

Pentru doberman găsise repede o soluție, dar razele infraroşii erau ceva mai complicate. Jeff avusese dreptate. Casa era împânzită de ele. Tracy respiră de câteva ori adânc şi rar. „Centrează-ți energia, chi-ul. Relaxează-te.” Îşi sili mintea să se limpezească. „Atunci când cineva atinge o rază de infraroşu, nu se întâmplă nimic, dar în clipa în care iese

din raza ei, senzorul detectează diferența de temperatură şi declanşează alarma." Fusese programată să se declanşeze înainte ca un eventual hoț să deschidă seiful, ca să nu mai aibă timp să fugă înainte de venirea poliției.

Şi aici, îşi dăduse seama Tracy, era punctul slab al sistemului de alarmă. Avea nevoie să găsească o modalitate prin care să nu declanşeze alarma decât după ce deschidea seiful. La ora 6.30, în dimineața aceea, găsise soluția. Furtul era posibil, iar Tracy simțise cum înfiorarea aceea cunoscută începe să o cuprindă.

Acum îşi puse ochelarii cu infraroşii şi imediat toată camera se transformă sub lumina roşie. În fața uşii care dădea spre mansardă, Tracy văzu o rază, care, fără ochelari, ar fi fost invizibilă.

— Strecoară-te pe sub ea, îi spuse lui Jean Louis şi îl avertiză: Cu grijă.

Se ghemui pe sub rază şi ieşiră în holul întunecat care ducea către dormitorul contelui de Matigny. Tracy aprinse lanterna şi o luă înainte. Prin lentilele ochelarilor, văzu o altă rază, de data aceasta foarte jos, în fața uşii de la dormitor. Sări uşor peste ea. Jean Louis o urmă.

Tracy puse lanterna pe pereți şi văzu acolo tablourile, superbe, fascinante.

„Promite-mi că o să-mi aduci un Leonardo", îi spusese Gunther. „Şi bijuteriile, desigur."

Tracy luă tabloul, îl întoarse şi îl aşeză pe podea. Îl scoase cu grijă din ramă, rulă pânza şi o băgă în geanta de umăr. Nu-i mai rămânea acum decât să ajungă la seiful care se afla într-o nişă acoperită de draperii, în capătul dormitorului. Tracy trase draperiile. Patru linii de infraroşii se intersectau acolo, din tavan până în podea, încrucişate. Era imposibil să ajungi la seif fără să atingi vreuna.

Jean Louis se uită stupefiat la raze.

— Bon Dieu de merde! Nu putem să trecem de astea. Sunt prea jos ca să ne târâm pe sub ele şi prea înalte ca să sărim peste ele.

— Vreau să faci exact ce îți spun eu, îi spuse Tracy. Trecu în spatele lui şi îi prinse bine mijlocul în brațe. Acum, mergi odată cu mine. Stângul primul.

Împreună făcură un pas înspre raze, apoi altul. Jean Louis respira precipitat.

— Alors! Ne ducem direct în ele.

— Exact. Păşiră drept în zona în care convergeau razele şi Tracy se opri. Acum ascultă-mă cu atenție, îi spuse ea. Vreau să te duci la seif.

— Dar razele...

— Nu-ți face griji. O să fie bine.

Spera din tot sufletul să aibă dreptate.

Ezitant, Jean Louis ieşi din zona razelor. Era linişte. Se uită în urmă la Tracy, cu ochii mari, înspăimântați. Ea stătea în mijlocul razelor, şi căldura corpului ei împiedica senzorii să declanşeze alarma. Jean Louis se grăbi să ajungă la seif. Tracy stătea împietrită, conştientă că în clipa în care s-ar fi mişcat, alarma s-ar fi declanşat.

Cu coada ochiului, îl vedea pe Jean Louis cum îşi scoate din rucsac câteva instrumente şi începe să lucreze la rozeta seifului. Rămase nemişcată, respirând lent şi adânc. Timpul se oprise. I se părea că Jean Louis stă acolo de o veşnicie. Gamba stângă începea s-o doară, apoi i se puse un cârcel. Tracy strânse din dinți. Nu îndrăznea să se mişte.

— Cât mai durează? şopti ea.

— Zece, cincisprezece minute.

Lui Tracy i se părea că stă acolo de o viață întreagă. Toți muşchii piciorului stâng o dureau. Îi venea să țipe de durere. Era prinsă în raze ca într-un insectar, înghețată. Auzi un declic. Seiful era deschis.

— Magnifique! C'est la banque! Vrei să iau tot? o întrebă Jean Louis.

— Fără hârtii. Doar bijuteriile. Ce bani găseşti acolo sunt ai tăi.

— *Merci.*

Tracy îl auzi pe Jean Louis răscolind prin seif, şi, peste câteva clipe, el se îndrepta spre ea.

— *Formidable! spuse el. Dar cum ieşim dintre raze fără să le întrerupem?*

— Nu ieşim, îl informă Tracy.

El se holbă la ea.

— Ce?

— Stai în faţa mea.

— Dar...

— Fă cum îţi spun.

Panicat, Jean Louis păşi din nou în mijlocul razelor. Tracy îşi ţinu respiraţia. Nu se întâmplă nimic.

— Bine. Acum, încet de tot, ne ducem în fundul camerei.

— Şi apoi?

Ochii lui Jean Louis păreau enormi în spatele ochelarilor.

— Apoi, prietene, o luăm la fugă.

Centimetru cu centimetru, înaintară printre raze, spre draperii, acolo unde era capătul acestora. Când ajunseră acolo, Tracy respiră adânc.

— Bine. Când spun „acum", plecăm pe unde am venit.

Jean Louis înghiţi în sec şi încuviinţă din cap. Tracy simţea cum îi tremură trupul subţirel.

— Acum!

Tracy se întoarse şi fugi spre uşă, cu Jean Louis după ea. În clipa în care ieşiră dintre raze, alarma se declanşă. Sunetul era strident şi asurzitor.

Tracy fugi ca din puşcă spre mansardă şi urcă precipitat pe scară, cu Jean Louis în urma ei. Ieşiră repede pe acoperiş şi se dădură jos pe iederă, apoi fugiră cât putură de tare

prin curte, spre zidul de care atârnaseră scara. Câteva clipe mai târziu ajunseseră pe capota dubei, de unde săriră jos rapid. Tracy trecu la volan, iar Jean Louis se aşeză alături.

În timp ce duba gonea pe drumul lateral, Tracy zări o maşină parcată sub un pâlc de copaci. O clipă, farurile dubiței luminară interiorul maşinii. La volan era Jeff Stevens. În dreapta lui era un doberman uriaş. Tracy începu să râdă în hohote şi îi trimise lui Jeff o bezea din viteză.

Din depărtare se auzeau sirenele maşinilor de poliție care se apropiau.

Capitolul 26

Biarritz, pe coasta vestică a Franței, şi-a pierdut o mare parte din strălucirea pe care o avusese la începutul secolului. Cazinoul Bellevue, odinioară faimos, acum este închis pentru reparații capitale, în timp ce Cazinoul Municipal, de pe Rue Mazagrin, este o clădire dărăpănată care găzduieşte mai multe magazinaşe şi o şcoală de dans. Vechile vile de pe dealuri au căpătat un aspect vetust.

Cu toate astea, în plin sezon, din iulie până în septembrie, oamenii bogați sau cu titluri nobiliare din Europa continuă să vină în număr mare la Biarritz, pentru jocurile de noroc, pentru soare şi pentru amintiri. Cei care nu au propriile castele stau la luxosul Hôtel du Palais, pe Avenue Impératrice. Fostă reşedință de vară a lui Napoleon al III-lea, hotelul este situat pe un promontoriu deasupra Oceanului Atlantic, într-unul dintre cele mai spectaculoase peisaje: într-o parte este un far, flancat de stânci uriaşe, care se profilează întunecate peste apele cenuşii ca nişte monştri preistorici, iar în partea cealaltă este o pasarelă de lemn.

Într-o după-amiază de august târziu, baroneasa franceză Marguerite de Chantilly intră în hol la Hôtel du Palais.

Baroneasa era o tânără elegantă, cu un păr blond-cenuşiu, pieptănat strâns. Purta o rochie Givenchy, verde cu alb, care punea în evidenţă o siluetă datorită căreia femeile întorceau privirea după ea cu invidie, iar bărbaţii oftau.

Baroneasa se apropie de recepţioner.

— *Ma clé, s'il vous plaît, spuse ea.*

Avea un accent franţuzesc fermecător.

— Imediat, doamnă baroneasă.

Îi înmânâ lui Tracy cheia şi mai multe mesaje care sosiseră în lipsa ei.

În timp ce se îndrepta spre lift, un ochelarist cu un aspect mototolit se desprinse brusc de vitrina unde erau expuse cravate Hermès şi se lovi de ea, făcând-o să-şi scape poşeta din mână.

— Vai, Doamne, spuse el. Îmi pare aşa de rău. Luă de jos poşeta şi i-o înmână. Vă rog să mă scuzaţi.

Vorbea cu accent central-european.

Baroneasa Marguerite de Chantilly înclină din cap cu un aer imperial şi plecă mai departe.

Liftierul o pofti în ascensor şi o conduse la etajul trei. Tracy îşi alesese apartamentul 312, pentru că ştia că, de multe ori, facilităţile oferite de cameră sunt la fel de importante ca şi hotelul în sine. La Capri lua întotdeauna bungaloul 522 de la Quisisana. La Mallorca, lua Apartamentul Regal de la Son Vida, care dădea spre munţi şi spre golful îndepărtat. La New York, lua apartamentul Tower 4717 de la The Helmsley Palace Hotel, iar la Amsterdam, camera 325 de la Amstel, unde plesnetul apei pe canale te adormea.

Camera 312 de la Hôtel du Palais avea o deschidere panoramică atât spre oraş, cât şi spre ocean. De la fiecare fereastră, Tracy vedea valurile care se sparg de stâncile străvechi, ce se ivesc din apă ca nişte oameni înecaţi. Exact sub fereastra ei era o piscină ovală, a cărei apă albastră şi

transparentă contrasta cu cenuşiul oceanului, iar lângă ea se afla o mare terasă cu umbrele care să-i protejeze pe oameni de soarele verii. Pereţii camerei erau acoperiţi cu damasc de mătase albastru şi alb, cu plinte de marmură, iar covoarele şi draperiile erau imprimate cu trandafiri desenaţi în culori palide. Lemnul uşilor şi al obloanelor era lustruit de patina timpului.

După ce încuie uşa camerei, Tracy îşi scoase peruca blondă şi strâmtă şi începu să-şi maseze scalpul. Personajul acesta, baroneasa, era unul dintre cele mai reuşite ale ei. Erau sute de titluri în Debrett's Peerage, Baronetage şi Almanach de Gotha din care putea să aleagă. Erau doamne, ducese, prinţese, baronese şi contese cu zecile, din zeci de ţări, iar cărţile erau foarte preţioase pentru Tracy, pentru că acolo era publicată istoria familiilor care dăinuiau de secole, cu numele tatălui, al mamei, al copiilor, cu şcoli şi case şi adresele unde locuiesc familiile respective. Era o treabă simplă să-ţi alegi o familie importantă şi să devii o verişoară îndepărtată – mai ales dacă eşti o verişoară îndepărtată bogată. Oamenii erau foarte impresionaţi de titluri şi de bani.

Tracy se gândi la străinul care se lovise de ea în holul hotelului şi zâmbi. Începuse.

În seara aceea, la ora opt, baroneasa Marguerite de Chantilly stătea la barul hotelului, când bărbatul care se lovise de ea mai devreme se apropie.

— Scuzaţi-mă, rosti el, timid, dar vreau să-mi cer iertare din nou pentru neîndemânarea impardonabilă din această după-amiază.

Tracy îi zâmbi graţios.

— Nu e nicio problemă. A fost un accident.

— Sunteţi mult prea amabilă. Şovăi. M-aş simţi mult mai bine dacă mi-aţi permite să vă ofer ceva de băut.

— Oui. Dacă doriți.

El se aşează pe un scaun în faţa ei.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt profesorul Adolf Zuckerman.

— Marguerite de Chantilly.

Zuckerman îi făcu semn ospătarului.

— Ce vreți să beți? o întrebă Zuckerman pe Tracy.

— Şampanie. Dar poate...

El ridică mâna, s-o liniştească.

— Pot să-mi permit. De fapt, sunt aproape gata să-mi permit orice în lumea asta.

— Adevărat? Tracy îi zâmbi uşor. Ce bine pentru dumneavoastră.

— Da.

Zuckerman comandă o sticlă de Bollinger, apoi se întoarse la Tracy.

— Mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. Chiar nu cred că ar trebui să discut asta cu un străin, dar sunt mult prea încântat ca să țin în mine. Se aplecă spre ea şi continuă cu voce scăzută: Ca să vă spun sincer, sunt un simplu profesor de şcoală – sau am fost, până de curând. Predau istoria. E o meserie foarte frumoasă, înțelegeți, dar nu e foarte palpitantă.

Ea asculta cu un aer politicos de interes.

— Vreau să spun, nu a fost palpitant până acum câteva luni.

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat acum câteva luni, domnule profesor?

— Făceam o cercetare pe Armada spaniolă şi căutam lucruri mai interesante, care să-i atragă pe elevii mei, iar în arhivele muzeului local am găsit un document vechi, care, într-un fel sau altul, fusese rătăcit printre altele. Documentul dădea detalii despre o expediție secretă pe care prințul Philip a trimis-o în anul 1588. S-a crezut că una

dintre corăbii, care avea la bord un lingou de aur, s-a scufundat şi a dispărut fără urmă.

Tracy se uită la el gânditoare.

— S-a crezut că s-a scufundat?

— Exact. Dar potrivit acestui document, căpitanul şi membrii echipajului au scufundat intenţionat corabia într-un golf pustiu, plănuind să revină mai târziu să recupereze comoara, numai că au fost atacaţi şi ucişi de piraţi şi nu s-au mai putut întoarce. Documentul s-a păstrat numai fiindcă niciun marinar de pe corabie şi niciun pirat nu ştia să scrie sau să citească. Ei nu ştiau ce înseamnă documentul găsit. Vocea îi tremura de febrilitate. Acum – coborî glasul şi se uită în jur să se asigure că nu aude nimeni – am documentul cu instrucţiunile detaliate, cu ajutorul cărora poţi ajunge la comoară.

— Ce descoperire norocoasă aţi făcut, domnule profesor.

Era o notă de admiraţie în vocea ei.

— Lingoul acela de aur probabil că valorează azi cincizeci de milioane de dolari, afirmă Zuckerman. Nu trebuie decât să-l scot la suprafaţă.

— Şi ce vă împiedică?

El ridică din umeri, stânjenit.

— Banii. Trebuie să am o ambarcaţiune cu care să scot comoara la suprafaţă.

— Înţeleg. Şi cât v-ar costa?

— O sută de mii de dolari. Trebuie să vă mărturisesc, am făcut o prostie mare de tot. Am luat douăzeci de mii de dolari... economiile mele de-o viaţă... şi am venit la Biarritz să joc la Cazino, cu speranţa că voi câştiga destul să...

Vocea i se gâtui.

— Şi aţi pierdut.

Încuviinţă din cap. Tracy văzu sclipirea lacrimilor în spatele ochelarilor.

Sosi şampania, iar ospătarul o desfăcu şi turnă lichidul auriu în pahare.

— Bonne chance! toastă Tracy.

— Mulţumesc. Sorbiră amândoi din pahare, într-o tăcere meditativă. Vă rog să mă scuzaţi că v-am plictisit cu povestea mea, spuse Zuckerman. Nu era cazul să-i înşir necazurile mele unei femei frumoase.

— Dar povestea dumneavoastră mi s-a părut fascinantă, îl asigură ea. Sunteţi convins că aurul e acolo?

— N-am nicio umbră de îndoială. Am ordinul original de plecare al corabiei şi o hartă făcută de însuşi căpitanul navei. Ştiu locaţia exactă a comorii.

Ea îl studia cu o expresie gânditoare.

— Numai că aveţi nevoie de o sută de mii de dolari.

Zuckerman râse cu tristeţe.

— Da. Pentru o comoară care valorează cincizeci de milioane.

Mai luă o gură de şampanie.

— *C'est possible...*

Se întrerupse.

— Ce anume?

— V-aţi gândit la un partener?

El se uită surprins la ea.

— Un partener? Nu. Plănuisem să fac asta singur. Dar, desigur, acum, că am pierdut şi banii pe care îi aveam...

Vocea i se gâtui iar.

— Profesore Zuckerman, să presupunem că v-aş da eu o sută de mii de dolari?

El clătină din cap.

— În niciun caz, doamnă baroneasă. N-aş accepta aşa ceva. Aţi putea să vă pierdeţi banii.

— Dar spuneţi că sunteţi sigur de existenţa comorii.

— O, de asta sunt sigur. Dar sunt o mie de lucruri care ar putea să meargă prost. Nu există garanţii.

— În viață există puține garanții. Problema dumneavoastră este très intéressant. Poate dacă v-aş ajuta s-o rezolvați, am ieşi amândoi în câştig.

— Nu, dacă s-ar întâmpla ceva şi v-ați pierde banii, n-aş putea să mi-o iert niciodată.

— Îmi pot permite, îl asigură ea. Şi aş putea să obțin un profit frumuşel din investiția mea, n'est-ce pas?

— Desigur, se poate interpreta şi aşa, admise Zuckerman. Stătea acolo, cântărind situația, vizibil sfâşiat de îndoieli. Într-un târziu, spuse: Dacă ați vrea într-adevăr să faceți asta, am împărți câştigul pe din două.

Ea zâmbi, încântată.

— D'accord. Accept.

Profesorul adăugă repede:

— După ce scădem cheltuielile, desigur.

— Naturellement. Cât de repede puteți demara lucrurile?

— Imediat. Profesorul era deodată plin de viață. Am găsit deja o ambarcațiune potrivită. Are un echipament modern de dragare şi patru oameni în echipaj. Desigur, va trebui să le dăm şi lor un mic procent din ce scoatem la suprafață.

— *Bien sûr.*

— Ar trebui să începem cât mai repede, altfel pierdem ambarcațiunea.

— Aş putea să fac rost de bani în cinci zile.

— Minunat! exclamă Zuckerman. Între timp, eu aş face pregătirile. O, a fost o întâlnire norocoasă pentru amândoi, nu credeți?

— *Oui. Sans doute.*

— Pentru aventura noastră.

Profesorul ridică paharul. Tracy înălță şi ea paharul şi spuse:

— Să se dovedească a fi aşa de profitabilă pe cât am eu sentimentul că o să fie.

Ciocniră paharele. Tracy se uită întâmplător în sală şi îngheţă. La o masă dintr-un colţ al barului era Jeff Stevens, uitându-se la ea cu un zâmbet amuzat. Alături de el era o femeie atractivă, plină de bijuterii.

Jeff dădu din cap spre Tracy în semn de salut, iar ea zâmbi, amintindu-şi de ultima dată când îl văzuse, lângă proprietatea de Matigny, cu câinele acela stupid lângă el. „A fost punct pentru mine", îşi spuse Tracy fericită.

— Aşa că, dacă vreţi să mă scuzaţi, spuse Zuckerman. Am multe lucruri de făcut. Vă contactez eu.

Tracy îi întinse mâna cu un gest graţios, el i-o sărută şi plecă.

— Văd că prietenul tău te-a părăsit, şi nu îmi dau seama de ce. Arăţi absolut superb blondă.

Tracy îşi înălţă capul. Jeff stătea lângă masa ei. Se aşeză pe scaunul unde stătuse Adolf Zuckerman cu câteva minute mai devreme.

— Felicitări, spuse Jeff. Afacerea de Matigny a fost o treabă ingenioasă. Foarte curată.

— E un compliment valoros, venind de la tine, Jeff.

— Mă faci să pierd o grămadă de bani, Tracy.

— O să te obişnuieşti cu ideea.

El se juca absent cu paharul din faţa lui.

— Ce voia profesorul Zuckerman?

— A, îl cunoşti?

— S-ar putea spune şi aşa.

— El... ăăă... voia doar să bea ceva.

— Şi să-ţi povestească despre comoara din străfunduri?

Tracy se alarmă brusc.

— De unde ştii de asta?

Jeff se uită la ea surprins.

— Nu-mi spune că ai înghiţit momeala? Este cea mai veche escrocherie din lume.

— De data asta, nu.

— Vrei să spui că l-ai crezut?

Tracy rosti înțepată:

— Nu am libertatea să discut, dar, din întâmplare, profesorul are nişte informaţii foarte sigure.

Jeff clătină din cap, uimit.

— Tracy, vrea să te păcălească. Cât ți-a cerut să investeşti în comoara lui scufundată?

— Nu te interesează, răspunse Tracy cu răceală. Sunt banii mei şi afacerile mele.

Jeff ridică din umeri.

— Corect. Dar să nu spui că bătrânul Jeff nu te-a avertizat.

— Nu cumva asta se întâmplă fiindcă eşti şi tu interesat de aur?

El ridică mâinile cu un gest de disperare prefăcută.

— De ce eşti aşa de suspicioasă cu mine?

— E simplu, îi răspunse Tracy. Nu am încredere în tine. Cine e femeia cu care ai stat la masă?

În clipa următoare ar fi vrut să nu fi pus această întrebare.

— Suzanne? O prietenă.

— Bogată, desigur.

Jeff îi zâmbi leneş.

— Ca să fiu sincer, cred că are ceva bani. Dacă vrei să iei masa cu noi pe iahtul ei, bucătarul o să ne pregătească...

— Mulțumesc. Nici nu mă gândesc să-ți deranjez masa. Ce poveste îi vinzi?

— Asta e ceva personal.

— Sunt convinsă.

Cuvintele ei sunară mai tăios decât intenționase.

Tracy îl privi pe deasupra paharului. Chiar arăta al naibii de bine. Avea trăsături regulate, pure, nişte ochi cenuşii

superbi, cu gene lungi, şi o inimă de şarpe. Un şarpe foarte inteligent.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi deschizi o afacere legală? îl întrebă Tracy. Probabil că ai avea mare succes.

Jeff păru şocat.

— Poftim? Şi să renunţ la toate astea? Trebuie că glumeşti!

— Dintotdeauna ai fost artist în escrocherii?

— Artist în escrocherii? Sunt un întreprinzător, spuse el cu reproş.

— Şi cum ai devenit... întreprinzător?

— Am fugit de acasă la paisprezece ani şi am crescut alături de oamenii de la un bâlci.

— La paisprezece ani?

Era prima oară când Tracy afla ceva despre el, în afară de aparenţa lui sofisticată şi fermecătoare.

— Mi-a prins bine – am învăţat să mă descurc. Când a izbucnit minunatul război din Vietnam, m-am înrolat în Beretele Verzi şi am primit o educaţie superioară. Cred că cel mai important lucru pe care l-am învăţat acolo a fost că războiul e cea mai mare escrocherie din lume. Comparativ cu asta, eu şi cu tine suntem nişte amatori. Schimbă vorba brusc. Îţi place pelota?

— Dacă o vinzi tu, nu, mulţumesc.

— E un joc, o variantă de jai alai. Am două bilete pentru diseară, iar Suzanne nu poate să vină. Vrei să vii?

Tracy se trezi că spune da.

Cinară la un mic restaurant din centrul oraşului, unde mâncară confit de canard à l'ail – friptură de raţă fiartă în suc propriu cu cartofi copţi şi usturoi – şi băură un vin local. Fu delicios.

— Specialitatea casei, o informă Jeff.

Discutară despre politică şi despre cărţi de călătorii, iar Tracy descoperi cu surprindere ce cunoştinţe vaste avea Jeff.

— Când eşti singur de la paisprezece ani, îi spuse el, prinzi lucrurile repede. Mai întâi îţi dai seama ce te motivează, apoi îţi dai seama ce îi motivează pe alţii. Un joc măsluit seamănă cu jiu-jitsu. În jiu-jitsu te foloseşti de forţa adversarului ca să învingi. Într-un joc măsluit, te foloseşti de lăcomia lui. Tu faci prima mişcare, iar apoi face el totul pentru tine.

Tracy zâmbi, întrebându-se dacă Jeff îşi dădea seama cât de asemănători erau ei doi. Îi plăcea să stea cu el, dar era convinsă că dacă ar avea ocazia, el n-ar avea nicio ezitare s-o înşele. Era un bărbat cu care trebuia să fie prudentă, şi asta şi intenţiona.

Locul unde se desfăşura partida de pelotă era o arenă mare, în aer liber, de dimensiunea unui teren de fotbal, sus, pe dealurile Biarritzului. În capetele terenului erau nişte panouri uriaşe de beton vopsit în verde, iar în mijloc era zona de joc, în jurul căreia se aflau gradene cu bănci de piatră, pe patru niveluri. După asfinţitul soarelui, terenul fu inundat de lumini. Când Tracy şi Jeff ajunseră acolo, tribunele erau aproape complet ocupate, pline de spectatori, iar cele două echipe începuseră jocul.

Membrii fiecărei echipei loveau pe rând mingea în zidul de beton şi o prindeau la revenire în cestas, coşurile lungi şi înguste care erau prinse de mâna lor. Pelota era un joc rapid şi periculos.

Când unul dintre jucători pierdea mingea, mulţimea urla.

— Tratează chestia asta cu mare seriozitate, comentă Tracy.

— Se pariază o grămadă de bani la jocul ăsta. Baştii sunt o naţie pasionată de jocuri de noroc.

Cum spectatorii încă mai veneau, băncile erau pline, şi Tracy se trezi lipită de Jeff. El era conştient de trupul care se lipise de el, dar nu dădea niciun semn.

Pe măsură ce timpul trecea, ritmul şi agresivitatea jocului păreau să crească în intensitate, iar urletele fanilor sfâşiau noaptea.

— E la fel de periculos pe cât pare? întrebă Tracy.

— Baroneasă, mingea zboară cu aproape o sută şaizeci de kilometri la oră. Dacă te loveşte în cap, eşti mort. Dar se întâmplă rareori ca un jucător să pățească asta.

O bătu uşor pe mână, absent, fără să-şi ia ochii de la joc.

Jucătorii erau experți, se mişcau grațios, stăpânind mişcările perfect. Dar, pe la mijlocul partidei, pe neaşteptate, un jucător lovi mingea dintr-un unghi nepotrivit, iar aceasta se repezi vâjâind în tribune, exact spre locul unde stăteau Jeff şi Tracy. Spectatorii se aplecară la pământ, ca să nu fie loviți. Jeff o prinse pe Tracy şi o lipi de podea, acoperind-o cu corpul lui. Auziră vâjâitul mingii pe deasupra capetelor lor şi apoi zgomotul pe care îl făcu lovindu-se de peretele lateral. Tracy stătea la pământ, simțind greutatea corpului lui Jeff deasupra ei. Fața lui era foarte aproape de a ei.

El o mai reținu o clipă, apoi se ridică şi o trase în picioare. Dintr-odată, parcă se simțeau stânjeniți.

— Eu... cred că am avut destulă adrenalină pentru o seară, spuse Tracy. Aş vrea să mă întorc la hotel, te rog.

În hol îşi spuseră noapte bună.

— A fost o seară plăcută, zise Tracy.

Şi chiar era sinceră.

— Tracy, nu ai de gând să te bagi într-adevăr în schema asta idioată cu corăbiile scufundate ale lui Zuckerman, nu-i aşa?

— Ba da.

El se uită lung la ea.

— Încă mai crezi că vreau să pun eu mâna pe aurul acela, nu-i aşa?

Ea îl privi în ochi.

— Şi nu e aşa?

Chipul lui se înăspri.

— Succes.

— Noapte bună, Jeff.

Tracy se uită după el cum se întoarce şi iese din hotel. Probabil că se ducea să se întâlnească cu Suzanne. Biata femeie.

Recepţionerul îi spuse:

— A, bună seara, doamnă baroneasă. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Era de la profesorul Zuckerman.

Adolf Zuckerman avea o problemă. O problemă foarte mare. Stătea în biroul lui Armand Grangier şi era aşa de îngrozit de ce se întâmpla, încât îşi dădu seama că îşi udase pantalonii. Grangier era proprietarul unui cazino particular ilegal, situat într-o vilă elegantă, pe Rue de Frias la numărul 123. Pentru Grangier nu conta dacă era închis sau nu Cazinoul Municipal, deoarece clubul din Rue de Frias era în permanenţă plin de clienţi bogaţi. Spre deosebire de cazinourile supravegheate de autorităţi, aici pariurile nu aveau limită şi tot aici veneau marii jucători să arunce bani la ruletă, chemin de fer sau zaruri. Clienţii lui Grangier erau prinţi arabi, nobili englezi, afacerişti din Orient şi şefi de stat africani. Tinere îmbrăcate sumar se plimbau prin saloane şi preluau comenzi pentru încă o şampanie sau un whisky, fiindcă Armand Grangier ştia de mult că bogaţii, mai mult decât oricare altă pătură socială, apreciază să primească ceva gratis. Grangier îşi permitea să le ofere băuturi. Roata ruletei şi cărţile lui de joc erau măsluite.

Clubul era de obicei plin de tinere femei frumoase, care veneau la braţul domnilor în vârstă, dar cu bani, şi, mai devreme sau mai târziu, aceste femei erau atrase de Grangier. Era un bărbat miniatural, cu trăsături perfecte, nişte ochi căprui limpezi şi o gură frumoasă, senzuală. Avea un metru şaizeci şi doi, iar combinaţia dintre trăsăturile lui frumoase şi înălţime atrăgea femeile ca un magnet. Grangier le trata pe toate cu o admiraţie prefăcută.

— Cred că eşti irezistibilă, chérie, dar din păcate pentru amândoi, sunt îndrăgostit nebuneşte de cineva.

Şi era adevărat. Desigur, acel cineva era altcineva în fiecare săptămână, pentru că Biarritz era un rezervor uriaş de tineri frumoşi, iar Armand Grangier îi oferea fiecăruia un temporar loc sub soare.

Relaţiile lui Grangier cu lumea interlopă şi cu poliţia erau suficient de puternice încât să-şi poată păstra cazinoul. Avansase treptat, de la trafic de bilete la trafic de droguri, ajungând în final să deţină propriul fief în Biarritz, iar cei care îi fuseseră la un moment dat adversari aflaseră prea târziu cât de periculos putea să fie.

Acum Adolf Zuckerman era interogat de Armand Grangier.

— Mai spune-mi de baroneasa asta pe care ai convins-o de şmecheria ta cu comoara scufundată.

Din tonul furios al vocii sale, Zuckerman îşi dădu seama că ceva nu era bine, nu era deloc bine.

Înghiţi în sec şi spuse:

— Păi, e o văduvă, şi soţul ei i-a lăsat o grămadă de bani, şi a spus că o să-mi dea o sută de mii de dolari. Sunetul propriei voci îi dădu ceva încredere ca să poată continua: După ce punem mâna pe bani, desigur, o să-i spunem că ambarcaţiunea pe care am angajat-o a avut un accident şi că mai avem nevoie de încă cincizeci de mii. Apoi îi mai cerem o sută de mii şi... ştii tu... cum facem mereu. Văzu

grimasa de dispreț de pe fața lui Grangier. Dar ce... care-i problema, şefule?

— Problema e, răspunse Armand Grangier cu voce aspră, că am primit un telefon de la un băiat de-al meu din Paris. El a falsificat paşaportul pentru baroneasa ta. O cheamă Tracy Whitney şi e americancă.

Gura lui Zuckerman se uscă deodată. Îşi umezi buzele cu limba.

— Ea... ea părea chiar interesată, şefule.

— *Balle! Conneau! E o maestră a escrocheriilor. Vrei să escrochezi o escroacă!*

— Dddar de ce-a spus da? De ce nu m-a refuzat de la început?

Vocea lui Armand Grangier era de gheață.

— Nu ştiu, profesore, dar intenționez să aflu. Şi când o să aflu, o s-o trimit pe doamnă să înoate în golf. Nimeni nu-şi bate joc de Armand Grangier. Acum pune mâna pe telefon. Spune-i amicei tale că un prieten de-al tău s-a oferit să pună o jumătate din bani şi că vin să mă întâlnesc cu ea. Crezi că poți să faci asta?

Zuckerman răspunse precipitat:

— Sigur, şefule. Nu-ți face griji.

— Îmi fac, rosti Armand Grangier încet. Îmi fac foarte mari griji pentru tine, profesore.

Lui Armand Grangier nu îi plăceau misterele. Jocul cu comoara scufundată mergea de secole, dar victimele erau întotdeauna naive. Era imposibil, pur şi simplu, ca un escroc să cadă în capcana asta. Acesta era misterul care îl frământa pe Grangier şi pe care intenționa să-l dezlege; iar atunci când va avea răspunsul, o va da pe femeie pe mâna lui Bruno Vicente. Lui Vicente îi plăcea la nebunie să se joace puțin cu victimele lui înainte de a scăpa de ele.

Armand Grangier coborî din limuzină imediat după ce aceasta opri în faţa uşii de la Hôtel du Palais, intră în hol şi se apropie de Jules Bergerac, bascul cu părul alb care lucra de la treisprezece ani la hotel.

— Care-i numărul de la apartamentul baronesei Marguerite de Chantilly?

Existau reguli stricte pentru recepţioneri, să nu divulge numărul camerelor unde stăteau clienţii hotelului, dar lui Armand Grangier nu i se aplica nicio regulă.

— Camera trei sute doisprezece, domnule Grangier.

— Merci.

— Şi camera trei sute unsprezece.

Grangier se opri.

— Cum?

— Baroneasa a închiriat şi camera de lângă apartamentul ei.

— Da? Şi cine stă acolo?

— Nimeni.

— Nimeni? Eşti sigur?

— *Oui, monsieur. O ţine încuiată. Cameristele au ordin să nu intre acolo.*

O încruntătură suspicioasă apăru pe fruntea lui Grangier.

— Ai cheie de rezervă?

— Desigur.

Fără să ezite nici măcar o clipă, recepţionerul se aplecă sub birou, luă de acolo o cheie şi i-o întinse lui Armand Grangier. Jules se uită după el cum se duce spre lift. Nimeni nu îl contrazice vreodată pe Armand Grangier.

Când acesta ajunse la apartamentul în care stătea baroneasa, găsi uşa deschisă. O împinse şi intră. Livingul era gol.

— Alo. E cineva aici?

O voce feminină din cealaltă cameră răspunse melodios.

— Sunt în baie. Vin într-o clipă. Pune-ți te rog ceva de băut.

Grangier se plimbă prin camere, familiarizat cu configurația apartamentului, întrucât de-a lungul timpului îşi cazase mulți prieteni la hotelul acesta. Intră în dormitor. Bijuterii scumpe erau împrăştiate imprudent pe măsuța de toaletă.

— Un minut mai durează, se auzi vocea din baie.

— Nicio grabă nu e, doamnă baroneasă.

„Doamnă baroneasă, mon cul!" îşi spuse el furios. „Indiferent ce joculeț vrei să faci tu, chérie, o să se întoarcă împotriva ta." Se îndreptă spre uşa care dădea spre camera de alături. Era încuiată. Grangier luă cheia de rezervă şi o deschise. Camera avea un aer stătut, neaerisit. Recepționerul îi spusese că nu stă nimeni acolo. Atunci de ce avea nevoie de... Privirea lui Grangier fu atrasă de ceva neobişnuit. Un cablu electric, negru şi gros, băgat într-o priză din perete, se strecura prin cameră până într-un dulap. Uşa acestuia era întredeschisă, ca să poată permite intrarea cablului. Curios, Grangier se apropie de dulap şi deschise uşa.

Pe o sârmă erau atârnate o mulțime de bancnote de o sută de dolari, prinse cu cleşti de rufe, puse la uscat. Pe un postament de maşină de scris se afla un obiect acoperit cu o pânză. Grangier dădu pânza la o parte. Descoperi o mică imprimantă cu o hârtie de o sută de dolari în ea, încă umedă. Lângă imprimantă erau foi de hârtie tăiate la dimensiunea bancnotelor americane şi un cutter. Pe jos erau aruncate mai multe bancnote prost tăiate.

O voce furioasă din spatele lui întrebă:

— Ce faci aici?

Grangier se întoarse. Tracy Whitney, cu părul ud şi înfăşurat în prosop, intrase în cameră.

Armand Grangier rosti încet:

— Bani falşi! Aveai de gând să ne plăteşti cu bani falşi.

Se uită atent la expresia feței ei. Negare, furie şi apoi sfidare.

— Bine, admise Tracy. Dar asta n-ar fi avut nicio importanță. Nimeni nu poate să-şi dea seama că sunt falşi.

— Escroaco!

„O să fie o plăcere s-o distrugă pe asta."

— Bancnotele astea sunt la fel de bune ca aurul.

— Serios?

Vocea lui Grangier era plină de dispreț. Luă o bancnotă de pe sârmă şi se uită la ea. Se uită pe o parte, o întoarse pe partea cealaltă, apoi începu s-o examineze cu mare atenție. Erau excelente.

— Cine le-a ştanțat?

— Ce importanță are? Uite, până vineri pot să fac o sută de mii de dolari.

Grangier se uită uimit la ea. Şi când îşi dădu seama ce avea ea de gând, începu să râdă în hohote.

— Dumnezeule, spuse el. Tu chiar eşti proastă. Nu există nicio comoară.

Tracy era surprinsă.

— Cum adică, nicio comoară? Profesorul Zuckerman mi-a spus...

— Şi tu l-ai crezut? Ce ruşine, doamnă baroneasă! Studie din nou bancnota pe care o avea în mână. O să iau eu asta.

Tracy ridică din umeri.

— Ia câte vrei. Nu-s decât hârtii.

Grangier luă un teanc de bancnote umede.

— Cum poți să fii sigură că n-o să intre aici vreo cameristă? o întrebă el.

— Le plătesc bine ca să nu se bage. Iar când ies undeva, încui dulapul.

„E tare", se gândi Armand Grangier. „Dar asta n-o să-i salveze viața."

— Să nu pleci din hotel, îi ordonă el. Vreau să te întâlneşti cu un prieten de-al meu.

Armand Grangier intenționase s-o dea pe femeie pe mâna lui Bruno Vicente, dar instinctul îl reținea să facă asta. Examină iar bancnotele. Îi trecuseră prin mână o mulțime de bani falşi, dar nu fuseseră nici pe departe aşa de buni ca aceştia. Indiferent cine o fi făcut ştanța asta era un geniu. Hârtia părea autentică, iar liniile erau perfecte şi curate. Culorile nu se ştergeau şi erau bine fixate, chiar şi atunci când hârtia se uda, portretul lui Benjamin Franklin era perfect. Târfa aia avea dreptate. Era greu să faci diferența între o hârtie din astea şi una adevărată. Grangier se întrebă dacă ar fi putut să le folosească. Era o idee ispititoare.

Se hotărî să mai amâne puțin treaba cu Bruno Vicente.

A doua zi, dis-de-dimineață, Armand Grangier trimise după Zuckerman şi îi dădu o bancnotă de o sută de dolari.

— Te duci la bancă şi îmi schimbi bancnota asta în franci.

— Sigur, şefule.

Grangier se uită după el cum iese grăbit din birou. Era pedeapsa pe care o merita Zuckerman fiindcă fusese aşa de prost. Dacă o să fie arestat, nu va spune niciodată de unde are bancnota, nu şi dacă voia să rămână în viață. Dar dacă bancnota trecea cu succes de bancă... „O să vedem”, îşi zise Grangier.

Cincisprezece minute mai târziu, Zuckerman se întoarse la birou şi îi numără lui Grangier francii primiți de la bancă pentru suta de dolari.

— Altceva, şefule?

Grangier se uită fix la francii de pe birou.

— Ai avut vreo problemă?

— Problemă? Nu. De ce?

— Vreau să te duci înapoi la banca la care ai fost, îi ordonă Grangier. Uite ce vreau să le spui...

Adolf Zuckerman intră în holul de la Banque de France şi se apropie de biroul managerului. De data asta, Zuckerman cunoştea pericolul la care se expunea, dar prefera să-l înfrunte pe acesta decât mânia lui Grangier.

— Pot să vă ajut? îl întrebă managerul.

— Da. Încercă să-şi ascundă nervozitatea. Vedeți, aseară am jucat o partidă de pocher cu nişte americani pe care i-am întâlnit la bar.

Se opri. Managerul băncii dădu din cap înțelegător.

— Şi ați pierdut bani, iar acum vreți să faceți un împrumut?

— Nu, spuse Zuckerman. Eu... de fapt, am câştigat. Singura problemă e că mie nu mi s-au părut nişte oameni prea corecți. Scoase două bancnote de câte o sută de dolari. Mi-au dat bancnotele astea şi mi-e teamă să nu fie... să nu fie false.

Zuckerman îşi ținu respirația când managerul se aplecă peste birou şi luă bancnotele în mâinile lui grăsuțe. Le examină cu atenție, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, apoi le ridică în lumină. Se uită la Zuckerman şi zâmbi.

— Ați avut noroc, domnule Zuckerman. Bancnotele sunt autentice.

Zuckerman îşi permise să expire. Slavă Domnului! Totul avea să fie bine.

— Absolut în regulă, şefule. A spus că sunt autentice.

Aproape că era prea frumos să fie adevărat. Armand Grangier rămase pe gânduri, cu un plan în minte făcut deja pe jumătate.

— Du-te şi adu-o pe baroneasă.

Tracy stătea în biroul lui Grangier, în fața mesei lui Empire.

— Eu şi cu tine o să fim asociaţi, o informă Grangier.

Tracy dădu să se ridice.

— N-am nevoie de un partener şi...

— Stai jos.

Ea se uită în ochii lui şi se aşează iar.

— Biarritz este oraşul meu. Numai să încerci să foloseşti vreo bancnotă din astea şi o să fii arestată aşa de repede, că nici n-o să ştii ce s-a întâmplat. Comprenez-vous? În puşcărie se întâmplă multe chestii urâte unei femei. Nu poţi face nicio mişcare aici fără mine.

Ea îl studie.

— Şi deci trebuie să cumpăr protecţia ta?

— Greşit. De la mine îţi cumperi viaţa.

Tracy îl credea.

— Acum, spune-mi cum ai făcut rost de imprimantă.

Tracy ezită, şi lui Grangier îi plăcea frământarea ei. O privea capitulând. Răspunse şovăitor:

— Am cumpărat-o de la un american care locuieşte în Elveţia. A fost gravor la Trezoreria SUA douăzeci şi cinci de ani şi, când să iasă la pensie, a avut nu ştiu ce probleme, aşa că nu a mai căpătat deloc pensie. S-a simţit înşelat şi a vrut să se răzbune, aşa că a furat nişte matriţe de o sută de dolari, care ar fi trebuit să fie distruse şi, prin nişte relaţii, a făcut rost de hârtie din cea pe care Trezoreria o foloseşte la tipărirea banilor.

„Asta explică tot", se gândi triumfător Grangier. De-asta arătau aşa de bine bancnotele. Era tot mai încântat.

— Câte bancnote poţi să faci într-o zi?

— O singură bancnotă pe oră. Trebuie procesată fiecare faţă a colii şi...

El o întrerupse:

— Nu există vreo presă mai mare?

— Ba da, mai are una care scoate cincizeci de bancnote la opt ore – cinci mii de dolari pe zi –, dar vrea o jumătate de milion de dolari pe ea.

— Cumpăr-o, îi spuse Grangier.

— Nu am cinci sute de mii de dolari.

— Am eu. Când poți să faci rost de ea?

Ea răspunse cam fără tragere de inimă.

— Cred că imediat, dar nu ştiu...

Grangier ridică receptorul şi spuse:

— Louis, vreau franci francezi în valoare de cinci sute de mii de dolari. Ia tot ce avem în seif şi restul de la bancă. Mi-i aduci la birou. Vite!

Tracy se ridică neliniştită în picioare.

— Mai bine mă duc şi...

— Nu te duci nicăieri.

— Chiar trebuie să...

— Stai acolo şi taci. Mă gândesc.

Avea nişte parteneri de afaceri care ar fi vrut şi ei o părticică din treaba asta, numai că, dacă nu ar fi ştiut nimic, n-ar fi avut de ce să sufere, îşi spuse decis Grangier. O să cumpere matrița cea mare pentru el şi o să pună la loc banii pe care îi luase din contul cazinoului, înlocuindu-i cu banii tipăriți de el. După asta, o să-i spună lui Bruno Vicente să se ocupe de femeie. Dacă tot nu-i plac partenerii.

Ei bine, nici lui Armand Grangier nu îi plac.

*

Două ore mai târziu, banii ajunseră la birou într-un sac mare. Grangier îi spuse lui Tracy:

— Pleci de la Palais. Am eu o casă pe dealuri care este foarte retrasă. O să stai acolo până punem la punct afacerea. Împinse telefonul pe ea. Acum, sună-l pe prietenul tău din Elveția şi spune-i că vrei să cumperi presa cea mare.

— Am numărul la hotel. Îl sun de acolo. Dă-mi adresa de la casa ta şi o să-i spun să trimită acolo presa, şi...

— Non! ţipă Grangier. Nu vreau să laşi urme. O s-o ia cineva din aeroport. Vorbim diseară la masă. Ne întâlnim la opt.

O concedia. Tracy se ridică în picioare. Grangier făcu semn cu capul spre sacul cu bani.

— Ai grijă cu banii. N-aş vrea să se întâmple ceva cu ei – sau cu tine.

— Nu se va întâmpla nimic, îl asigură Tracy.

El zâmbi leneş.

— Ştiu. Profesorul Zuckerman o să te însoţească la hotel.

Cei doi călători tăcuţi în limuzină, cu sacul de bani între ei, fiecare cu gândurile lui. Zuckerman nu îşi dădea seama prea bine ce se întâmplă, dar simţea instinctiv că o să fie bine pentru el. Femeia era cheia. Grangier îi ordonase să stea cu ochii pe ea, iar Zuckerman intenţiona să facă exact aşa.

Seara, Armand Grangier era într-o dispoziţie de zile mari. La ora asta, aranjamentele deja se făcuseră pentru presa cea mare. Femeia asta, Whitney, îi spusese că pot să iasă cinci mii pe zi, dar el avea un plan şi mai bun. Avea de gând să lucreze la presă în trei schimburi, douăzeci şi patru de ore. Asta însemna 15 000 de dolari pe zi, un milion la zece luni. Şi ăsta era doar începutul. În seara asta urma să afle cine era gravorul ăla şi avea să îi ceară să facă mai multe prese. Averea pe care o va face va fi fără limite.

Fix la ora opt, limuzina lui Grangier intră în scuarul de la Hôtel du Palais şi opri la intrare, iar el se dădu jos din maşină. Intră în hol şi îl văzu mulţumit pe Zuckerman stând lângă intrare, cu ochii pe uşă.

Grangier se duse la recepţie.

— Jules, spune-i baronesei de Chantilly că am venit. Zi-i să coboare în hol.

Recepționerul ridică ochii din hârtii şi îi spuse:

— Baroneasa a plecat, monsieur Grangier.

— Greşeşti. Sun-o!

Jules Bergerat era speriat. Nu era bine să-l contrazici pe Armand Grangier.

— Eu, personal, am făcut formele.

Imposibil.

— Când?

— La scurt timp după ce a revenit la hotel. Mi-a cerut să-i aduc factura în apartament fiindcă vrea să plătească cash...

Mintea lui Armand Grangier lucra cu înfrigurare.

— Cash? În franci francezi?

— Exact aşa, da, monsieur.

Grangier îl întrebă agitat:

— A luat ceva din apartament? Vreun bagaj sau vreo cutie?

— Nu. A spus că va trimite mai târziu pe cineva să ia bagajul.

Deci îi luase banii şi plecase în Elveția să facă singură aranjamentul pentru presa cea mare.

— Du-mă în apartamentul ei. Repede.

— Oui, monsieur Grangier.

Jules Bergerac luă repede cheia din cui şi fugi după Armand Grangier la lift. Când Grangier trecu pe lângă Zuckerman, îi spuse şuierat:

— De ce mai stai aici, idiotule? A plecat.

Zuckerman se uită la el fără să înțeleagă.

— E imposibil să fi plecat. N-a coborât în hol. M-am uitat după ea.

— Te-ai uitat după ea, îl imită el furios. Te-ai uitat după o soră medicală... o babă căruntă... o servitoare care a ieşit pe uşa de serviciu?

Zuckerman era aiurit.

— De ce să mă uit?

— Du-te înapoi la cazino! țipă Grangier. Mă ocup mai târziu de tine.

Apartamentul arăta exact la fel cum era când Grangier îl văzuse prima dată. Uşa de legătură cu cealaltă cameră era deschisă. Grangier intră repede acolo şi se duse la dulap, dând uşa de perete. Imprimanta era tot acolo, slavă Domnului! Femeia aia, Whitney, se grăbise prea tare ca s-o mai ia. Asta fusese o greşeală. Şi nu era singura ei greşeală. Îl înşelase cu 500 000 de dolari, iar el avea să-i plătească cu vârf şi îndesat. O să-i pună pe poliţişti s-o găsească şi o s-o bage la închisoare, iar acolo oamenii lui o s-o înhațe. O s-o facă să spună cine este gravorul şi după aceea o să-i închidă gura definitiv.

Armand Grangier formă numărul de la secția de poliție şi ceru să vorbească cu inspectorul Dumond. Discută vreo trei minute cu el şi apoi spuse:

— Aştept aici.

Peste cincisprezece minute, prietenul lui, inspectorul, sosise, însoțit de un bărbat cu o siluetă androgină şi cu cea mai respingătoare față pe care o văzuse vreodată Grangier. Fruntea părea că era gata să-i explodeze, iar ochii căprui, aproape invizibili în spatele ochelarilor cu lentile groase, aveau o căutătură fanatică.

— Dumnealui este domnul Daniel Cooper, zise inspectorul Dumond. Domnul Grangier. Domnul Cooper este interesat de femeia despre care mi-ai vorbit la telefon.

Cooper deschise gura:

— I-ați spus inspectorului Dumont că ar fi implicată într-o operațiune de falsificare de bani.

— Vraiment. În clipa aceasta e în drum spre Elveția. Puteți s-o opriți la graniță. Am toate dovezile care vă trebuie chiar aici.

Îi conduse la dulap, iar Daniel Cooper şi inspectorul Dumont se uitară înăuntru.

— Asta e tiparnița la care făcea bani.

Daniel Cooper se apropie de maşinărie şi o examină cu mare atenție.

— Tipărea bani la maşina asta?

— Adineauri v-am spus, izbucni Grangier. Scoase o bancnotă din buzunar. Uită-te la asta. E o bancnotă falsă pe care mi-a dat-o mie.

Cooper se duse la fereastră şi se uită mai atent la bancnotă.

— Asta e o bancnotă autentică.

— Doar arată ca una autentică. Asta fiindcă a folosit nişte tipare pe care le-a cumpărat de la un gravor care a lucrat la Trezorerie, în Philadelphia. A tipărit bancnotele la maşina asta.

Cooper spuse fără menajamente:

— Eşti prost. Asta e o tiparniță obişnuită. Nu poți să imprimi la ea decât hârtii cu antet.

— Hârtii cu antet?

Camera începuse să se învârtă cu el.

— Tu chiar ai crezut gogoaşa cu maşina care transformă o hârtie obişnuită într-o bancnotă autentică de o sută de dolari?

— Eu îți spun că am văzut cu ochii mei...

Grangier se opri. Ce văzuse? Nişte bancnote ude atârnate pe sfoară la uscat, nişte hârtii albe şi un cutter. Enormitatea înşelătoriei îl făcea să se simtă pierdut. Nu era nicio operațiune de falsificare de bani şi niciun gravor în Elveția. Tracy Whitney nu fusese nicio clipă păcălită de povestea cu comoara scufundată. Târfa se folosise de propria lui escrocherie ca să-l păcălească şi să-i ia cinci sute de mii de dolari. Dacă povestea asta ieşea la iveală...

Cei doi bărbați se uitau la el.

— Vrei să faci vreo plângere împotriva ei, Armand? îl întrebă inspectorul Dumont.

Cum ar fi putut? Ce putea să spună? Că a fost înşelat când încerca să finanțeze o operațiune de falsificare de bani? Şi ce vor face asociații lui când vor afla că a furat o jumătate de milion de dolari din banii lor ca să-i dea ei? Dintr-odată, i s-a făcut frică.

— Nu. Eu... nu vreau să depun plângere.

Se simțea panica în vocea lui.

„Africa", se gândi Armand. „În Africa n-o să mă găsească niciodată."

Daniel Cooper se gândea: „Data viitoare. O s-o prind data viitoare".

Capitolul 27

Tracy fusese cea care îi propusese lui Gunther Hartog să se întâlnească la Mallorca. Îi plăcea la nebunie insula aceea. Era unul dintre cele mai pitoreşti locuri din lume.

— În plus, îi spuse ea lui Gunther, odinioară a fost un cuib de pirați. Acolo o să ne simțim ca acasă.

— Poate ar fi mai bine să nu fim văzuți împreună, sugeră el.

— Se aranjează.

Totul pornise de la telefonul pe care i-l dăduse Gunther la Londra.

— Am ceva pentru tine care este foarte neobişnuit, Tracy. Cred că ți s-ar părea într-adevăr o provocare.

A doua zi dimineață, Tracy luă avionul până la Palma, capitala insulei Mallorca. Din cauza circularei roşii care o avea ca subiect, plecarea ei din Biarritz şi sosirea la Mallorca au fost raportate de autoritățile locale. Când Tracy se cază în Apartamentul Regal de la hotelul Son Vida, o

echipă de supraveghere fu pusă pe urma ei, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Comandantul poliţiei din Palma, Ernesto Marze, luă legătura cu inspectorul Trignant de la Interpol.

— Sunt convins, îi spuse Trignant, că Tracy Whitney este autoarea valului de infracţiuni.

— Cu atât mai rău pentru ea. Dacă va comite vreo infracţiune în Mallorca, o să vadă că justiţia noastră e aspră.

— Monsieur, trebuie să vă mai spun ceva, zise inspectorul Trignant

— *Şi?*

— O să aveţi un musafir din America. Numele lui este Daniel Cooper.

*

Detectivilor care o urmăreau pe Tracy li se părea că nu era interesată decât de vizitare. O urmăriră în turul pe care îl făcu pe insulă, când vizitase abaţia San Francisco, coloratul castel Bellver şi plaja Illetas. Urmări o coridă în Palma şi luă masa în Plaza de la Reine, unde comandă sobrsada şi camaiot; şi tot timpul fusese singură.

Făcu excursii la Formentor, Valldemosa şi La Granja şi vizită fabricile de perle de la Mancor.

— Nada, raportară detectivii lui Ernesto Marze. A venit aici ca turistă, domnule comandant.

Secretara comandantului intră în birou.

— E un american care vrea să vă vadă. Señor Daniel Cooper.

Comandantul Marze avea mulţi prieteni americani. Îi plăceau americanii şi avea sentimentul că, în ciuda prezentării pe care i-o făcuse inspectorul Trignant, avea să-i placă acest Daniel Cooper. Se înşela.

— Sunteți niște idioți. Toți sunteți idioți! țipă Daniel Cooper. Normal că nu este aici ca turistă. Urmăreşte ea ceva.

Comandantul Marze abia reuşi să se stăpânească.

— Señor, chiar dumneavoastră ați spus că țintele preferate de domnişoara Whitney sunt întotdeauna spectaculoase şi că îi place să facă scheme care par imposibile. Am verificat cu mare grijă, señor Cooper. Nimic în Mallorca nu ar putea să stârnească interesul iscusitei señorita Whitney.

— S-a întâlnit cu cineva... a vorbit cu cineva?

Ce ton obraznic avea acest ojete!

— Nu. Cu nimeni.

— Atunci o va face, afirmă sec Daniel Cooper.

„Acum ştiu şi eu", îşi spuse comandantul Marze, „ce înseamnă expresia ugly american".[8]

*

În Mallorca există peste două sute de peşteri cunoscute, dar cea mai fascinantă este Cuevas del Drach, Peştera Dragonului, aflată în apropiere de Porto Cristo, cam la o oră distanță de Palma. Peştera străveche coboară mult în subteran şi are caverne uriaşe, pline de stalactite şi stalagmite, grote unde domneşte o linişte mormântală, întreruptă doar de zgomotul râurilor subterane pline de meandre, cu apa care se face verde, albastră sau albă, în funcție de adâncimile ei uimitoare.

Grotele acelea sunt un tărâm fermecat, cu o arhitectură în culoarea palidă a fildeşului, care seamănă cu o serie

[8] American oribil, referire la un serial celebru de animație, o comedie neagră, cu monştri (n.tr.)

nesfârşită de labirinturi, luminate slab de torțe amplasate strategic.

Nimeni nu are voie să păşească înăuntru fără un ghid, dar dimineața, din clipa în care grotele sunt deschise publicului spre vizitare, ele se umplu de turişti.

Tracy alese ziua de sâmbătă pentru a vizita peştera, atunci când veneau mulți vizitatori şi grota era plină de turişti din toată lumea. Îşi cumpără bilet de la micul ghişeu şi se pierdu în mulțime. Daniel Cooper şi doi dintre oamenii comandantului Marze se țineau aproape, în spatele ei. Un ghid îi conducea pe turişti pe aleile înguste de piatră, alunecoase din cauza apei care picura din stalactitele ce atârnau din tavan şi care erau îndreptate spre podea ca nişte degete scheletice.

Erau acolo nişe în care vizitatorii puteau să se oprească din drum, ca să admire formațiunile calcaroase, care semănau cu nişte păsări uriaşe, cu animale stranii sau cu nişte copaci. De-a lungul cărării slab luminate erau petice de întuneric, iar într-unul dintre acestea dispăruse şi Tracy.

Daniel Cooper plecă zorit înainte, dar nu o mai văzu nicăieri. Presiunea mulțimii care cobora treptele îl obliga să avanseze. Nu putea să-şi dea seama dacă era în fața lui sau în spate. „Pune ceva la cale aici", îşi spuse Cooper. „Dar cum? Unde? Ce?"

Într-o grotă de mărimea unui stadion, aflată în punctul cel mai adânc al peşterii, cu fața la Marele Lac, se află un amfiteatru roman. Rânduri de bănci de piatră fuseseră construite pentru spectatorii care veneau să urmărească spectacolele ce aveau loc din oră în oră, iar publicul lua loc pe pietrele acelea, în întuneric, aşteptând să înceapă.

Tracy numără până la al zecelea rând de bănci şi se aşează pe locul cu numărul douăzeci. Bărbatul de la numărul douăzeci şi unu se întoarse spre ea.

— Vreo problemă?

— Nicio problemă, Gunther.

Se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz. El spuse ceva, iar ea se aplecă mai mult spre el, ca să-l poată auzi în concertul zgomotos de voci din jurul lor.

— M-am gândit că ar fi bine să nu fim văzuți împreună, în caz că eşti urmărită.

Tracy se uită în jurul ei la grota uriaşă, înțesată de oameni.

— Aici suntem în siguranță. Îl privi curioasă. Trebuie să fie ceva important.

— Este. Se aplecă spre ea. Un client bogat vrea neapărat să obțină o anumită pictură. Este un Goya, intitulat Puerto. E dispus să plătească o jumătate de milion bani gheață celui care i-l aduce. Asta în afară de comisionul meu.

Tracy se gândea.

— Mai sunt şi alții care încearcă?

— Sincer, da. După părerea mea, şansele de reuşită sunt limitate.

— Unde este tabloul?

— La Muzeul Prado, în Madrid.

— La Prado!

Primul cuvânt care îi sclipi în minte lui Tracy fu „imposibil”.

El se apropiase mult de ea şi îi vorbea la ureche, fără să mai bage în seamă zgomotul arenei care se umpluse.

— E nevoie de multă creativitate. De aceea m-am gândit la tine, draga mea Tracy.

— Sunt flatată, zise ea. O jumătate de milion de dolari?

— Curați, în mână.

Spectacolul debută, şi oamenii începură să sâsâie, cerând linişte. Încet-încet, se aprinseră nişte globuri de lumină şi muzica umplu grota enormă. În mijlocul scenei era un lac mare, chiar în fața spectatorilor, şi pe lac, din spatele unei

stalagmite, apăru o gondolă, luminată de spoturi ascunse. În barcă era un bărbat care cânta la orgă o serenadă melodioasă, al cărei sunet trimitea peste apă ecouri în toată încăperea. Spectatorii urmăriră fascinați luminile care se aprindeau în întuneric, în culorile curcubeului; barca traversă lacul şi în cele din urmă dispăru, iar muzica se estompă.

— Fantastic! spuse Gunther. Merita să vin aici măcar ca să văd asta.

— Mie îmi place să călătoresc, spuse Tracy. Şi ştii ce oraş mi-am dorit dintotdeauna să vizitez, Gunther? Madridul.

Aşteptând la ieşirea din grotă, Daniel Cooper o văzu pe Tracy întorcându-se.

Era singură.

Capitolul 28

Hotelul Ritz, din Plaza de la Lealtad din Madrid, este considerat cel mai bun hotel din Spania, şi de mai bine de o sută de ani găzduieşte şi hrăneşte conducători din zeci de țări europene. Preşedinți, dictatori şi miliardari au dormit acolo. Tracy auzise atât de multe despre Ritz, încât realitatea o dezamăgi. Holul era vetust şi avea un aspect îmbâcsit.

Asistentul managerului o însoți până la apartamentul pe care îl solicitase, 411-412, în aripa sudică a hotelului, aflată pe Calle Felipe V.

— Sper să fiți mulțumită de cameră, domnişoară Whitney.

Tracy se duse la fereastră şi se uită afară. Chiar sub ea, peste drum era Muzeul Prado.

— E foarte bine, mulțumesc.

Apartamentul răsuna de zgomotele traficului aglomerat de pe stradă, dar avea ce îşi dorea ea: o vedere de sus asupra muzeului.

Tracy comandă în cameră ceva uşor pentru cină şi se duse devreme la culcare. După ce se urcă în patul acela, ajunse la concluzia că trebuia să fie o variantă modernă a torturii medievale.

La miezul nopţii, detectivul care era postat la uşa ei fu înlocuit de un coleg.

— N-a ieşit din cameră. Cred că s-a culcat.

La Madrid, Direcctión General de Seguridad, Poliţia Generală, îşi are sediul în Puerto del Sol şi ocupă o clădire întreagă. E o clădire sumbră din cărămidă roşie, cu un turn mare, cu ceas, în vârf. Deasupra intrării principale flutură steagul roşu-galben al Spaniei, şi întotdeauna este un poliţist la uşă, îmbrăcat în uniformă bej, cu beretă maro-închis şi înarmat cu un pistol-mitralieră, baston, pistol şi cătuşe. Poliţiştii de aici sunt cei care ţin legătura cu Interpolul.

La comandantul Poliţiei din Madrid, Santiago Ramiro, ajunsese cu o zi în urmă o telegramă urgentă, X-D, care îl avertiza de sosirea sigură a lui Tracy Whitney. Comandantul citise ultima frază din telegramă de două ori, după care pusese mâna pe telefon şi îl sunase pe inspectorul André Trignant, la sediul Interpolului din Paris.

— Nu înţeleg mesajul dumneavoastră, îi spusese Ramiro. Îmi cereţi cooperarea întregului departament cu un american care nu este nici măcar poliţist? Care este motivul?

— Domnule comandant, cred că o să descoperiţi că domnul Cooper vă va fi de mare folos. El ştie cum gândeşte domnişoara Whitney.

— Ce e atâta de înțeles? ripostase comandantul. E o infractoare. Ingenioasă, poate, dar închisorile spaniole sunt pline de infractori ingenioşi. Nici aceasta nu va scăpa din plasa noastră.

— Bon. Şi o să vă consultați cu domnul Cooper?

Comandantul răspunsese nemulțumit:

— Dacă ziceți că ar fi util. Nu am nimic de obiectat.

— *Merci, monsieur.*

— *De nada, señor.*

Comandantul Ramiro, ca şi omologul său din Paris, nu era prea încântat de americani. I se părea că sunt neciopliți, materialişti şi naivi. „Ăsta o fi altfel. Poate o să-mi placă", se gândi el.

Îl detestă pe Daniel Cooper din prima clipă.

— A păcălit jumătate din poliția europeană, începu acesta de cum intră pe uşă, şi probabil la fel o să facă şi cu voi.

Comandantul nu avea încotro şi trebuia să se stăpânească.

— Señor, nu avem nevoie de nimeni care să ne spună cum să ne facem treaba. Señorita Whitney a fost pusă sub supraveghere din clipa în care a aterizat la aeroportul Brajas, azi-dimineață. Vă asigur că şi dacă cineva scapă un ac pe stradă, iar domnişoara dumitale îl ridică, o să fie aruncată în puşcărie. Nu a mai avut de-a face cu poliția spaniolă până acum.

— Nu a venit aici să ridice un ac de pe stradă.

— Dar de ce credeți că a venit aici?

— Nu sunt sigur. Tot ce pot să-ți spun numai e că urmăreşte o afacere mare.

Comandantul Ramiro replică arogant:

— Cu cât mai mare, cu atât mai bine. O să-i urmărim fiecare mişcare.

Când Tracy se trezi a doua zi, obosită după o noapte petrecută într-un pat proiectat de Tomás de Torquemada, comandă un mic dejun uşor şi o cafea neagră, fierbinte, după care se duse la fereastra care dădea spre Prado. Era o fortăreață impresionantă, clădită din piatră şi cărămidă roşie făcută din pământ din acea zonă şi era înconjurat de verdeață şi de copaci. Două coloane dorice se aflau la intrare, şi, de o parte şi de cealaltă a coloanelor, erau două rânduri de scări identice care duceau spre intrarea principală.

La nivelul străzii mai existau două intrări laterale. Copii de şcoală şi turişti din zeci de țări stăteau la coadă în fața muzeului şi, exact la ora 10.00, paznicii deschiseră cele două uşi largi, iar vizitatorii începură să intre prin uşile batante din mijloc şi prin cele două uşi laterale de la nivelul solului.

Soneria telefonului o făcu pe Tracy să tresară. Nimeni în afară de Gunther Hartog nu ştia că este la Madrid. Ridică receptorul.

— Alo?

— *Buenos dias, señora.*

Era o voce cunoscută.

— Sun din partea Camerei de Comerț din Madrid, ca să mă pun la dispoziția dumneavoastră, pentru a petrece zile minunate în oraşul nostru.

— De unde ai ştiut că sunt la Madrid, Jeff?

— Señorita, Camera de Comerț ştie tot. Sunteți aici pentru prima oară?

— Da.

— Bueno! Atunci aş putea să vă arăt câteva locuri. Cât ai de gând să stai aici, Tracy?

Era o întrebare vicleană.

— Nu ştiu sigur, răspunse ea degajată. Destul cât să fac puțin shopping şi să vizitez oraşul. Tu ce faci în Madrid?

— Acelaşi lucru. Tonul lui era la fel de degajat ca al ei. Shopping şi vizite.

Tracy nu credea în coincidenţe. Jeff Stevens era aici cu acelaşi scop ca şi Tracy: să fure Puerto.

— Eşti liberă să luăm cina împreună? o întrebă el.

Era o provocare.

— Da.

— Bine. O să fac o rezervare la Jockey.

Tracy cu siguranţă nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Jeff, dar, când coborî din lift în holul hotelului şi îl văzu stând acolo în picioare, aşteptând-o, fu irațional de încântată să-l vadă.

Jeff îi luă mâna.

— *Fantástico, querida! Arăţi minunat.*

Tracy îşi alesese cu grijă hainele. Purta un costum bleumarin creat de Valentino, cu o zibelină rusească în jurul gâtului, pantofi cu vârf rotunjit Maud Frizon şi o geantă bleumarin cu inițiala H, de la Hermès.

Daniel Cooper, aşezat la o masă rotundă într-un colţ al holului, cu un pahar de Perrier în faţă, se uită la Tracy cum îşi salută partenerul şi avu sentimentul unei puteri nemăsurate: „Justiţia e a mea, spus-a Domnul, iar eu sunt sabia Lui şi instrumentul răzbunării Lui. Viaţa mea e ispăşire, şi tu mă vei ajuta să plătesc. Te voi pedepsi”.

Cooper ştia că niciun poliţist din lume nu era atât de deştept ca s-o prindă pe Tracy Whitney. „Dar eu sunt”, îşi spuse Cooper. „E a mea.”

Tracy devenise mai mult decât o misiune pentru Daniel Cooper. Devenise o obsesie. Avea la el fotografiile şi dosarele ei oriunde se ducea, şi, noaptea, înainte de a se culca, se apleca asupra lor cu iubire. Ajunsese la Biarritz prea târziu ca s-o mai poată prinde, iar la Mallorca îi scăpase printre degete, dar acum, că Interpolul îi luase din nou urma,

Cooper era hotărât să n-o mai scape. O visă pe Tracy toată noaptea. Era într-o cuşcă, goală, şi se ruga de el să-i dea drumul. „Te iubesc”, i-a spus el, „dar n-o să-ți dau drumul niciodată”.

Jockey era un restaurant micuț şi elegant pe Amador de los Rios.

— Mâncarea de aici e superbă, îi promise Jeff.

„Arată deosebit de bine”, se gândi Tracy. Jeff era stăpânit de un fel de agitație interioară, pe care o avea şi Tracy, şi ea ştia cauza acesteia: concurau unul împotriva celuilalt, două inteligențe similare într-un joc cu miză mare. „Dar eu voi câştiga”, îşi spuse Tracy. „O să găsesc o modalitate să fur tabloul din Prado înaintea lui.”

— Umblă nişte zvonuri ciudate, începu Jeff.

Ea se concentră asupra lui.

— Ce fel de zvonuri?

— Ai auzit vreodată de Daniel Cooper? E un investigator la o companie de asigurări, foarte deştept.

— Nu. Ce-i cu el?

— Fii atentă. E periculos. N-aş vrea să ți se întâmple ceva.

— Nu-ți face griji.

— Dar mi-am făcut, Tracy.

— Pentru mine? râse ea. De ce?

El îşi aşează mâna pe a ei şi zise încet:

— Eşti foarte specială. Viața e mult mai interesantă cu tine în preajmă, iubirea mea.

„E aşa de al naibii de convingător”, se gândi Tracy. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş fi gata să-l cred.

— Hai să comandăm, zise Tracy. Mor de foame.

În zilele care urmară, Jeff şi Tracy colindară Madridul. Erau întotdeauna împreună. Doi dintre oamenii comandantului Ramiro îi urmăriră peste tot, însoțiți de

americanul cel ciudat. Ramiro îi dăduse permisiunea lui Cooper să facă parte din echipa de supraveghere, numai ca să plece de pe capul lui. Americanul era loco, ferm convins că femeia asta, Whitney, o să fure nu ştiu ce comoară importantă chiar sub nasul poliției. Que ridiculo!

Tracy şi Jeff luau masa la restaurantele cele mai cunoscute din Madrid – Horcher, Principe de Viana, Casa Botín –, dar Jeff cunoştea şi locuri care nu fuseseră încă descoperite de turişti: Casa Paco, La Chuletta sau El Lacón, unde el şi Tracy se delectau cu mâncăruri indigene precum cocida madrileño sau olla podrida, şi apoi se duceau la un mic bar unde aveau nişte tapas delicioase.

Oriunde se duceau, Daniel Cooper şi cei doi detectivi erau pe urmele lor.

Supraveghindu-i de la distanță, Daniel Cooper era nedumerit de rolul pe care l-ar putea avea Jeff Stevens în toată povestea asta. Cine era el? Era următoarea victimă a lui Tracy? Sau plănuiau ceva împreună?

Cooper stătu de vorbă cu comandantul Ramiro.

— Ce informații aveți despre Jeff Stevens? îl întrebă Cooper.

— Nada. Nu are cazier şi este înregistrat ca turist. Cred că e doar un partener pe care şi l-a găsit doamna.

Instinctul îi spunea altceva lui Cooper. Dar nu Jeff Stevens îl interesa pe el. „Tracy, pe tine te vreau, Tracy", îşi spunea el în gând.

Într-una din zile, când cei doi se întorceau târziu la Ritz, Jeff o însoți pe Tracy până la uşă.

— Gândeşte-te la mine ca la o soră, Jeff.

— Care e părerea ta despre incest?

Dar ea închisese deja uşa. Peste câteva minute, el o sună în cameră.

— Ți-ar plăcea să vii mâine cu mine la Segovia? E un oraş vechi, foarte frumos, la doar câteva ore de Madrid.

— Sună foarte bine. Mulțumesc pentru seara asta frumoasă, îi răspunse Tracy. Noapte bună, Jeff.

Rămase trează mult timp, cu mintea plină de gânduri pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Trecuse aşa de mult timp de când nu mai fusese implicată emoțional într-o relație cu un bărbat. Charles îi dăduse o lovitură dureroasă, şi ea nu avea de gând să mai sufere din nou. Jeff Stevens era un companion plăcut, dar ea ştia că nu trebuie să-i permită să fie mai mult de atât. Ar fi fost uşor să se îndrăgostească de el. Şi ar fi fost o prostie.

Dezastru.

Distracție.

Tracy nu putea să adoarmă.

Excursia la Segovia fusese perfectă. Jeff închiriase o maşină micuță şi merseră cu ea prin frumoasele regiuni viticole ale Spaniei. Un Seat neînmatriculat îi urmări tot drumul, dar nu era o maşină obişnuită.

Scatul este singurul automobil fabricat în Spania, şi este maşina oficială a poliției. Modelul standard are doar 100 de cai putere, dar cele făcute pentru Policia Nacional şi Guardia Civil au 150 de cai putere, aşa că nu era niciun pericol ca maşina în care erau Tracy Whitney şi Jeff Stevens să scape de urmărirea lui Daniel Cooper şi a celor doi detectivi.

Cei doi ajunseră la Segovia la ora prânzului şi luară masa la un restaurant fermecător din piața centrală, lângă un apeduct vechi de două mii de ani, construit de romani. După masă hoinăriră prin oraşul medieval, vizitară vechea catedrală Santa Maria, clădirea renascentistă a primăriei, apoi plecară cu maşina la Alcázar, vechea fortăreață

romană, cocoțată pe un pinten de stâncă deasupra oraşului. Priveliştea îți tăia respirația.

— Pun pariu că dacă stăm aici mai mult o să-i vedem pe Don Quijote şi pe Sancho Panza călărind pe câmpurile astea de sub noi, spuse Jeff.

Ea se uită atentă la el.

— Îți place să te bați cu morile de vânt, nu-i aşa?

— Depinde de forma morii de vânt, răspunse el încet.

Se apropie de ea, dar Tracy se îndepărtă de marginea râpei.

— Mai spune-mi ceva despre Segovia.

Şi vraja se rupse.

Jeff era un ghid entuziast, care ştia multă istorie, arheologie şi arhitectură, iar Tracy era nevoită să-şi reamintească adesea că este în acelaşi timp şi un maestru al înşelătoriilor. Era cea mai plăcută zi pe care o avusese vreodată Tracy.

Unul dintre detectivii spanioli, José Pereira, i se adresă nemulțumit lui Cooper:

— Singurul lucru care se fură aici e timpul nostru. Sunt doar doi oameni îndrăgostiți, nu se vede? Eşti sigur că plănuieşte ceva?

— Sunt sigur, mârâi Cooper.

Era şi el mirat de reacția lui. Nu voia decât s-o prindă pe Tracy Whitney, s-o pedepsească, aşa cum merita. Era doar o infractoare, o misiune ca oricare alta. Cu toate astea, de câte ori însoțitorul lui Tracy o apuca de braț, Cooper simțea că îl cuprinde furia.

Când cei doi ajunseră înapoi la Madrid, Jeff îi spuse lui Tracy:

— Dacă nu eşti prea obosită, ştiu un loc deosebit unde putem lua cina.

— Perfect.

Tracy ar fi vrut ca ziua aceasta să nu se mai termine. „Îmi fac cadou ziua asta, o zi în care pot să fiu şi eu ca oricare altă femeie.”

Madrilenii obişnuiesc să mănânce târziu, şi puţine restaurante servesc masa de seară mai devreme de ora 21.00. Jeff făcu o rezervare pentru ora zece la Zalacaín, un restaurant elegant, unde mâncarea era minunată şi servirea ireproşabilă. Tracy nu comandase desert, dar ospătarul îi aduse un foitaj delicat, care i se păru că era cea mai bună prăjitură mâncată vreodată. Se rezemă apoi de spătarul scaunului, sătulă şi fericită.

— A fost o cină minunată. Mulţumesc.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Ăsta e un loc potrivit pentru a aduce pe cineva dacă vrei să-l impresionezi.

Ea îl studie.

— Încerci să mă impresionezi, Jeff?

— Să ştii că da, zâmbi el. Stai să vezi ce urmează.

Ceea ce a urmat a fost o bodegă la care nu se făceau rezervări, o cafenea plină de fum şi cu vreo zece mese, în care muncitori spanioli în geci de piele stăteau la bar. În capătul sălii era un tablado, un fel de scenă joasă, unde doi bărbaţi cântau la chitară. Tracy şi Jeff se aşezaseră la o masă micuţă din apropierea scenei.

— Ştii ceva despre flamenco? o întrebă Jeff.

Trebuia să ridice vocea ca să se poată face auzit peste gălăgia din bar.

— Doar că e un dans spaniol.

— La origine e ţigănesc. Dacă te duci prin cluburile de noapte cu pretenţii din Madrid, o să vezi nişte imitaţii de flamenco, dar în seara asta o să vezi dansul autentic.

Tracy zâmbi simţind încântarea din vocea lui Jeff.

— O să vezi un cuadro flamenco clasic. E un grup de dansatori, cântăreți şi chitarişti. Mai întâi evoluează împreună, apoi fiecare are numărul lui.

Uitându-se la Tracy şi la Jeff, de la masa lui aflată în apropierea bucătăriei, Daniel Cooper se întreba dacă cei doi plănuiesc ceva.

— Dansul este foarte complicat, fiindcă totul trebuie să se potrivească – mişcările, muzica, costumele, intensitatea ritmului...

— De unde ştii atât de multe lucruri despre el? îl întrebă Tracy.

— Am cunoscut la un moment dat o dansatoare de flamenco.

„Evident”, îşi zise Tracy.

O parte din luminile din bodegă se stinseră, şi mica scenă fu inundată de reflectoare. Apoi magia începu. Începu încet. Un grup de artişti urcară degajați pe scenă. Femeile purtau fuste şi bluze colorate şi aveau piepteni cu flori înfipți în superbele pieptănături andaluze. Dansatorii erau îmbrăcați tradițional, cu pantaloni strâmți şi veste, iar în picioare aveau ghete scurte din piele lucioasă de Cordoba. Chitarişti cântau o melodie tristă, iar una dintre femei cânta de pe scaun în limba spaniolă.

Yo quería dejar
A mi amante,
Pero antes de que pudiera,
Hacerlo ella mi abandonó
Y destrozó mi corazón.

— Înțelegi ce spune? şopti Tracy.

— Da. „Am vrut să-l părăsesc pe iubitul meu, dar înainte să fac eu asta el a plecat şi mi-a frânt inima.”

Una dintre dansatoare veni în mijlocul scenei. Începu cu un simplu zapateado, un pas apăsat care deveni tot mai rapid, după ritmul tot mai accelerat al muzicii. Ritmul crescuse, şi dansul devenise o formă de senzualitate violentă, care folosea variaţiuni de paşi născuţi cu o sută de ani în urmă în grotele în care locuiau ţiganii. Pe măsură ce muzica creştea în intensitate şi în senzualitate, ajungând la figurile clasice ale dansului, de la alegría la fandanguillo, la zambra şi seguiriya, iar paşii erau tot mai repezi, artiştii care stăteau în marginea scenei încurajau dansatoarea prin strigăte.

Se auzea „Olé tu madre", „Olé tus santos", „Anda, anda", tradiţionalele jaleo şi piropo, sau strigăte care o îndemnau pe dansatoare să facă paşi mai repezi şi mişcări mai iuţi.

Când muzica şi dansul se opriră brusc, în bar pluti mai întâi o tăcere profundă, apoi urmă o explozie de aplauze.

— E extraordinară! exclamă Tracy.

— Aşteaptă, îi spuse Jeff.

O altă femeie trecu în mijlocul scenei. Avea o frumuseţe castiliană clasică, brunetă, şi părea că era departe, absolut indiferentă la public. Chitarele începură un bolero tânguitor, discret, cu influenţe orientale. Se mai alătură un dansator, şi castanietele începu să bată ritmul susţinut.

Artiştii care stăteau pe scaune îi acompaniau cu jaleo, iar bătăile ritmice din palme care punctau mişcările dansatorilor de flamenco creşteau intensitatea muzicii şi a dansului, le ridicau, le înălţau, până când toată sala răsuna de ecoul lui zapateado, tactul hipnotic bătut cu vârful piciorului şi cu călcâiul, apoi cu toată talpa, pe o varietate nesfârşită de tonuri şi ritmuri.

Trupurile lor se îndepărtau şi se apropiau într-o frenezie a dorinţei care devenea tot mai mare, până când fiecare atingere sugera o iubire nebună, violentă, animalică, ce urca spre un climax pasional şi sălbatic ce făcea publicul să ţipe

dezlănțuit. Când lumina se stinse şi apoi se aprinse din nou, mulțimea urlă, şi Tracy se trezi că țipă şi ea alături de ceilalți. Spre ruşinea ei, se simțea excitată. Îi era frică să se uite în ochii lui Jeff. Aerul dintre ei părea că vibrează de încordare. Tracy se uită în jos, pe masă, la mâinile lui bronzate şi puternice, şi parcă le simțea mângâindu-i trupul încet, uşor, pasional, şi îşi puse repede mâinile în poală, ca el să nu vadă că îi tremură.

În drum spre hotel vorbiră foarte puțin. La uşa camerei, Tracy se întoarse şi spuse:

— A fost o seară...

Buzele lui Jeff se lipiră de ale ei, iar ea îl îmbrățişă şi îl strânse cu putere.

— Tracy?

Cuvântul de pe buzele ei era „da", şi trebui să-şi adune ultimul dram de voință care îi mai rămăsese ca să spună:

— A fost o zi lungă, Jeff. Sunt o femeie somnoroasă.

— Ah.

— Cred că aş vrea să mă duc în cameră să mă odihnesc puțin.

Când răspunse, vocea lui era calmă.

— Bună idee. Şi eu voi face probabil la fel.

Niciunul nu îl credea pe celălalt.

Capitolul 29

A doua zi dimineață, la ora 10.40, Tracy stătea la rând în fața intrării în Muzeul Prado. Când uşile se deschiseră, un paznic în uniformă se aşeză la bariera care permitea accesul unui singur vizitator o dată.

Tracy îşi cumpără bilet şi înaintă odată cu mulțimea care intra în marea rotondă. Daniel Cooper şi detectivul Pereira erau mai în spate, iar Cooper începuse să simtă o agitație tot mai mare. Era convins că Tracy Whitney nu era acolo ca

simplu vizitator. Oricare ar fi fost planul ei, acesta era începutul.

Tracy trecu din sală în sală, înaintând încet prin coridoarele pline de tablouri pictate de Rubens, Tițian, Tintoretto, Bosch şi Domenikos Theotokopoulos, care a devenit mai târziu celebru cu numele El Greco. Tablourile lui Goya erau expuse într-o galerie specială, aflată mai jos, la parter.

Tracy observă că la intrarea în fiecare sală era câte un paznic în uniformă, iar alături de el, pe perete, era un buton roşu de alarmă. Ea ştia că în clipa în care ar suna alarma, toate intrările şi ieşirile din muzeu ar fi blocate automat, şi nu ar mai exista nicio şansă de scăpare.

Se aşeză în mijlocul sălii Muses, care era plină cu tablouri ale pictorilor flamanzi din secolul al XVIII-lea, şi mătură podeaua cu privirea. Văzu că de fiecare parte a uşii era montat un dispozitiv circular. Probabil că de acolo ţâşneau în timpul nopții razele de infraroşu. În alte muzee vizitate de Tracy, paznicii erau plictisiți şi somnoroşi, indiferenți la mulțimea vizitatorilor gălăgioşi, însă aici erau foarte vigilenți. Lucrări de artă fuseseră vandalizate de fanatici în toată lumea, iar cei de la Prado se asigurau ca acest lucru să nu se întâmple şi acolo.

În zeci de camere se aflau artişti care îşi instalaseră şevaletul şi copiau de zor lucrările maeştrilor. Muzeul le permitea asta, dar Tracy observă că paznicii stăteau cu ochii pe ei.

După ce termină de vizitat sălile de la etajul principal, Tracy coborî scările la parter, acolo unde era expoziția Francisco de Goya.

Detectivul Pereira îi spuse lui Cooper:

— Vezi, nu face altceva decât să se uite. Este...

— Te înşeli.

Cooper începu să coboare scările în fugă.

Lui Tracy i se păru că sala Goya era mult mai bine păzită decât celelalte, şi chiar merita să fie. Pereți după pereți, plini de tablouri care demonstrau o frumusețe eternă, iar Tracy trecea de la o pictură la alta, fascinată de geniul artistului. Autoportretul lui Goya, în care se înfățişase ca un Pan între două vârste... Familia lui Carol al IV-lea, în culori minunate... Maja îmbrăcată şi celebra Maja dezbrăcată.

Şi acolo, lângă Sabatul vrăjitoarelor, era Puerto. Tracy se opri în fața lui, cu inima bătându-i puternic. În prim-plan erau vreo zece oameni, bărbați şi femei, frumos îmbrăcați, în fața unui zid de piatră, iar în plan îndepărtat, văzute printr-o ceață luminoasă, erau bărci pescăreşti într-un port şi un far îndepărtat. Jos, în partea stângă a tabloului era semnătura lui Goya.

Asta era ținta. O jumătate de milion de dolari.

Tracy se uită în jur. La intrare se afla un paznic. În spatele lui, pe lungul coridor care dădea spre alte săli, se vedeau alți paznici. Rămase acolo mult timp, studiind tabloul. Pe când se pregătea să se îndepărteze, se apropie un alt grup de turişti. În mijlocul lor era Jeff Stevens. Tracy întoarse capul şi se grăbi să iasă înainte ca el s-o vadă.

„O să fie o competiție, domnule Stevens, iar eu am s-o câştig."

— Vrea să fure un tablou de la Prado.

Comandantul Ramiro se uită la Daniel Cooper, neîncrezător.

— Cagajón! Nu poate să fure nimeni un tablou din Prado.

Cooper spuse cu obstinație:

— A fost acolo toată dimineața.

— N-a existat niciodată vreun furt la Prado şi nici nu va exista. Şi ştii de ce? Fiindcă e imposibil.

— N-o să încerce să facă asta într-un mod obişnuit. Trebuie să asigurați gurile de aerisire, în eventualitatea unui

atac cu gaz. Dacă paznicul bea cafea la serviciu, aflați de unde şi-o cumpără, pentru că acolo pot fi puse droguri. Verificați apa de băut...

Limitele răbdării comandantului Ramiro fuseseră depăşite. Nu era destul că trebuise să-l suporte pe americanul ăsta urât şi grosier o săptămână întreagă şi că îi ținuse ocupați pe doi ofițeri valoroşi cu urmărirea neîntreruptă a acestei Tracy Whitney, în condițiile în care oricum Policia Nacional avea un buget de austeritate, acum mai trebuia să audă cum acest pito îi dădea lui sfaturi cum să-şi conducă departamentul; asta nu mai suporta.

— După părerea mea, doamna e în vacanță. Voi suspenda supravegherea.

Cooper era stupefiat.

— Nu! Nu poți să faci asta. Tracy Whitney este...

Comandantul Ramiro se ridică în picioare.

— Să fii amabil să te abții să-mi spui mie ce pot să fac, señor. Şi acum, dacă nu mai ai nimic de spus, am multe lucruri de făcut.

Cooper rămăsese acolo, plin de frustrare.

— Atunci o să continui singur.

Comandantul zâmbi.

— Să păzeşti Muzeul Prado de această femeie cumplită? Desigur, señor Cooper. Acum o să dorm mai linişti t.

Capitolul 30

„Şansele de reuşită sunt extrem de limitate", îi spusese Gunther Hartog lui Tracy. „Este nevoie de multă imaginație."

„Asta-i cea mai nepotrivită frază din tot secolul", îşi zise Tracy.

Se uita în gol pe fereastra camerei de la hotel, pe care se vedeau luminatoarele Muzeului Prado, recapitulând în minte ce aflase despre muzeu. Era deschis de la ora zece

dimineața până la ora şase seara, iar în acest timp alarmele erau oprite, însă paznicii erau staționați la fiecare intrare şi în fiecare sală.

„Chiar dacă aş reuşi să iau tabloul de pe perete", se gândi Tracy, „e imposibil să ies cu el. Toate genţile sunt verificate la uşă."

Studie acoperişul muzeului şi luă în calcul o lovitură pe timp de noapte. Erau mai multe neajunsuri. Primul era vizibilitatea prea mare. Tracy observase că noaptea muzeul este luminat de reflectoare, iar acoperişul era invadat de lumină, făcându-l vizibil de la kilometri depărtare. Chiar dacă ar fi reuşit să intre neobservată în incinta clădirii, tot mai era de rezolvat problema infraroşiilor şi a paznicilor de noapte.

Muzeul Prado părea să fie impenetrabil.

Oare ce plan avea Jeff? Tracy era convinsă că va încerca şi el să ia tabloul. „Aş da orice să ştiu ce îi coace mintea aia iscusită." Tracy era sigură de un singur lucru: nu îl va lăsa să i-o ia înainte. Trebuia să găsească o rezolvare.

A doua zi se întoarse la Prado.

Nimic nu se schimbase, în afară de chipurile vizitatorilor. Tracy se uită în toate părţile după Jeff, dar acesta nu mai apăru. Tracy se gândi panicată: „Deja şi-a făcut planul cum să-l fure. Nemernicul! Îşi pune toate farmecele la bătaie doar ca să-mi distragă mie atenţia, ca să mă împiedice să iau eu tabloul".

Îşi înăbuşi furia şi o înlocui cu un raționament clar şi rece.

Se duse iar în fața lui Puerto, şi privirile ei se plimbară de la picturi la paznicii vigilenți, la pictorii amatori care stăteau pe scăunelele lor pliante în fața şevaletului, la mulțimea din jur, care intra şi ieşea din sală, şi tot uitându-se aşa, inima lui Tracy începu să bată mai repede.

„Ştiu cum o s-o fac!"

Sună de la un telefon public de pe Gran Via, iar Daniel Cooper, care stătea în uşa unei cafenele cu ochii pe ea, şi-ar fi dat leafa pe un an să afle pe cine suna Tracy. Era convins că este o convorbire internaţională şi că suna cu taxă inversă, aşa că nu putea fi înregistrată. Observase că ea purta o rochie verde-deschis de bumbac, pe care nu o mai văzuse până acum, şi că nu avea ciorapi. Ca să se uite bărbaţii la picioare, se gândi el. Târfa!

Era plin de furie.

În cabina telefonică, Tracy îşi încheia conversaţia.

— Dar ai grijă să se mişte rapid, Gunther. Nu va avea la dispoziţie decât două minute. Viteza e esenţială.

Către: J.J. Reynolds
Dosar nr. Y-72-830-412
De la: Daniel Cooper
CONFIDENŢIAL
SUBIECT: Tracy Whitney

După aprecierea mea, subiectul este la Madrid pentru a comite o infracţiune de mare amploare. Ţinta probabilă este Muzeul Prado. Poliţia spaniolă nu cooperează, dar eu, personal, voi ţine sub urmărire subiectul şi o voi prinde la momentul potrivit.

Două zile mai târziu, la ora 9.00, Tracy stătea pe o bancă din grădinile Retiro, frumosul parc care se află în mijlocul Madridului, şi dădea de mâncare porumbeilor. Retiro, cu lacul lui, cu copacii graţioşi, iarba îngrijită şi scenele miniaturale pe care se desfăşurau spectacole pentru copii era un magnet pentru madrileni.

Cesar Porretta, un bărbat în vârstă, cu părul strălucitor şi uşor cocoşat, se plimba pe aleile parcului, iar când ajunse la

banca pe care stătea Tracy, se aşează alături de ea, desfăcu o pungă de hârtie şi începu să arunce firimituri de pâine păsărilor.

— *Buenos dias, señorita.*

— Buenos dias. Credeți că e vreo problemă?

— Nicio problemă, señorita. Nu îmi trebuie decât ora şi ziua.

— Deocamdată nu le ştiu, răspunse Tracy. Curând.

El zâmbi ştirb.

— Poliția o s-o ia razna. N-a mai încercat nimeni aşa ceva până acum.

— Tocmai de aceea o să meargă, îi spuse Tracy. O să vă dau un semn.

Aruncă ultimele firimituri la porumbei şi se ridică. Se îndepărtă, cu rochia de mătase fluturând provocator în jurul genunchilor.

În timp ce Tracy era în parc, întâlnindu-se cu Cesar Porretta, Daniel Cooper era la hotel, căutând prin camera ei. Văzuse din hol că Tracy pleacă şi se duce spre parc. Nu comandase nimic pentru micul dejun, iar Cooper presupuse că iese să mănânce în oraş. Îşi alocase treizeci de minute. Fusese simplu să intre în cameră, nu trebuise decât să se ferească de cameriste, şi apoi să folosească un şperaclu. Ştia exact ce caută: o copie a picturii. Nu avea idee cum plănuia Tracy să facă substituirea, dar era convins că asta era schema pe care o va încerca.

Răscoli apartamentul cu grijă şi cu meticulozitate tăcută, fără să-i scape nimic; dormitorul îl lăsase la urmă. Se uită prin şifonier, îi examină rochiile, apoi biroul. Deschise sertarele, rând pe rând. Erau pline de ciorapi, sutiene şi dresuri. Luă în mână o pereche de chiloți roz şi îi frecă de obraz, imaginându-şi carnea ei frumos mirositoare în ei. Dintr-odată parcă, parfumul ei plutea peste tot. Puse repede

la loc piesa de lenjerie şi se uită în celelalte sertare. Nici urmă de pictură.

Cooper intră în baie. În cadă erau picături de apă. Corpul ei stătuse acolo, întins, acoperit cu apă caldă ca într-un cocon, iar Cooper putea să o vadă aievea pe Tracy stând acolo, goală, cu apa mângâindu-i sânii şi coapsele, în unduiri calde. Simți că are o erecție. Luă un prosop ud de pe marginea căzii şi îl duse la buze. Mirosul corpului ei îl cuprinse din toate părțile, iar el îşi deschise fermoarul de la pantaloni. Unse prosopul ud cu puțin săpun şi începu să se frece cu el, în oglindă, uitându-se fix în ochii lui aprinşi.

După câteva minute plecă, pe nesimțite, aşa cum intrase, şi se duse la direct la o biserică din apropiere.

A doua zi, Tracy plecă de la hotelul Ritz, cu Daniel Cooper după ea. Simțea că există între ei o intimitate care până acum nu existase. Îi ştia mirosul; o văzuse în cadă, îi privise corpul gol scăldat de apa călduță. Îi aparținea în totalitate lui; era a lui, ca s-o distrugă. Se uita la ea cum se plimbă pe Gran Via, uitându-se la vitrinele magazinelor, apoi intră după ea într-un magazin mare, atent să nu fie văzut. O văzu cum vorbeşte cu o vânzătoare, şi apoi cum se duce la toaletă. Cooper stătea lângă uşă, frustrat. Era singurul loc în care nu putea să se ducă după ea.

Dacă ar fi putut să intre, Cooper ar fi putut s-o vadă pe Tracy stând de vorbă cu o femeie între două vârste, foarte corpolentă.

— Mañana, spuse Tracy, împrospătându-şi rujul în fața oglinzii. Mâine-dimineață la ora unsprezece.

Femeia clătină din cap.

— No, señorita. N-o să-i placă asta. Nu puteai să alegi o zi mai proastă. Mâine prințul din Luxemburg face o vizită oficială, iar în ziare se spune că va vizita şi Muzeul Prado. Muzeul o să aibă şi mai mulți paznici şi polițişti.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Mâine.

Tracy se îndreptă spre uşă, iar femeia o urmări cu privirea, murmurând:

— La cucha es loca...

*

Convoiul regal era programat să apară la Prado fix la ora 11.00, iar străzile din jurul muzeului fuseseră blocate cu cordoane de Guardia Civil. Din cauza unei mici întârzieri în cadrul ceremoniei de la palatul regal, alaiul nu ajunse decât aproape de ora prânzului. Se auziră sirene de poliție şi apărură motocicletele de poliție din escorta convoiului alcătuit din cinci limuzine negre, care opriră în fața scărilor de la intrarea în muzeu.

La intrare, directorul muzeului, Christian Machada, aştepta emoționat sosirea Majestății Sale.

Machada făcuse de dimineață o inspecție atentă, ca să se asigure că totul era în ordine, iar paznicii fuseseră avertizați să fie şi mai vigilenți. Directorul era mândru de muzeul lui, şi voia să-i facă o bună impresie prințului.

„Nu strică niciodată să ai prieteni sus-puşi", se gândi Machada. „Quien sabe? Poate o să fiu invitat în seara asta la cină de Majestatea Sa, la palatul prezidențial."

Unicul regret al lui Christian Machada era că nu putea să oprească hoardele astea de turişti să umble peste tot. Dar bodyguarzii prințului şi paznicii muzeului vor avea grijă ca acesta să fie protejat. Era totul pregătit pentru el. Turul regal începu de sus, de la nivelul principal. Directorul îl întâmpină pe Majestatea Sa cu un salut plin de efuziune şi îl însoți către rotondă, urmat de paznicii înarmați, apoi în sălile unde erau expuse tablourile pictorilor spanioli din secolul al XVI-lea: Juan de Juanes, Pedro Machuca, Fernando Yáñez.

Prinţul mergea încet, bucurându-se de sărbătoarea vizuală care se desfăşura în faţa ochilor săi. În ţara lui era un patron al artelor şi iubea sincer pictorii care reuşeau să învie trecutul şi să-l păstreze pentru eternitate. Neavând el însuşi niciun pic de talent pentru pictură, uitându-se prin sălile acestea, prinţul nu putea să nu-i invidieze pe pictorii care stăteau în faţa şevaletelor, încercând să fure ceva din genialitatea maeştrilor.

După ce grupul oficial vizită sălile de sus, Christian Machado spuse cu mândrie:

— Şi acum, dacă Majestăţile Voastre îmi permit, aş vrea să vă conduc să vedeţi expoziţia Goya.

Tracy avusese o dimineaţă extrem de tensionată. Când văzu că prinţul nu ajunge la Prado la ora unsprezece, aşa cum fusese programat, intrase în panică. Toate aranjamentele ei erau programate la secundă, dar avea nevoie de prezenţa prinţului ca să reuşească.

Se plimba dintr-o sală în alta, amestecându-se în mulţime şi încercând să nu atragă în niciun fel atenţia asupra ei. „Nu mai vine", îşi spuse Tracy în cele din urmă. „Va trebui să anulez tot." Şi exact în clipa aceea auzi în stradă sirenele maşinilor care se apropiau.

În timp ce o urmărea pe Tracy din postul lui de supraveghere din sala alăturată, Daniel Cooper auzi şi el sirenele. Raţiunea îi spunea că era imposibil să fure cineva un tablou din muzeu, dar instinctul îi spunea că Tracy va încerca să facă asta, iar Cooper avea încredere în instinctul lui. Se duse mai aproape de ea, lăsând mulţimea să treacă în faţa lui, ca să nu fie văzut. Avea de gând să n-o scape din ochi niciun moment.

Tracy era în încăperea de lângă sala unde era expus Puerto. Prin uşa deschisă îl vedea pe cocoşat, pe Cesar Porretta, stând în faţa şevaletului, copiind Maja îmbrăcată a

lui Goya, care era exact lângă Puerto. La niciun metru de el era un paznic. În camera unde se afla Tracy, o pictoriță copia sârguincios pe pânza ei Lăptăreasa din Bordeaux, străduindu-se să nimerească nuanțele extraordinare de maro şi verde ale pânzei lui Goya.

Un grup de turişti japonezi îşi făcu apariția în salon, sporovăind ca nişte păsări exotice. „Acum!" îşi spuse Tracy. Acesta era momentul pe care îl aşteptase, iar inima ei bătea aşa de tare, încât avea impresia că o să audă şi paznicul. Se dădu la o parte din calea grupului de japonezi care se apropia, cu spatele spre femeia care picta. Când un japonez trecu prin fața ei, Tracy căzu pe spate, peste pictoriță, răsturnându-i şevaletul, pânza şi vopselurile pe jos.

— Vai, îmi cer mii de scuze! exclamă ea. Dați-mi voie să vă ajut.

Apropiindu-se de artista speriată, Tracy călcă pe tuburile de vopsea, care se împrăştiară pe podea. Daniel Cooper, care văzuse toată scena, se apropie în grabă, cu toate simțurile în alertă. Era convins că Tracy făcuse prima mişcare.

Paznicul se apropie şi el, strigând:

— *Qué pasa? Qué pasa?*

Incidentul captase atenția turiştilor, şi toată lumea începuse să se adune în jurul femeii căzute, călcând pe tuburile de vopsea, care desenaseră pe podeaua de lemn o pictură grotescă. Era o mizerie de nedescris, iar prințul trebuia să apară din clipă în clipă. Paznicul intrase în panică.

— Sergio! Ven acá! Pronto! începu el să strige.

Tracy se uită cum paznicul din sala alăturată vine în fugă să dea o mână de ajutor. Cesar Porretta era acum singur în sala unde se afla Puerto.

Tracy era în mijlocul vacarmului. Cei doi paznici se chinuiau acum în zadar să-i împingă pe turişti din zona unde vopseaua se împrăştiase pe podea.

— Cheamă-l pe director! țipă Sergio. En seguida!

Celălalt paznic o luă la fugă spre scări.

— *Qué birria! Ce mizerie!*

Două minute mai târziu, Christian Machada se afla la locul dezastrului. Directorul aruncă o privire îngrozită şi începu să strige:

— Aduceți nişte femei de serviciu... Repede! Mopuri, cârpe şi terebentină. Pronto!

O femeie tânără se apucă imediat de treabă.

Machada se întoarse la Sergio.

— Du-te la postul tău, se rățoi el.

— Da, domnule.

Tracy văzu cum paznicul îşi face loc să treacă în sala în care lucra Cesar Porretta.

Cooper nu-şi luase nicio clipă ochii de la Tracy. Aştepta să vadă care era următoarea ei mişcare. Dar nu se mai întâmplase nimic. Nici măcar nu se apropiase de zona cu tablouri şi nu avusese niciun contact cu un eventual complice. Nu făcuse decât să răstoarne şevaletul şi să împrăştie vopselurile pe jos, dar el era convins că făcuse asta deliberat. Dar cu ce scop? Cumva, Cooper avea senzația că, oricare ar fi fost mişcarea plănuită de ea, deja se întâmplase. Se uită în jur la pereții săli. Nu lipsea niciun tablou.

Cooper se întoarse repede în sala alăturată. Acolo nu mai era nimeni, în afară de paznic şi de cocoşatul care picta după Maja îmbrăcată. Toate tablourile erau la locul lor. Dar ceva nu era în regulă. Cooper ştia asta.

Dădu fuga spre directorul înnebunit, pe care îl întâlnise mai devreme.

— Am motive să cred, spuse Cooper repezit, că s-a furat un tablou de aici în ultimele minute.

Christian Machada se holbă la americanul cu privire rătăcită.

— Ce tot spuneți acolo? Dacă ar fi fost aşa, paznicii ar fi declanşat alarma.

— Cred că, într-un fel sau altul, o pânză autentică a fost înlocuită cu una falsă.

Directorul îi zâmbi indulgent.

— Este un mic amănunt care nu se potriveşte cu teoria dumitale, señor. Lucrurile astea nu sunt cunoscute de marele public, dar în spatele fiecărui tablou este ascuns un senzor. Dacă cineva ar încerca să ridice un tablou de pe perete – ceea ce ar trebui neapărat să facă dacă ar vrea să-l înlocuiască – alarma s-ar declanşa instantaneu.

Daniel Cooper nu era satisfăcut.

— Şi alarma asta nu se poate deconecta?

— Nu. Dacă cineva ar încerca să taie cablul de alimentare, din nou s-ar declanşa alarma. Señor, este imposibil să fure cineva un tablou din acest muzeu. Sistemul nostru de securitate este, cum se spune, infailibil.

Cooper stătea acolo, tremurând de frustrare. Tot ce îi spunea directorul era foarte convingător. Într-adevăr, părea imposibil. Dar atunci de ce Tracy Whitney răsturnase intenționat vopselurile alea?

Cooper nu voia să se dea bătut.

— Faceți-mi pe plac. N-ați vrea să vă rugați angajații să se uite prin muzeu şi să verifice dacă totul e în regulă? Mă găsiți la hotel.

Daniel Cooper nu mai putea face nimic altceva.

Seara, la ora şapte, Christian Machada îl sună pe Cooper.

— Am verificat personal, señor. Toate tablourile sunt la locul lor. Nu lipseşte nimic din muzeu.

Deci asta era. Din câte se pare, fusese un simplu accident. Dar Daniel Cooper, cu instinctul lui de vânător, îşi dădu seama că prada îi scăpase din mâini.

Jeff o invitase pe Tracy la cină în marele restaurant al hotelului Ritz.

— Arăți deosebit de strălucitoare în seara asta, o complimentă el.

— Mulțumesc. Mă simt absolut minunat.

— Datorită companiei. Vino cu mine la Barcelona săptămâna viitoare, Tracy. Este un oraş fascinant. O să-ți placă mult...

— Îmi pare rău, Jeff, nu pot. Plec din Spania.

— Serios? Vocea lui era plină de regret. Când?

— Peste câteva zile.

— Ah. Sunt dezamăgit.

„O să fii şi mai dezamăgit", îi spuse Tracy în gând, „când o să afli că am furat tabloul". Se întreba ce planuri îşi făcuse el pentru furtul ăsta. Nu că ar mai fi contat. „L-am surclasat pe Jeff Stevens." Cu toate acestea, dintr-un motiv absolut inexplicabil, Tracy simțea o umbră de tristețe.

Christian Machada stătea în biroul său, bucurându-se de dimineața aceea cu o cafea tare în față, felicitându-se de succesul cu care se încheiase vizita prințului. În afară de incidentul regretabil cu vopseaua împrăştiată, totul se întâmplase exact cum fusese stabilit. Era mulțumit că prințul şi alaiul fuseseră reținuți până când mizeria fusese curățată. Directorul zâmbi când îşi aduse aminte de idiotul acela de detectiv american care încerca să-l convingă că cineva furase un tablou din Prado. Nici ieri, nici azi, nici mâine, se gândi el trufaş.

Secretara lui intră în birou.

— Scuzați-mă, domnule. Este un domn care vrea să vă vadă. Mi-a cerut să vă dau asta.

Îi înmână directorului o scrisoare. Avea antetul Kunsthaus Museum din Zürich.

Stimate coleg,

Vă trimit această scrisoare pentru a vi-l recomanda pe monsieur Henri Rendell, expert senior de artă la muzeul nostru, care face un tur al muzeelor şi este foarte dornic să vadă în mod special incomparabila dumneavoastră colecție. V-aş fi recunoscător dacă l-ați trata cu amabilitate.

Scrisoarea era semnată de curatorul muzeului.

„Mai devreme sau mai târziu”, se gândi el fericit, „toată lumea apelează la mine”.

— Trimite-l aici.

Henri Rendell era un bărbat înalt, distins şi chel, cu un puternic accent elvețian. Când îşi strânseră mâinile, Machada observă că indexul de la mâna dreaptă a musafirului său lipseşte.

Henri Rendell spuse:

— Vă mulțumesc foarte mult. Este o mare oportunitate. Sunt în vizită la Madrid şi abia aştept să văd capodoperele dumneavoastră renumite.

Christian Machada spuse cu modestie:

— Cred că n-o să fiți dezamăgit, monsieur Rendell. Vă rog, veniți cu mine. Vă voi însoți eu, personal.

Înaintară încet prin rotonda plină de tablouri ale pictorilor flamanzi, cu Rubens şi discipolii lui, apoi vizitară galeria centrală, plină de picturi ale maeştrilor spanioli, iar Henri Rendell studie atent fiecare tablou. Cei doi bărbați discutau ca nişte experți, evaluând stilul artiştilor, perspectiva sau simțul culorii.

— Acum, îi spuse directorul, să vedem mândria Spaniei.

Îl conduse pe vizitator la parter, în galeria Goya.

— E o sărbătoare pentru ochi! exclamă Rendell, copleşit. Vă rog. Lăsați-mă doar să stau să privesc.

Christian Machada aşteptă, bucurându-se de plăcerea vizitatorului.

— N-am văzut niciodată ceva mai magnific, declară Rendell. Se plimbă încet prin sală, studiind fiecare pictură, pe rând. Sabatul vrăjitoarelor, zise. Genial! Trecu mai departe. Autoportretul lui Goya – fantastic!

Christian Machada radia. Rendell se opri în faţa lui Puerto.

— Un fals reuşit.

Dădu să plece mai departe. Directorul îl apucă de braţ.

— Cum? Ce-aţi spus, señor?

— Am spus că e un fals reuşit.

— Vă înşelaţi foarte tare.

Era plin de indignare.

— Nu cred.

— Cu siguranţă vă înşelaţi, rosti Machada ţeapăn. Vă asigur că este original. Am actele de proveniență.

Henri Rendell se întoarse din nou în faţa tabloului şi îl examină mai atent.

— Atunci înseamnă că şi actele sunt false. Acest tablou a fost făcut de discipolul lui Goya, Eugenio Lucas y Padilla. Sunt convins că ştiţi că Lucas a pictat sute de falsuri Goya.

— Cu siguranţă că ştiu asta! izbucni Machada. Dar ăsta nu e unul dintre ele.

Rendell ridică din umeri.

— Am încredere în cuvântul dumneavoastră.

Dădu să plece mai departe.

— Eu, personal, am achiziţionat pictura asta. A trecut prin testul spectrografului, prin testul pigmentului şi...

— Nu mă îndoiesc. Lucas a pictat în aceeaşi perioadă cu Goya şi folosea aceleaşi materiale.

Henri Rendell se aplecă să examineze semnătura din colţul de jos al picturii.

— Puteți verifica foarte simplu, dacă doriți. Duceți pictura înapoi în sala de restaurare şi verificați semnătura. Chicoti amuzat. Lucas era aşa de orgolios, încât îşi semna cu numele lui tablourile, dar problemele financiare pe care le avea l-au silit să aplice semnătura lui Goya peste a lui, ca să crească prețul tabloului. Rendell se uită la ceas. Trebuie să mă iertați. Mă tem că am întârziat la o întâlnire. Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați arătat aceste comori.

— Cu plăcere, răspunse directorul cu răceală.

„Omul ăsta sigur e nebun", îşi zise el.

— Stau la Villa Magna, dacă aveți nevoie de mine. Vă mulțumesc încă o dată, señor.

Şi Henri Rendell plecă.

Christian Machada se uită după el. „Cum îndrăzneşte elvețianul ăsta idiot să spună că acest Goya prețios este un fals?"

Se întoarse din nou spre tablou. Era superb, o capodoperă. Se aplecă să examineze semnătura lui Goya. Absolut normal. Era oare posibil, totuşi? Sămânța minusculă de îndoială nu voia să dispară. Toată lumea ştia că Eugenio Lucas y Padilla, contemporanul lui Goya, pictase sute de imitații ale tablourilor lui Goya, croindu-şi cariera din falsificarea operelor maestrului său. Machada plătise trei milioane şi jumătate de dolari pentru Puerto. Dacă s-ar dovedi că s-a înşelat, asta ar fi fost o pată neagră pentru reputația lui, un lucru la care nici măcar nu suporta să se gândească.

Henri Rendell îi spusese un singur lucru logic: exista, într-adevăr, o modalitate simplă de a proba autenticitatea tabloului. Va verifica semnătura, şi apoi o să-l sune pe Rendell şi o să-i sugereze politicos să-şi găsească o ocupație mai potrivită.

Directorul îşi convocă asistentul şi îi ordonă ca Puerto să fie dus în sala de restaurare.

Verificarea unei capodopere este o operațiune foarte delicată, deoarece, dacă este făcută imprudent, poate să distrugă un lucru nepreţuit şi irecuperabil. Restauratorii de la Prado erau experți. Cei mai mulți dintre ei erau pictori ratați, care îmbrățişaseră cariera de restaurator ca să fie în continuare aproape de arta lor mult iubită. Începeau ca ucenici, studiind restaurările maeştrilor, şi trebuiau să lucreze ani de zile până să ajungă asistenți şi să li se permită să se apropie de nişte capodopere, întotdeauna sub supravegherea atentă a restauratorilor seniori.

Juan Delgado, şeful restauratorilor de la Prado, aşează tabloul Puerto pe un postament special de lemn, sub privirile lui Christian Machado.

— Vreau se verifici semnătura, îi ceru directorul.

Delgado îşi ascunse uimirea.

— *Şi, señor director.*

Turnă alcool izopropilic pe un tampon de vată şi îl puse pe masă, lângă tablou. Pe un alt tampon de vată puse petrol distilat, agentul de neutralizare.

— Sunt gata, señor.

— Atunci dă-i drumul. Dar fii atent!

Machada îşi dădu seama că dintr-odată începuse să respire cu greutate. Se uita la Delgado cum ia primul tampon de vată şi atinge cu el G-ul din semnătura lui Goya. Imediat, Delgado luă al doilea tampon de vată şi neutralizează zona, astfel încât alcoolul să nu poată penetra prea adânc. Cei doi bărbați examinară pânza.

Delgado se încruntă.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să spun. Ar trebui să folosesc un solvent mai puternic.

— Fă-o! comandă directorul.

Delgado deschise o altă sticlă. Turnă cu grijă terebentina pe un alt tampon de vată şi cu acesta atinse din nou prima

literă din semnătură, după care, aproape în acelaşi timp, tamponă cu agentul de neutralizare. Camera se umpluse de mirosul pătrunzător şi iute al chimicalelor. Christian Machada stătea acolo cu ochii la tablou, şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. G-ul din numele lui Goya se ştergea, iar în locul lui devenea foarte vizibil un L.

Delgado se întoarse la el, palid la faţă.

— Să... să continui?

— Da, răspunse Machada răguşit. Continuă.

Încet-încet, semnătura lui Goya se şterse în urma aplicării solventului, iar semnătura lui Lucas începu să se materializeze. Fiecare literă era o lovitură în stomacul lui Machada. El, directorul celui mai important muzeu din lume, fusese păcălit. Consiliul de conducere va afla asta; regele Spaniei va afla asta; toată lumea va afla asta. Era distrus.

Plecă spre birou împleticindu-se şi îi dădu telefon lui Henri Rendell.

Cei doi bărbaţi stăteau în biroul lui Machado.

— Ai avut dreptate, îi spuse directorul, articulând cuvintele cu greutate. Este un Lucas. Când se va afla lucrul ăsta, o să mă fac de râs.

— Lucas a reuşit să păcălească mulţi specialişti, încercă să-l liniştească Rendell. Din întâmplare, falsurile lui sunt pasiunea mea.

— Am plătit trei milioane şi jumătate de dolari pentru tabloul ăsta.

Rendell ridică din umeri.

— N-aţi putea să vă recuperaţi banii?

Directorul clătină din cap, disperat.

— L-am achiziţionat direct de la o văduvă care pretindea că tabloul este în posesia familiei soţului ei de mai multe generaţii. Dacă aş da-o pe ea în judecată, procesul ar dura

foarte mult şi s-ar face publicitate negativă. Autenticitatea tuturor lucrărilor din muzeu ar fi pusă la îndoială.

Henri Rendell se gândea intens.

— Dar nu e nevoie să faceţi deloc publicitate. De ce nu le explicaţi superiorilor dumneavoastră ce s-a întâmplat şi vă debarasaţi de Lucas fără să ştie nimeni? Aţi putea trimite tabloul la Sotheby's sau la Christie's, la licitaţie.

Machada clătină din cap.

— Nu. Toată lumea ar afla povestea.

Faţa lui Rendell se lumină.

— S-ar putea să aveţi noroc. E posibil să am un client care să vrea să achiziţioneze lucrarea lui Lucas. Face colecţie. E o persoană foarte discretă.

— M-aş bucura să scap de el. Nu vreau să-l mai văd niciodată. Un fals în comorile mele minunate. Mi-ar plăcea să-l dau de pomană, adăugă el cu amărăciune.

— N-o să fie cazul. Clientul meu va accepta să vă plătească pe el vreo cincizeci de mii de dolari, cred. Vreţi să-l sun?

— Ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră, señor Rendell.

După o şedinţă convocată în grabă, consiliul director al muzeului, încă şocat, decise că trebuie să se evite cu orice preţ dezvăluirea informaţiei că unul dintre cele mai preţioase tablouri expuse la Prado era un fals. Se conveni că cel mai prudent lucru este să se descotorosească de tablou cât mai repede şi cât mai discret. Bărbaţii în costume negre părăsiră sala de şedinţe în tăcere. Niciunul nu îi adresă vreun cuvânt lui Machada, care stătea acolo, cufundat în nefericirea lui.

În după-amiaza aceea, afacerea fu încheiată. Henri Rendell se duse la Banca Spaniei şi veni de acolo cu un cec în valoare de 50 000 de dolari, iar tabloul lui Eugenio Lucas

y Padilla îi fu înmânat, înfăşurat într-o pânză groasă de sac, din care nu se vedea nimic.

— Consiliul director ar fi foarte afectat dacă acest incident ar deveni public, îi spus delicat Machada, dar i-am asigurat că acest client pe care mi l-aţi recomandat dumneavoastră este o persoană discretă.

— Puteţi conta pe asta, îi promise Rendell.

După ce Henri Rendell plecă de la muzeu, se urcă într-un taxi şi se duse într-o zonă rezidenţială din nordul Madridului, urcă trei etaje cu tabloul în braţe, până la uşa unui apartament şi ciocăni. Răspunse Tracy. În spatele ei stătea Cesar Porretta. Tracy se uită întrebător la Rendell, iar el zâmbi.

— Abia aşteptau să scape de el! spuse el bucuros.

Tracy îl îmbrăţişă.

— Intră.

Porretta luă tabloul şi îl puse pe masă.

— Acum, spuse cocoşatul, o să fiţi martorii unui miracol – un Goya reîntors la viaţă.

Luă o sticlă cu o substanţă mentolată şi o deschise. Mirosul iritant umplu imediat camera. În timp ce Tracy şi Rendell se uitau la el, Porretta turnă substanţă pe vată şi tamponă cu ea extrem de precaut semnătura lui Lucas, literă cu literă. Treptat, semnătura lui Lucas începu să dispară. Sub ea era semnătura lui Goya.

Rendell era copleşit de admiraţie.

— Genial!

— A fost ideea domnişoarei Whitney, recunoscu cocoşatul. M-a întrebat dacă ar fi posibil să acoperim semnătura originală cu o semnătură falsă, şi apoi s-o acoperim şi pe aceea cu o altă semnătură originală.

— Dar el a ştiut cum să facă asta, zâmbi Tracy.

Porretta spuse cu modestie:

— A fost ridicol de simplu. Nu mi-a luat mai mult de două minute. Tot secretul e în vopseaua pe care am folosit-o. Mai întâi am acoperit semnătura lui Goya cu un strat de lac franțuzesc, ultrafin, ca s-o protejez. Apoi, peste el am pictat numele lui Lucas cu o vopsea acrilică, cu uscare rapidă. Iar deasupra am pictat numele lui Goya cu un lac de pictură pe bază de vopsea în ulei. După ce s-a şters semnătura de deasupra, a apărut numele lui Lucas. Dacă ar mai fi insistat, ar fi descoperit că sub ea se ascunde semnătura originală a lui Goya. Dar, desigur, nu au făcut-o.

Tracy le dădu câte un plic celor doi şi spuse:

— Vreau să vă mulțumesc amândurora.

— Oricând mai ai nevoie de un expert în artă... îi făcu cu ochiul Rendell.

— Cum ai de gând să scoți tabloul din țară? o întrebă Porretta.

— Trimit un curier să-l ia de aici. Aşteptați-l.

Strânse mâinile celor doi bărbați şi ieşi.

Pe drumul de întoarcere spre Ritz, Tracy era plină de încântare. Totul ține de psihologie, se gândi ea. Încă de la început văzuse că ar fi fost imposibil să fure tabloul din Prado, aşa că trebuise să-i păcălească, să-i aducă în stare să creadă că vor să scape de el. Tracy parcă vedea fața lui Jeff Stevens când avea să afle cum fusese învins, şi imaginea asta o făcu să râdă în hohote.

Aşteptă sosirea curierului în camera ei de hotel, şi, când acesta veni, îl sună pe Cesar Porretta.

— Curierul e aici, îi spuse Tracy. Îl trimit să ia tabloul. Ai grijă să...

— Cum? Ce spui acolo? țipă Porretta. Curierul a ridicat tabloul acum o jumătate de oră.

Capitolul 31

Paris
Miercuri, 9 iulie, ora prânzului

Într-un birou retras de pe Rue Matignon, Gunther Hartog spunea:

— Înțeleg ce simți după ceea ce s-a întâmplat la Madrid, Tracy, dar Jeff a ajuns acolo primul.

— Nu, îl corectă Tracy furioasă. Eu am fost prima. El a ajuns după mine.

— Dar Jeff l-a adus. Puerto deja este în drum spre clientul meu.

După ce făcuse atâtea scheme şi planuri, Jeff Stevens fusese mai şmecher decât ea. Stătuse deoparte şi o lăsase pe ea să facă toată treaba, să-şi asume toate riscurile, şi în ultimul moment plecase liniştit cu prada. Cum o fi râs de ea în tot timpul ăsta! „Eşti o femeie foarte specială, Tracy.” Nu putea să suporte valurile de umilință care o năpădeau amintindu-şi ce gândise în noaptea aceea cu dansurile flamenco. „Doamne, era gata să mă fac de râs.”

— Nu m-am gândit niciodată să omor pe cineva, îi spuse Tracy lui Gunther, dar acum aş putea să-l tai în bucăți pe Jeff Stevens cu mare plăcere.

— Vai, dragă, îi zise Gunther afectuos. Sper că nu în camera asta. Trebuie să apară şi el.

— Să ce?

Tracy sări în picioare.

— Ți-am spus că am să-ți fac o propunere. Vei avea nevoie de un partener. După părerea mea, el este singurul care...

— Mai degrabă mor de foame! izbucni Tracy. Jeff Stevens este cel mai abject individ...

— O, am auzit cumva numele meu? Stătea în pragul uşii, radios. Tracy, scumpo, arăți mai superb ca niciodată. Gunther, ce mai faci, prietene?

Cei doi bărbați îşi strânseră mâinile. Tracy rămăsese în picioare, plină de o furie rece.

Jeff se uită la ea şi oftă.

— Probabil eşti supărată pe mine.

— Supărată?! Sunt...

Nu îşi găsea cuvintele.

— Tracy, dacă-mi dai voie să spun, planul tău a fost genial. Vorbesc serios. Chiar genial. Ai făcut doar o mică greşeală. Să nu ai niciodată încredere într-un elvețian căruia îi lipseşte un deget.

Ea respira adânc, încercând să se stăpânească. Se întoarse spre Gunther.

— Ne auzim mai târziu, Gunther.

— Tracy...

— Nu. Indiferent despre ce e vorba, nu vreau. Nu dacă e băgat şi el.

— De ce nu vrei măcar să asculți despre ce e vorba? spuse Gunther.

— N-are rost. Nu...

— Peste trei zile, De Beers va transporta un pachet de diamante în valoare de patru milioane de dolari de la Paris la Amsterdam, cu un avion de marfă de la Air France. Am un client care moare de nerăbdare să achiziționeze pietrele astea.

— De ce nu le furi înainte de a ajunge la aeroport? Prietenul tău e expert în asemenea operațiuni.

Nu putea să-şi ascundă furia din voce.

„Pe Dumnezeul meu, e superbă când se înfurie”, se gândi Jeff.

— Diamantele sunt mult prea bine păzite, răspunse Gunther. O să le furăm în timpul zborului.

Tracy se uită la el surprinsă.

— În timpul zborului? Dintr-un avion de marfă?

— Avem nevoie de cineva suficient de micuț să se strecoare într-unul dintre containere. Când avionul va fi în aer, persoana respectivă nu va avea decât să iasă din ascunzătoare, să deschidă containerul de la De Beers, să ia pachetul cu diamante, înlocuindu-l cu un alt pachet pregătit dinainte, şi să intre înapoi în container.

— Iar eu sunt destul de mică să încap în container.

— Nu numai asta, Tracy. Avem nevoie de cineva inteligent şi curajos.

Tracy rămase aşa, gândindu-se.

— Îmi place planul, Gunther. Ce nu-mi place e ideea de a lucra cu el. Individul ăsta e un escroc.

Jeff zâmbi.

— Nu suntem toți escroci, inimioara mea? Gunther ne oferă un milion de dolari pentru asta.

Tracy se uită uimită la Gunther.

— Un milion de dolari?

El încuviință din cap.

— O jumătate de milion la fiecare.

— Treaba ar putea să funcționeze, explică Jeff, fiindcă eu am o legătură la rampa de încărcare a aeroportului. Persoana asta o să ne ajute. E un om de încredere.

— Spre deosebire de tine, ripostă Tracy. La revedere, Gunther.

Ieşi repede din cameră.

Gunther se uită după ea.

— E foarte supărată pe tine după chestia cu Madridul, Jeff. Mă tem că n-o să vrea să intre.

— Greşeşti, replică vesel Jeff. O cunosc pe Tracy. N-o să poată rezista.

Containerele se sigilează înainte de a fi încărcate în avion, le explica Ramon Vauban.

Cel care vorbea era un tânăr francez cu o figură îmbătrânită, care nu se potrivea deloc cu vârsta pe care o avea, şi nişte ochi negri, lipsiţi de viaţă. Era dispecer la Air France Cargo şi personajul cheie pentru succesul planului lor.

Vauban, Tracy, Jeff şi Gunther stăteau la o masă pe Băteau Mouche, vaporaşul turistic care face turul Parisului pe Sena.

— Dacă este sigilat, întrebă Tracy cu voce stăpânită, eu cum pot să intru în el?

— Pentru încărcăturile de ultim moment, răspunse Vauban, compania foloseşte ceea ce noi numim paleţi moi, adică nişte containere mari de lemn, cu un perete de pânză, care se leagă numai cu frânghii. Din motive de securitate, o încărcătură aşa preţioasă, cum sunt diamantele, soseşte întotdeauna în ultima clipă, ca să fie ultima la încărcare şi prima la descărcare.

— Deci diamantele vor fi într-un palet moale? întrebă Tracy.

— Exact aşa, mademoiselle. Şi dumneavoastră, la fel. Voi face în aşa fel încât containerul dumneavoastră să fie aşezat lângă cel cu diamantele. Tot ce aveţi de făcut după ce se ridică avionul este să tăiaţi frânghiile, să deschideţi paletul cu diamantele, puneţi acolo pachetul identic, vă întoarceţi la container şi îl închideţi la loc.

Gunther adăugă:

— După ce avionul aterizează la Amsterdam, vor veni nişte gardieni care vor ridica pachetul cu diamante şi îl vor duce la bijutieri. Când îşi vor da seama de substituire, tu o să fii într-un avion care te va scoate din ţară. Crede-mă, nu se poate întâmpla nimic.

Cuvintele îi îngheţaseră inima lui Tracy.

— Şi n-o să mor de frig acolo? întrebă ea.

Vauban zâmbi.

— Mademoiselle, în zilele noastre, avioanele de marfă sunt încălzite. De multe ori transportă vite sau animale de companie. Nu, vă veți simți chiar confortabil. Puțin cam înghesuită, poate, dar altfel va fi bine.

Tracy acceptase în cele din urmă să le audă planul. O jumătate de milion de dolari pentru câteva ore de disconfort. Examinase schema din toate unghiurile. Ar putea să meargă, îşi spuse ea. Numai dacă n-ar fi fost implicat şi Jeff Stevens!

Sentimentele pe care le avea pentru el erau un amestec amețitor de emoții care o făceau să fie şi tulburată, şi furioasă pe ea însăşi. Toată purtarea lui din Madrid avusese doar scopul de a se distra păcălind-o pe ea. O trădase, o înşelase, şi acum râdea pe ascuns de ea.

Cei trei bărbați se uitau la ea, aşteptând să se hotărască. Vaporul trecea pe sub Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, pod pe care francezii se încăpățânau să-l numească, dimpotrivă, „podul nou”. Pe mal, doi îndrăgostiți stăteau îmbrățişați, iar Tracy putea să vadă chiar şi expresia de beatitudine de pe fața fetei. „Ce proastă!” se gândi Tracy. Se hotărâse. Se uită direct în ochii lui Jeff şi spuse:

— Bine. Intru şi eu, şi simți cum imediat tensiunea de la masă se risipeşte.

— Nu avem prea mult timp, spuse Vauban. Ochii lui morți se întoarseră spre Tracy. Fratele meu lucrează la o companie de transport, şi ne va permite să te introducem în paletul moale în depozitele firmei lui. Sper că mademoiselle nu are claustrofobie.

— Nu-ți face griji pentru mine... Cât o să dureze zborul?

— O să petreceți câteva minute în zona de încărcare şi o oră în avion, până la Amsterdam.

— Cât de mare este containerul?

— Suficient de mare cât să puteți sta așezată. Vor mai fi acolo și câteva obiecte sub care puteți să vă ascundeți... pentru orice eventualitate.

Nimic nu s-ar putea întâmpla, o asiguraseră ei. Dar, pentru orice eventualitate...

— Am o listă cu lucrurile de care ai nevoie, îi spuse Jeff. Deja am aranjat să-ți fie aduse.

Nemernic îngâmfat! Fusese sigur că o să accepte.

— Vauban, aici de față, o să aibă grijă ca pașaportul tău să aibă vizele de ieșire și de intrare, ca să poți pleca din Olanda fără nicio problemă.

Vaporul se pregătea să ancoreze la chei.

— Putem să mai recapitulăm o dată planul mâine-dimineață, zise Ramon Vauban. Acum trebuie să mă întorc la serviciu. Au revoir.

Și plecă.

— Ce-ar fi să luăm masa împreună, toți trei, să sărbătorim? propuse Jeff.

— Îmi pare rău, se scuză Gunther, dar am deja un alt aranjament.

Jeff se întoarse spre Tracy.

— Vrei să...

— Nu, mersi. Sunt obosită, replică ea repede.

Era o scuză ca să nu mai rămână cu Jeff, dar imediat după ce rosti cuvintele, Tracy își dădu seama că era într-adevăr epuizată. Poate era efectul suprasolicitării din ultimul timp. Se simțea ametită. „După ce termin și cu asta", își promise ea, „o să mă întorc la Londra pentru o lungă perioadă de odihnă". Începea s-o doară capul. „Trebuie neapărat să mă odihnesc."

— Ți-am adus un mic dar, îi spuse Jeff.

Îi întinse o cutie înfășurată în hârtie colorată. În ea era o eșarfă superbă de mătase, cu inițialele TW, brodate într-unul dintre colțuri.

— Mulțumesc.

„Îşi permite”, se gândi Tracy furioasă. „A cumpărat-o din jumătatea mea de milion.”

— Eşti sigură că nu vrei să iei cina cu mine?

— Absolut sigură.

La Paris, Tracy se cazase la clasicul hotel Plaza Athénée, într-un apartament vechi şi frumos, ale cărui ferestre dădeau spre grădina-restaurant. În hotel mai era un restaurant elegant, unde se cânta în surdină la pian, dar în seara aceea Tracy se simțea mult prea obosită să-şi pună o rochie de gală. Aşa că se duse la Relais, cafeneaua micuță din hotel, unde comandă o supă. Împinse farfuria pe jumătate terminată şi se duse în camera ei.

Daniel Cooper, aşezat la o masă în celălalt capăt al cafenelei, îşi notă ora.

Daniel Cooper avea o problemă. Chiar când ajunsese din nou la Paris, dorise să stabilească o întâlnire cu inspectorul Trignant. Şeful Interpolului nu fusese deloc cordial. O oră întreagă stătuse la telefon, ascultând reproşurile comandantului Ramiro la adresa americanului.

— Este loco! explodase comandantul. Am pierdut oameni, bani şi timp urmărind-o pe Tracy Whitney asta, de care el spunea întruna că o să fure ceva de la Prado, şi până la urmă s-a dovedit a fi o turistă inofensivă, exact aşa cum am spus eu.

Conversația aceasta aproape îl convinsese pe inspectorul Trignant că Daniel Cooper nu avusese dreptate de la bun început. Nu era nici cea mai mică dovadă împotriva acestei femei. Faptul că fusese în oraşele respective în perioada jafurilor nu era o dovadă în sine.

Aşa că, atunci când Daniel Cooper se dusese să-l vadă pe inspector şi spusese: „Tracy Whitney este la Paris. Vreau s-o

puneți sub urmărire douăzeci şi patru din douăzeci şi patru", inspectorul îi răspunsese: „Dacă nu îmi puteți prezenta vreo dovadă că această femeie plănuieşte să comită o infracțiune concretă, nu pot să fac nimic".

Cooper se uitase fix la el, cu ochii lui căprui strălucind şi îi spusese: „Eşti un prost", după care se trezise dat afară din birou fără prea multă ceremonie.

Atunci Cooper începuse operațiunea de supraveghere de unul singur. O urmărise pe Tracy peste tot: la magazine şi restaurante, pe străzile Parisului. Se ducea după ea nedormit, uneori chiar şi nemâncat. Daniel Cooper nu putea să-i permită lui Tracy Whitney să-l înfrângă. Misiunea lui nu se putea încheia decât atunci când ea va fi la închisoare.

În noaptea aceea Tracy rămase întinsă în pat, recapitulând planul pentru ziua următoare. Îşi dorea să se fi simțit mai bine. Luase o aspirină, dar durerea de cap era şi mai puternică. Începuse să transpire şi i se părea că în cameră era o căldură insuportabilă. „Mâine va fi gata. Elveția. Acolo o să mă duc. În munții răcoroşi din Elveția. La château."

Fixă alarma pentru ora 5.00 dimineața şi, când sună, era în celula din puşcărie, şi bătrâna Pantaloni de Fier urla: „E timpul să te îmbraci. Mişcă", iar coridorul răsuna de zgomotul strident al soneriei. Tracy se trezi. Simțea o apăsare în piept şi lumina îi răsnea ochii. Făcu mari eforturi să ajungă în baie. Când se uită în oglindă, îşi văzu chipul roşu şi lucios. „Nu se poate să mă îmbolnăvesc acum", se gândi Tracy. „Nu azi. Am prea multe de făcut."

Se îmbrăcă încet, încercând să nu ia în seamă durerea cumplită de cap. Îşi puse o salopetă neagră cu buzunare mari, pantofi cu talpă de cauciuc şi o bască. Inima părea că bate haotic, dar nu îşi dădea seama dacă asta era din cauza febrilității care o cuprindea înainte de o operațiune sau din

cauza bolii care pusese stăpânire pe ea. Se simțea amețită şi slăbită. Gâtul o durea şi o ustura. Văzu pe masă eşarfa pe care i-o dăduse Jeff. O luă şi şi-o înfăşură în jurul gâtului.

Intrarea principală în hotelul Plaza Athénée este pe Avenue Montaigne, dar intrarea de serviciu se află pe Rue du Boccador, după colț. Pe un indicator discret scrie ENTRéE DE SERVICE, şi dintr-un holişor aflat în spatele sălii centrale se face un coridor îngust, de-a lungul căruia sunt aşezate tomberoane de gunoi până în stradă. Daniel Cooper, care îşi alesese un post de observație lângă intrarea principală, nu o văzu pe Tracy ieşind pe uşa de serviciu, dar, într-un mod inexplicabil, când ea plecă, el simți imediat asta. Ieşi în fugă pe stradă şi se uită în toate părțile. Tracy nu se vedea nicăieri.

Renaultul cenuşiu care o luă pe Tracy de la ieşirea laterală porni spre étoile. La ora aceea nu erau prea multe maşini pe străzi, iar şoferul, un tânăr plin de coşuri, care părea să nu ştie limba engleză, intră în viteză pe unul dintre cele douăsprezece bulevarde care alcătuiesc razele stelei. „Ce bine dacă ar merge mai încet”, se gândi Tracy. Viteza începea să-i facă rău.

După treizeci de minute, maşina opri brusc în fața unui depozit. Pe firma de deasupra uşii scria BRUCÈRE ET CIE. Tracy îşi aminti că acolo lucra fratele lui Ramon Vauban.

Tânărul deschise porțiera maşinii şi murmură:

— *Vite!*

Un bărbat între două vârste, cu un aer grăbit şi tainic, apăru imediat când Tracy coborî din maşină.

— Vino cu mine, spuse el. Repede.

Tracy se chinui să țină pasul cu el până în spatele depozitului, unde se aflau vreo cinci containere, majoritatea încărcate şi sigilate, gata să fie duse la aeroport. Mai era un

container cu o latură de pânză, încărcat pe jumătate cu piese de mobilier.

— Intră. Repede! Nu avem timp.

Tracy simți că leşină. Se uită la container şi îşi spuse: „Nu pot să intru acolo. O să mor”.

Bărbatul se uita ciudat la ea.

— *Avez-vous mal?*

Acum era momentul să renunțe, să pună punct.

— Sunt bine, bolborosi Tracy.

O să se termine curând. În câteva ore o să fie în drum spre Elveția.

— Bon. Ia astea.

Îi întinse un cuțit cu lamă dublă, un colac mare de sfoară groasă, o lanternă şi o casetă mică şi albastră de bijuterii, legată cu o panglică roşie.

— Ăsta-i duplicatul cutiei pe care trebuie s-o schimbi.

Tracy respiră adânc, păşi în container şi se aşeză. În câteva secunde, containerul fu acoperit cu o bucată mare de pânză. Auzea cum sunt legate funiile peste container.

Abia mai auzi vocea care îi spunea prin prelată:

— De acum încolo, nu vorbeşti, nu te mişti, nu fumezi.

„Eu nu fumez”, vru să spună Tracy, dar nu mai avea putere.

— Bonne chance! Am făcut nişte găuri în peretele containerului ca să poți respira. Nu uita să respiri.

Râse singur de gluma lui, apoi ea îi auzi paşii îndepărtându-se. Era singură în întuneric.

Containerul era îngust şi înghesuit, şi un set de scaune ocupa mai tot spațiul. Lui Tracy i se părea că arde. Pielea frigea la atingere şi respira cu mare greutate. „Am luat vreun virus”, se gândi ea, „dar va trebui să aştepte. Am treabă. Gândeşte-te la altceva”.

Vocea lui Gunther: „Nu ai de ce să-ți faci griji, Tracy. După ce vor descărca marfa în Amsterdam, containerul tău

va fi dus într-un garaj particular în apropiere de aeroport. Acolo o să te aştepte Jeff. Îi dai pietrele şi te întorci la aeroport. La reprezentanța Swissair o să găseşti un bilet pentru Geneva. Pleci din Amsterdam cât poți de repede. După ce poliția o să afle de furt, o să sigileze ieşirile din oraş. Totul o să meargă bine, dar pentru orice eventualitate, ai aici adresa şi cheia de la o casă din Amsterdam, unde poți să te ascunzi. Nu stă nimeni acolo".

Probabil că ațipise, fiindcă se trezi speriată că este ridicată în aer cu tot cu container. Simțea că îşi pierde echilibrul, aşa că întinse mâinile şi se ținu de pereți. Containerul fu aşezat pe ceva tare. Se auzi o porțieră trântită, apoi zgomotul unui motor şi o clipă mai târziu camionul se pusese în mişcare. Se duceau spre aeroport.

Planul fusese calculat la secundă. Containerul în care se afla Tracy trebuia să ajungă în zona de încărcare cu doar câteva minute înainte de sosirea celui de la De Beers. Şoferul camionului care transporta containerul lui Tracy avea instrucțiunile lui: „Mergi cu viteză constantă, 80 km/h".

În dimineața aceea, drumul spre aeroport era mai aglomerat decât de obicei, dar şoferul nu era îngrijorat. Paletul avea să ajungă la timp la aeroport, iar el va primi un bonus de 50 000 de franci, suficient cât să-şi permită să-şi ducă soția şi cei doi copii în vacanță. „În America", se gândi el. „O să mergem la Disney World."

Se uită la ceasul din bord şi zâmbi pentru sine. Nicio problemă. Până la aeroport mai erau doar câțiva kilometri, iar el mai avea zece minute să ajungă.

Exact la ora stabilită ajunse la bifurcație şi o luă pe drumul care ducea spre terminalul Air France Cargo, semnalizat cu indicatorul Fertnord, trecu pe lângă clădirea joasă şi cenuşie a aeroportului Roissy-Charles de Gaulle, departe de intrarea pasagerilor, acolo unde un gard de

sârmă ghimpată separa şoseaua de zona de încărcare. În timp ce mergea spre hala imensă, lungă de aproape cinci sute de metri, şi care era plină de containere şi cutii puse unele peste altele, se auzi deodată o explozie şi volanul i se smuci în mâini, iar camionul începu să vibreze. „Foutre!” îşi zise el. „Mi-a explodat cauciucul.”

Uriaşul transportator 747 de la Air France era încărcat cu marfă. Botul avionului era ridicat, dând la iveală şinele de rulaj. Containerele de marfă erau pe o platformă înălțată la nivelul intrării, gata să fie transferate în cala avionului pe o punte de legătură. Erau treizeci şi opt de paleți, dintre care douăzeci şi opt aşezați în cala principală şi zece în cala de jos. Plafonul avionului era străbătut de o rețea complicată de conducte de încălzire, neacoperite, care mergea dintr-un capăt în celălalt, precum şi o rețea de cabluri şi fire care controlau mecanismele avionului. În acest avion nu se făcuse nicio redecorare.

Avionul era aproape complet încărcat. Ramon Vauban se uită din nou la ceas şi trase o înjurătură. Camionul întârziase. Containerul de la De Beers deja fusese încărcat pe palet, iar laturile de pânză fuseseră legate cu sfori încrucişate. Vauban însemnase cu vopsea roşie containerul, ca femeia să-l găsească fără probleme. Acum se uita cum paletul alunecă pe şine în avion, unde fu aşezat. Mai era loc lângă el pentru un singur palet, iar avionul trebuia să plece. La terminal mai erau trei containere care aşteptau să fie încărcate. Unde Dumnezeu era femeia aia?

Responsabilul cu încărcarea strigă din avion:

— Hai, Ramon. Ce durează atât?

— Un minut, răspunse Vauban.

Porni în grabă spre intrarea în zona de încărcare. Nici urmă de camion.

— Vauban! Care-i problema?

Se întoarse. Se apropia inspectorul-şef.

— Termină încărcarea şi lasă avionul ăsta să decoleze.

— Da, domnule. Aşteptam numai să...

În clipa aceea, camionul de la Brucère et Cie intră în viteză în hală şi opri în faţa lui Vauban cu un scrâşnet de frâne.

— Asta e ultima încărcătură, anunţă Vauban.

— Păi, bag-o repede! ţipă nervos inspectorul.

Vauban supraveghe descărcarea containerului din camion şi îl trimise pe pasarela care făcea legătura cu avionul. Îi făcu semn cu mâna responsabilului cu încărcarea din avion.

— E al tău.

În câteva clipe toată încărcătura era instalată, şi botul avionului fu coborât. Vauban rămase să vadă cum pornesc motoarele şi giganticul avion începe rulajul pe pistă. „Acum depinde numai de femeie."

Era o furtună cumplită. Un val uriaş lovise vaporul, iar acesta începuse să se scufunde. „Mă înec", se gândi Tracy. „Trebuie să plec de-aici."

Dădu disperată din mâini şi se lovi de ceva. Era marginea unei bărci de salvare, care se legăna în toate părţile. Vru să se ridice şi se lovi cu capul de piciorul unei mese. Într-un moment de luciditate, îşi aminti unde se află. Faţa şi părul erau pline de transpiraţie. Se simţea năucă, şi tot corpul îi ardea. De cât timp era oare inconştientă? Zborul dura doar o oră. Oare se pregăteau de aterizare? „Nu", îşi zise ea. „E în regulă. Am avut doar un coşmar. Sunt în patul meu, din Londra, şi dorm. O să chem un doctor." Nu putea să respire. Încercă să se întindă după telefon, dar imediat căzu la loc, cu corpul greu ca plumbul. Avionul nimeri în nişte turbulenţe, iar Tracy fu aruncată din nou într-un perete al containerului. Rămase acolo, ameţită, încercând din răsputeri să se concentreze. „Oare cât timp mai am?" Plutea

între un coşmar groaznic şi o realitate dureroasă. Diamantele. Trebuia să ia cumva diamantele. Dar mai întâi... mai întâi trebuia să iasă din container.

Pipăi buzunarul salopetei, găsi cuțitul şi i se păru că trebuie să facă un efort extraordinar ca să-l scoată. „Nu e destul aer", se gândi Tracy, „trebuie să am aer". „Pipăi marginile pânzei, bâjbâi cu mâinile prin crăpătură să găsească o sfoară, o găsi şi o tăie. I se părea că durează o veşnicie. Pânza se desfăcu puțin. Mai tăie o sfoară, şi apoi se făcu loc destul cât să iasă din container, în burta avionului. Aerul din afara containerului era rece. Îngheța de frig. Începu să tremure din tot corpul, şi zguduiturile constante ale avionului îi accentuau senzația de greață. „Trebuie să mă adun", îşi zise ea. Se strădui să se concentreze. „Ce fac eu aici? Ceva important... Da... Diamante."

Privirea lui Tracy se încețoşă, şi toate lucrurile începură să se învârtă în jurul ei. „N-o să reuşesc."

Avionul pierdu brusc din înălțime, şi Tracy se trezi pe jos, agățându-se cu mâinile de şinele de metal. Se ținu bine în timp ce avionul vibra şi, după ce se linişti, se chinui să se ridice din nou în picioare. Huruitul motoarelor cu reacție se învălmăşea cu huruitul din capul ei. „Diamantele. Trebuie să găsesc diamantele."

Porni împleticindu-se printre containere, uitându-se atent la fiecare, ca să vadă vopseaua roşie. Slavă Domnului! Era acolo, pe al treilea container. Rămase în picioare lângă el, încercând să-şi amintească ce are de făcut în continuare. Concentrarea îi cerea un mare efort. „Dacă aş putea numai să mă aşez puțin jos şi dorm câteva minute, mi-aş reveni. Nu îmi trebuie decât puțină odihnă." Dar nu era timp. În orice moment ar fi putut să aterizeze la Amsterdam. Tracy luă cuțitul şi tăie sforile cu care era legat containerul. O singură tăietură o să fie de ajuns, îi spuseseră ei.

Abia avea putere să țină cuțitul în mână. „Nu pot să ratez tocmai acum”, se gândi Tracy. Începu iar să aibă frisoane, şi tremura aşa de tare încât cuțitul îi scăpă din mână. „N-o să meargă. O să mă prindă şi o să mă bage iar la închisoare.”

Şovăind, nesigură, se agăță de sfoară; îşi dorea cu disperare să se târască înapoi în containerul ei şi să doarmă, ascunsă bine, până când se va termina totul. Ar fi fost aşa de simplu. Apoi, încet, mişcându-se cu grijă în ciuda durerii cumplite de cap, se întinse după cuțit şi îl luă de jos. Începu să taie sfoara groasă.

În cele din urmă reuşi. Tracy dădu la o parte pânza şi se uită în interiorul întunecos al containerului. Nu vedea nimic. Scoase lanterna şi în clipa aceea simți brusc o schimbare de presiune în urechi.

Avionul redusese puterea motoarelor, pregătindu-se de aterizare.

„Trebuie să mă grăbesc.” Dar corpul ei refuza să reacționeze. Stătea acolo, amețită. „Mişcă-te”, îi spunea mintea.

Lumină cu lanterna interiorul containerului. Era burduşit de pachete, plicuri şi cutiuțe, iar deasupra unui teanc se aflau două cutii albastre legate cu panglică roşie. Două la fel! Ar fi trebuit să fie numai... Clipi des, şi cele două cutii se făcură una. Toate obiectele păreau că au în jurul lor un halou luminos.

Întinse mâna după cutie şi scoase duplicatul din buzunar. Cu amândouă cutiile în mână, simți că o cuprinde o greață insuportabilă, care îi crispa tot corpul. Strânse ochii şi încercă să-şi revină. Dădu să pună substitutul la loc în container, dar dintr-odată îşi dădu seama că nu mai ştie care dintre ele este. Se uita fix la cele două cutii identice. Era cea din mâna dreaptă, sau cea din stânga?

Avionul începu să coboare în unghi ascuțit. Din clipă în clipă va pune roțile pe pistă. Trebuia să ia o decizie. Puse jos

una dintre cutii, rugându-se să fie cutia care trebuie, şi se îndepărtă de container. Văzu că din salopetă atârnă un capăt de sfoară. „Era ceva ce trebuia să fac cu sfoara.” Vâjâitul din capul ei o împiedica să gândească. Îşi aminti: „După ce tai sfoara, o pui în buzunar şi legi containerul cu altă sfoară. Să nu laşi nimic care să le trezească suspiciuni”.

Atunci, stând sub razele călduțe ale soarelui pe puntea lui Băteau Mouche, i se păruse aşa de simplu. Acum era imposibil. Nu mai avea deloc putere. Firma de securitate care va prelua containerul va găsi sforile tăiate şi toată încărcătura va fi verificată, iar ea va fi prinsă. Ceva din adâncul ei țipa: „Nu! Nu! Nu!”

Cu un efort herculean, Tracy începu să înfăşoare sfoara din salopetă în jurul containerului. Simți o zguduitură sub picioare când avionul puse roțile pe pistă, apoi alta, şi când avionul frână, fu trântită jos. Se lovi cu capul de podea şi îşi pierdu cunoştința.

Boeingul 747 mărise acum viteza, alergând pe pistă spre terminal. Tracy zăcea grămadă pe podeaua avionului, şi părul îi flutura peste fața albă, albă. Liniştea motoarelor fu cea care o trezi din starea de inconştiență. Avionul se oprise. Se sprijini într-un cot şi se chinui încet să se ridice în genunchi. Apoi se ridică cu greu, clătinându-se, şi se sprijini de container, să nu cadă. Sfoara era legată. Strânse la piept cutia cu nestemate şi se îndreptă cu paşi nesiguri spre containerul ei. Se strecură prin crăpătura pânzei şi se lăsă să cadă pe jos, icnind, cu trupul scăldat de transpirație. „Am făcut-o.” Dar mai era ceva ce trebuia să facă. Ceva important. Ce? „Prinde la loc sfoara din jurul containerului tău.”

Băgă mâna în buzunar să caute banda adezivă cu care trebuia să mascheze tăietura sforii. Nu mai era. Respira gâtuit şi greu, şi zgomotul respirației o asurzea. I se păru că aude voci şi se strădui să-şi țină respirația ca să asculte.

Da. Veniseră iar. Cineva râdea. Dintr-o clipă în alta se va deschide trapa avionului şi va începe descărcarea. Vor vedea sfoara tăiată, se vor uita în container şi o vor găsi. Trebuia să găsească o modalitate de a lega sfoara. Se ridică în genunchi şi simți pe jos rotunjimea rolei de bandă adezivă care îi căzuse probabil din buzunar la un moment dat, în timpul turbulențelor. Ridică pânza şi bâjbâi după capetele sforii, le prinse în mână şi încercă neîndemânatică să înfăşoare banda adezivă în jurul lor.

Nu vedea. Transpirația care i se scurgea pe față o orbea. Luă eşarfa de la gât şi se şterse. Era mai bine. Termină de lipit şi lăsă pânza să cadă la loc; nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Fruntea îi ardea iar, parcă şi mai tare ca până acum.

„Trebuie să nu mai stau la soare”, îşi spuse Tracy. „Soarele tropical poate să fie foarte periculos.”

Era în vacanță, undeva, în Caraibe. Jeff venise să-i aducă nişte diamante, dar sărise în valuri şi dispăruse. Ea întinse mâna să-l țină, dar îl scăpă. Apa îi trecuse de cap. Începea să se sufoce, se înece.

Auzi muncitorii care intraseră în avion.

— Ajutor! țipă ea. Vă rog, ajutați-mă.

Dar țipătul ei nu fusese decât o şoaptă pe care nu o auzi nimeni.

Containerele uriaşe începură să alunece pe şine jos din avion.

Tracy era inconştientă când containerul ei fu dat jos din avion şi apoi încărcat într-un camion Brucère et Cie. În urma ei, pe podeaua avionului, rămăsese eşarfa pe care i-o dăduse Jeff.

Tracy fu trezită de fulgerul de lumină care o inundă când cineva din camion ridică pânza de pe container. Deschise încet ochii. Camionul era într-un depozit.

Jeff stătea acolo, zâmbindu-i.

— Ai reuşit! îi spuse el. Eşti o minune. Hai să vedem cutia.

Ea se uită la el amețită cum ia cutia de lângă ea.

— Ne vedem la Lisabona. Se întoarse să plece, apoi se opri şi se uită la ea. Arăți groaznic, Tracy. Te simți bine?

Abia putea să vorbească.

— Jeff, eu...

Dar el plecase. Tracy îşi amintea ca prin ceață ce se întâmplase după aceea. În spatele depozitului i se pregătiseră nişte schimburi, şi o femeie îi spuse:

— Arătați foarte rău, mademoiselle. Vreți să chem un doctor?

— Fără doctori, şopti Tracy.

„La reprezentanța Swissair o să găseşti un bilet pentru Geneva. Pleci din Amsterdam cât poți de repede. După ce poliția o să afle de furt, o să sigileze ieşirile din oraş. Totul o să meargă bine, dar pentru orice eventualitate, ai aici adresa şi cheia de la o casă din Amsterdam, unde poți să te ascunzi. Nu stă nimeni acolo."

La aeroport. Trebuia să ajungă la aeroport.

— Taxi, bolborosi ea. Taxi.

Femeia şovăi un moment, apoi ridică din umeri.

— Bine. O să chem un taxi. Aşteptați aici.

Acum plutea şi mai sus, şi mai sus, mai aproape de soare ca niciodată.

— Taxiul dumneavoastră a venit, spuse un bărbat.

Ar fi vrut s-o lase toți în pace. Nu voia decât să doarmă.

— Unde doriți să mergem, mademoiselle? o întrebă şoferul.

„La reprezentanța Swissair o să găseşti un bilet pentru Geneva."

Se simțea prea rău ca să urce acum în avion. O vor opri şi vor chema un doctor. Va fi chestionată. Nu avea nevoie decât de câteva minute de somn, şi apoi îşi va reveni.

Vocea devenea nerăbdătoare:

— Unde, vă rog?

Nu avea unde să meargă. Îi spuse şoferului adresa pe care i-o dăduse Gunther.

Polițiştii o întrebau de diamante, şi când ea refuzase să le răspundă, se înfuriaseră foarte tare şi o închiseseră într-o cameră, după care dăduseră drumul la căldură, până când aerul se făcuse fierbinte. Când temperatura devenise insuportabilă, o scăzuseră până când pe pereți începuseră să se formeze țurțuri.

Tracy încercă să plece din frigul acela şi deschise ochii. Era întinsă pe pat şi tremura fără să se poată stăpâni. Sub ea era o pătură, dar nu avea puterea s-o scoată de acolo. Rochia îi era plină de apă, fața şi gâtul erau ude.

„O să mor aici. Unde era, de fapt?"

„În ascunzătoare. Sunt în ascunzătoare." Şi cuvintele acestea i se părură deodată aşa de amuzante, încât începu să râdă, iar râsul se transformă într-o repriză de tuse îngrozitoare. Totul mersese prost. Nu scăpase până la urmă. De acum, poliția o căuta probabil prin tot Amsterdamul. Mademoiselle Whitney a avut bilet la Swissair şi nu s-a îmbarcat? Atunci înseamnă că este tot în Amsterdam.

Se întreba de cât timp zace în patul acesta. Ridică mâna să se uite la ceas, dar cifrele erau începețoşate. Vedea totul în dublu exemplar. Erau două paturi în camera aceea mică, două şifoniere şi patru scaune. Tremuratul încetase, dar corpul îi ardea. Trebuia să deschidă o fereastră, dar era mult prea slăbită să se mişte. În cameră se făcuse iar frig.

Era în cala avionului, încuiată în container şi țipa după ajutor.

„Ai reuşit! Eşti o minune. Să vedem cutia.”

Jeff luase diamantele şi acum era probabil în drum spre Brazilia, după ce încasase şi partea ei de bani. Se distra cu vreuna dintre femeile lui şi râdea de ea. O învinsese încă o dată. Îl ura. Nu îl ura. Ba da. Îl disprețuia.

Îşi revenea din când în când din delir, apoi cădea iar. Mingea tare de pelotă se îndrepta spre ea, iar Jeff o luase în brațe şi o pusese la pământ, iar buzele lui erau foarte aproape de ale ei, şi apoi luau masa la Zalacain. „Ştii cât de specială eşti tu, Tracy?”

„Îți ofer remiză”, spusese Boris Melnikov.

Începuse iar să tremure necontrolat şi era într-un tren expres care alerga printr-un tunel întunecos, şi la capătul tunelului ştia că va muri. Toți ceilalți pasageri coborâseră din tren, în afară de Alberto Fornati. El era supărat pe ea, o scutura şi țipa:

— Pentru numele lui Dumnezeu, urla el. Deschide ochii! Uită-te la mine!

Cu un efort supraomenesc, Tracy deschise ochii şi îl văzu pe Jeff deasupra ei. Fața lui era albă, şi vocea suna furios. Desigur, tot un vis.

— De cât timp eşti aşa?

— Tu eşti în Brazilia, bolborosi ea.

După asta, nu îşi mai aminti nimic.

Când inspectorul Trignant primi eşarfa cu inițialele TW, găsită pe podeaua transportatorului Air France, se uită mult timp la ea. Apoi spuse:

— Fă-mi legătura cu Daniel Cooper.

Capitolul 32

Pitorescul sat Alkmaar, situat pe coasta nord-estică a Olandei, la Marea Nordului, este un popular obiectiv

turistic, dar cartierul din sectorul estic este rareori vizitat. Jeff Stevens venise adesea în vacanță acolo, cu diverse stewardese de la KLM, care îl învățaseră limba. Își amintea bine zona, era o așezare unde localnicii își vedeau de treaba lor și nu aveau nici cel mai mic interes pentru vizitatori. Era locul perfect în care te puteai ascunde.

Primul impuls al lui Jeff fu să o ducă pe Tracy la spital, dar era mult prea periculos. Era riscant și să rămână la Amsterdam un minut în plus. O înfășură în pături și o duse în brațe la mașină, unde rămase inconștientă tot drumul până la Alkmaar. Pulsul era haotic și respirația superficială.

La Alkmaar, Jeff se cază la un mic motel. Recepționerul se uită curios după el cum urcă scările cu Tracy în brațe.

— Suntem în luna de miere, îi explică Jeff. Soția mea s-a îmbolnăvit – are ceva probleme cu plămânii. Trebuie să se odihnească.

— Nu vreți un doctor?

Jeff nu știa nici el ce să spună.

— O să vă anunț.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să încerce să reducă temperatura lui Tracy. O așeză pe patul dublu din cameră și începu să-i scoată hainele, ude de transpirație. O susținu în șezut și îi scoase rochia peste cap. Apoi pantofii, apoi ciorapii. Corpul ei frigea. Jeff udă un prosop cu apă rece și o șterse delicat cu el din cap până în picioare. O acoperi cu o pătură și se așeză pe marginea patului, ascultându-i respirația neregulată.

„Dacă mâine-dimineață nu i se îmbunătățește starea”, își spuse Jeff, „va trebui să chem un doctor”.

Dimineața, așternuturile erau ude din nou. Tracy era tot inconștientă, dar lui Jeff i se părea că respiră mai ușor. Îi era teamă să n-o vadă camerista; s-ar fi ridicat prea multe întrebări. Preferă să ceară o lenjerie nouă și se duse singur

cu ea în cameră. Spălă trupul lui Tracy cu un prosop umed, schimbă cearşaful de pe pat aşa cum fac infirmierele la spital, fără să deranjeze bolnavul, şi o înveli la loc.

Agăţă de clanţa uşii semnul NU DERANJAŢI şi se duse să caute o farmacie prin apropiere. Cumpără aspirină, termometru, un burete şi alcool pentru frecţie. Când reveni în cameră, Tracy tot nu se trezise. Jeff îi luă temperatura: 40°C. Îi fricţionă trupul cu buretele îmbibat în alcool, şi febra începu să scadă.

Peste o oră, se ridicase iar. Va trebui să cheme un doctor. Problema era că doctorul va insista s-o ducă pe Tracy la spital. Se vor pune întrebări. Jeff nu avea idee dacă poliţia îi caută, dar dacă ar fi aşa, i-ar aresta pe amândoi. Trebuia să facă ceva. Pisă patru aspirine şi puse pudra între buzele lui Tracy, apoi turnă uşor câteva picături de apă, până când începu în sfârşit să înghită. Îi spălă din nou corpul. După ce o şterse, parcă i se păru că nu mai arde aşa de tare. Îi verifică din nou pulsul. Parcă era mai regulat. Îşi lipi capul de pieptul ei şi ascultă. Parcă respiraţia era mai uşoară? Nu era sigur. De un singur lucru era sigur, şi îl repeta întruna, până devenise un fel de litanie: „O să te faci bine”. O sărută delicat pe frunte.

Jeff nu dormise deloc în ultimele patruzeci şi opt de ore, era epuizat şi avea ochii tulburi. „O să dorm mai târziu”, îşi promise el. „O să închid doar puţin ochii, să îi odihnesc.”

Adormi.

Când Tracy deschise ochii şi începu să distingă tavanul de deasupra ei, nu avea nici cea mai vagă idee unde se află. Trebui să treacă multe minute până când conştiinţa ei începu să-şi revină. Corpul o durea de parcă fusese bătută şi avea senzaţia că se întorsese dintr-o călătorie lungă şi epuizantă. Se uită ameţită în camera necunoscută, şi inima i se opri brusc. Jeff era trântit într-un fotoliu de lângă

fereastră şi dormea. Era imposibil. Ultima oară când îl văzuse, luase diamantele şi plecase. Ce făcea el aici? Şi, cu o revelație care îi înmuie picioarele, ştiu: îi dăduse cutia cealaltă – cea cu diamante false –, iar Jeff crezuse că a vrut să-l păcălească. Probabil că o luase din ascunzătoare şi o adusese aici, unde o fi aici.

În timp ce ea se ridicase în coate, Jeff se trezi şi deschise ochii. Când o văzu pe Tracy uitându-se la el, fața i se lumină încet de un zâmbet fericit.

— Bine ai revenit.

În vocea lui se simțea o uşurare aşa de mare, încât Tracy se tulbură.

— Îmi pare rău, spuse ea. Vocea ei era o şoaptă răguşită. Ți-am dat cutia greşită.

— Poftim?

— Am încurcat cutiile.

El se apropie de ea şi îi spuse afectuos:

— Nu, Tracy. Mi-ai dat diamantele veritabile. Acum sunt în drum spre Gunther.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Atunci... de ce... de ce eşti aici?

Jeff se aşează pe marginea patului.

— Când ai ajuns cu diamantele, arătai ca o stafie. Am zis că ar fi mai bine să te aştept la aeroport, să mă asigur că iei avionul spre Zürich. Nu ai apărut, şi atunci mi-am dat seama că ai probleme. Am venit la ascunzătoare şi te-am găsit acolo. Nu puteam să te las să mori acolo, zise el încet. Ar fi fost un indiciu pentru poliție.

Ea se uita şocată la el.

— Spune-mi care e adevăratul motiv pentru care ai venit după mine.

— E timpul să-ți iau temperatura, spuse el abrupt. Nu e rău, spuse câteva minute mai târziu. Aproape treizeci şi opt. Eşti o pacientă minunată.

— Jeff...

— Crede-mă. Ți-e foame?

Tracy se simți deodată lihnită de foame.

— Mor de foame.

— Perfect. Îşi aduc imediat ceva.

Se întoarse de la cumpărături cu o pungă plină, în care avea suc de portocale, lapte, fructe proaspete, două broodjes olandeze şi pateuri umplute cu brânză, carne şi peşte.

— Asta pare să fie versiunea olandeză a supei de pui, dar o să meargă. Acum, mănâncă încet.

O ajută să stea rezemată de perne şi îi dădu să mănânce. Era atent şi delicat, şi Tracy îşi spuse, îngrijorată: „Urmăreşte el ceva".

În timp ce mâncau, Jeff îi zise:

— Când am ieşit, l-am sunat pe Gunther. A primit diamantele. Ți-a pus banii în contul din Elveția.

Nu se abținu să nu-l întrebe:

— Cum de n-ai păstrat tu toți banii?

Când răspunse, vocea lui Jeff era serioasă:

— Fiindcă e timpul să încetăm să ne mai jucăm unul cu altul, Tracy. OK?

Era tot o şmecherie de-ale lui, desigur, dar Tracy se simțea prea obosită să-şi mai bată acum capul cu asta.

— OK.

— Dacă-mi spui ce mărimi ai, mă duc să-ți iau nişte haine. Olandezii sunt ei deschişi la minte, dar dacă ai ieşi aşa pe stradă s-ar putea să-i şochezi.

Tracy îşi strânse mai bine pătura în jurul ei, brusc conştientă de faptul că era dezbrăcată. Îşi amintea ca prin vis că Jeff o dezbrăca şi o spăla. Îşi riscase propria siguranță ca s-o îngrijească pe ea. De ce? Credea că îl cunoaşte bine. „Nu îl înțeleg deloc", se gândi ea. „Deloc."

Adormi.

După-amiază, Jeff veni cu două genți pline cu halate, cămăşi de noapte, lenjerie, rochii, pantofi, o trusă de machiaj şi un uscător de păr, pastă şi periuțe de dinți. Îşi cumpărase şi el câteva schimburi şi luase Internațional Herald Tribune. Pe prima pagină era un articol despre furtul de diamante; poliția îşi dăduse seama cum fusese comis furtul, dar, după câte scria în ziar, hoții nu lăsaseră nicio urmă.

Jeff spuse vesel:

— Suntem liberi să plecăm acasă! Acum nu mai trebuie decât să te faci bine.

*

Daniel Cooper fusese cel care sugerase ca informația despre eşarfa cu inițialele TW să nu fie dezvăluită presei.

— Noi ştim, îi spuse el inspectorului Trignant, cui îi aparține, dar nu e o dovadă suficientă pentru o acuzare. Avocații ei vor aduce o listă întreagă cu femei din toată Europa care au aceste inițiale şi vă vor face de râs.

După părerea lui Cooper, poliția deja se făcuse de râs. „Dumnezeu o să mi-o dea mie."

Stătea pe banca de lemn din mica biserică, în întuneric, şi se ruga. „O, fă să fie a mea, Părinte. Dă-mi-o mie să o pedepsesc ca să-mi pot ispăşi păcatele. Răul din ea să fie exorcizat, iar trupul ei gol să fie flagelat..." Şi se gândi la trupul dezbrăcat al lui Tracy în puterea lui şi simți că are o erecție. Ieşi repede din biserică, îngrozit că Dumnezeu va vedea asta şi va abate asupra lui alte pedepse.

Când Tracy se trezi, era întuneric. Se ridică într-un cot şi se întoarse să aprindă veioza de pe noptieră. Era singură. El

plecase. O cuprinse un val de panică. Îşi permisese să ajungă dependentă de Jeff, iar asta fusese o greşeală prostească. „Aşa îmi trebuie”, se gândi Tracy furioasă. „Crede-mă”, îi spusese el, şi ea îl crezuse. Avusese grijă de ea doar ca să se protejeze pe sine, nu din alt motiv. Ajunsese chiar să creadă că el simte ceva pentru ea. Voise să creadă în el, să creadă că ea înseamnă ceva pentru el. Se lăsă iar pe pernă şi închise ochii, iar în gând îşi spuse: „O să-mi fie dor de el. Dumnezeu să mă ajute, dar o să-mi fie dor de el”.

Dumnezeu îi jucase o farsă cosmică. De ce trebuia să fie tocmai el? se întreba, dar acum nu mai conta. Trebuia să-şi facă un plan să plece de aici cât mai repede, să găsească un loc unde putea să se recupereze, unde să se simtă în siguranță. „Of, ce proastă am fost”, îşi zise. „Tu...”

Se auzi uşa deschizându-se, şi apoi vocea lui Jeff:

— Tracy, eşti trează? Ți-am adus nişte cărți şi nişte reviste. Am crezut că vrei să... Se opri când văzu expresia de pe chipul ei. Hei! S-a întâmplat ceva?

— Nu acum, şopti Tracy. Nu acum.

A doua zi, dimineață, febra îi dispăruse.

— Aş vrea să ies din cameră, spuse ea. Crezi că am putea să facem o plimbare, Jeff?

În holul hotelului au fost întâmpinați de priviri curioase. Cuplul care deținea motelul era încântat că Tracy şi-a revenit.

— Soțul dumneavoastră a fost minunat. A insistat să se ocupe singur de dumneavoastră. Era aşa de îngrijorat. Orice femeie ar fi norocoasă să aibă un bărbat care o iubeşte aşa de mult.

Tracy se uită la Jeff şi putea să jure că roşise.

Afară, Tracy îi spuse:

— Au fost foarte drăguți.

— Sentimentalisme, replică Jeff.

Jeff îşi amenajase un culcuş lângă patul lui Tracy. Noaptea, stând întinsă pe pat, ea îşi aminti din nou cum se ocupase el de ea, cum o îngrijise, cum îi spălase trupul gol. Era conştientă din plin de prezența lui. O făcea să se simtă protejată.

O făcea să fie agitată.

Încet, încet, pe măsură ce Tracy îşi recăpăta forțele, ei doi începură să exploreze tot mai des împrejurimile. Mergeau spre Alkmaardermeer, pe străzile întortocheate, pavate cu piatră cubică datând din Evul Mediu, şi petreceau ore întregi pe câmpurile cu lalele de la marginea satului. Vizitară piața de brânzeturi şi clădirea în care odinioară se cântăreau mărfurile, muzeul local. Spre uimirea lui Tracy, Jeff vorbea cu localnicii în limba olandeză.

— Unde ai învățat asta? îl întrebă ea.

— Am cunoscut odată o olandeză.

Îi părea rău că întrebase.

Pe măsură ce zilele treceau, trupul tânăr şi sănătos al lui Tracy se înzdrăvenea. Când Jeff consideră că ea se recuperase destul, închirie două biciclete şi se duseră să viziteze morile de vânt care erau risipite pe câmpurile din jur. Fiecare zi era o vacanță minunată, şi Tracy n-ar fi vrut să se mai termine.

Jeff era pentru ea o continuă surpriză. O trata cu grijă şi afecțiune, iar lucrul acesta îi topise toate zidurile de apărare împotriva lui, dar cu toate acestea, el nu îi făcuse niciun avans. Pentru ea era o enigmă. Se gândea la femeile frumoase cu care îl văzuse şi era sigură că putea să le aibă oricând la dispoziție. De ce rămânea lângă ea în colțul ăsta uitat de lume?

Tracy se trezi povestindu-i lucruri pe care era convinsă că nu le va discuta cu nimeni. Îl povesti despre Joe Romano, despre Anthony Orsatti, despre Ernestine Littlechap, Marea

Bertha şi Amy Brannigan. Jeff se arătă pe rând scandalizat, trist şi compătimitor. Îi povesti, la rândul lui, despre mama lui vitregă, despre unchiul Willie şi de zilele de carnaval, despre mariajul cu Louise. Tracy nu se simțise niciodată mai apropiată de cineva.

Şi deodată veni vremea să plece. Într-o dimineață, Jeff spuse:

— Poliția nu ne caută, Tracy. Cred că ar trebui să plecăm de aici.

Tracy simți înțepătura dezamăgirii.

— Bine. Când?

— Mâine.

Ea încuviință din cap.

— Dimineață împachetez.

În noaptea aceea Tracy nu putu să doarmă. Mai mult ca niciodată, prezența lui Jeff părea să umple camera. Fusese o perioadă de neuitat din viața ei, iar acum se termina. Se uită spre culcuşul unde stătea Jeff.

— Ai adormit? şopti ea.

— Nu...

— La ce te gândeşti?

— La ziua de mâine. La plecarea de aici. O să-mi fie dor de locul ăsta.

— O să-mi fie dor de tine, Jeff.

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să le poată opri.

El se ridică încet în capul oaselor şi se uită la ea.

— Cât de mult? întrebă el cu căldură.

— Groaznic.

O clipă mai târziu el era pe marginea patului.

— Tracy...

— Ssst. Nu spune nimic. Strânge-mă doar în brațe. Ține-mă la pieptul tău.

Începu încet, o atingere catifelată, un fior, o senzație, mângâieri tandre şi delicate care stârneau simţurile. Apoi intensitatea crescu şi se transformă într-un ritm înnebunitor şi frenetic, care deveni o adevărată bacanală, o orgie de plăceri sălbatice şi pline. Organul lui o atingea, o freca şi o umplea până când era gata să țipe de atâta bucurie. Era în mijlocul unui curcubeu. Simți că este pe creasta unui val care o ridica mai sus, tot mai sus, şi apoi o explozie caldă înăuntrul ei, şi tot corpul se cutremură. Treptat, furtuna se domoli. Închise ochii. Simțea buzele lui Jeff pe trupul ei, jos, tot mai jos, spre centrul ființei ei, şi iar a fost cuprinsă de un val de senzații copleşitoare.

Îl trase pe Jeff spre ea şi îl ținu strâns, simțindu-i inima bătându-i peste a ei. Se strânse în el, dar avea impresia că tot nu era destul de aproape. Se trase pe marginea patului şi începu să-i atingă corpul cu buzele, cu săruturi moi şi delicate, tot mai jos, până când simți bărbăția lui devenind tare în mâna ei. O mângâie uşor, o cuprinse cu gura şi ascultă gemetele lui de plăcere. Apoi Jeff se rostogoli iar deasupra ei, intră în ea şi începu din nou, şi mai excitant, ca o fântână de plăceri copleşitoare care se revărsa, iar Tracy îşi spuse: „Acum ştiu. Pentru prim dată, ştiu. Dar nu trebuie să uit că e o singură noapte, un minunat cadou de despărțire”.

Toată noaptea făcură dragoste şi vorbiră despre tot şi despre nimic, şi era ca şi cum se rupseseră nişte zăgazuri pentru amândoi. În zori, pe când apele canalelor începeau să reflecte lumina zilei, Jeff spuse:

— Căsătoreşte-te cu mine, Tracy.

Ea fu convinsă că nu a înțeles bine ce auzise, dar el repetă, şi Tracy ştia că era o nebunie, ceva imposibil, care n-ar fi putut să meargă, şi era minunat, ca un vis, şi desigur că ar fi putut să meargă. Şi şopti:

— Da. O, da!

Începu să plângă, adunată strâns la pieptul lui. „Nu voi mai fi singură niciodată”, îşi zise. „Suntem făcuți unul pentru celălalt. Jeff face parte din viitorul meu.”

Viitorul venise deja.

După mult timp, Tracy îl întrebă:

— De cât timp ştii asta, Jeff?

— De când te-am văzut în casa aceea şi am crezut că o să mori. Am crezut că o să-mi pierd minţile.

— Eu credeam că ai fugit cu diamantele, îi mărturisi Tracy.

El o luă iar în braţe.

— Tracy, ce a fost la Madrid nu am făcut pentru bani. A fost doar de dragul jocului – al provocării. De-asta am intrat amândoi în jocul ăsta, nu-i aşa? Ţi se dă un puzzle care pare imposibil de făcut, şi apoi începi să te gândeşti cum ai putea să-l faci.

Tracy dădu din cap.

— Ştiu. La început am făcut-o pentru că aveam nevoie de bani. Apoi a devenit altceva; am făcut o mulţime de donaţii. Îmi place să intru în competiţie cu oameni bogaţi, inteligenţi şi lipsiţi de scrupule. Îmi place să trăiesc pe marginea tăioasă a pericolului.

După o tăcere lungă, Jeff o întrebă:

— Tracy... ce ai zice să renunţăm?

Ea se uită la el uluită.

— Să renunţăm? De ce?

— Până acum eram amândoi pe cont propriu. Acum se schimbă totul. N-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva. De ce să mai riscăm? Avem mai mulţi bani decât vom avea vreodată nevoie. De ce nu am putea să ne retragem?

— Şi ce să facem, Jeff?

El zâmbi.

— Ne gândim noi la ceva.

— Serios, dragule, cum ar fi viața noastră?

— Am putea face orice am dori, iubirea mea. Putem să călătorim, să ne cultivăm pasiunile. Eu am fost întotdeauna fascinat de arheologie. Mi-ar plăcea să fac săpături în Tunisia. Am promis asta mai demult unui prieten vechi. Aş putea să finanțez un şantier arheologic. Am putea să călătorim prin toată lumea.

— Sună bine.

— Atunci, ce spui?

Ea se uită la el un moment lung.

— Dacă asta îți doreşti tu, zise ea încet.

El o îmbrățişă şi începu să râdă.

— Ce-ar fi să facem un anunț oficial la poliție?

Tracy începu şi ea să râdă.

Bisericile acelea erau cele mai vechi pe care le văzuse vreodată Cooper. Unele erau din epoca păgână, şi de multe ori nici nu era sigur dacă se roagă la Dumnezeu sau la diavol. Stătea cu capul plecat în capela Beguine, în St. Bavokerk, Pieterskerk sau Nieuwekerk în Delpht, şi, de fiecare dată, rugăciunea lui era aceeaşi: „Lasă-mă s-o fac să sufere aşa cum sufăr eu”.

Telefonul de la Gunther Hartog sosit a doua zi, când Jeff ieşise.

— Cum te mai simți? o întrebă.

— Mă simt minunat, îl asigură ea.

Gunther telefonase zilnic după ce auzise ce i se întâmplase. Tracy se hotărî să nu îi spună despre ea şi Jeff, nu încă. Voia să păstreze asta numai pentru ea, o vreme, să se gândească la evenimentul acesta şi să se bucure de el.

— Te înțelegi bine cu Jeff?

Ea zâmbi.

— Ne înțelegem extraordinar.

— Ai vrea să mai lucrați împreună?

Acum trebuia să-i spună.

— Gunther... noi vrem să... renunțăm.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu înțeleg.

— Eu şi Jeff – cum se spune în filmele alea vechi cu John Cagney – vrem să o luăm pe calea cea dreaptă.

— Cum?! Dar... de ce?

— A fost ideea lui Jeff, iar eu am fost de acord. Fără riscuri.

— Dar dacă ți-aş spune că treaba pe care vreau să ți-o propun face două milioane de dolari şi nu presupune niciun risc?

— Aş râde cu gura până la urechi, Gunther.

— Vorbesc serios, draga mea. Nu trebuie decât să duci la Amsterdam, care e doar la o oră de unde eşti tu acum, şi...

— Va trebui să găseşti pe altcineva.

El oftă.

— Mă tem că nu e altcineva care ar putea să facă asta. Măcar îmi promiți că o să discuți chestiunea asta cu Jeff?

— Bine, dar nu-ți face iluzii.

— Vă mai sun diseară.

Când se întoarse Jeff, Tracy îi povesti ce vorbise cu Gunther.

— Nu i-ai spus că acum suntem nişte cetățeni care respectă legea?

— Sigur că i-am spus, dragul meu. I-am spus să caute pe altcineva.

— Dar nu vrea, ghici Jeff.

— Insistă că are nevoie de noi. Spune că nu există niciun risc şi că am putea lua două milioane de dolari cu efort minim.

— Ceea ce înseamnă că treaba la care se gândeşte el e probabil păzită ca Fort Knox.

— Sau Prado, adăugă Tracy răutăcios.

Jeff zâmbi.

— Ăla a fost un plan extraordinar, iubito. Ştii, cred că atunci am început să mă îndrăgostesc de tine.

— Şi eu cred că după ce mi l-ai furat pe Goya am început să te urăsc.

— Fii cinstită, o admonestă Jeff. Mă urai încă de dinainte.

— E adevărat. Ce-i spunem lui Gunther?

— Deja i-ai spus. Nu mai lucrăm în branşa asta.

— N-ar trebui măcar să vedem despre ce e vorba?

— Tracy, am convenit amândoi că...

— Oricum ne ducem la Amsterdam, nu?

— Da, dar...

— Şi atunci, dacă tot o să fim acolo, de ce să nu aflăm măcar care e planul lui?

Jeff se uită suspicios la ea.

— Tu ai vrea s-o faci, nu-i aşa?

— Categoric nu! Dar nu strică să-l ascultăm...

A doua zi plecară la Amsterdam cu maşina şi se cazară la hotelul Amstel. Gunther Hartog luă avionul din Londra să se întâlnească cu ei.

Se îmbarcară cu toții, ca simpli turişti, pe Plas Motor, o ambarcațiune care face plimbări pe râul Amstel.

— Sunt încântat că vă căsătoriți, le spuse Gunther. Vă felicit din toată inima.

— Mulțumesc, Gunther.

Tracy ştia că era sincer.

— Vă respect foarte mult dorința de a vă retrage, dar am găsit o oportunitate unică şi nu pot să nu vă spun de ea. Ar putea să fie cântecul vostru de lebădă, unul foarte profitabil.

— Ascultăm, spuse Tracy.

Gunther se aplecă spre ei şi începu să vorbească încet. După ce termină ce avea de spus, adăugă:

— Două milioane dacă reuşiţi să faceţi asta.

— E imposibil, declară Jeff, tranşant. Tracy...

Dar Tracy nu îl asculta. Era mult prea ocupată să se gândească la cum s-ar putea face asta.

Sediul poliţiei din Amsterdam, aflat la intersecţia dintre Marnixstraat şi Elandsgracht, este o clădire elegantă de cinci etaje, veche, de cărămidă maro, cu un coridor lung, cu stucatură albă, la parter, şi o scară de marmură care duce la etajele superioare. Într-o sală de şedinţe de la etaj, ofiţerii de la Gemeentepolitie aveau şedinţă. În sală se aflau şase detectivi olandezi. Străinul singuratic era Daniel Cooper.

Inspectorul Joop Van Duren era un adevărat uriaş, mare cât toate zilele, cu o faţă buhăită, împodobită cu o mustaţă stufoasă şi avea o voce tunătoare de bas. Vorbea cu Toon Willems, comisarul-şef, spilcuit şi dichisit, comandantul poliţiei din oraş.

— Tracy Whitney a ajuns la Amsterdam azi-dimineaţă, domnule comisar-şef. Interpolul e convins că ea e autoarea furtului de diamante de la De Beers. Domnul Cooper, aici de faţă, spune că ea a venit în Olanda ca să mai comită o infracţiune.

Comisarul-şef Willems se întoarse spre Cooper:

— Aveţi vreo dovadă în acest sens, domnule Cooper?

Daniel Cooper nu avea nevoie de nicio dovadă. El o cunoştea pe Tracy Whitney şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Evident că era aici pentru o infracţiune, ceva scandalos, ceva la care mintea lor nici nu s-ar putea gândi. Se străduia să-şi păstreze calmul.

— Nicio dovadă. De aceea ar fi cel mai bine s-o prindem în flagrant.

— Şi cum propuneţi dumneavoastră să facem?

— Să n-o scăpăm din ochi pe femeia asta nicio secundă.

Folosirea persoanei întâi plural îl deranjă pe comisarul-şef. Vorbise cu inspectorul Trignant, la Paris despre Cooper. „E nesuferit, dar ştie despre ce vorbeşte." Dacă l-ar fi ascultat, ar fi prins-o pe femeia aia, Whitney, în flagrant. Aceeaşi expresie pe care o folosise Cooper acum.

Toon Willems luase deja o hotărâre, iar hotărârea lui se baza în parte pe neputința poliției franceze, atât de discutată în presă, de a-l prinde pe autorul furtului de diamante De Beers. Acolo unde poliția franceză dăduse greş, poliția olandeză va reuşi.

— Foarte bine, spuse comisarul-şef. Dacă doamna a venit în Olanda să testeze eficiența poliției noastre, o să-i facem pe plac. Se întoarse spre inspectorul Van Duren. Luați toate măsurile pe care le considerați necesare.

Poliția oraşului Amsterdam este împărțită în şase districte, şi fiecare dintre acestea se ocupă de teritoriul lui. Din ordinul inspectorului Joop Van Duren, nu se mai ținu cont de aceste limite, şi mai mulți polițişti din toate districtele primiră misiunea de a participa la supraveghere.

— Vreau s-o urmăriți douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu o scăpați din ochi nicio clipă.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Daniel Cooper.

— Ei, domnule Cooper, sunteți mulțumit?

— Până n-o prindem, nu.

— O s-o prindem, îl asigură inspectorul. Vedeți, domnule Cooper, noi ne mândrim cu cea mai bună poliție din lume.

Amsterdamul este un paradis pentru turişti, un oraş plin de mori de vânt, diguri şi rânduri nesfârşite de case cu frontoane înghesuite unul în altul, de-a lungul celor trei canale pe care sunt o mulțime de case lacustre, decorate cu muşcate, verdeață şi rufe întinse la uscat. Olandezii erau

oamenii cei mai prietenoşi pe care îi întâlnise Tracy vreodată.

— Toată lumea pare aşa de fericită, spuse ea.

— Adu-ți aminte, ei sunt oamenii cu florile. Lalele.

Tracy râse şi îl apucă de braţ pe Jeff. Se simțea aşa de bine cu el. Era un bărbat minunat. Iar Jeff se uita la ea şi îşi spunea: „Sunt cel mai norocos bărbat din lume”.

Tracy şi Jeff urmară traseul obişnuit al oricărui turist. Se plimbară pe Albert Cuyp Straap, prin piața deschisă care se întinde pe sute de metri şi este plină de tarabe cu antichități, fructe, legume, flori şi haine, hoinăriră prin piața Dam, unde se adună tinerii să asculte muzică interpretată de cântăreți ambulanți şi trupe punk. Vizitară Volendam, vechiul satul pitoresc de pescari de la Zuider Zee, şi Madurodam, care este Olanda în miniatură. Când trecură prin fața aglomeratului aeroport Schiphol, Jeff spuse:

— Nu cu mult timp în urmă, terenul pe care se află acum aeroportul era în Marea Nordului. Schiphol înseamnă „cimitir de corăbii”.

Tracy se strânse mai tare lângă el.

— Sunt impresionată. E plăcut ca iubitul tău să fie un tip aşa deştept.

— Nu ți-am spus mai nimic deocamdată. Douăzeci şi cinci la sută din Țările de Jos este pământ asanat. Tot teritoriul țării se află la cinci metri sub nivelul mării.

— Sună cam sinistru.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Suntem absolut în siguranță, dacă puştiul ăla nu ne stropeşte cu apă.

Peste tot unde se duceau, Gemeetepolitie era după ei, şi în fiecare seară, Daniel Cooper studia rapoartele care i se aduceau inspectorului Van Duren. Nu conțineau nimic ieşit din comun, dar asta nu-i adormea bănuielile lui Cooper. „Pune ea ceva la cale”, se gândea el, „ceva mare. Mă întreb

dacă şi-a dat seama că e urmărită. Mă întreb dacă ştie că am s-o distrug”.

Din ce vedeau detectivii care îi urmăreau, cei doi se comportau exact ca nişte turişti.

Inspectorul Van Duren îi spuse lui Cooper:

— N-ar fi posibil să vă înşelaţi? Ar fi putut foarte bine să vină în Olanda doar ca să se distreze.

— Nu, răspunse Cooper, încăpăţânat. Nu mă înşel. N-o scăpa din ochi.

Avea presimţirea că timpul trece şi că, dacă Tracy Whitney nu face mai repede o mişcare, iar va fi suspendată urmărirea de către poliţie. Începu să-i însoţească pe detectivii care o urmăreau pe Tracy.

Tracy şi Jeff aveau la hotelul Amstel două camere care comunicau între ele.

— Ca să păstrăm aparenţa de respectabilitate, îi spusese Jeff lui Tracy, dar n-o să te las să stai departe de mine.

— Promiţi?

În fiecare noapte Jeff stătea la ea până în zori şi făceau dragoste toată noaptea. Era un amant schimbător, uneori era tandru şi afectuos, alteori sălbatic şi agresiv.

— Este prima dată, spuse Tracy în şoaptă, când mi-am dat seama cu adevărat la ce e bun corpul meu. Mulţumesc, iubirea mea.

— Plăcerea e de partea mea.

— Numai jumătate.

Colindau oraşul, aparent fără ţintă. Luau prânzul la Excelsior, restaurantul hotelului de l’Europe şi cina la Bowedery, şi gustară din toate cele douăzeci şi două de feluri de mâncare servite la restaurantul indonezian Bali. Mâncară erwtensoep, faimoasă supă olandeză de mazăre; savurară kutspot – cartofi, morcovi şi ceapă – şi boerenkool met worst, o mâncare făcută din treisprezece tipuri de

legume şi cu cârnaţi afumaţi. Se plimbară prin walletjes, cartierul cu felinare roşii din Amsterdam, unde prostituate grase, îmbrăcate în chimonouri, stăteau în vitrine, arătându-şi dotările generoase; în fiecare seară, raportul scris, care era trimis inspectorului Joop Van Duren, se încheia cu aceeaşi frază: „Nimic suspect".

„Răbdare", îşi spuse Daniel Cooper. „Răbdare."

La insistenţele lui Cooper, inspectorul Van Duren se duse la comisarul-şef Willems să-i ceară permisiunea de a plasa dispozitive de ascultare în camerele de hotel ale celor doi suspecţi. Permisiunea i-a fost refuzată.

— Când veţi avea argumente mai substanţiale, spuse comisarul-şef, întoarce-te la mine. Până atunci, nu pot să-ţi permit să asculţi convorbirile unor oameni care până acum sunt vinovaţi doar de vizitarea Olandei.

Discuţia aceasta avusese loc vineri. Luni dimineaţă, Tracy şi Jeff se duseră în Paulus Potterstraat, la Coster, centrul nestematelor din Amsterdam, să viziteze fabrica şi muzeul de diamante. Daniel Cooper făcea parte din echipa de urmărire. Fabrica era înţesată de turişti. Un ghid care vorbea în engleză îi conduse prin fabrică, explicându-le fiecare etapă a prelucrării diamantelor, iar la finalul turului îi introduse pe vizitatori într-o sală mare de expoziţie, care avea pereţii plini cu vitrine în care se aflau diamante de vânzare. Acesta era, evident, punctul culminant al vizitei. În mijlocul sălii era o casetă de sticlă montată ostentativ pe un piedestal înalt şi negru, iar înăuntru se găsea cel mai superb diamant pe care Tracy îl văzuse vreodată.

Ghidul anunţă cu mândrie:

— Iar aici, doamnelor şi domnilor, este faimosul diamant Lucullan, despre care aţi citit cu toţii. A fost achiziţionat mai de mult de un actor de teatru pentru soţia lui, care era

vedetă de film, şi valorează zece milioane de dolari. Este o piatră perfectă, unul dintre cele mai fine diamante din lume.

— Probabil că este ținta tuturor hoților de bijuterii, afirmă Jeff cu glas tare.

Daniel Cooper se apropie mai mult ca să audă mai bine.

Ghidul zâmbi cu indulgență.

— Nee, mijnheer. Arătă cu capul spre paznicul înarmat care stătea lângă exponat. Piatra aceasta este mai bine păzită decât bijuteriile păstrate în Turnul Londrei. Nu e niciun pericol. Dacă cineva atinge sticla vitrinei, porneşte alarma – en onmiddellijk! — şi toate ferestrele şi uşile sunt închise automat. Noaptea este pusă în funcțiune o perdea fotoelectrică, şi dacă cineva pătrunde în cameră, alarma sună direct la sediul poliției.

Jeff se uită la Tracy şi spuse:

— Presupun că nimeni s-o să fure vreodată diamantul acesta.

Cooper schimbă o privire cu unul dintre detectivi. În după-amiaza aceea, inspectorul Van Duren primi raportul în care era consemnată acea conversație.

A doua zi, Tracy şi Jeff vizitară Rijksmuseum. La intrare, Jeff luă un plan al muzeului şi apoi intrară amândoi în holul central, îndreptându-se spre Galeria de Onoare, plină de tablouri semnate Fra Angelico, Murillo, Rubens, Van Dyck şi Tiepolo. Merseră încet, oprindu-se în fața fiecărui tablou, apoi pătrunseră în Sala Rondul de noapte, unde se afla pictura celebră a lui Rembrandt. Acolo se opriră. Iar frumoasa Fien Hauer, polițista care îi urmărea, îşi spuse în gând: „O, Doamne!”

Titlul complet al lucrării este Compania căpitanului Franc Banning Cocq şi a locotenentului Willem van Ruytenburch şi înfățişează cu o claritate extraordinară de compoziție un grup de soldați care se pregătesc să pornească în rondul de

noapte, sub comanda căpitanului lor îmbrăcat într-o uniformă colorată. Zona din jurul tabloului era înconjurată de corzi de catifea care să țină vizitatorii la distanță, iar lângă el se afla un paznic.

— E greu de crezut, îi spuse Jeff lui Tracy, dar Rembrandt a avut multe necazuri din cauza acestui tablou.

— Dar de ce? Este fantastic.

— Cel care i-a comandat tabloul – căpitanul care este pictat aici – a fost nemulțumit că Rembrandt a acordat prea multă atenție celorlalte personaje din pictură. Jeff se întoarse spre paznic. Sper că tabloul ăsta este bine protejat.

— *Ja, mijnheer. Dacă cineva ar vrea să fure ceva din acest muzeu, ar trebui mai întâi să treacă de bariera electronică, de camerele de supraveghere, iar noaptea, de paznicii care patrulează cu câini.*

Jeff zâmbi degajat.

— Presupun că tabloul va rămâne aici pe veci.

La sfârşitul după-amiezii, conversația i-a fost raportată lui Van Duren.

— Rondul de noapte! exclamă el. Alstublieft, imposibil!

Daniel Cooper clipi spre el cu ochii lui miopi, cu privirea aceea uşor dementă.

La Centrul de Convenții din Amsterdam se desfăşura o expoziție de filatelie, iar Tracy şi Jeff sosiră printre primii. Sala era bine păzită, pentru că multe timbre de acolo erau neprețuite. Cooper şi detectivul olandez se uitau cum cei doi vizitatori se plimbau prin fața colecțiilor de timbre rare. Tracy şi Jeff se opriră în fața vitrinei unde era expus „British Guiana”, un timbru cu şase laturi, de un roşu neplăcut.

— Ce timbru urât, observă Tracy.

— Nu spune aşa, draga mea. E singurul timbru din lume de genul ăsta.

— Cât valorează?

— Un milion de dolari.

Curatorul încuviință din cap.

— Este adevărat, domnule. Multă lume nu își dă seama de asta când se uită la el. Dar văd că dumneavoastră, domnule, iubiți timbrele la fel ca mine. În ele se găsește toată istoria lumii.

Tracy și Jeff plecară mai departe, spre următoarea vitrină, și priviră un timbru „Jenny" cu imaginea răsturnată a unui avion.

— Ăsta e interesant, spuse Tracy.

Curatorul care stătea lângă vitrină spuse:

— Valorează...

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari, completă Jeff.

— Da, domnule. Exact.

Apoi se apropiară de un „misionar" hawaiian, de doi cenți, albastru.

— Ăsta valorează un sfert de milion de dolari, îi spuse Jeff lui Tracy.

Cooper îi urmărea acum îndeaproape pe cei doi, ascuns în mulțime.

Jeff arătă spre alt timbru:

— Uite unul rar. Un timbru de un penny cu ștampila poștei din Mauritius. În loc să scrie „preplătit", un gravor aiurit a scris „oficiu poștal". Azi valorează o grămadă de penny.

— Mi se par așa de mici și vulnerabile, spuse Tracy, și așa de ușor de furat.

Paznicul zâmbi de la locul său.

— Un hoț n-ar avea prea multe șanse aici, domnișoară. Vitrinele sunt protejate electronic, iar paznicii înarmați patrulează perimetrul expoziției zi și noapte.

— Ce ușurare, rosti Jeff relaxat. În ziua de azi trebuie să fii foarte atent, nu?

În după-amiaza aceea, Daniel Cooper şi inspectorul Joop Van Duren se duseră împreună la comisarul-şef Willems. Van Duren puse rapoartele de supraveghere pe biroul comisarului şi aşteptă.

— Nu e nimic clar aici, spuse comisarul în cele din urmă, dar trebuie să admit că suspecții voştri par să adulmece nişte ținte foarte valoroase. Bine, inspectore. Dă-i drumul. Ai permisiunea oficială de a plasa dispozitive de ascultare în camerele lor de hotel.

Daniel Cooper jubila. De acum nu mai exista intimitate pentru Tracy Whitney. Din clipa aceea avea să ştie tot ce gândeşte, tot ce spune şi tot ce face. Se gândi la Tracy şi la Jeff în pat şi îşi aminti atingerea lenjeriei lui Tracy pe obrazul lui. Mirosul acela aşa de fin şi de plăcut.

După-amiază se duse la biserică.

Când Tracy şi Jeff plecară de la hotel în seara aceea, pentru a merge la masă, o echipă de tehnicieni din poliție trecu la treabă şi instală emițătoare fără fir în camerele lor, ascunzându-le în spatele tablourilor, în lămpi sau sub masă.

Inspectorul Joop Van Duren închirie camera aflată chiar deasupra apartamentului lor, iar acolo tehnicienii instalară un receptor radio cu antenă, pe care îl conectară la un aparat de înregistrare.

— Este activat vocal, explică tehnicianul. Nu trebuie să stea nimeni aici să-l monitorizeze. Când cineva vorbeşte, înregistrează automat.

Dar Daniel Cooper voia să fie acolo. Trebuia să fie acolo, căci era voința lui Dumnezeu.

Capitolul 33

La primele ore ale dimineții următoare, Daniel Cooper, inspectorul Joop Van Duren şi tânărul lui asistent, detectivul Witkamp, erau în camera de deasupra celor doi şi ascultau conversația de mai jos.

— Mai vrei cafea? — vocea lui Jeff.

— Nu, mulțumesc, dragul meu. — vocea lui Tracy. Gustă puțin din brânza asta pe care ne-au trimis-o de la hotel. Este chiar extraordinară.

O scurtă tăcere.

— Mmm. Delicioasă. Ce vrei să facem azi, Tracy? Am putea să luăm maşina şi să mergem la Rotterdam.

— Ce-ar fi să stăm pur şi simplu în cameră, să ne relaxăm?

— Sună bine.

Daniel Cooper înțelese ce voiau să spună cei doi prin „relaxare" şi strânse din buze.

— Regina inaugurează un nou cămin pentru orfani.

— Frumos. Cred că olandezii sunt cei mai ospitalieri şi mai generoşi oameni din lume. Sunt iconoclaşti. Nu le plac regulile şi regulamentele.

Un hohot de râs.

— Desigur. De-aia ne şi plac aşa de mult.

O discuție obişnuită de dimineață, dintre doi amanți. „Cu câtă uşurință şi relaxare îşi vorbesc", se gândi Cooper. „Dar cum va plăti!"

— Apropo de generozitate – vocea lui Jeff –, ghici cine stă la hotelul nostru. Fantomaticul Maximilian Pierpont. L-am ratat atunci pe QE II.

— Iar eu l-am ratat în Orient Express.

— Probabil a venit aici să mai falimenteze vreo companie. Acum, că l-am întâlnit din nou, Tracy, chiar ar trebui să facem ceva. Adică, dacă tot e lângă noi...

Râsul lui Tracy.

— Sunt absolut de acord cu tine.

— Am înțeles că prietenul nostru are obiceiul să-şi ia la el tot felul de lucruri prețioase. Mă gândeam să...

Altă voce, de femeie.

— Dag, mijnheer, dag, mevrouw. Doriți să vă fac curățenie în cameră?

Van Duren se întoarse spre detectivul Witkamp.

— Vreau o echipă care să-l supravegheze pe Maximilian Pierpont. În secunda în care Whitney sau Stevens vine în contact cu el, în orice fel, vreau să ştiu.

Inspectorul Van Duren îi raporta comisarului-şef Toon Willems:

— S-ar putea să urmărească mai multe ținte, domnule comisar. Par foarte interesați de un american bogat, pe nume Maximilian Pierpont, au fost la o expoziție de timbre, s-au dus să vadă diamantul Lucullan la Muzeul de Diamante al Țărilor de Jos, au stat două ore în fața tabloului Rondul de noapte...

— Een diefstal van de Nachtwacht? Nee! Imposibil!

Comisarul-şef se rezemă de spătarul fotoliului şi începu să se întrebe dacă nu cumva îşi pierde timpul şi ține atâția polițişti ocupați degeaba. Erau prea multe speculații şi prea puține dovezi.

— Deci în momentul ăsta habar n-aveți ce țintă au.

— Nu, domnule comisar. Sunt sigur că nici ei nu ştiu. Dar în clipa în care se vor decide, ne vor informa.

Willems se încruntă.

— Vă vor informa?

— Microfoanele, explică Van Duren. Ei nu ştiu că sunt ascultați.

Poliția făcu descoperirea a doua zi dimineață, la ora nouă. Tracy şi Jeff îşi încheiau micul dejun în camera lui Tracy. La postul de ascultare de sus se aflau Daniel Cooper,

inspectorul Joop Van Duren şi detectivul Witkamp. Auziră zgomotul cafelei turnat în ceaşcă.

— Uite o chestie interesantă, Tracy. Prietenul nostru a avut dreptate. Ascultă: „Amro Bank transportă cu vaporul lingouri de aur în valoare de cinci milioane de dolari în Antilele Olandeze".

În camera de deasupra, detectivul Constable Witkamp spuse:

— E imposibil să...

— Ssst!

Ascultară.

— Mă întreb ce greutate poate să aibă cinci milioane în aur? — vocea lui Tracy.

— Nu pot să-ţi spun cu exactitate, draga mea. Cam şapte sute şaizeci de kilograme, vreo şaizeci şi şapte de lingouri. Ce e frumos la aurul ăsta e faptul că rămâne întotdeauna anonim. Îl topeşti şi poate să fie al oricui. Desigur, nu ar fi aşa uşor de scos lingourile astea din Olanda.

— Să presupunem că am putea să le scoatem, dar cum să pui mâna pe ele? Te duci la bancă şi le iei?

— Ceva de genul ăsta.

— Glumeşti.

— Nu glumesc niciodată când e vorba de atâţia bani. Tracy, ce-ar fi să dăm o fugă la Amro Bank şi să ne uităm puţin pe acolo?

— La ce te gândeşti?

— Îţi spun pe drum.

Se auzi o uşă, după care nu a mai fost nicio voce.

Inspectorul Van Duren îşi răsucea mustaţa plin de nervozitate.

— Nee! E imposibil să pună mâna pe aurul ăla. Eu, personal, le-am aprobat măsurile de securitate.

Daniel Cooper rosti sec:

— Dacă există o breşă în sistemul de securitate al băncii, Tracy Whitney o va găsi.

Inspectorul Van Duren făcu mari eforturi să-şi stăpânească temperamentul coleric. Americanul ăsta ciudat fusese o pacoste încă din prima clipă. Era greu să-i suporți aerele de superioritate, de parcă se credea trimisul lui Dumnezeu pe pământ. Dar inspectorul Van Duren era mai întâi de toate polițist şi avea ordin să coopereze cu omulețul ăsta ciudat.

Inspectorul se întoarse la Witkamp.

— Vreau să faci o echipă de supraveghere mai mare. Imediat. Vreau să vă puneți în mişcare toate contactele şi vreau fotografii. Clar?

— Da, domnule inspector.

— Şi foarte discret, te rog. Nu trebuie să-şi dea seama că sunt urmăriți.

— Da, domnule inspector.

Van Duren se uită la Cooper.

— Aşa. Acum te simți mai bine?

Cooper nu se sinchisi să-i răspundă.

În următoarele cinci zile, Tracy şi Jeff le dădură de lucru oamenilor lui Van Duren, iar Daniel Cooper examină cu grijă rapoartele zilnice. Noaptea, după ce detectivii părăseau postul de ascultare, Cooper rămânea. Aştepta să audă sunetele pe care le scoteau cei doi în timp ce făceau dragoste, aşa cum era el convins că făceau. Nu se auzea nimic, dar în mintea lui, Tracy gemea şi spunea: „O, da, dragule, da, da. O, Doamne, nu mai pot... e aşa de bine... Acum, o, acum...”

Apoi urma un suspin prelung şi întretăiat, după care se aşternea o tăcere moale, de catifea. Şi toate erau pentru el.

„Curând o să fii a mea”, se gândea Cooper. „Nimeni nu te va mai avea.”

Ziua, Tracy şi Jeff avură drumuri diferite, şi oriunde se duceau, poliţiştii erau după ei. Jeff vizită o imprimerie din apropiere de Leidseplein, iar cei doi detectivi îl urmăriră din stradă cum purtă o conversaţie foarte animată cu tipograful. După ce plecă, unul dintre poliţişti se duse după el. Celălalt intră în magazin şi îi prezentă tipografului legitimaţia plastifiată cu ştampila oficială, fotografia şi liniile roşu, alb, albastru aşezate în diagonală.

— Bărbatul care a ieşit acum de aici. Ce voia?

— A terminat cărţile de vizită. Vrea să-i fac altele.

— Dă-mi să văd.

Tipograful îi arătă modelul scris de mână:

Servicii de Securitate Amsterdam
Cornelius Wilson, Investigator-şef

A doua zi, poliţista Fien Hauer aştepta în faţa unui magazin în care se vindeau animale de companie de pe Leidseplein, în care intrase Tracy. După cincisprezece minute, când Tracy ieşi de acolo, Fien Hauer intră şi scoase legitimaţia.

— Ce-a vrut doamna care a plecat acum?

— A cumpărat un bol cu un peştişor auriu, doi papagali amorezi, un canar şi un porumbel.

O combinaţie ciudată.

— Un porumbel, aţi spus? Adică un porumbel obişnuit?

— Da, dar niciun magazin de animale nu are aşa ceva în stoc. Va trebui să găsim în altă parte.

— Şi unde trimiteţi toate astea?

— La hotelul unde stă, la Amstel.

În partea opusă a oraşului, Jeff stătea de vorbă cu vicepreşedintele băncii Amro. Discutară timp de treizeci de minute, şi, după ce Jeff părăsi sediul băncii, un detectiv intră în birou.

— Bărbatul care tocmai a ieşit. Vă rog să-mi spuneți de ce a fost aici.

— Domnul Wilson? Este investigator-şef la o companie de securitate cu care lucrează banca noastră. Vor să revizuiască sistemul de securitate.

— V-a cerut să discutați despre sistemul de securitate pe care îl folosiți în prezent?

— Păi, da, de fapt, despre asta am vorbit.

— Şi dumneavoastră i-ați spus?

— Desigur. Evident că mai întâi m-am asigurat şi am dat telefon la companie ca să văd dacă este în ordine.

— Unde ați sunat?

— La sediul companiei – numărul era trecut pe cartea de vizită.

În după-amiaza aceea, la ora trei, un camion blindat parcă în fața băncii Amro. De pe trotuarul opus, Jeff făcea fotografii camionului, în timp ce, la câțiva metri de el, un detectiv îl fotografia pe el.

La sediul poliției din Elansgracht, inspectorul Van Duren îi întinsese pe biroul comisarului-şef Toon Willems probele care începuseră să se adune.

— Şi ce înseamnă toate astea? întrebă comisarul cu vocea lui uscată şi subțire.

Daniel Cooper luă cuvântul:

— Vă spun eu ce vrea să facă. Vorbea apăsat, plin de convingere. Plănuieşte să fure lingourile de aur care vor fi transportate.

Toată lumea se uită la el. Comisarul Willems întrebă:

— Şi presupun că ştiți şi cum vrea să înfăptuiască acest miracol?

— Da.

El ştia ceva ce ei nu ştiau. Ştia şi inima, şi sufletul, şi mintea lui Tracy Whitney. Intrase în interiorul ei, ca să

poată gândi ca ea, să plănuiască la fel ca ea... şi să-i anticipeze fiecare mişcare.

— Se va folosi de un fals camion blindat, care să intre în bancă înaintea celui adevărat, după care va pleca cu lingourile.

— Pare destul de complicat, domnule Cooper.

Interveni şi inspectorul Van Duren:

— Nu ştiu care e şmecheria pe care vor s-o facă, dar sigur plănuiesc ceva, domnule comisar. Avem înregistrările cu vocile lor.

Daniel Cooper îşi aminti şi de sunetele pe care şi le imaginase: şoaptele, ţipetele şi gemetele din noapte. Se purta ca o cățea în călduri. Ei bine, unde o s-o pună el, n-o s-o mai atingă niciun bărbat.

Inspectorul spunea:

— Au aflat planurile de securitate de la bancă. Ştiu la ce oră este încărcat camionul blindat şi...

Comisarul-şef studia raportul pe care îl avea în față.

— Papagali amorezi, porumbel, peştişor auriu, canar – credeți că toate prostiile astea au legătură cu jaful?

— Nu, zise Van Duren.

— Da, zise Cooper.

Ofițerul Fien Hauer, îmbrăcată într-un costum strâmt de poliester, o urmări pe Tracy Whitney prin Prinsengracht, peste podul Magere, iar când aceasta ajunse pe partea cealaltă a canalului, Fien Hauer se uită după ea, frustrată, cum intră într-o cabină telefonică şi vorbeşte timp de cinci minute. Polițista n-ar fi fost mai lămurită nici dacă ar fi ascultat convorbirea.

Gunther Hartog, din Londra, spunea:

— Putem să ne bazăm pe Margo, dar are nevoie de mai mult timp – cel puțin două săptămâni.

Ascultă un moment.

— Înțeleg. Când e gata totul, o să te contactez. Ai grijă. Şi transmite-i lui Jeff complimente din partea mea.

Tracy puse receptorul în furcă şi ieşi din cabină. Înclină din cap, prietenoasă, spre femeia cu costum de poliester care aştepta lângă cabina telefonică.

A doua zi la ora unsprezece dimineața, un detectiv îi raporta inspectorului Van Duren:

— Sunt la compania de închirieri Wolters, domnule inspector. Jeff Stevens tocmai a închiriat o maşină de aici.

— Ce fel de maşină?

— O maşină de serviciu, domnule inspector.

— Ia-i datele. Stau în telefon.

Peste câteva minute, detectivul reveni:

— Am datele. Maşina este...

— Un microbuz de transport, şase metri lungime, doi metri lățime, osie dublă.

Urmă o tăcere uluită.

— Da, domnule inspector. De unde ştiți?

— Nu contează. Ce culoare?

— Albastră.

— Cine îl urmăreşte pe Stevens?

— Jacobs.

— Goed. Întoarce-te la sediu.

Joop Van Duren puse telefonul în furcă. Ridică privirea spre Daniel Cooper.

— Ai avut dreptate. Atâta că microbuzul e albastru.

— O să-l ducă la un atelier să-l vopsească.

Vopsitoria se afla într-un garaj de pe strada Damrak. Doi angajați vopseau maşina cu un spray, într-un gri-închis, iar Jeff aştepta. Pe acoperişul garajului, un detectiv făcea fotografii prin luminator.

Fotografiile i-au fost duse o oră mai târziu inspectorului Van Duren. Acesta le împinse lui Cooper.

— O vopseşte în aceeaşi culoare pe care o are şi adevărata maşină blindată. Am putea să-i ridicăm acum, să ştii.

— Sub ce acuzaţie? Că are nişte cărţi de vizită false şi că vopseşte o maşină? Singurul mod în care putem să ne asigurăm că acuzaţiile nu ne vor fi demontate este să-i prindem când iau lingourile.

„Scârba asta se poartă de parcă el ar conduce departamentul."

— Ce crezi că vor să facă acum?

Cooper studia cu atenţie fotografia. Maşina asta n-o să poată susţine greutatea aurului. Va trebui să consolideze podeaua.

Era un garaj mic şi dosnic în Muider Straat.

— Goede morgen, mijnheer. Cu ce pot să vă ajut?

— O să transport nişte fier vechi cu maşina asta, explică Jeff, şi nu sunt sigur că podeaua asta e destul de solidă ca să suporte greutatea. Aş vrea s-o întăresc cu nişte bare de metal. Ai putea să faci asta?

Mecanicul se apropie de maşină şi o studie.

— Ja. Nicio problemă.

— Bine.

— V-o pot face vrijdag – vineri.

— Eu speram s-o am mâine.

— *Morgen? Nee. Ik...*

— Îţi plătesc dublu.

— Donderdag – joi.

— Mâine. Îţi plătesc triplu.

Mecanicul se scărpină gânditor în bărbie.

— Mâine la ce oră?

— La prânz.

— Ja. OK.

— *Dank je wel.*

— *Tot uw dienst.*

La câteva momente după plecarea lui Jeff, un detectiv îl luase la întrebări pe mecanic.

În aceeaşi dimineaţă, echipa de experţi în urmăriri care primise sarcina s-o supravegheze pe Tracy se duse după ea la Oude Schans Canal, unde stătu o jumătate de oră de vorbă cu proprietarul unei barje. După ce ea plecă, unul dintre detectivi urcă pe barjă. Se legitimă în faţa proprietarului, care sorbea dintr-un pahar mare de bessenjenever, un gin tare făcut din coacăze roşii.

— Ce voia tânăra doamnă?

— Vrea să facă un tur al canalelor, împreună cu soţul ei. A închiriat barja de la mine pentru o săptămână.

— De când?

— De vineri. E o vacanţă frumoasă, mijnheer. Dacă vă interesează să faceţi şi dumneavoastră asta împreună cu soţia...

Detectivul plecase.

Porumbelul pe care Tracy îl comandase la magazin i-a fost adus la hotel într-o colivie. Daniel Cooper se duse iar la magazin şi îl chestionă pe proprietar.

— Ce fel de porumbel i-aţi dat?

— Păi, ce să vă spun, un porumbel obişnuit.

— Eşti sigur că nu e un porumbel călător?

— Da. Bărbatul chicoti. Ştiu sigur că nu este porumbel călător, fiindcă eu l-am prins cu mâna mea în Vondelpark.

Patru sute cincizeci de kilograme de aur şi un porumbel ordinar? De ce? se frământă Daniel Cooper.

Cu cinci zile înainte ca transferul de lingouri de la banca Amro să aibă loc, pe biroul inspectorului Joop Van Duren se adunase un morman imens de fotografii.

„Fiecare fotografie e o za din lanţul în care se va prinde”, îşi zise Daniel Cooper. Poliţiştii din Amsterdam n-au pic de

imaginație, dar Cooper trebuia să admită că măcar erau conştiincioşi. Fiecare pas care ducea spre iminenta infracțiune era fotografiat şi documentat. Era imposibil ca Tracy Whitney să scape de justiție. „Pedeapsa ei va fi mântuirea mea."

În ziua în care Jeff îşi luă duba proaspăt vopsită, se duse cu ea la un mic garaj pe care îl închiriase în apropiere de Oude Zijds Kolk, cea mai veche zonă a oraşului Amsterdam. La garaj i-au mai fost livrate şi şase lăzi mari de lemn, pe care scria APARATURĂ.

O fotografie cu lăzile stătea pe biroul inspectorului Van Duren, în timp ce el asculta ultimele înregistrări.

Vocea lui Jeff:

„— Când pleci cu maşina de la bancă spre barjă, să nu depăşeşti viteza legală. Vreau să ştiu precis cât durează drumul. la un cronometru.

— Dar tu nu vii cu mine, dragul meu?

— Nu. O să fiu ocupat.

— Dar de Monty ce ştii?

— O să ajungă joi seara."

— Cine e Monty? întrebă inspectorul Van Duren.

— Probabil vreun bărbat care să se dea drept al doilea angajat al companiei de securitate, afirmă Cooper. O să le trebuiască şi uniforme.

*

Magazinul de costume era pe Pieter Cornelisz Hooft Straat, într-un centru comercial.

— Am nevoie de două uniforme pentru o petrecere, îi explică Jeff vânzătorului. Ceva asemănător cu cea expusă în vitrină.

O oră mai târziu, inspectorul Van Duren se uita la fotografia uniformei de gardian.

— A comandat două. I-a spus vânzătorului că va trece joi să le ia.

Mărimea pe care o ceruse la cea de-a doua uniformă arăta că era destinată unui bărbat mult mai mare ca Jeff Stevens. Inspectorul spuse:

— Prietenul nostru Monty trebuie să aibă cam unu optzeci înălțime şi vreo sută de kilograme. O să le cer celor de la Interpol să caute prin baza lor de date, îl asigură el pe Daniel Cooper, şi, până la urmă, o să-i descoperim identitatea.

În garajul privat pe care îl închiriase, Jeff stătea ghemuit pe plafonul maşinii, iar Tracy la volan.

— Eşti gata? strigă Jeff. Acum.

Tracy apăsă un buton de pe bord. O prelată imensă, pe care scria HEINEKEN HOLLAND BEER, s-a lăsat de o parte şi de alta a dubei.

— Merge! se bucură Jeff.

— *Heineken beer? Alstublieft!*

Inspectorul Van Duren se uită în jur la detectivii adunați în biroul său. Pereții erau plini de fotografii frapante şi hârtiuțe.

Daniel Cooper stătea tăcut în fundul camerei. Din punctul lui de vedere, şedința asta era o pierdere de timp. El anticipase de mult toate mişcările pe care Tracy Whitney şi amantul ei le vor face. Intraseră direct în capcană, iar acum capcana începea să se închidă. În timp ce detectivii din birou erau din ce în ce mai bucuroşi, Cooper simțea în mod ciudat un anticlimax.

— Toate piesele s-au potrivit la fix, spunea inspectorul Van Duren. Suspecții ştiu la ce oră trebuie să vină adevărata maşină blindată la bancă. Planul lor e să ajungă

cu o jumătate de oră mai devreme, dându-se drept angajați ai companiei de transport valori. Până când va ajunge maşina blindată, ei vor fi de mult plecați.

Van Duren arătă spre fotografia unei maşini blindate.

— Vor pleca de la bancă cu o maşină ca asta, dar peste o sută cincizeci de metri, pe o străduță laterală – arătă la fotografia cu maşina care avea reclama la berea Heineken – maşina va arăta dintr-odată aşa.

Un detectiv din spatele sălii întrebă:

— Ştiți cumva şi cum vor să scoată aurul din țară, domnule inspector?

Van Duren indică o fotografie care o înfățişa pe Tracy urcând pe barjă.

— Mai întâi, cu o barjă. Olanda e traversată de canale şi râuri pe care şi-ar putea pierde urma multă vreme. Arătă apoi spre o fotografie făcută din aer, în care se vedea maşina care se îndrepta spre canal. Au calculat să vadă cât le ia să ajungă de la bancă la barja pe care au închiriat-o. Ar avea destul timp să descarce lingourile pe barjă şi să plece de acolo înainte să înceapă cineva să aibă suspiciuni. Van Duren se duse spre ultima fotografie de pe perete, în care se vedea un cargobot. Acum două zile, Jeff Stevens a rezervat un spațiu de marfă pe transportatorul Oresta, care pleacă săptămâna viitoare la Rotterdam. Încărcătura a fost înregistrată ca aparatură, cu destinația Hong Kong.

Se întoarse cu fața spre oamenii din birou.

— Ei bine, domnilor, o să facem o mică modificare în planul lor. Îi vom lăsa să ia lingourile de la bancă şi să le încarce în camion. Se uită la Daniel Cooper şi zâmbi. Flagrant delict. O să-i prindem pe isteții ăştia în flagrant delict.

Un detectiv o urmări pe Tracy la un oficiu American Express, de unde ridică un mic colet; se întoarse imediat la hotelul ei.

— A fost imposibil să aflăm ce se afla în colet, îi spuse inspectorul Van Duren lui Cooper. Am căutat în ambele camere, după ce au plecat, dar nu s-a găsit nimic nou.

*

Computerele Interpolului nu au reuşit să furnizeze nicio informație despre acel Monty de o sută de kilograme.

La Amstel, joi seara, târziu, Daniel Cooper, inspectorul Van Duren şi detectivul Witkamp, erau în camera de deasupra celor doi, ascultându-i.

Vocea lui Jeff:

— Dacă ajungem la bancă exact cu treizeci de minute mai înainte de ora la care este planificată maşina blindată, o să avem timp destul să încărcăm aurul şi să dispărem. Până când ajunge maşina, noi trebuie să depozităm aurul pe barjă.

Vocea lui Tracy:

— Am pus mecanicul să verifice maşina şi să-i facă plinul. Este gata.

Detectivul Witkamp rosti:

— N-ai cum să nu-i admiri. Nu au lăsat nimic la întâmplare.

— Mai devreme sau mai târziu, toți greşesc, zise sec inspectorul Van Duren.

Daniel Cooper nu spunea nimic, asculta.

— Tracy, când terminăm cu toate astea, nu ți-ar plăcea să facem săpăturile alea de care am vorbit?

— Tunisia? Pare un paradis, dragul meu.

— Perfect. O să aranjez. De acum încolo nu mai facem altceva decât să ne relaxăm şi să ne bucurăm de viaţă.

Inspectorul Van Duren murmură:

— Eu zic că următorii douăzeci de ani vi i-aţi aranjat bine de tot. Se ridică şi se întinse. Ei, eu cred că putem să mergem la culcare. Avem totul pregătit pentru mâine-dimineaţă, şi toţi avem nevoie de un somn bun.

Daniel Cooper nu putea să doarmă. Vedea aievea cum Tracy este prinsă şi bruscată de poliţişti, vedea groaza care i se întipărea ei pe faţă. Îl excita. Se duse la baie şi dădu drumul la apa caldă. Îşi scoase ochelarii, se dezbrăcă de pijama şi se băgă în apa fierbinte. Era aproape gata, iar ea va plăti, aşa cum le făcuse el să plătească şi pe celelalte târfe. Mâine pe vremea asta va fi în drum spre casă. „Nu, nu spre casă", se corectă Daniel Cooper. „În apartamentul meu." Acasă era un loc cald, sigur, unde mama lui îl iubea mai mult decât iubea pe oricine din lumea asta.

— Tu eşti micul meu bărbat, spunea ea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Tatăl lui Daniel dispăruse când avea patru ani, iar la început el se învinovăţise, dar mama lui îi explicase că de vină era o altă femeie. O ura pe femeia aceea, pentru că o făcuse pe mama lui să plângă. N-o văzuse niciodată, dar ştia că e o târfă, fiindcă o auzise pe mama că îi spunea aşa. Mai târziu, era fericit că femeia aia îl luase pe taică-său, fiindcă acum mama era numai a lui. Iernile din Minnesota erau reci, iar mama lui Daniel îi dădea voie să se strecoare la ea în pat, sub plătura caldă.

— Într-o zi o să mă căsătoresc cu tine, îi promisese Daniel, iar mama râsese şi îl mângâiase pe păr.

Daniel era întotdeauna primul din clasă. Voia ca mama să fie mândră de el.

„Ce băiețel deştept aveți, doamnă Cooper.”

„Ştiu. Nu e niciunul mai deştept ca micul meu bărbat.”

Când Daniel avea aproape şapte ani, mama lui îl invitase la masă pe vecinul lor, un bărbat uriaş şi păros, iar Daniel se îmbolnăvise. Zăcuse o săptămână în pat, cu febră periculos de mare, iar mama lui îi promisese că nu va mai face asta niciodată. „Nu am nevoie de nimeni pe lumea asta în afară de tine, Daniel.”

Nimeni nu era mai fericit ca el. Mama lui era cea mai frumoasă femeie din lume. Când ea nu era acasă, Daniel se ducea în dormitorul ei şi deschidea sertarele de la dulap. Scotea de acolo un articol de lenjerie şi îşi freca obrajii cu materialul fin. Mirosea, o, aşa de frumos.

Rămase întins în cada cu apă caldă din hotelul de la Amsterdam, cu ochii închişi, amintindu-şi de ziua îngrozitoare în care murise mama lui. Era ziua lui, împlinea doisprezece ani. Îl trimiseseră acasă de la şcoală, fiindcă îl durea urechea. Se prefăcuse că îl durea mai tare decât în realitate, fiindcă voia să se ducă acasă, unde mama lui urma să-l alinte, să-l culce în patul ei şi să îl îngrijească. Daniel, ajuns acasă, intrase în dormitorul mamei, iar ea era în pat, goală, numai că nu era singură. Îi făcea nişte lucruri oribile bărbatului care locuia în casa de alături. Daniel văzuse cum ea începe să-i sărute pieptul acela păros şi burta umflată, apoi sărutul ei ajunsese mai jos, spre arma aceea roşie şi uriaşă dintre picioarele lui. Înainte să pună gura acolo, Daniel auzise cum mama lui geme şi spune „O, te iubesc!”

Iar asta era mai greţos ca orice. Daniel se dusese repede în baie şi vomitase, murdărindu-se din cap până în picioare. Se dezbrăcase cu grijă şi se curăţase bine, fiindcă mama lui îl învăţase să fie ordonat. Urechea îl durea acum foarte tare. Auzise voci pe hol şi ascultase.

Mama lui spunea:

— Ar trebui să pleci acum, dragul meu. Trebuie să fac o baie şi să mă îmbrac. De acum trebuie să se întoarcă Daniel de la şcoală. Îi pregătesc o petrecere de ziua lui. Ne vedem mâine, iubitule.

Se auzise zgomotul uşii care se închide, apoi cum curge apa în baia mamei sale. Doar că acum nu mai era mama lui. Era o curvă care făcea treburi murdare în pat cu bărbaţii, lucruri pe care cu el nu le făcuse niciodată.

Intrase în baia ei, dezbrăcat, iar ea era în cadă, cu un zâmbet aşternut pe faţa ei de curvă. Întorsese capul, îl văzuse şi spusese:

— Daniel, scumpule! Ce vrei să...

El avea în mână o foarfecă grea de croitorie.

— Daniel...

Gura ei devenise un O cu contur roz, dar nu scosese niciun sunet până când el nu înfipsese prima oară foarfeca în pieptul străinei aceleia din cadă. El acompania ţipetele ei cu propriile lui strigăte:

— Curvă! Curvă! Curvă!

Era stropit peste tot de sângele ei. Intrase sub duş la ea şi se frecase până i se înroşise pielea.

Bărbatul care stătea alături o ucisese pe mama lui şi acum trebuia să plătească.

După aceea, parcă toate se petrecuseră cu o claritate divină, ca şi cum ar fi fost o scenă în reluare. Daniel ştersese amprentele de pe foarfeca aceea cu un prosop şi apoi o aruncase în cadă. Se auzise un zăngănit înfundat când se lovise de emailul căzii. Se îmbrăcase şi dăduse telefon la poliţie. Veniseră două maşini, cu sirenele pornite, şi apoi încă o maşină plină cu poliţişti; îi puseseră întrebări lui Daniel, iar el le spusese cum venise mai devreme de la şcoală fiindcă îl dureau urechile, şi cum îl văzuse pe vecinul lor, Fred Zimmer, ieşind pe uşa din spate. Când îl

interogaseră pe bărbat, el recunoscuse că era iubitul mamei lui Daniel, dar negase că ar fi ucis-o. La tribunal, mărturia lui Daniel îl condamnase pe Zimmer.

— Când ai venit de la şcoală, l-ai văzut pe vecinul tău, Fred Zimmer, fugind din casă pe uşa din spate?

— Da, domnule.

— L-ai văzut bine?

— Da, domnule. Avea mâinile pline de sânge.

— Ce ai făcut atunci, Daniel?

— Eu am... m-am speriat. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva groaznic cu mama mea.

— Şi apoi ai intrat în casă?

— Da, domnule.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am strigat „Mamă!”. Şi ea nu a răspuns, aşa că m-am dus în baia ei şi...

În clipa aceea băieţelul începuse să plângă în hohote isterice şi trebuise să fie scos din boxa martorilor.

Fred Zimmer fusese executat treisprezece luni mai târziu. Între timp, micul Daniel fu trimis să stea la o rudă îndepărtată din Texas, mătuşa Matiţe, pe care n-o mai văzuse niciodată. Era o femeie aspră, o baptistă habotnică, cu un pronunţat simţ al dreptăţii şi cu o convingere nestrămutată că focul iadului îi aşteaptă pe toţi păcătoşii. În casa ei nu era nici iubire, nici bucurie şi nici milă, iar Daniel crescuse în atmosfera aceea, îngrozit de conştiinţa secretă a vinovăţiei lui şi de damnarea care îl aştepta. La scurt timp după uciderea mamei, Daniel începuse să aibă probleme de vedere. Doctorii spuneau că era o problemă psihosomatică.

— Încearcă să blocheze ceva ce nu vrea să vadă, spuseseră doctorii.

Lentilele ochelarilor lui deveneau tot mai groase.

La şaptesprezece ani, Daniel fugise pentru totdeauna din casa mătuşii Mattie şi din Texas. Făcuse autostopul până la

New York, unde se angajase curier la Asociația Internațională de Asigurări şi Protecție. În trei ani ajunsese investigator. Devenise cel mai bun dintre angajații lor. Nu ceruse niciodată măriri de salariu sau condiții mai bune de muncă. Era indiferent la toate astea. Era mâna dreaptă a Domnului lui, biciul cu care acesta îi pedepsea pe cei răi.

Daniel Cooper ieşi din baie şi se pregăti de culcare. „Mâine", se gândi el. „Mâine va fi ziua în care târfa îşi va primi răsplata."

Ar fi vrut să fie şi mama lui aici, să vadă.

Capitolul 34

Amsterdam
Vineri, 22 august, ora 8.00

Daniel Cooper şi cei doi detectivi care aveau misiunea să stea la postul de ascultare îi auzeau pe Tracy şi Jeff stând de vorbă în timp ce îşi luau micul dejun.

— Un pateu, Jeff? Cafea?

— Nu, mersi.

Daniel Cooper se gândi: „E ultimul mic dejun pe care îl vor lua împreună".

— Ştii de ce sunt nerăbdătoare? Abia aştept să facem excursia aceea pe barjă.

— Asta-i ziua cea mare, iar tu eşti nerăbdătoare să ne plimbăm cu barja? De ce?

— Pentru că o să fim doar noi doi. Crezi că sunt nebună?

— Clar. Dar eşti nebuna mea.

— Pupic.

Zgomotul unui sărut.

„Ar trebui să fie mai speriată", îşi spuse Cooper. „Vreau să fie speriată."

— Într-un fel, îmi pare rău că plecăm de aici, Jeff.

— Încearcă să vezi lucrurile aşa, draga mea. După experienţa asta, nu vom fi mai săraci.

Râsul lui Tracy.

— Ai dreptate.

La ora 9.00, discuţia încă mai continua, iar Cooper se gândea: „Ar trebui să se pregătească. Ar trebui să-şi facă planurile de ultim moment. Dar Monty? Unde se vor întâlni cu el?”

Jeff spunea:

— Draga mea, vrei să te ocupi tu de portar, înainte de a face formalităţile de plecare? Eu o să fiu cam ocupat.

— Desigur. S-a purtat minunat. De ce nu avem şi în State portari?

— Presupun că numai în Europa se obişnuieşte. Ştii de la ce a pornit?

— Nu.

— În 1627, în Franţa, regele Hugh a construit o închisoare la Paris şi a pus un nobil să se ocupe de ea. I-a dat titlul de comte des cierges, sau concierge, cum ar veni, „contele lumânărilor”. Plata lui era două lire şi jarul de la şemineul regelui. După aceea, toţi cei care aveau grijă de o închisoare sau de un castel s-au numit concierge, şi până la urmă aşa li s-a spus şi celor de la hotel.

„Ce dracu’ vorbesc atât?” se întrebă Cooper. „E nouă jumate. Ar trebui să plece.”

Vocea lui Tracy:

— Nu-mi spune de unde ştii asta – ai ieşit odată cu o frumoasă concierge.

O altă voce de femeie:

— *Goede morgen, mvrouw, mijnheer.*

Vocea lui Jeff:

— Nu există aşa ceva.

Vocea femeii, uimită:

— *Ik begrijp het niet.*

Vocea lui Tracy:

— Pun pariu că dacă ar exista, le-ai găsi tu.

— Ce dracu' se întâmplă acolo? întrebă Cooper.

Detectivii păreau perplecşi.

— Nu ştiu. Camerista l-a sunat pe manager. A venit să facă ordine în cameră, dar zice că nu înţelege – aude voci, dar nu vede pe nimeni.

— Ce?!

Cooper fu în picioare într-o secundă, fugi la uşă şi zbură pe scări. Peste câteva momente, el şi cei doi detectivi dădeau buzna în apartamentul lui Tracy. În afară de camerista tulburată, nu mai era nimeni. Pe măsuţa de cafea aşezată în faţa canapelei era un casetofon care mergea.

Vocea lui Jeff: „Cred că m-am răzgândit în legătură cu cafeaua. Mai e caldă?"

Vocea lui Tracy: „Îhî".

Cooper şi detectivii se holbau la aparat şi nu le venea să creadă.

— Nu... nu înţeleg, se bâlbâi unul dintre detectivi.

— Care-i numărul de urgenţă la poliţie? ţipă Cooper.

— Douăzeci şi doi douăzeci şi doi douăzeci şi doi.

Cooper se repezi la telefon şi formă numărul.

Vocea lui Jeff se auzea din casetofon: „Ştii, am impresia că e mai bună cafeaua lor decât a noastră. Mă întreb cum o prepară".

Cooper ţipă în receptor:

— Sunt Daniel Cooper. Luaţi legătura cu inspectorul Van Duren. Spuneţi-i că Tracy Whitney şi Stevens au dispărut. Spuneţi-i să verifice la garaj şi să vadă dacă maşina e acolo. Eu plec la bancă!

Trânti receptorul în furcă.

Vocea lui Tracy spunea: „Ai băut vreodată cafea cu coji de ou? E chiar..."

Cooper ieşise din cameră.

Inspectorul Van Duren spuse:

— Este în regulă. Maşina a plecat de la garaj. Vin încoace.

Van Duren, Cooper şi doi detectivi erau la postul de comandă al poliției, amplasat pe acoperişul unei clădiri din fața băncii Amro.

— Probabil s-au hotărât să-şi devanseze puțin planul când şi-au dat seama că sunt ascultați, dar calmează-te, prietene, zise inspectorul. Uite.

Îl împinse uşor pe Cooper spre telescopul puternic montat pe acoperiş. Pe strada de sub ei, un bărbat îmbrăcat în uniformă de îngrijitor lustruia sârguincios placa de alamă pe care era gravat numele băncii... un măturător curăța strada... un vânzător de ziare stătea în colțul străzii... trei muncitori veniseră la lucru. Toți erau echipați cu stații miniaturale de emisie-recepție.

Van Duren vorbi în stația lui:

— Punctul A?

Îngrijitorul răspunse:

— Vă aud, domnule inspector.

— Punctul B?

— V-am recepționat, domnule. Asta spunea măturătorul.

— Punctul C?

Vânzătorul de ziare ridică privirea şi dădu din cap.

— Punctul D?

Muncitorii îşi întrerupseră lucrul, iar unul dintre ei spuse în stație:

— Totul e pregătit aici, domnule.

Inspectorul se întoarse spre Cooper.

— Nu-ți face griji. Aurul este încă în bancă, la loc sigur. Singurul mod în care pot pune mâna pe el e să vină aici să-l ia. În clipa în care vor intra în bancă, ambele capete ale străzii vor fi blocate. E imposibil să scape. Se uită la ceas.

— Maşina trebuie să apară din clipă în clipă.

În sediul băncii, tensiunea era în creştere. Angajaţii fuseseră informaţi în legătură cu ce avea să se întâmple, iar paznicilor li se spusese să dea o mână de ajutor la încărcare, atunci când va veni maşina. Toată lumea trebuia să fie cooperantă.

Detectivul deghizat din faţa băncii continua să lucreze, uitându-se pe furiş spre capătul străzii, să vadă maşina.

Pe acoperiş, inspectorul Van Duren întrebă, pentru a zecea oară:

— Nu se vede nici acum maşina aia nenorocită?

— *Nee.*

Detectivul Witkamp se uită la ceas.

— Au întârziat treisprezece minute de la ora stabilită. Dacă ei...

Staţia de emisie-recepţie prinse viaţă:

— Domnule inspector! A apărut maşina! A traversat Rozengracht şi se îndreaptă spre bancă. Ar trebui s-o vedeţi şi de acolo într-un minut.

Aerul părea brusc încărcat de electricitate. Inspectorul Van Duren spuse repede în staţie:

— Atenţiune, către toate unităţile. Peştii sunt în plasă. Lăsaţi-i să înoate.

O maşină blindată cenuşie ajunse la intrarea în bancă şi opri. În timp ce Cooper şi Van Duren se uitau de sus, doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma companiei de securitate coborâră din maşină şi intrară în bancă.

— Unde e ea? Unde e Tracy Withney? întrebă Cooper cu glas tare.

— Nu contează, îl asigură inspectorul Van Duren. N-o să stea departe de aur.

Şi chiar dacă ar sta, se gândi Cooper, tot nu ar conta. Înregistrările erau suficiente s-o condamne.

Angajaţii băncii, speriaţi, îi ajutară pe cei doi bărbaţi să încarce lingourile de aur din depozit în cărucioare şi le împinseră până la maşină. Cooper şi Van Duren urmăreau de pe acoperişul de vizavi siluetele îndepărtate. Încărcarea dură opt minute. După ce uşile din spate ale maşinii fură încuiate şi cei doi bărbaţi se urcară în faţă, inspectorul Van Duren urlă în staţie:

— *Vlug! Pas op! Toate unităţile să se apropie imediat! Apropiaţi-vă!*

Se dezlănţui haosul. Îngrijitorul, vânzătorul de ziare, muncitorii îmbrăcaţi în salopetă şi un roi de detectivi fugiră spre maşina blindată şi o înconjurară, cu pistoalele în mână. Pe stradă, traficul fusese blocat pe ambele sensuri.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Cooper şi zâmbi.

— E destul de flagrant delict pentru tine? Hai să-i săltăm.

„În sfârşit, s-a terminat", îşi zise Cooper.

Coborâră repede în stradă. Cei doi bărbaţi erau acum pe trotuar, cu faţa la perete, cu mâinile ridicate, înconjuraţi de detectivi înarmaţi. Daniel Cooper şi inspectorul Van Duren îşi făcură loc printre ei.

— Puteţi să vă întoarceţi acum, spuse Van Duren. Sunteţi arestaţi.

Cei doi se întoarseră cu faţa spre detectivi, pământii la faţă. Daniel Cooper şi inspectorul Van Duren îi priviră şocaţi. Erau doi bărbaţi cu totul necunoscuţi.

— Cine... cine sunteţi voi? întrebă inspectorul Van Duren.

— Noi suntem... de la compania de securitate, se bâlbâi unul dintre ei. Nu trageţi. Vă rugăm, nu trageţi.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Cooper.

— Planul lor a eşuat. Vocea lui avea ceva isteric. Au abandonat.

Daniel Cooper simţi fierea verde care se formează în stomac, umplându-i încet pieptul şi urcând spre gât, şi, din

cauza aceasta, când reuşi în sfârşit să articuleze, vocea lui era sugrumată:

— Nu. N-a eşuat nimic.

— Ce tot spui?

— Nici nu au urmărit să fure aurul. Toată înscenarea asta nu a fost decât o momeală.

— E imposibil! Păi, toate astea, maşina, barja, uniformele... avem fotografii...

— Nu pricepi? Şi-au dat seama. Au ştiut de la bun început că suntem pe urmele lor!

Faţa inspectorului Van Duren se albi.

— O, Doamne! Zijn ze?... Unde sunt?

*

Pe Paulus Potterstraat, Tracy şi Jeff se apropiau de fabrica de prelucrare a diamantelor Coster. Jeff avea barbă şi mustaţă, iar forma obrajilor şi a nasului fusese remodelată cu nişte bureţi. Era îmbrăcat în trening şi avea un rucsac. Tracy avea perucă neagră, o rochie de gravidă şi o burtă falsă, machiaj gros şi ochelari de soare. Avea o servietă mare şi un pachet rotund înfăşurat în hârtie maro. Cei doi intrară în holul fabricii, unde se alăturară grupului de turişti care ascultau explicaţiile ghidului. „... şi acum, dacă veniţi cu mine, doamnelor şi domnilor, o să-i vedeţi la lucru pe şlefuitorii de diamante şi o să aveţi ocazia să şi cumpăraţi, dacă doriţi, nişte diamante foarte fine făcute aici”.

Cu ghidul în frunte, mulţimea intră pe uşile fabricii. Tracy mergea odată cu grupul, în timp ce Jeff rămăsese în urmă. Când cei din faţa lui se îndepărtară, Jeff se întoarse şi porni în fugă pe o scară exterioară care ducea spre subsol. Deschise rucsacul şi scoase de acolo o salopetă cu pete

unsuroase şi o mică trusă de scule. Îmbrăcă salopeta, se apropie de panoul electric şi se uită la ceas.

Sus, Tracy era în mijlocul grupului, deplasându-se din cameră în cameră, pe măsură ce ghidul le arăta diversele stadii prin care trec diamantele în procesul de finisare. Din când în când, Tracy îşi arunca ochii spre ceas. Turul întârziase cu cinci minute. Ar fi vrut ca ghidul să se mişte mai repede.

În sfârşit, la finalul turului, intrară în camera cu vitrine. Ghidul se apropie de piedestalul înconjurat cu cordoane.

— În această casetă de sticlă, anunţă el cu mândrie, este diamantul Lucullus, unul dintre cele mai valoroase diamante din lume. A fost cumpărat iniţial de un celebru actor de teatru pentru soţia lui, care era vedetă de film. Valoarea lui este estimată la zece milioane de dolari şi este protejat de cel mai modern...

Luminile se stinseră. Alarma se porni imediat şi nişte panouri de oţel se lăsară în faţa uşilor şi a ferestrelor, sigilând toate ieşirile. Câţiva turişti începură să ţipe.

— Vă rog! încercă ghidul să-şi facă vocea auzită prin hărmălaie. Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Este o simplă pană de curent. În clipa în care generatorul de rezervă o să...

Lumina se aprinse din nou.

— Vedeţi? spuse ghidul, liniştitor. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Un turist german, în lederhosen, arătă cu mâna spre panourile de oţel.

— Ce sunt alea?

— O măsură de precauţie, explică ghidul.

Scoase o cheie cu aspect ciudat, o introduse într-un orificiu din perete şi o răsuci. Panourile de oţel se retraseră din faţa uşilor şi a ferestrelor. Un telefon de pe birou începu să sune, iar ghidul ridică receptorul.

— Hendrik la telefon. Mulțumesc, domnule căpitan. Nu, totul e în regulă. A fost o alarmă falsă. Probabil un scurtcircuit. O să cer imediat să se verifice. Da, domnule. Așează receptorul în furcă și se întoarse spre grup. Scuzele mele, doamnelor și domnilor. Când ai o asemenea piatră prețioasă, trebuie să fii foarte precaut. Acum, cei dintre dumneavoastră care doresc să cumpere diamantele noastre fine...

Luminile se stinseră iar. Alarma începu să sune, iar panourile de oțel coborâră din nou.

O femeie țipă din mulțime:

— Hai să plecăm de aici, Harry.

— Taci odată, Diane, mormăi soțul ei.

Jos, la subsol, Jeff stătea în fața panoului electric, ascultând țipetele turiștilor din camera de deasupra. Așteptă câteva clipe, apoi apăsă din nou pe butonul întrerupătorului. Sus, luminile se aprinseră.

— Doamnelor și domnilor, țipa ghidul în mijlocul vacarmului. E doar un incident tehnic.

Scoase iar cheia și o răsuci în gaura din perete. Panourile de oțel se ridicară.

Telefonul sună, și ghidul se grăbi să răspundă:

— Hendrik la telefon. Nu, domnule căpitan. Da. O să rezolvăm cât se poate de repede. Mulțumesc.

Se deschise o ușă, și Jeff intră cu trusa de scule în mână și cu șapca dată pe spate.

Îi făcu semn ghidului.

— Care-i treaba? Cineva a anunțat o problemă la circuitul electric.

— Luminile se sting și se aprind, îi explică bărbatul. Vezi dacă poți să rezolvi repede, te rog. Se întoarse spre turiști, cu un zâmbet forțat. Ce-ar fi să vă apropiați de această vitrină ca să vă alegeți un diamant așa de fin, la un preț foarte rezonabil?

Grupul de turişti se apropiară de vitrină. Jeff, fără să fie observat de mulțimea care se înghesuia în fața vitrinei, scoase un mic obiect cilindric din salopetă, trase de o tijă şi aruncă dispozitivul în spatele piedestalului pe care era aşezat diamantul Lucullan. Maşinăria începu să scoată scântei şi fum.

Jeff strigă la ghid:

— Hei! Uite unde e problema. Aveți un scurtcircuit la cablurile de sub podea.

O femeie începu să țipe:

— Foc!

— Vă rog, toată lumea, strigă ghidul. Nu intrați în panică. Păstrați-vă calmul. Se întoarse la Jeff şi rosti printre dinți: Repară-l! Repară-l!

— Nicio problemă, răspunse Jeff degajat.

Se apropie de cordoanele de catifea din jurul piedestalului.

— Nee! strigă paznicul. Nu ai voie să te apropii!

Jeff ridică din umeri.

— Din partea mea, nicio problemă. Atunci repară tu.

Se întoarse şi dădu să plece.

Fumul era din ce în ce mai dens. Oamenii începuseră iar să se panicheze.

— Stai! strigă ghidul, rugător. Aşteaptă o clipă. Dădu fuga la telefon şi formă un număr. Domnule căpitan? Hendrik sunt. Vreau să vă rog să opriți alarmele; avem o mică problemă. Da, domnule. Se uită la Jeff. De cât timp ai nevoie?

— Cinci minute, zise Jeff.

— Cinci minute, repetă ghidul la telefon. Dank je wel. Puse receptorul în furcă. În zece secunde, alarmele vor fi deconectate. Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Nu oprim niciodată alarma!

— N-am decât două mâini, prietene.

Jeff aşteptă zece secunde, apoi intră în spaţiul înconjurat de cordoane şi se apropie de piedestal. Hendrik îi făcu semn gardianului înarmat, acesta dădu din cap şi stătu cu ochii pe Jeff.

El lucra în spatele piedestalului. Ghidul, excedat, se întoarse din nou spre grup.

— Acum, doamnelor şi domnilor, aşa cum v-am spus, avem aici o colecţie frumoasă de diamante la preţuri incredibil de mici. Puteţi plăti cu cardul, cu cecuri de călătorie – chicoti slab – şi chiar cash.

Tracy stătea în faţa vitrinei.

— Achiziţionaţi diamante? îl întrebă ea pe ghid cu glas tare.

Ghidul se holbă la ea.

— Poftim?

— Soţul meu face prospecţiuni. Tocmai s-a întors din Africa şi vreau să vând astea.

În timp ce vorbea, deschise servieta pe care o avea la ea, dar pentru că o ţinea invers, un torent de diamante strălucitoare se revărsă pe jos, împrăştiindu-se în toată camera.

— Diamantele mele! ţipă Tracy. Ajutaţi-mă!

Fu o clipă de tăcere îngheţată şi apoi se dezlănţui iadul. Grupul politicos se transformă în gloată. Oamenii se lăsară în patru labe şi începură să adune diamantele, îmbrâncindu-se cu coatele.

— Am luat ceva...

— Ia şi tu un pumn, John...

— Dă-i drumul, ăla-i al meu...

Ghidul şi gardianul rămaseseră şocaţi. Erau purtaţi încoace şi încolo de masa de oameni lacomi care se îmbrânceau şi îşi umpleau buzunarele şi genţile cu diamante.

Gardianul început să strige: „Înapoi! Opriți-vă!”, dar fu trântit la podea.

Un autobuz abia descărcase un grup de italieni, care intrară în sală şi, după ce înțeleseră ce se întâmplă, se alăturară şi ei căutătorilor frenetici de diamante.

Gardianul încercă să se ridice şi să apese butonul de alarmă, dar talazul uman îl împiedică. Călcau peste el. Toată lumea îşi pierduse dintr-odată mințile. Era un coşmar care părea că nu se mai sfârşeşte.

Când gardianul năucit reuşi în cele din urmă să se ridice de jos, se împinse prin mulțime, ajunse la piedestal şi rămase acolo, uitându-se şi nevenindu-i să creadă.

Diamantul Lucullan dispăruse.

La fel dispăruseră şi femeia gravidă, şi electricianul.

Tracy îşi curăță machiajul şi îşi scoase burta falsă într-o cabină de la o baie publică din Oosterpark, la câteva sute de metri de fabrică. Cu pachetul înfăşurat în hârtie maro în brațe, se îndreptă spre o bancă din parc. Toate ieşeau perfect. Se gândi la gloata aceea de oameni care se târau pe podea, alergând după pietrele de zirconiu lipsite de valoare, şi râse în hohote. Îl văzu pe Jeff apropiindu-se, îmbrăcat într-un costum gri-închis, fără barbă sau mustață. Tracy sări de pe bancă. Jeff veni la ea şi zâmbi.

— Te iubesc, spuse el.

Scoase din buzunarul hainei diamantul Lucullan şi i-l dădu lui Tracy.

— Hrăneşte-ți prietenul cu asta, draga mea. Ne vedem mai târziu.

Tracy se uită după el cum se îndepărtează. Ochii îi străluceau. Erau destinați să fie împreună. Urmau să ia avioane diferite şi să se întâlnească în Brazilia, iar după aceea vor fi împreună tot restul vieții. Tracy se uită în jur, ca să fie sigură că nu o vede nimeni, apoi desfăcu ambalajul de

hârtie. Înăuntru era o colivie în care stătea un porumbel cenuşiu ca ardezia. După ce sosise la oficiul American Express, în urmă cu trei zile, Tracy îl luase, îl dusese în camera ei şi eliberase celălalt porumbel pe fereastră, uitându-se cum se îndepărtează, dând greoi din aripi. Acum, Tracy luă un mic săculeţ de piele din geantă şi puse acolo diamantul. Scoase porumbelul din colivie şi îl ţinu bine, ca să-i lege strâns săculeţul de picior.

— Bravo, Margo. Du-l acasă.

Un poliţist în uniformă apăru de nicăieri.

— Stai aşa! Ce vrei să faci?

Inima lui Tracy se opri.

— Dar... dar ce s-a întâmplat, domnule poliţist?

El stătea cu ochii pe colivie şi era foarte supărat.

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat. Una e să dai de mâncare la porumbei, dar să-i prinzi şi să-i pui în colivie este împotriva legii. Acum, dă-i drumul imediat, dacă nu vrei să te arestez.

Tracy înghiţi în sec şi respiră adânc.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule poliţist.

Ridică mâna şi aruncă porumbelul în sus. Pe faţa ei apăru un zâmbet plăcut, în timp ce se uita după el cum zboară tot mai sus. Pasărea făcu un ocol, apoi se îndreptă spre Londra, aflată la 370 de kilometri spre vest. Un porumbel călător zboară în medie cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, îi spusese Gunther, deci Margo urma să ajungă la Londra în şase ore.

— Să nu mai faci asta niciodată, o avertiză poliţistul.

— N-o să mai fac, îi promise Tracy, solemn. Niciodată.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Tracy era la aeroportul Schiphol, îndreptându-se spre poarta la care se făceau îmbarcările în avionul care mergea spre Brazilia. Daniel Cooper stătea într-un colţ, urmărind-o cu o privire fioroasă.

Tracy Whitney furase diamantul Lucullan. Cooper ştiuse din clipa în care auzise că se raportase furtul. Era stilul ei, îndrăzneţ şi creativ. Şi totuşi, nu era nimic de făcut. Inspectorul Van Duren îi arătase gardianului de la muzeu fotografii cu Tracy şi cu Jeff.

— Nee. Nu i-am văzut pe niciunul dintre ei. Hoţul avea barbă şi mustaţă, iar obrajii şi nasul erau mai proeminente, iar doamna cu diamantele era brunetă şi gravidă.

Nici urmă de diamant. Jeff şi Tracy fuseseră percheziţionaţi, la fel ca şi bagajele lor.

— Diamantul se află încă la Amsterdam, îi spuse convins inspectorul Van Duren lui Cooper. O să-l găsim.

„Nu, n-o să-l găsiţi", îşi zise Cooper furios. Schimbase porumbeii. Diamantul fusese scos din ţară de un porumbel călător.

Cooper se uita neputincios cum Tracy Whitney se mişcă nestingherită prin aeroport. Era prima persoană care îl învinsese vreodată. Din cauza ei va ajunge în iad.

Când Tracy ajunse la poarta de îmbarcare, şovăi o clipă, apoi se întoarse şi se uită drept în ochii lui Cooper. Ştiuse tot timpul că el o urmăreşte prin toată Europa, ca un fel de duşman personal. Avea ceva bizar, înspăimântător, dar în acelaşi timp, jalnic. Într-un mod inexplicabil, lui Tracy îi era milă de el. Îi făcu un semn discret cu mâna de rămas-bun, apoi se întoarse şi se îmbarcă în avion.

Daniel Cooper duse mâna la buzunarul de la piept, unde avea scrisoarea prin care îşi anunţa demisia.

Era un avion luxos, un Boeing 747 de la Pan American, iar Tracy avea locul 4B, pe rândul din mijloc, la clasa întâi. Era euforică. În câteva ore va fi cu Jeff. Se vor căsători în Brazilia. „Gata cu escapadele", se gândi Tracy, „dar n-o să-mi fie dor de ele. Ştiu că nu. Viaţa e destul de aventuroasă şi aşa, ca doamna Jeff Stevens."

— Mă scuzați.

Tracy înălță capul. Un bărbat gras, între două vârste, cu un aer cam aiurit, stătea în fața ei. Arătă cu mâna spre locul de la fereastră.

— Ăla-i locul meu, scumpo.

Tracy îşi strânse picioarele ca să poată trece pe lângă ea. Când fusta i se ridică puțin, el îi măsură picioarele admirativ.

— O zi minunată pentru zbor, nu?

Se simțea pofta în glasul lui. Tracy întoarse capul. Nu avea chef să stea la discuții cu vecinul de scaun. Avea aşa de multe lucruri la care trebuia să se gândească. O viață complet nouă. Se vor stabili undeva şi vor deveni cetățeni model. Ultrarespectabilii domnul şi doamna Jeff Stevens.

Vecinul ei o înghionti uşor.

— Dacă tot vom fi vecini de scaun în zborul ăsta, domnişorico, ce-ar fi să facem cunoştință? Numele meu este Maximilian Pierpont.